

Đãi Quân-Thủ Quân

Contents

Đãi Quân-Thủ Quân	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	24
5. Chương 5	31
6. Chương 6	36
7. Chương 7	44
8. Chương 8	53
9. Chương 9	61
10. Chương 10	66
11. Chương 11	73
12. Chương 12	81
13. Chương 13	87
14. Chương 14	94
15. Chương 15	102
16. Chương 16	109
17. Chương 17	118
18. Chương 18	124
19. Chương 19	130
20. Chương 20: Phiên Ngoại Con Điều Của Riêng Nàng	131

Đãi Quân-Thủ Quân

Giới thiệu

Từ trước tới giờ, hẳn chỉ tin tưởng một câu: Nghe lời sư tỷ là đúng đắn nhất, bất kể việc gì đi nữa ha

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-quan-thu-quan>

1. Chương 1

“Sư tử... sư tử...”

“Lại sao nữa?” Buông bút lông trong tay xuống, thiếu nữ mười hai tuổi nhìn sư đệ gục đầu tiu nghỉ đi đến trước mặt mình.

“Sư phụ mắng đệ.” Mặt mày rầu rĩ, cậu có vẻ khó chịu.

“Mắng đệ chuyện gì?” Gương mặt trầm tĩnh của thiếu nữ lộ vẻ kinh ngạc, nhin không được tò mò hỏi.

Kì lạ! Tính nường dịu dàng hiền hòa, nói chuyện cũng nhỏ nhẹ, đối với ba đứa nhỏ bọn họ xưa nay luôn thương yêu chiều chuộng, mấy khi nghiêm mặt nặng lời, sao hôm nay nó lại bị mắng?

“Sư phụ mắng đệ không chuyên tâm luyện công, chỉ biết dẫn sư muội đi quây phá.” Cúi đầu, bắt an di di mũi chân trên đất, cậu chột dạ lấp bắp.

“Đệ đã nhận lỗi với nường chưa?” Nghe xong, thiếu nữ nghiêm mặt chất vấn.

“Nhận... nhận rồi...” Đầu nhỏ rũ xuống càng lúc càng thấp, bị sư phụ trách mắng, trong lòng cậu rất khó chịu. “Sư tử, sư phụ giận đệ rồi sao? Có phải sư phụ ghét Phong nhi rồi không...”

“Không đâu!” Khẽ cười xoa xoa mái tóc mềm của cậu, thiếu nữ an ủi: “Đã nhận lỗi rồi, nường sẽ không giận đệ nữa. Cho dù nường còn giận thật đi nữa, sư tử cũng sẽ nói giúp Phong nhi, đừng lo.”

“Thật chứ?” Khuôn mặt lo âu tức thì sáng hẳn lên.

“Thật!” Cẩn trọng gật đầu, thiếu nữ lần nữa cam đoan.

“Đệ biết sư tử tốt với Phong nhi nhất mà!” Nhận được cam đoan của sư tử đáng tin cậy nhất, bé trai vui vẻ toét miệng cười nhào lên ôm, quên bém cơn đau nơi vết thương đã đông lại, hoan hô rầm rĩ: “Vừa này đệ bắt được một con ve sầu rất lớn, chắc chắn sư muội rất thích. Đệ đem cho sư muội xem.” Nói chưa dứt, người đã cao hứng soãi chân chạy mất, vội vội vàng vàng đi khoe vật báu.

Mới giây trước còn khó chịu vì bị mắng, giây sau đó chỉ cần mấy câu của nường đã vui vẻ như vậy, quên mất tiêu tâm trạng buồn bã tiếp tục chơi đùa rồi, tính tình này thật đúng là rạng rỡ, có thể sống vô tư!

Nhìn bóng lưng nhảy nhót, chạy càng lúc càng xa, thiếu nữ lắc đầu cười một hồi mới cầm bút lên tiếp tục luyện chữ.

“Sư tử... sư tử...” Trong cơn mơ màng, dường như nường nghe thấy có người đang gọi mình, tỉnh táo lại, nhìn thấy mình đang ở trong một chiếc xe ngựa cổ kính, đơn giản mà thoải mái. Lúc này mới nghĩ ra, bản thân đã rời khỏi nơi sinh sống từ nhỏ đến lớn, khiến nường lưu luyến không rời kia. Không nén được tiếng thở dài, ánh mắt chuyển tới gương mặt xinh xắn tươi rói vừa thò đầu vào sau khi rèm xe vén lên.

“Sư muội, sao thế?” Giọng nói nhỏ nhẹ thoát ra từ cánh môi có hơi tái nhợt, thân hình gầy yếu, ngũ quan không thể coi là xinh đẹp, chỉ có thể nói là thanh tú. Trầm Đãi Quân đè nén nỗi phiền muộn mơ hồ trong lòng, vẻ mặt nhất mực ôn hòa hỏi khẽ.

“Sư tử, tỷ đang nghĩ gì vậy?” Trưng ra dung nhan diễm lệ còn sáng lạn hơn cả trăm hoa đua nở, Hoa Diệu Diệp hồn nhiên cười nói, “Xe ngựa dừng lại đã một lúc rồi mà vẫn không thấy tỷ xuống. Hóa ra là đang ngăn người nha!”

Nghe xong, Trầm Đãi Quân mới phát hiện trong lúc mình thất thần, xe ngựa đã dừng lại rồi.

Nàng liền vén rèm xe đi xuống, nhìn một đôi nam nữ trẻ tuổi bên ngoài xe, nam tuấn lãng, nữ xinh đẹp đang cười với mình, không nén được đáp lại một nụ cười mỉm.

“Sao lại dừng ở đây?” Nhẹ nhàng hỏi, nàng chăm chú quan sát chung quanh, phát hiện xe ngựa đang đậu bên đường, trước một cánh rừng hoang vu.

“Sư tử, tới gần trưa rồi, tỷ không đói à?” Hoa Đan Phong mày kiếm mắt sao, phong thần tuấn lãng, toàn thân khí vũ hiên ngang bước đến trước mặt sư tử nhà mình, gương mặt trẻ trung phấn khởi, đầy vẻ nịnh nọt.

“Đúng đó!” Gật đầu như già tởm, Hoa Diệu Diệp khoa trương vỗ vỗ bụng, rầu rĩ kêu la: “Sư tỷ, nghe bụng muối kêu rột rột không? Cho dù tỷ không đói, người ta cũng đói lắm rồi đó!”

“Thôi đi! Suốt dọc đường muối ăn không nghỉ, hai ngày trước chúng ta mua bánh ngọt ở trên trấn, toàn bộ điểm tâm đều chui hết vô bụng muối, muối còn không biết xấu hổ mà kêu đói?” Làm cái mặt quỷ cố tình chế giễu, Hoa Đan Phong bốn cợt.

“Sư tỷ, tỷ xem! Sư huynh bắt nạt muối.” Giẫm chân hờn dỗi, Hoa Diệu Diệp thở phì phò cáo trạng.

“Được rồi! Các ngươi ngày nào cũng ầm ĩ, không chán sao?” Nhếch môi cười khế, Trầm Đãi Quân biết tính tình cả hai giống nhau, từ nhỏ đã đùa nghịch, đấu võ mồm đến lớn, sớm đã thành thói quen.

“Không chán!” Trầm miệng một lời, hai sư huynh muối ngược lại đặc biệt ăn ý.

Bất lực lắc đầu, Trầm Đãi Quân định quay lại xe ngựa lấy lương khô thì bị cản lại.

“Sư tỷ, mấy ngày nay chúng ta đều ăn lương khô, sắp ngán đến chết rồi. Hôm nay đổi khẩu vị đi!” Hấp tấp giữ sư tỷ nhà mình, Hoa Đan Phong cười hì hì đề xuất, “Không bằng đệ chạy vô rừng tìm xem có chim thú gì không để chúng ta có bữa ngon.”

Bọn họ lớn lên nơi núi rừng, sẵn bắt chim muông thú rừng làm thức ăn để như trở bàn tay.

Nghe xong, Hoa Diệu Diệp vốn đã ngán ngẩm lương khô gặt đầu như bữa củi, phụ họa, “Đúng đúng đúng, làm một bữa ngon! Sư huynh, muối cùng đi với huynh!”

“Nhưng...” Hoa Đan Phong nhìn sư tỷ trầm tĩnh như cũ, vẻ mặt có chút băn khoăn, sợ nàng ngồi một mình ở đây không an toàn.

Phảng phất đoán được nỗi lo lắng của hắn, thần sắc Trầm Đãi Quân không thay đổi, mỉm cười: “Đừng lo cho tỷ, hai người cứ đi đi!”

Nghe vậy, Hoa Diệu Diệp lập tức vỗ tay, vui vẻ hoan hô, mà Hoa Đan Phong chần chờ một hồi cuối cùng cũng gật gật đầu.

“Sư tỷ, tỷ chờ nha, bọn đệ sẽ quay lại rất nhanh!” Nói xong, dưới sự lôi kéo gấp gáp của sư muội, hai người vừa cười vừa cải biến mất trong rừng hoang đi tìm thú săn.

Đưa mắt nhìn bóng hai người dần dần đi xa, cuối cùng biến mất trong rừng, Trầm Đãi Quân gượng gạo cười.

Nói cho cùng chỉ có bản thân mình vô dụng thôi...

Hơn một năm trước, sau khi mẫu thân qua đời, đầu óc nàng trở nên trống rỗng, cứ có cảm giác thiếu thiếu cái gì đó. Bề ngoài tuy có vẻ như đã lành vết thương lòng, thực ra từ đầu đến cuối cứ sầu sầu không vui. Trái ngược với sư đệ, sư muội... nghĩ đến hai vị sư đệ sư muội cùng nàng lớn lên từ nhỏ, thân như ruột thịt, nàng không kiềm được hoảng hốt.

Sư đệ, sư muội là cô nhi bị bỏ rơi, được nương nàng nhặt về nuôi dưỡng, vì không biết thân thế nên lấy họ của nương là họ Hoa.

Hai người từ nhỏ đã ưa cười, ưa rầm rĩ, tính nết giống nhau. Ngoài nương ra, cả hai là người thân nhất trên đời này của nàng.

Lúc nương qua đời, nàng thấy sư đệ, sư muội hai người vừa kêu la vừa gào khóc sụt sướt. Trong lòng hiểu rõ bản thân cũng đau đớn không kém gì cả hai nhưng nàng lại không cách nào bộc lộ tâm tình chân thật ra ngoài như bọn họ, chỉ biết ngậm ngùi ngồi giữ bên cạnh thi thể lạnh giá của nương, lặng lẽ rơi lệ một đêm.

Thẳng đến bình minh, trong lúc cả hai còn chìm trong nước mắt đau khổ, nàng gắng gượng lấy lại tinh thần, xử lý tang sự của nương.

Mấy tháng sau tang lễ, rốt cuộc sư đệ, sư muội cũng dần dần thoát khỏi bi ai đau buồn, khôi phục lại tính cách vui vẻ trước đây. Ngược lại nàng nhìn thì bình tĩnh, trong lòng lại có một nỗi sầu muộn tích tụ, đây đưa không thoát.

Nói thật lòng, nàng rất hâm mộ bọn họ.

Hai sư đệ muội xưa nay luôn cởi mở thẳng thắn, thích thì cười lớn, đau buồn thì khóc rống lên, không hề giấu diếm bộc lộ tình cảm, thành ra mọi nỗi vui buồn của cả hai đến rất mãnh liệt mà tan biến cũng cực nhanh.

Nhìn lại bản thân, cũng do cá tính của nàng, bất luận là vui vẻ hay đau lòng đều rất khó biểu lộ ra ngoài. Cho dù có thích đến thế nào đi nữa, nàng cũng chỉ mỉm cười nhàn nhạt. Mà có đau lòng khổ sở đến đâu nàng cũng chỉ biết lặng lẽ rơi lệ.

Có lẽ là tính tình kềm chế đã thành thói quen, thế nên nàng thích giống như mây mù lượn lờ không đi trên đỉnh núi, lúc nào cũng có thể giữ thật lâu trong tim, bị thương cũng vậy. Bởi thế mới thành ra vô dụng như vậy, đến hôm nay vẫn khó mà dứt khỏi nỗi buồn tang ma.

Nghĩ đến đây, Trầm Đãi Quân âm thầm thở dài. Đã mấy ngày rồi, sư đệ muội vẫn không nhận ra nàng phiền muộn. Lại thêm bọn họ từ nhỏ lớn lên trên Tử Vân Phong vắng vẻ bóng người, ra khỏi cửa xa nhất đa phần là cùng nương đi xuống thôn nhỏ dưới chân núi chọn mua vật dụng hàng ngày, đối với thế giới bên ngoài tràn đầy hiếu kỳ, mong đợi; không ngừng yêu cầu muốn thực hành câu danh ngôn “Đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường”.

Tuy nàng chẳng hứng thú gì với thế giới bên ngoài, cũng không muốn rời khỏi nơi sinh ra và lớn lên nhưng nương lại nói bọn họ đều còn trẻ, tương lai có rất nhiều thứ tốt đẹp muốn theo đuổi, không thể lãng phí cả đời trên Tử Vân Phong; thậm chí trước khi qua đời nương còn ép nàng hứa dẫn sư đệ muội rời đi, ra bên ngoài du ngoạn, mở mang kiến thức một chuyến. Nếu như có cơ duyên thì đó là tốt nhất. Nếu thật sự trải qua phong sương, nếm trải đủ mọi cay đắng ngọt bùi của thế gian, không quyến luyến hồng trần thế tục, muốn trở về thì lại về.

Vì đáp ứng nương, thế nên khi hai sư đệ muội đề xuất thỉnh cầu như vậy, cho dù không nguyện ý thế nào, nàng cũng chỉ biết thở dài gật đầu ưng thuận.

Nghĩ đến đây, Trầm Đãi Quân lắc đầu cười khổ. Nghĩ bụng sư đệ, sư muội đã đi săn thú, nàng cũng không thể nhàn tản ngồi không, bèn nhanh chóng kiếm củi khô ở gần đó, tìm một bóng cây râm mát nhóm lửa.

Không lâu sau, tiếng cười đùa cùng với tiếng bước chân nhanh nhẹn từ trong rừng vọng tới.

“Sư tỷ, bọn đệ về rồi! Xem bọn đệ săn được thứ gì nè...”

“Sư huynh bắt được một con chim trĩ, muội săn được một con thỏ hoang nha...”

Nghe tiếng, Trầm Đãi Quân quay đầu nhìn, thấy hai người giơ lên đồ ăn đã lột da, làm lông sạch sẽ, mặt mày hớn hở chạy tới, vẻ mặt hưng phấn giơ cao hai tay rõ ràng là muốn được khen.

“Nhanh như vậy đã săn được rồi, các đệ muội thật lợi hại!” Không phụ kỳ vọng, Trầm Đãi Quân mỉm cười khen ngợi. Lấy cành cây xuyên vào thú săn gác lên đồng lửa nướng xong, nàng mới mở miệng hỏi: “Không ngờ các người đã xử lý sạch sẽ rồi, gần đây có nước à?”

“Phía bên phải trong rừng có một đầm nước nhỏ, đệ và sư muội săn xong thì trực tiếp đem lại đó giặt thịt rửa sạch luôn.” Cười hi hi gật đầu, Hoa Đan Phong hết sức hài lòng trước thu hoạch phong phú.

“Đáng tiếc đầm nước này vừa nông vừa nhỏ, nếu không muội và sư tỷ có thể lại đó tắm rửa sạch sẽ, thuận tiện nghịch nước luôn, để sư huynh đứng ở ngoài canh cho chúng ta...” Lúc lắc cái đầu nhỏ, Hoa Diệu Diệp không ngừng tiếu nuối.

“Nghĩ hay nhỉ! Canh chừng cho sư tỷ ta không nói, còn như muội...” Không khách sáo hừ mũi, Hoa Đan Phong trợn mắt la lên: “Sao không phải là sư huynh ta đi tắm, muội canh chừng cho ta hả?”

Cũng không phải hẳn không nguyện ý canh cho nàng, chẳng qua là thói quen muốn đấu khẩu mà thôi.

“Sư huynh là nam, cho dù bị người ta nhìn cũng không thiết thòi, còn canh làm gì?” Trưng cái mặt quỷ, Hoa Diệu Diệp lanh mồm lanh miệng phản bác.

“Thân thể của nam nhân thì không quý à? Sư huynh ta thân thể ngàn vàng, ai cũng không xứng nhìn...”

“Thân thể ngàn vàng? Sư huynh tự cho mình là hoàng đế á...”

“Là hoàng đế lão nhân cũng không quý giá bằng ta...”

Mỉm cười nhàn nhạt, Trầm Đãi Quân lắng nghe hai người ta một câu, người một câu, cũng không ngăn cản, chỉ chuyên tâm lật trở thịt nướng.

Mãi một lát sau, hai món ăn đã nướng đến vàng ruộm giòn tan, không khí tản ra mùi thơm nức, mới làm hai người nguyên bản còn đang ăm ỉm huyên não, ta đi người đến ngừng lại cuộc đấu vô mồm vô nghĩa, bụng đói cồn cào nhịn không được nuốt nước miếng ừng ực.

“Được rồi, ăn thôi!” Nhìn đồ ăn đã nướng xong xuôi, Trầm Đãi Quân hạ lệnh khởi động.

Tức khắc, hai tiếng hoan hô vang dội, Hoa Đan Phong tay chân lạnh lẽo trước tiên xé một cái chân trĩu mạp ù đưa cho sư muội đang nhìn đỏ mắt, kế đó lại xé cái chân còn lại đưa cho sư tỷ, lúc này mới cầm lấy phần bụng của mình, vui vẻ ăn.

Trong chốc lát, ba người vừa ăn vừa tán gẫu. Phần lớn là Hoa Đan Phong và Hoa Diệu Diệp hai người mở miệng, Trầm Đãi Quân chỉ phụ trách mỉm cười lắng nghe, thi thoảng lại nhỏ nhẹ phụ họa vài câu, không khí cực kỳ hòa thuận.

Thật lâu sau, ba người nói nói cười cười cuối cùng cũng lấp đầy cái bụng, gói đồ ăn còn dư kỷ lưỡng xong, nhanh nhẹn dập tắt lửa. Đang định quay lại xe ngựa tiếp tục hành trình thì, đột nhiên, từ trong rừng truyền đến một loạt tiếng động lạ thường, khiến bọn họ không hẹn mà cùng ngừng bước, kinh ngạc nhìn nhau.

“Có người đánh nhau!” Chớp đôi mắt sáng ngời đẹp đẽ, Hoa Đan Phong mở miệng nói ra sự thật rành rành.

“Đi xem xem!” Hoa Diệu Diệp nhảy nhót, hưng phấn kêu lên.

Từ nhỏ đến lớn sống pử Tử Văn Phong, tiếp xúc với người ngoài đa phần là những thôn dân chân chất dưới chân núi, tuy nói sau khi rời khỏi nhà trên đường gặp qua không ít người nhưng phần lớn đều là bách tính bình thường, cũng chỉ là bình thủy tương phùng mà thôi; chưa từng gặp được chuyện gì thú vị, náo nhiệt bất ngờ, hôm nay cuối cùng cũng có chuyện mới mẻ đưa tới cửa, hai sư huynh muội xưa nay luôn hoạt bát hướng ngoại, ham thích tò mò kia hoàn toàn không kềm chế được, cực kỳ ăn ý liếc mắt một cái, không nói hai lời phi vào trong rừng.

“Đừng...” Chữ dừng vừa ra tới miệng, bóng dáng cả hai đã biến mất trong rừng, Trầm Đãi Quân đành cứng rắn nuốt mấy chữ sau vào bụng, vừa thở dài vừa hấp tấp bám gót theo sau.

Ồi... cái tính thích rước phiền phức vào thân của sư đệ, sư muội, đến khi nào mới sửa được đây?

Hấp ta hấp tấp tiến vào trong rừng, nương theo tiếng đánh nhau đuổi tới. Không lâu, trước mắt không xa có một đám hắc y nhân lấy đông hiệp yếu vây đánh một nam tử trẻ tuổi toàn thân đầy máu, đôi bên đánh tới đánh lui hết sức kịch liệt, tiếng đao kiếm va chạm vang lên không ngừng.

Mà hai tên rắc rối bất nạng phải đuổi theo thì...

Trầm Đãi Quân đảo mắt một vòng, quả nhiên thấy cả hai đang nấp sau một gốc cây quan sát tình hình chiến đấu, bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, im lặng đi đến sau lưng cả hai, mấy tiếng riu ra riu rít nhỏ xíu mà sôi nổi cũng theo đó lọt vào tai nạng.

“Sư huynh, huynh nói bên nào mới là người tốt? Chúng ta nên giúp ai...” Hoa Diệu Diệp hỏi nhỏ.

“Ỗ đông hiệp yếu, đám người mặc đồ đen quá nhục...” Bĩu bĩu môi, Hoa Đan Phong có vẻ khinh bỉ, chỉ dựa vào điểm này, ấn tượng đối với đám hắc y nhân đã quá kém rồi, trực giác nhận định bọn chúng chẳng phải tốt lành gì.

“Đúng rồi! Đúng rồi!” Gật đầu như già tởm phụ họa, Hoa Diệu Diệp không quên bổ sung quan sát của mình, “Đám hắc y nhân này tên nào tên nấy trợn mắt trừng trừng, bộ dạng hung thần ác sát, vừa nhìn là biết không phải người tốt. Ngược lại vị công tử kia nhếch nhếch thì nhếch nhếch nhưng nhìn có vẻ thuận mắt.” Cổ nhân có nói “tướng do tâm sinh (1)”, nạng nghĩ chắc là không sai đâu.

Người tốt, người xấu chỉ cần nhìn bề ngoài là kết luận được chắc?

Nghe cả hai thảo luận một hồi, Trầm Đãi Quân thực sự dở khóc dở cười. Tuy theo nàng quan sát, nam tử đang liên tục thối lui kia quả thật nhìn có vẻ thiện lương hơn, nhưng cũng không thể vì vậy mà nhận định bề ngoài dễ nhìn là người tốt được!

“Tiêu! Người tốt xem ra không trụ nổi rồi...”

“Gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ!”

Trong lúc Trầm Đãi Quân lắc đầu ngẫm nghĩ thì đồng thời, một tiếng la hoảng, một tiếng hô hào nhiệt liệt vang lên cùng lúc, nàng lại không kịp ngăn cản, hai huynh muội song song nhảy ra, dùng khí thế sét đánh không kịp che tai cản trước mặt nam tử đầm máu kia, giúp y cản lại lợi kiếm đồng thời tấn công đến.

Biến đổi khác thường này làm mặt đám hắc y nhân biến sắc, ngay cả nam tử đầy máu kia cũng kinh ngạc ngơ người, không hèn mà cùng ngừng thế công, hơn chục ánh mắt đồng loạt bắn về phía đôi nam nữ xa lạ đột nhiên xuất hiện này.

“Các người là ai?” Một tên trong đám hắc y nhân, có vẻ là tên cầm đầu, bộ dạng gầy nhom đầu trâu mặt ngựa lạnh lùng mở miệng tra hỏi, ánh mắt lạnh lẽo như dao bén quét một vòng từ trên xuống dưới nhìn hai người.

“Ta?” Chỉ chỉ vào mình, Hoa Đan Phong ngạo nghễ lớn tiếng báo danh tính, “Hoa Đan Phong!”

“Hoa Diệu Diệu!” Tiểu cô nương xinh đẹp bên cạnh, thân là sư muội cũng không cam chịu tịch mịch, ưỡn ngực thông báo.

Hoa Đan Phong? Hoa Diệu Diệu?

Cấp tốc tra xét một vòng trong đầu, nam nhân gầy nhom xác định bản thân chưa từng nghe qua danh hiệu của hai người này, nhận định bọn chúng là đám vô danh tiểu tốt không biết từ chỗ nào chui ra, không đáng sợ, bèn cười lạnh đe dọa, “Thức thời thì mau chóng rút đi, đừng thò tay vào chuyện rồi hối, bằng không cả cái mạng nhỏ cũng không giữ được.”

Thấy gã uy hiếp không chút khách sáo, Hoa Đan Phong tuổi trẻ kiêu ngạo nghe thấy thế thì không vui chút nào, bĩu môi, quyết định làm một tên không biết thức thời, cố tình giả bộ kinh ngạc quay sang trưng cầu ý kiến của sư muội: “Sư muội, muội nói sao?”

Không thẹn là cùng lớn lên với nhau, Hoa Diệu Diệu mười phần ăn ý cười đáp: “Sư huynh, từ nhỏ huynh đã không biết thức thời rồi!”

“Nghe thấy chưa? Sư muội ta nói ta không thức thời!” Hoa Đan Phong bắt lực nhún nhún vai nhưng đuôi mày khóe mắt lại tràn ngập ý cười nhạo.

“Hay cho bọn bay rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!” Nhìn hai kẻ không biết từ đâu chui ra này rõ ràng là muốn cùng làm việc xấu, nam nhân gầy nhom lộ ra sát ý, hung tợn quát lớn, “Lên!”

Chỉ thấy gã phát tay, nói chưa dứt lời, hơn mười tên hắc y nhân từ sau lưng lập tức huy kiếm ồ ạt xông lên.

Mà Hoa Đan Phong, Hoa Diệu Diệu đúng là ứng với câu tục ngữ “Nghé con mới sinh không sợ cọp”, không mấy may sợ hãi đám hắc y nhân người đông thế mạnh lập tức ứng chiến. Hai bóng người thông dong qua lại như con thoi giữa màn đao quang kiếm ảnh, cứ thấy chỗ sơ hở là xuất thủ điểm huyệt chế trụ một tên hắc y nhân rồi lại một tên, rõ ràng rất điều luyện.

Phía sau, nam tử trẻ tuổi toàn thân đầy máu cực kỳ kinh ngạc nhìn đôi sư huynh muội xa lạ giúp mình ngăn cản hắc y nhân truy sát. Tuy rằng biến đổi trước mắt khiến y hết sức khó hiểu nhưng không thể phủ nhận, vốn dĩ y khó mà thoát được kiếp này, đột nhiên được cứu giúp, tâm thần căng thẳng nhất thời giãn ra. Vết thương đầy người làm y không chịu đựng thêm được nữa, trước mắt tối sầm, bước chân loạn choạng...

“Cẩn thận!” Không biết Trầm Đãi Quân lảng lạng đến cạnh nam nhân đầy máu này từ lúc nào, ngay lúc y loạn choạng không vững, nhẹ nhàng đưa tay ra đỡ, giúp y chậm chậm ngồi dựa vào một gốc cây.

“Cô...” Ngơ ngẩn nhìn gương mặt xa lạ thứ ba đột nhiên xuất hiện bên cạnh, mắt máu quá nhiều làm suy nghĩ của y trở nên trì trệ, phản ứng có phần chậm chạp.

Tựa hồ biết được y đang nghi ngờ điều gì, Trầm Đãi Quân mỉm cười nhìn sư đệ muội đang đánh nhau hăng say, thần nhiên giải thích, “Cùng đến!”

Gật đầu đã hiểu, nam tử miễn cưỡng nở nụ cười “Đa... đa tạ.” trong lúc thần trí dần dần mơ hồ.

Thu hồi ánh mắt hiền hòa nhìn hai sư đệ muội, Trầm Đãi Quân chăm chú nhìn khí sắc xám ngoét, đôi môi tím tái của nam tử, mày liễu tinh tế hơi nhíu lại, vừa định mở miệng hỏi, thành linh

“Cẩn thận!” Nam tử kinh hoàng rống lên cảnh báo, định đẩy nàng ra, khổ nỗi một chút sức lực còn lại sớm đã tiêu tan trong trận chiến trước đó, cả cánh tay nhuộm máu không làm nàng di động được một phân.

Nghe cảnh báo, Trầm Đãi Quân theo bản năng ngẩng đầu nhìn, thấy trong đám hắc y nhân đang chiến đấu kịch liệt với sư đệ muội nhà mình có hai ba tên lại đánh giá tình hình, dùng khí thế như sét đánh bất ngờ xông thẳng về phía nàng!

Sát khí cuộn cuộn mãnh liệt, cực kỳ ác liệt bức người, chẳng trách nam tử kia la hoảng như vậy, vội vàng đẩy nàng ra sợ nàng bị ảnh hưởng. Có điều...

Nàng dễ bị ức hiếp vậy sao?

Trong đôi mắt lạnh nhạt lóe lên một tia lạ lùng, Trầm Đãi Quân cười nhạt, ống tay áo tao nhã phát nhẹ, phá không mà đi, mấy tia chớp bạc bắn ra. Kế đó, trong nháy mắt hai, ba tên hắc y nhân ngã xuống đất lẫn lộn đau đớn, tiếng kêu thê thảm xé trời, làm tắt cả những kẻ đang chiến đấu kinh động, không hẹn mà cùng dừng lại, ánh mắt kinh dị ồ ạt đổ lên người nàng. Ngay cả ánh mắt nam tử đầy máu kia cũng tràn đầy ngạc nhiên, căn bản không hiểu rốt cuộc nàng đã làm gì mà thành ra kết quả thế này.

May mắn, giữa đám người tại đương trường có hai tên hiểu rõ nội tình, nhảy ra giải đáp.

“Muốn ức hiếp sư tỷ ta?” Hoa Đan Phong nhanh nhẹn phi tới, lúc lướt qua đám hắc y nhân đang lẫn lộn kêu la thảm thiết còn không quên giậu đổ bìm leo tặng cho một tên trong bọn một cước, cảm giận mẫn: “Ném mùi ngân châm của sư tỷ ta chưa?”

Hừ! Thật đáng hận, dám thừa dịp hấn không chú ý định khi dễ sư tỷ, chịu giáo huấn là đáng kiếp.

“Đúng đó! Đúng đó!” Nhảy nhót tới trước mặt sư tỷ, Hoa Diệu Diệp gật đầu cật lực phụ họa “Lãng phí ngân châm của sư tỷ, cho bọn chúng đau đớn, đáng đời!”

“Ai dạy các người đánh lén sư tỷ ta... ai kêu các người muốn đánh lén sư tỷ ta...” Mỗi tên ăn một cước còn chưa đủ giải hận, nghĩ đến khả năng sư tỷ bị mấy tên hắc y nhân này đánh lén thành công, tim Hoa Đan Phong không kềm được giật thót, không nhịn được lại nghiêng răng nghiêng lợi vung thêm mấy cước trút hận. Lúc này mới oán hận quay lại bên mình sư tỷ, trưng bộ mặt lấy lòng ra kêu: “Sư tỷ đừng sợ, Phong nhi bảo hộ tỷ!”

Nghe xong, Trầm Đãi Quân cảm thấy ấm lòng, không tự chủ nở nụ cười khê.

Cũng lúc này, hắc y nhân gây nham đã mau chóng xem xét mấy tên thuộc hạ còn đang kêu gào thảm thiết, rút từ trên người bọn chúng ra mấy cây ngân châm sáng lóa, vẻ mặt cực kỳ khó coi.

“Dùng ám khí?” Nam nhân gây nham hừ lạnh, “Thật là quang minh chính đại nhỉ!”

“Ủ đông hiếp yếu?” Tà nghệ liếc mắt, Hoa Đan Phong bắt chước giọng điệu của hấn đáp lại, “Thật là công bằng chính nghĩa nhỉ!”

Lời vừa dứt, Hoa Diệu Diệp phì cười ngay tại chỗ.

Tên gây nham đó bị chọc tức không nhẹ, mặt tái xanh, giận quá hóa cười, “Giỏi! Giỏi! Quả nhiên Trường Giang sóng sau dề sóng trước! Ngay cả một tên tiểu tử còn chưa mọc râu như người cũng dám quần chuyện đầu đầu của Hắc Phong Bảo ta!” Đặc biệt báo ra thế lực đứng sau, định lấy đó uy hiếp để bọn họ biết khó mà rút lui.

Nào ngờ vừa vặn đụng phải ba sư tỷ đệ đồng môn vừa hạ sơn, hoàn toàn không hiểu biết thế lực trên giang hồ, càng đừng nói là hiểu biết ý nghĩa ba chữ Hắc Phong Bảo này đại biểu cho cái gì. Bởi vậy mới sinh ra đoạn đối thoại bị cho là lãng nhịch sau.

“Hắc Phong Bảo là cái gì? Sư tỷ, tỷ biết không?” Đối mặt với thắc mắc, Hoa Đan Phong theo thói quen ngay lập tức quay qua tìm sư tỷ giải đáp.

“Không, tỷ không biết!” Trầm Đãi Quân lắc đầu, suy đoán: “Đại khái chắc là bang phái trên giang hồ!”

“Giang hồ? Hiện tại chúng ta đang ở giang hồ sao?” Hoa Diệu Diệp hứng phần hỏi tới.

“Đại khái vậy!” Sờ sờ cằm, xem qua rất nhiều tiểu thuyết nghĩa hiệp Hoa Đan Phong vỗ tay tổng kết, “Chỗ có người là có giang hồ, không sai đâu!”

Hà hà, nguyên lai bọn họ đang ở giang hồ, còn vừa khéo tham dự tiết mục người giang hồ truy sát nữa, quá thú vị nha!

Mắt thấy ba người tỉnh bơ nói chuyện, thậm chí còn dùng lời lẽ miệt thị “Hắc Phong Bảo là cái gì”, nam nhân gầy tức giận quá lớn, “Câm miệng! Rốt cuộc các người có để Hắc Phong Bảo vào trong mắt không?”

“Để thì thế nào? Không để thì như thế nào?” Bực mình liếc gã, Hoa Đan Phong cực kỳ bất mãn việc sư môn ba người trao đổi lại bị ngắt ngang, rõ là muốn đổi đầu với hắn.

Nghe vậy, nam nhân gầy nhom nhìn nhìn thuộc hạ, trừ ba người bị trúng ngân châm, còn mấy tên bị điểm huyết không cử động được, trong lòng thầm kinh ngạc đồng thời cũng hiểu rõ ràng, ba kẻ trước mặt tuyệt không bình thường, nếu tiếp tục đánh, đám người mình có lẽ sẽ chịu thiệt lớn bèn quyết định

“Hay cho tên tiểu tử không biết trời cao đất dày, dám can đảm nhúng tay vào chuyện của Hắc Phong Bảo, ngày sau phải bắt các ngươi trả giá!” Mạnh mẽ thổi phồng xong, hắn phất tay, quát một tiếng “đi”, đám hắc y nhân kể cả những tên bị thương được đồng bọn dìu trong nháy mắt biến mất sạch sẽ.

“Ồ... cứ vậy đi sao?” Nhìn tròng tròng khoảng rừng đột nhiên trống trơn, Hoa Đan Phong bực bội gãi đầu.

Quái lạ! Sao mới khắc trước còn hung thần ác sát đe dọa, giây sau đã chuồn sạch trơn rồi? Người bên ngoài thật sự là sờ không tới đáy mà!

“Đúng đó! Người ta đánh còn chưa đã mà!” Hoa Diệu Diệp một bên oán giận, một bên lầu bầu.

“Chắc chắn là sợ chúng ta!” Hoa Đan Phong dương dương đắc ý, ưỡn ngực vênh váo.

“Tự khen vậy còn không biết xấu hổ?” Trầm Đãi Quân lắc đầu bật cười, âm thầm than thở, nàng có phần bất lực đối với sư đệ muội đi quẩn chuyện không đâu gây thù chuốc oán còn không biết tự giác nhà mình.

“Sư tỷ, tỷ biết sư huynh xưa nay không biết ngượng mà!” Thấy khe hở là cắm kim vào, Hoa Diệu Diệp cười hi hi thừa cơ châm chọc.

Không cam chịu bị chọc, Hoa Đan Phong đang định ăn miếng trả miếng, một giọng nói yếu ớt khàn khàn đột ngột vang lên

“Đa... đa tạ ba vị...”

Nghe xong, ba người đồng loạt cúi nhìn nam nhân đầy máu, thấy y nỗ lực chống người đứng dậy nhưng không làm nổi, sau cùng chỉ đành hé ra một nụ cười yếu ớt

“Không... không biết quý... quý tính đại danh của ba vị... ngày sau tại hạ tất báo...” Bịch! Nói chưa xong, đầu đã ngoẹo sang một bên, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

“Sư tỷ?” Kinh ngạc kêu lên, Hoa Đan Phong, Hoa Diệu Diệp trợn mắt há mồm nhìn ngân châm còn thò ra một nửa trên huyết bách hội của nam tử, hiểu rõ nguyên nhân y đột nhiên hôn mê.

“Trúng độc.” Thông thả rút tay về, Trầm Đãi Quân đơn giản dùng hai chữ giải thích hết thảy.

Nàng sớm nhận ra người này trúng kịch độc, nếu không dùng kim châm trước tiên tạm thời ngăn chặn độc tính, để y tiếp tục rên rên ri rỉ như vậy, chỉ e không tới nửa canh giờ lại phải rầy rà tranh giành với quỷ đầu trâu mặt ngựa một phen.

Hóa ra là thế!

Tĩnh ngộ gật đầu, Hoa Đan Phong đỡ nam tử dậy đi ra ngoài rừng, miệng cười hi hi nói: “Coi như số y may mắn, đừng phải sợ tử nhà chúng ta, mặc kệ y trúng độc gì cũng không chết được!”

“Đúng thế! Đúng thế!” Gật đầu liên tiếp, Hoa Diệu Diệp tung tăng bám theo sau hắn, vui vẻ cười toe: “Y thuật của sư tỷ lợi hại nhất, không giống chúng ta xem sách thuốc một lát đã mệt, một chút thiên phú cũng không có. Sau cùng sư phụ đành bắt lực lưỡng chúng ta ra luyện võ...”

“Không hề gì! Chúng ta không biết y thuật cũng không sao, mặc kệ bệnh lớn bệnh nhỏ gì cũng đều có sư tỷ ở đây!” Gương mặt trẻ trung tuấn lãng tươi cười đầy ý lại.

Thong thả đi đằng sau, Trầm Đãi Quân nghe sư đệ muội vô tư cười nói, trong mắt thoáng lên một tia mù mịt.

Có nàng ở đó sai? Dựa vào đâu tin chắc nàng sẽ luôn ở bên cạnh bọn họ? Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn...

2. Chương 2

Sư tỷ, xin lỗi...” Bé trai vóc dáng đã lờ mờ hiện ra thân hình của thiếu niên chột dạ cúi đầu, vẻ mặt áy náy đáp ứng nói xin lỗi. “Vì sao lại xin lỗi? Đệ làm chuyện gì có lỗi với tỷ sao?” Lấy làm lạ hỏi lại, thiếu nữ hoàn toàn không hiểu.

Tiếp tục cúi thấp đầu, bé trai ấp a ấp úng khai nhận “Vì... vì mấy ngày trước đệ nói sẽ làm một con điều tặng cho sư tỷ...”

“Vậy thì sao?” Vẫn chưa hiểu.

“Mới rồi sư muội nhìn thấy rất thích, nên giành trước rồi...” Càng nói càng nhỏ, bé trai bất an đưa mắt liếc trộm thiếu nữ, “Sư tỷ, tỷ có trách Phong nhi không?” Trách cậu vì con điều vốn tặng cho sư tỷ lại đưa cho sư muội trước.

Hóa ra là đưa cho sư muội trước à...

Thiếu nữ hơi rùng mình, không biểu lộ tâm tình gì dịu dàng mỉm cười, “Không sao, tỷ không trách đệ đâu.”

“Sư tỷ tốt quá!” La hét hoan hô, nhào tới ôm sư tỷ, bé trai nguyên bản áy náy trong nháy mắt phần chân hẳn lên, toàn bộ tâm tư chuyển sang chơi đùa lúc này, “Đệ muốn đi thả điều với sư muội...” Nói chưa dứt, người đã bon bon chạy mất.

Nàng đương nhiên không trách, chỉ có chút mát mát... đúng thế! Chỉ là có hơi mát mát mà thôi...

“Sư huynh, huynh nói khi nào người này mới tỉnh? Hôn mê ddaxmaays ngày rồi...”

“Ai biết được? Ta cũng không phải sư tỷ, không nắm chắc...”

“Sư tỷ, tỷ nói...”

“Cũng gần tỉnh rồi...”

Ý thức mơ hồ, hình như Du Tử Nam nghe loáng thoáng có tiếng người nói chuyện bên tai, đợi chốc thảng được bóng tối đã vây hãm y khá lâu, nỗ lực nhắc hàng mi nặng tựa ngàn cân lên, tầm mắt mơ hồ chậm rãi ngưng tụ tiêu cự, nhìn thấy những gương mặt xa lạ bên giường, y khó nén được hoang mang, mê hoặc...

“Đây... là đâu?”

“Oa, tỉnh rồi! Tỉnh rồi! Y tỉnh rồi...”

“Hi hi... quả nhiên vẫn là sư tỷ lợi hại, nói tỉnh là tỉnh liền...”

Tiếp theo tiếng cười nói, hai cái đầu đột nhiên vất ngang trước mắt, làm Du Tử Nam hoảng hồn, yếu ớt quát lên: “Các người là ai?”

Đột nhiên, câu hỏi vừa ra khỏi miệng, ký ức cuối cùng trước khi hôn mê lướt qua óc, y định thần nhìn hai gương mặt tươi cười không chút ác ý trước mặt, tâm tình căng thẳng không tự giác buông lỏng “Là các người...”

Phải rồi! Bọn họ là ân nhân giải cứu hẩn khỏi tay thuộc hạ của Hắc Phong Bảo.

“Đúng rồi! Là chúng ta!” Thăng thần gạt đầu, Hoa Đan Phong cười híp mắt: “Ta là Hoa Đan Phong, bên cạnh là sư muội ta Hoa Diệu Diệp...”

Tiếp đó chỉ tay về sư tỷ nhà mình đứng đằng sau, “Đây là sư tỷ ta Trầm Đãi Quân.”

“Tại hạ Du Tử Nam, đa tạ ba vị ra tay tương trợ. Đại ân đại đức này, ngày sau Du tử nhất...” Ngộ ngậy muốn đứng dậy cảm tạ, song từ ngữ báo ân lại bị cắt ngang lần nữa.

“Nên uống thuốc rồi!” Giọng nói nhỏ nhẹ mang theo chút lạnh lùng cất lên, Trầm Đãi Quân không biết đến cạnh giường lúc nào, tay cầm một chén thuốc sớm đã chuẩn bị kỹ, một tay thuận thế đỡ hẩn ngồi ổn định.

“Đa tạ Trầm cô nương!” Đón lấy chén thuốc, Du Tử Nam liên tục cảm ơn, mắt nhìn nữ tử vẻ mặt hững hờ không nóng không lạnh, khác hẳn với hai vị sư đệ muội nhiệt tình, trong lòng nhạy bén phát hiện hình như nàng ta không vui vì bản thân y mà ba người họ kết thù với Hắc Phong Bảo, làm hẩn cảm giác có chút quẫn bách.

Nhẹ nhàng gạt đầu, Trầm Đãi Quân không nhiều lời lui lại một bên.

Ngược lại, Hoa Đan Phong, Hoa Diệu Diệp hai người chớp chớp đôi mắt to hiếu kỳ, chăm chăm nhìn y chòng chọc, nhìn đến nỗi y phát ngượng, mặt ửng đỏ cầm chén thuốc lên uống hết, lúc này mới lịch sự mở miệng hỏi.

“Đây là đâu?” Quan sát khung cảnh lạ lẫm chung quanh, y vẫn chưa biết bản thân đang ở chỗ nào.

“Là khách sạn ở thành trấn gần cánh rừng kia!” Hoa Đan Phong híp mắt cười đáp.

“Phải đó! Chúng ta ở khách sạn này đã mấy ngày rồi, khó khăn lắm mới chờ được người tỉnh lại.” Gạt đầu phụ họa, Hoa Diệu Diệp tò mò hỏi: “Du công tử, Hắc Phong Bảo là cái gì? Uy phong lắm hả?”

Nghe vậy, đôi mắt đẹp của Du Tử Nam trở nên âm trầm, gương mặt vốn dĩ đã không có chút máu nào càng trở nên tái nhợt.

“Hắc Phong Bảo là thế lực bang phái hùng mạnh nhất giang hồ hiện này, hành sự độc ác, tàn bạo có tiếng, chỉ cần hơi dắc tội hoặc không thuận theo bọn chúng liền bị chúng truy sát. Thế nên người trên giang hồ ai có thể tránh được là tránh, không ai muốn đụng vào. Cũng vì thế mà bọn chúng càng hoành hành bá đạo hơn.”

Hai sư huynh muội nào đó nghe xong cảm thấy hứng thú liếc nhau, không mấy may lo lắng vì bản thân chọc phải bang phái cùng hung cực ác.

Chỉ có Trầm Đãi Quân nghe mà chau mày, thiếu điều bưng trán than thở.

Có cảm giác như được nghe người đọc sách kể chuyện xưa, Hoa Đan Phong nghe mà hưng phấn dạt dào, hai mắt tỏa sáng, lòng hiếu kỳ tràn trề toàn bộ bị bóc ra. “Nói vậy là người dắc tội với Hắc Phong Bảo nên mới bị truy sát sao?”

Cười khỏ một tiếng, Du Tử Nam cảm phần nói: “Thiếu chủ Hắc Phong Bảo kia nhìn trúng muội muội ta, sai người đến câu thân. Nhưng Du gia ta sao có thể đẩy con gái vào cái bang phái tà môn, hành sự bất chính kia được? Thế nên cha ta đã quyết chuyển cự tuyệt rồi.”

“Nhưng cũng vì vậy, Hắc Phong Bảo lại cho rằng Du gia chúng ta không biết phải trái, nhìn chúng ta không vừa mắt, mấy lần tìm ta gây rắc rối. May mà cơ nghiệp Du gia ta vững chắc, trên giang hồ cũng có thể xem là có chút danh tiếng mới không đến nỗi chịu thiệt. Nhưng lần này ta vì đến cho kịp lễ chúc thọ một vị thế bá, lộ trình vội vã nhất thời dọc đường sơ sẩy mới bị Hắc Phong Bảo lập mưu hạ độc, chặn giết...” Phần nộ ngừng lại, y đột nhiên nghĩ đến trước lúc hôn mê rõ ràng đã bị Hắc Phong Bảo hạ độc nhưng hiện giờ, ngoai trừ vết thương da thịt ra không có gì trở ngại nữa.

Y âm thâm vận nội lực, quả nhiên thông thuận không trở ngại, trong lòng không nén được kinh ngạc, đáy mắt hiện ra vẻ kinh ngạc, khó hiểu.

Nhìn ra tâm tư của y, Hoa Diệu Diệp phì cười, đồng thời hảo tâm giải thích thắc mắc của y, “Người phải cảm tạ sư tỷ ta sở hữu một thân y thuật tài hoa mới có thể dùng phương pháp kim châm độ huyết giúp người bức độc trong mấy ngày người hôn mê. Nói ra thì người cũng không tính thiệt thòi, độc trên ngân châm của sư tỷ ta lại khiến bọn người Hắc Phong Bảo đó đau đến ba ngày ba đêm mới hết nha!”

“Đúng! Đúng! Sư tỷ ta là lợi hại nhất” Gật đầu liên tiếp, giọng Hoa Đan Phong đầy kiêu ngạo sùng bái, ánh mắt cũng không tự chủ dời đến trên người sư tỷ, nhận được nụ cười nhàn nhạt của nàng lập tức vui vẻ toét miệng cười tươi rói.

Hóa ra là thế! Chẳng trách cơ thể hắc không có tí dư độc nào.

Du Tử Nam tỉnh ngộ, nhận ra cái mạng nhỏ của mình được bọn họ cứu những hai lần, cảm kích càng thêm sâu, vội vàng vòng tay cảm tạ, “Trầm cô nương y thuật cao siêu, ân tình lần này tại hạ nhất định ghi khắc trong lòng không dám quên. Sau này nếu có chỗ cần tới Du gia xin cứ tận lực phân phó, Du gia ta cho dù nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng không dám chối từ.”

Y nói khẳng khái hiên ngang, nhiệt huyết sôi trào, Trầm Đãi Quân lại chỉ lạnh nhạt “ừ” một tiếng, không biết là đang suy nghĩ điều gì.

Ngược lại, Hoa Đan Phong nghe thấy thế thì mặt mày hớn hở, cực kỳ tự hào về sư tỷ nhà hắc, nhưng nhắc tới Hắc Phong Bảo lại nhịn không được bĩu môi.

“Nói mới nhớ, Hắc Phong Bảo quá không biết xấu hổ, cầu thân không thành lại sử ám chiêu, vô sỉ!” Nói cho cùng, hắc vẫn là thiếu niên trẻ tuổi hào khí, tự nhiên là xem thường thủ đoạn âm hiểm của Hắc Phong Bảo.

“Đúng rồi!” Lại gật đầu phụ họa, Hoa Diệu Diệp cũng cảm thấy đám Hắc Phong Bảo này thật không có phẩm hạnh. “Lần sau nếu để bọn ta gặp được, gặp một tên đánh một tên, diệt sạch uy phong của bọn chúng. Sư huynh, huynh nói đúng không?”

“Không sai! Đánh cho bọn chúng hoa rơi nước chảy, để cho bọn chúng khỏi tưởng ai cũng dễ ức hiếp.” Hoa Đan Phong hết sức tán thành.

“Ngần vận lần không thể!” Vội vã lên tiếng can ngăn, Du Tử Nam tuy cực kỳ cảm động đối với hành động trượng nghĩa khẳng khái của bọn họ nhưng trong lòng vẫn có cố kỵ. “Hắc Phong Bảo tuyệt không dễ chọc, các vị vì cứu ta đã đắc tội với bọn chúng rồi, ta sợ bọn chúng sẽ tìm các người gây rối, ngày sau nếu gặp phải chúng, có thể tránh được thì nên tránh đi!”

Đương nhiên, y sẽ tìm cơ hội giải thích rõ ràng với Hắc Phong Bảo, muốn bọn chúng oan có đầu, nợ có chủ, muốn tìm rắc rối thì cứ tìm y, đừng có sai đối tượng tìm người xui xẻo.

“Chẳng lẽ chúng ta còn phải sợ họ sao?” Hoa Đan Phong đúng là ghé sơ sinh không sợ cọp, không cảm thấy Hắc Phong Bảo có cái gì hay ho.

“Sư đệ, nói hươu nói vượn gì đó?” Hừ khế một tiếng, Trầm Đãi Quân cả nửa ngày không hé răng cuối cùng cũng lên tiếng, “Du công tử nói đúng, chúng ta xuất môn đi du lịch non nước, không phải đi tìm kẻ địch gây phiền phức.”

Ngừng một lát, nàng nhìn Du Tử Nam nằm trên giường, ngôn ngữ khách sáo lại có mấy phần xa cách, “Du công tử, chất độc trong cơ thể người đã hết rồi, vết thương trên người cũng không đáng ngại, chỉ cần uống thuốc, điều dưỡng vài ngày là thuyên giảm. Ta cùng sư đệ muội cũng không tiện quấy rầy thêm, nên từ biệt tại đây.”

Nói xong, nàng móc ra một bình Ngọc tuyết cao mình đặc biệt nghiên cứu điều chế, có thể mọc da thêm thịt, cực kỳ hữu hiệu đối với trị liệu ngoại thương, cho rằng như thế là hết tình hết nghĩa rồi.

Trên thực tế, vết thương trên người y vốn sâu tới xương cốt, có thể khôi phục tới bảy tám phần chỉ trong thời gian ngắn như thế hoàn toàn là nhờ có Ngọc tuyết cao mà ra.

“Trầm cô nương, đa tạ!” Nhận lấy cao thuốc, Du Tử Nam biết nàng không muốn sư môn ba người họ vì liên quan đến y mà rước lấy phiền phức không đầu vào thân, cho dù y rất có hảo cảm, có ý muốn kết giao với ba vị ân nhân cứu mạng trước mắt, y cũng không đến nỗi không biết xấu hổ mà nhiều lời nữa.

Hoa Đan Phong đứng một bên tuy cảm thấy sư tỷ có vẻ cự người ngoài xa ngàn dặm nhưng vì Du Tử Nam với bọn họ cũng chỉ là bình thủy tương phù. Dù ẩn tượng dành cho y không tệ nhưng nếu sư tỷ đã không thích qua lại với người ngoài, vậy thì từ biệt ở đây cũng không sao. Ngược lại Hoa Diệu Diệp vẫn môi lên, không suy nghĩ gì hết ồn ào lên

“Sư tỷ, sao lại đi? Tục ngữ nói tiền Phật tiền đến tây thiên. Thương thế của Du công tử còn chưa lành, chúng ta bỏ y một mình ở đây, nếu người của Hắc Phong Bảo lại đến không phải là rất nguy hiểm sao?” Hoàn toàn không biết tâm tư của sư tỷ nhà nàng, nàng lắc đầu kêu to: “Nếu là như vậy, chúng ta xuất thủ tương cứu lần này coi như uống công rồi!”

Cho dù đã rước lấy phiền phức, lại nguy hiểm, lúc này càng phải cật lực vạch ranh giới sớm, đừng có dây dưa vào nữa mới đúng chứ!

Gặp phải sư muội ngốc nghếch nhiệt huyết trượng nghĩa lại không biết phòng thân như thế, Trầm Đãi Quân thật sự muốn than trời. Không ngờ đồ ngu không chỉ có một đứa! Hoa Đan Phong nghe lời lẽ chính nghĩa lăm lăm như thế, cũng cảm thấy có chút đạo lý

“Sư muội nói đúng!” Liên tục gật đầu tán đồng, hần lại đưa thêm lý do “Sư tỷ không dễ dàng gì cứu được người, không thể vì thế mà phí công vô ích, lãng phí bao nhiêu là thuốc được.”

Đừng nói những thứ khác, chỉ riêng Ngọc tuyết cao này thôi không biết sư tỷ đã mất bao nhiêu tâm tư, tìm kiếm bao nhiêu dược thảo thượng đẳng mới chế thành, mấy ngày nay dùng trên người Du Tử Nam không biết bao nhiêu nữa!

Vì sao nàng lại có hai đứa sư đệ muội ngu như vậy nè?

Trầm Đãi Quân đau đầu vuốt trán, không biết nói sao, âm thầm suy nghĩ xem nên dùng cách khéo léo nào để thuyết phục hai cái đầu ngốc kia thì, người bị thương trên giường hơi khó khăn mở miệng

“Nhờ có ba vị ân nhân tương trợ, tại hạ thật không dám làm phiền nữa. Có điều không biết có thể thỉnh giáo, ba vị có ý định sắp tới sẽ đi đâu không? Hay là có chỗ đặc biệt nào đó chưa?”

“Đều chưa có!” Thành thật lắc đầu, Hoa Đan Phong cười nói: “Chẳng qua đọc sách thấy nói “Trên có thiên đường, dưới có Tô Hàng”. Cho nên chúng ta đại khái định một đường xuôi nam, mở mang kiến thức một phen, xem như là đọc ngàn vạn sách, đi vạn dặm đường.”

“Vậy thì tốt quá!” Đúng với ý nguyện, Du Tử Nam kích động vỗ tay hét lớn, kể đó thấy ba người ngạc nhiên nhìn mình, mặt y đỏ lên, xấu hổ cười trừ giải thích, “Tại hạ chính là định đến Hàng Châu chúc thọ. Nếu mục đích của chúng ta giống nhau, vậy không bằng kết bạn đồng hành, không biết ý ba vị thế nào?”

Tuy biết vị Trầm cô nương này không vui khi dính dáng tới y, nhưng thật sự y cực kỳ hảo cảm với ba người họ, vốn chỉ muốn giao du mật thiết hơn, sau cùng vẫn cứ mặt dày chủ động bắt chuyện hỏi thăm.

Không dè lại khiến y chớp được cơ may, đôi bên đều có mục đích giống nhau, y quá mừng rỡ không nói hai lời lập tức đề nghị đồng hành.

“Ui cha, thật không ngờ lại trùng hợp vậy!” Thích thú cười tươi, Hoa Diệu Diệp rất vui vẻ.

“Sư tỷ, tỷ thấy sao?” Hai mắt sáng rỡ nhìn sư tỷ nhà mình, Hoa Đan Phong cực kỳ mong đợi. Từ nhỏ tới lớn, trừ sư tỷ và sư muội ra, hần chưa từng có bằng hữu cùng tuổi, hôm nay không dễ gì quen biết với người nhìn được mắt như thế, kỳ thật hần có chút lưu luyến nếu phải mỗi người đi một ngã như thế nhưng tất cả đều do sư tỷ làm chủ.

“Này...” Trầm Đãi Quân do dự.

Nàng không biết suy nghĩ của sư đệ muội, lại cảm thấy vì một người quen biết sơ sơ mà kết oán với bang phái giang hồ thế lực lớn mạnh như vậy thực sự là không khôn ngoan chút nào. Tuy nói mấy ngày trước ra

tay cứu người thì đã kết thù rồi nhưng mắt bò mới lo làm chuồng vẫn chưa quá muộn, có thể kịp thời thoát thân mới là đúng đắn.

“Trầm cô nương, vị thế bá mà tại hạ muốn đến chúc thọ trên giang hồ chuyên hòa giải các vụ phân tranh nên được mọi người kính trọng tôn xưng là Vũ Trọng Tài, các đại môn phái đều phải nể mặt ông ta đôi ba phần.” Hiểu được phân vân của nàng, Du Tử Nam luôn miệng nói không dứt: “Các vị đã cứu ta, sợ là Hắc Phong Bảo đã ghi thù với các vị. Không bằng chúng ta cùng nhau đến tham gia thọ yến, đến lúc đó lại giải thích tất cả cho thế bá, xin ông ấy hòa giải giúp, để Hắc Phong Bảo đừng làm khó mọi người. Tất thấy oan có đầu, nợ có chủ, ân oán giữa Du gia và Hắc Phong Bảo tuyệt không liên can đến người ngoài.” Y nói rất hợp tình hợp lý, hết sức chân thành, cộng thêm việc y chỉ rõ, cho dù có thế nào bọn họ cũng không bị liên lụy nữa, nếu không chỉ với chuyện ra tay giúp y đã đủ để Hắc Phong Bảo tìm đến bọn họ rồi.

Trầm Đãi Quân nghĩ nghĩ, cảm thấy y nói rất có lý. Nếu có thể được cái người Vũ Trọng Tài gì đó đứng ra hòa giải, để Hắc Phong Bảo đừng tìm bọn họ gây chuyện vậy cũng tốt. Vì thế nàng gật đầu, xem như đáp ứng.

Thấy nàng gật đầu, Hoa Đan Phong cùng Hoa Diệu Diệp lập tức la hét hoan hô như trẻ nít. Mà Du Tử Nam cũng thở ra nhẹ nhõm, kể đó lại bị ai nghĩ, lúc nào thì trên giang hồ cũng được xem là thanh niên tài tuấn, chiếm được tâm hồn các cô nương như y lại phải ăn nói khép nép cầu người ta kết bạn đồng hành như thế này?

Cảm giác... có chút chua chát.

Không biết suy nghĩ của y, Trầm Đãi Quân chỉ nhàn nhạt nói ngắn gọn: “Vậy làm phiền Du công tử rồi.”

“Nào có!” Vội vàng mỉm cười đáp lời, “Là chuyện ta phải làm mà.”

Cũng không bắt bẻ, Trầm Đãi Quân gật đầu lần nữa, quay lại nhìn sư đệ muội đang lú lo chúc mừng có đồng bạn mới, không nhìn được thở dài, “Muộn rồi, đừng quấy rầy Du công tử nghỉ ngơi nữa, về phòng ngủ thôi!”

“Dạ!” Cười hi hi vọt tới bên cạnh sư tỷ, Hoa Đan Phong vừa kéo nàng ra ngoài vừa nói: “Sư tỷ chắc chắn mệt mỏi rồi? Đi, chúng ta mau về phòng nghỉ ngơi...”

“Hi hi hi... sư huynh, huynh a đùa nịnh hót quá...” Nhảy tung tăng đến bên cạnh sư tỷ, lôi kéo cánh tay còn lại của nàng, Hoa Diệu Diệp không chịu kém cạnh một bên công kích, một bên nịnh nọt: “Sư tỷ, mấy ngày nay toàn do tỷ chiếu cố Đường Vũ Tân, chắc chắn là mệt chết rồi, đợi lát nữa muội giúp tỷ ấn ấn vai...”

“Sư muội, muội còn nói ta nữa! Muội căn bản là tên nịnh thần...”

“Được rồi! Xem ta là hoàng thái hậu sao...”

Tiếng cười nói, tiếng nịnh nọt đi xa dần. Trên giường, Du Tử Nam cảm thấy sư môn ba người này thật thú vị.

Xét đến thương thế của Du Tử Nam, Trầm Đãi Quân quyết định nghỉ ở khách sạn thêm mấy ngày, thẳng đến khi vết thương trên người y đã lành tới tám chín phần, một đoàn bốn người mới lên xe ngựa chậm rãi lên đường.

May mà nơi này cách Hàng Châu không xa, đại khái chừng ba bốn ngày đường mà thôi. Thêm vào đó lễ thọ của vị Vũ Trọng Tài nào đó sau bảy, tám ngày nữa, thế nên bọn họ cũng không gấp rút lên đường, cứ thong thả từ từ mà đi.

Ngày hôm đó, tiết trời nóng nực, lại gần tới giữa trưa, cả đoàn người quyết định dừng bên một khe suối nghỉ chân.

Xe ngựa vừa mới dừng, Hoa Diệu Diệp không kịp chờ đã nhảy phốc xuống, ba chân bốn cẳng chạy tới cạnh khe suối vốc nước lên vỗ vào hai má đỏ bừng vì nóng bức, cảm thụ nước suối mát lạnh thấm vào tận tim. Loại bỏ nóng bức xong, nàng hả lòng hả dạ thở nhẹ, sau đó vô tư ngoắc tay với ba người đứng bên xe ngựa.

“Sư tỷ, sư huynh, Du công tử, mọi người mau đến đây! Nước này lạnh lạnh mát mát, dễ chịu lắm luôn!”

Thấy nàng không ngớt vẩy tay hô hào, ba người không tự chủ bước nhanh hơn. Mỗi người tự mình lấy nước suối rửa ráy một phen xong, Trầm Đãi Quân trực tiếp trốn dưới một tán đại thụ rậm rạp hóng mát. Vết thương trên người Du Tử Nam gần như đã lành lặn, dưới sự hô hào nhiệt tình của Hoa Diệu Diệp, hai người đứng trên tảng đá giữa khe suối vừa nói vừa cười, chuẩn bị trở hết tài năng đi bắt cá làm bữa trưa.

Trái lại hiếm khi thấy Hoa Đan Phong không tham gia náo nhiệt, ngược lại đến ngồi cạnh sư tỷ nhà mình.

“Sao vậy? Hiếm khi thấy hôm nay đệ không cùng sư muội nghịch nước bắt cá.” Không thẹn là cùng lớn lên từ nhỏ, Trầm Đãi Quân hiểu biết hẳn hết sức sâu sắc, vừa nhìn mặt hắc liên hiểu hắc chắc chắn khó chịu gì đó với sư muội.

“Không đi đâu!” Bất mãn trợn mắt, Hoa Đan Phong bữu môi hừ hừ: “Sư muội chỉ gọi Du công tử, không có kêu đệ, đệ đi làm gì?”

Nghe xong, Trầm Đãi Quân khẽ giật mình, kè đó bật cười “Đệ ghen tị sao?”

Ừ... nói thật, vị Du công tử này tướng mạo đường đường, làm người lại khiêm tốn nhã nhặn, nói năng tao nhã. Suốt dọc đường đến Hàng Châu, y đối đãi với ba người bọn họ rất chân thành, lại có lòng muốn kết giao với họ. Thế nên hai sư đệ muội liền quen thuộc với y, ba người tán gẫu thường xuyên, cực kỳ hòa hợp.

Nhất là sư muội, tính hiếu kỳ rất nặng, luôn thích truy hỏi những chuyện giang hồ, cộng thêm y cũng vui lòng cho biết, toàn đem những chuyện thú vị ra kể, chọc sư muội cười ha ha, ấn tượng với y càng tốt. Vì vậy mấy ngày nay bất kể là làm chuyện gì cũng kêu y đầu tiên, ai ngờ lại làm sư đệ vì thế mà bất mãn.

“Ai, ai ghen tị chứ? Không có!” Tức tối phủ nhận, Hoa Đan Phong giận dỗi: “Đệ chỉ... chỉ...”

“Chỉ làm sao?” Nhượng mảy.

“Chỉ cảm thấy sư muội không biết nghĩ! Mấy ngày nay muội ấy chơi cái gì vui cũng gọi Du công tử trước tiên.” Rầu rĩ trề môi, tuy Hoa Đan Phong cũng rất thích Du Tử Nam nhưng còn có chút bất mãn vì bị cướp mất bạn chơi.

“Còn nói là không ghen nữa!” Trầm Đãi Quân vô lực lắc đầu.

“Đã nói là không có mà! Sư tỷ, tỷ đừng nói bậy.” Thở phì phò phủ nhận, Hoa Đan Phong nhất quyết không nhận bản thân đang ghen tị.

Thấy hắc giận dỗi, Trầm Đãi Quân cười khê, đang định lên tiếng an ủi, một giọng nói ngọt ngào trong trẻo từ bờ suối cất lên.

“Sư huynh, huynh gian trá quá, lại núp dưới bóng cây? Người ta với Du công tử bắt được mấy con rồi, huynh còn không lại giúp thì đừng trách muội lát nữa không chia phần cho huynh nha.”

“Coi, sư muội kêu đệ rồi, còn không mau đi!” Nhìn bóng người nhỏ nhắn xinh đẹp đang đứng trên tảng đá cười tươi tắn, Trầm Đãi Quân mỉm cười thúc giục.

Sau cùng sư muội cũng không có quên sư huynh hắc.

Bị giọng nói hờn dỗi kia réo gọi, Hoa Đan Phong hài lòng gật đầu, mới nãy còn không vui, oán giận giờ đã quang sạch sẽ, cao hứng nhồm mông đứng dậy, vui vẻ nhảy qua bắt cá kiêm nghịch nước.

Dưới bóng râm, khoe môi Trầm Đãi Quân ẩn hiện nụ cười nhạt, đáy mắt mang theo chút chua xót rất khó phát hiện nhìn ba người vừa đùa giỡn vừa bắt cá. Một lúc sau, Du Tử Nam cầm mấy con cá đã xử lý xong đi đến chỗ nàng thì nàng mới thu lại vẻ mặt nao nao, khôi phục lại vẻ trầm tĩnh đạm mạc.

“Trầm cô nương, trưa nay chúng ta nướng cá ăn đi!” Đến dưới gốc cây, mặt Du Tử Nam tươi cười đưa cá trong tay cho nàng, lại nói: “Ta đi chung quanh kiếm củi đốt lửa trước, mấy con cá này làm phiên cô nương.”

“Ừ!” Đều đều không gợn sóng đáp lại một tiếng, Trầm Đãi Quân nhìn y đi rồi lấy mấy nhánh cây xâu cá lại.

Rất nhanh, Du Tử Nam đã ôm một đồng củi khô về, đồng thời nhóm lửa bắt đầu nướng cá.

Hai người không ai nói chuyện, bên khe suối loáng thoáng tiếng cười đùa, bọn họ ở bên này lại ngưỡng ngừng, trầm mặc.

Sở dĩ như vậy chủ yếu là do tính cách trầm tĩnh, nội liễm của Trầm Đãi Quân. Đối với người ngoài, không thân quen, nàng hoàn toàn không thích chuyện trò. Du Tử Nam lại càng minh bạch nàng không giống với sư đệ muội nhiệt tình hào sảng, cư xử với nàng luôn khách khí lễ độ lại xa cách, thế nên trong nhất thời chẳng biết nên nói gì mới phải.

Một hồi lâu sau, trong ánh lửa nhảy múa, y đột nhiên thốt lên, “Trầm cô nương, cô rất ghét ta thì phải?”

Tựa hồ không ngờ y đột ngột hỏi vấn đề như vậy, Trầm Đãi Quân ngơ ngẩn, ánh mắt ngạc nhiên đối diện với một đôi mắt chân thành thản nhiên “Vì sao lại hỏi vậy?”

“Ta cũng không phải kẻ ngốc!” Lễ độ cười, Du Tử Nam khéo léo đáp.

Suốt dọc đường, nàng luôn lạnh nhạt với y. Mấy lần y thử tìm cách bắt chuyện, bộc lộ thiện ý nhưng đều bị nàng dùng giọng điệu lạnh lạnh, năm câu ba chữ là chấm dứt đề tài, làm hấn đanh bất lực thu giáo về.

Nghe thế, Trầm Đãi Quân khẽ mỉm cười, trầm ngâm một lát mới chậm rãi cất lời, “Cũng không thể nói là chán ghét...”

“Vậy là...” Há miệng hấp tấp hỏi nguyên nhân.

“Chỉ là cảm thấy phiền toái!” Lạnh nhạt cắt ngang, Trầm Đãi Quân bình tĩnh nhìn y, vẻ mặt nghiêm túc, “Vì người, ba người chúng ta chọn phải bang phái mà người khác tránh né còn không kịp. Cái này đúng là tai bay vạ gió, không phải sao?”

Vốn dĩ nàng còn hy vọng chuyển hạ sơn du ngoạn này có thể bình bình an an, không có nguy hiểm gì. Ai biết nửa đường nhảy ra một tên Trình Giáo Kim, vì cái tên ngoại lai y, bọn họ vô duyên vô cớ kết thù với Hắc Phong Bảo, thật sự không đáng!

“Trầm cô nương, xin cô cứ yên tâm! Ta nhất định thỉnh cầu thế bá hòa giải vụ này, quyết không để Hắc Phong Bảo làm khó các vị!” Lời lẽ đanh thép cam đoan với Trầm Đãi Quân, Du Tử Nam cảm thấy ra có sự này quả thật là do bản thân liên lụy bọn họ, trong lòng không khỏi áy náy.

Thấy y nghiêm túc, vẻ mặt lại hồ thẹn, Trầm Đãi Quân ngược lại bật cười “Du công tử, huynh thật sự là chính nhân quân tử!”

“Hả” Ngây ngốc giương mắt, không rõ ý nàng.

“Nói thật. huynh không hề cầu chúng ta ra tay giúp đỡ, là chúng ta chủ động. Nếu thật sự kết oán với Hắc Phong Bảo thì cũng không trách được ai nhưng mấy ngày nay ta vì thế mà tức giận huynh. Huynh không những không để bụng, còn áy náy tự trách, cam đoan nghĩ biện pháp nhờ người giúp chúng ta hòa giải, để Hắc Phong Bảo không làm khó chúng ta...” Hơi ngừng lại, nàng mỉm môi cười nói tiếp, “Du công tử quả nhiên là chính nhân quân tử, so với huynh, ta hẹp hòi rồi.”

Không ngờ nàng lại thẳng thắn khen ngợi mình như vậy, Du Tử Nam đỏ mặt, liên tục lắc đầu: “Trầm cô nương ngàn vạn lần đừng nói như vậy! Nếu không vì cứu ta, sao các vị đắc tội với Hắc Phong Bảo được? Có dùng thiên ngôn vạn ngữ cũng không diễn tả hết được cảm kích trong lòng tại hạ. Vả lại, ân oán của Du gia và Hắc Phong Bảo do hai bên chúng ta tự giải quyết, đương nhiên không thể liên quan đến người bên cạnh, bằng không ta làm sao an tâm cho được?”

Nói xong, y ngượng ngịu cười, ánh mắt kiên định, quả nhiên có chính khí.

Trầm Đãi Quân nghe xong, cho dù nguyên bản trong lòng có chút tức giận, cuối cùng cũng đành thở dài.

Ôi... người ta đã nói thế rồi, nếu nàng tiếp tục tức giận thì thật sự là bụng dạ hẹp hòi, nhỏ nhen quá.

Nghĩ vậy, nàng vô lực lắc đầu, chậm rãi ngược mắt lên, lại đối diện với ánh mắt chân thành, chính trực của y. Nhất thời hai người nhìn nhau không chớp mắt thật lâu, cuối cùng không hẹn mà cùng nở nụ cười. Nụ cười này có mấy phần ăn ý không cần nói rõ của hữu hảo.

Nhờ có cuộc chuyện trò này, Trầm Đãi Quân buông bỏ thành kiến, cũng không cư xử lãnh đạm nữa. Lại thêm Du Tử Nam ôn hòa lễ độ, nói năng tao nhã, nói đến những chuyện mắt thấy tai nghe về phong tục một số nơi có phần hấp dẫn, ngược lại khơi gợi hứng thú của nàng, không nhịn được lại hỏi thêm nhiều câu.

Càng tán gẫu càng lâu, hai người cá tính trầm ổn, nội liễm thế này mới bất ngờ phát hiện đôi bên nói chuyện khá ăn ý, nói nói cười cười không còn xa lạ như mấy ngày vừa rồi nữa.

Bên này, hai người nói cười vui vẻ. Bên kia, Hoa Diệu Điệp dường như phát hiện bí mật gì đó, đột nhiên cười trộm, “Sư huynh... sư huynh...” Lén lút chọc chọc khuỷu tay sư huynh nhà mình.

“Sao vậy?” Lơ đãng đáp lại, Hoa Đan Phong đang lòng cá trong khe.

“Huynh mau nhìn bên kia kìa!” Nhỏ giọng nhắc nhở, kêu hắn mau nhìn.

Nghe giọng nói của nàng có chút hưng phấn, Hoa Đan Phong dời mắt theo ngón tay nàng chỉ, kết quả lại kinh ngạc phát hiện sư tỷ vốn dĩ một mực lạnh lùng với Du Tử Nam không biết từ khi nào lại bắt đầu nói cười với y, trông rất vui vẻ!

Hơ... trong lúc hắn đi nghịch nước bắt cá đã xảy ra chuyện gì mà hắn không biết? Rõ ràng mới trước đó sư tỷ còn rất lãnh đạm với Du Tử Nam, sao bây giờ lại tán gẫu có vẻ rất vui?

Đột nhiên, không hiểu sao Hoa Đan Phong có cảm giác không vui lắm.

Không phát giác tâm trạng vui vẻ của hắn đột nhiên tan biến, hai mắt Hoa Diệu Điệp phát sáng, vui hơn hỏ nói: “Vốn cứ tưởng sư tỷ ghét Du công tử, kết quả hoàn toàn không có chuyện này nha! Xem, sư tỷ với Du công tử trò chuyện vui vẻ hòa hợp như vậy, xem ra rất xứng đôi!”

Xứng đôi? Sao sư tỷ lại xứng đôi với người khác được?

“Nói bậy bạ gì đó? Sư muội, muội tư xuân hả? Trong đầu toàn nghĩ mấy chuyện này thôi!” Hừ mũi bác bỏ, Hoa Đan Phong không nhận được trọn mắt khinh bỉ.

“Ai, ai tư xuân chứ? Huynh mới tư xuân!” Hoa Diệu Điệp đỏ mặt bẻ lại, lại không nén được tâm tư hoài xuân của thiếu nữ đương tuổi dậy thì, thần thần bí bí nói: “Sư huynh, huynh xem! Trước giờ sư tỷ chưa bao giờ tử tế với người ngoài như vậy, nói không chừng bọn họ rất hợp nhau!”

“Hợp nhau?” Hoa Đan Phong tức khắc bĩu môi, cau mày la lên: “Hôm trước, sư tỷ còn không để ý gì đến Du công tử, không nói chuyện với y quá một câu, vậy cũng gọi là hợp?”

“Nói vậy cũng đúng, nhưng...”

“Không có nhưng nhị gì hết!” Thẳng thừng cắt lời nàng, Hoa Đan Phong không biết tức giận chuyện gì, thở phì phò: “Sư tỷ là sư tỷ, là sư tỷ của chúng ta, không có chuyện xứng hay không xứng, hợp hay không hợp gì đó với người ngoài.”

Tuy mấy ngày nay ấn tượng của hắn dành cho Du Tử Nam rất tốt, tán gẫu cũng vui vẻ. Mấy hôm trước vì sư tỷ lãnh đạm, xa lạ với y mà còn lo lắng, sợ lúc nào đó sư tỷ đột nhiên đổi ý, quyết định đôi bên mỗi người đi một ngã sẽ làm mất đi bằng hữu mới kết giao.

Không ngờ, sư tỷ lại dỡ bỏ thành kiến, không bực bội nữa. Thấy bộ dạng bọn họ cười nói, ngược lại hắn không vui, mơ hồ có cảm giác buồn rầu vì sư tỷ sắp bị giành mất.

Kì quái liếc hắn một cái, Hoa Diệu Điệp hùng hồn nói: “Ai nói? Lúc trước sư phụ thường nói nam lớn lấy vợ, nữ lớn gả chồng. Không chừng lần này hạ sơn, sư tỷ tình cờ gặp được nam nhân thích hợp, tìm được nơi chung thân suốt đời.”

Nghe nàng nhắc tới lời sư phụ, Hoa Đan Phong tự nhiên cảm thấy ngọt ngào, cố ý lườm nàng giễu cợt, “Sư tỷ có thể tìm được nơi chung thân hay không ta không biết, có điều cả đầu muội chỉ nghĩ tới chuyện gả cho người ta, không biết xấu hổ à?”

“Muội nào có? Sư huynh, huynh nói bậy!” Mặt mày đỏ bừng, Hoa Diệu Điệp giận dỗi kêu lên.

“Còn nói không có?” Giả làm mặt quỷ, hắn vạch rõ ràng “Vừa rồi có người nói rõ ràng rành, nam lớn lấy vợ, nữ lớn gả chồng, lần này hạ sơn có thể tìm được nơi chung thân thôi!”

“Muội không có nói muội...” Thẹn quá hóa giận, tức tối đuổi đánh.

“Ha ha ha... bị nói trúng rồi... bị nói trúng rồi...” Cười lớn chạy trốn.

Nhất thời, chỉ thấy hai người đuổi đuổi đánh đánh, tiếng la hét giận dữ cùng tiếng cười chọc ghẹo theo gió bay đi, hết sức âm ỉ, làm hai người ngồi dưới bóng cây cũng không tự chủ được chăm chú dõi theo. Kế đó, giọng nói nhẹ nhàng nhả nhặn mang theo ý cười cất lên

“Sư đệ, sư muội, trời nóng đừng đùa nữa. Cá nướng chín rồi, mau lại đây ăn đi!”

Nghe thấy thế, hai sư huynh muội đang đuổi đánh ồn ào mới vứt bỏ “ân oán”, cầm lấy cá bắt được đi vào dưới bóng cây. Mà Hoa Đan Phong thì chui ngay vào ngồi giữa Trầm Đãi Quân và Du Tử Nam, ý đồ tách hai người ra.

Hứ! Sư tỷ là sư tỷ của hần, còn lâu mới để người khác lại gần!

Nhớ đến mấy câu ban nãy của sư muội, Hoa Đan Phong không vui, len lén bĩu môi, âm thầm quyết định cách ly bọn họ không để lại dấu vết.

“Xem hai người kia, chơi đến đầu đầy mồ hôi!” Không chú ý đến tâm tư của hần, Trầm Đãi Quân nhìn mặt hai người đầm mồ hôi, bất đắc dĩ mắng nhỏ: “Nặng chói chang như vậy, mệt hai người các người còn có hứng thú rượt đuổi ngoài trời, chẳng khác gì đứa nhỏ chưa lớn hết!”

“Sư tỷ nói đúng, sư huynh trẻ con ghê!” Ôm giận báo thù, Hoa Diệu Diệp nũng nịu chỉ trích.

“Chỉ nói ra? Sư muội không phải cũng vậy?” Hoa Đan Phong không chịu kém thế phản bác.

Lần này, hai người lại trợn tròn mắt trừng nhau, chuẩn bị bão táp lần nữa.

Trầm Đãi Quân thấy thế, không nói câu nào lập tức cầm hai con cá đã nướng vàng ươm thơm nức đưa cho mỗi người một con, “Đừng ồn, mau ăn đi!” Nhàn nhạt ra lệnh, thần sắc tuy hòa nhã nhưng lơ mơ có mấy phần uy nghiêm.

Thấy vẻ mặt nàng như vậy, Hoa Đan Phong, Hoa Diệu Diệp hai người biết không thể tiếp tục âm ỹ, liền ngoan ngoãn gục đầu ăn cá nướng, không dám nói thêm.

“Du công tử, để huynh chê cười rồi!” Thấy hai người an phận rồi, lúc này Trầm Đãi Quân mới nhìn Du Tử Nam, mỉm cười nhả nhặn xin lỗi.

“Đâu có!” Liên tục lắc đầu, Du Tử Nam cười nói: “Sư tỷ đệ Trầm cô nương tình nghĩa sâu nặng, cảm tình hòa hợp, tại hạ hâm mộ còn không hết nữa!”

Trầm Đãi Quân nghe thế mỉm cười, ngược lại Hoa Đan Phong thấy nàng cười với “người khác”, trong lòng khó chịu buồn bực, cá nướng vốn thơm ngon ăn vào miệng chẳng còn thấy mùi vị gì nữa.

Hứ... vì sao sư tỷ lại xứng đôi với nam nhân không rõ ở đâu ra chứ? Sư tỷ, sư muội và hần ba người vĩnh viễn ở chung cả đời không tốt sao?

Ô... cảm giác rất chán ghét nha!

3. Chương 3

“Sư huynh, nhanh lên... nhanh chút nữa... sắp rớt xuống rồi...”

“Làm gì rớt dễ vậy? Sư muội, xem lợi hại của sư huynh nè...”

Sườn núi, thiếu niên thiếu nữ nô đùa thả diều, tiếng nói cười đùa giòn lộp vào tai hai mẹ con thiếu nữ đang ngồi trong căn nhà trúc phía trước.

“Sao không đi chơi với Đan Phong, Diệu Diệp?” Gió nhẹ phất qua, mỹ phụ nhẹ nhàng vén tóc mai bên má, ánh mắt mang ý cười dịu dàng chăm chú nhìn cô con gái tính tình trầm tĩnh.

Không có câu trả lời, thiếu nữ thanh tú chỉ lắc đầu nhẹ, đắm đắm nhìn thiếu niên, thiếu nữ đang nô đùa bên sườn núi, trong mắt thiếu nữ có mấy phần hâm mộ nhưng lại không có ý định tham gia.

“Đứa nhỏ này thật là cố chấp, giống hệt cha con...” Mỹ phụ lẩm bẩm than thở.

Giống cha sao...

Thiếu nữ thanh tú ngơ ngẩn suy nghĩ. Nàng chưa thấy mặt cha, cũng không cảm thấy mình buồn bã. Chỉ là... nàng đang chờ con diều của riêng nàng, chờ đã hai năm nay rồi, đáng tiếc sư đệ đã quên làm tặng nàng...

Vũ gia trang tiếng tăm lẫy lừng trên giang hồ gần đây chẳng đèn kết hoa, dào dạt không khí vui mừng. Còn có hai ngày nữa là lễ mừng thọ, các môn các phái đến chúc thọ lục tục kéo đến cho kịp ngày, nô bộc vội vàng vàng ra vào tiếp đãi, toàn trang từ trên xuống dưới bận bịu, hết sức nhộn nhịp.

Ngày hôm đó, vị trang chủ của Vũ gia trang Vũ Trọng Liên, xưa nay kết giao lắm bạn bè, chưa từng kết oán với người khác, lại thêm hành xử công chính, chuyên hòa giải các vụ phân tranh trên giang hồ nên được mọi người kính trọng, tôn xưng là Vũ Trọng Tài vừa sai hạ nhân đưa một vị khách đi đến phòng dành cho khách khứa nghỉ ngơi, ngoài sảnh chính lại truyền đến tiếng báo danh vang dội

“Thiếu chủ Tùng Nguyệt sơn trang Du thiếu hiệp và bằng hữu đến!”

Nghe thấy giọng điệu kéo dài đó, mặt mày Vũ Trọng Liên tươi cười hơn hở đi ra cửa đại sảnh, lại thấy Du Tử Nam và ba nam nữ trẻ tuổi không quen bước vào, tuy trong lòng lão có chút nghi hoặc nhưng mặt vẫn vui mừng nghênh đón như cũ, “Ha ha ha... thế chất, lâu quá không gặp, cha cháu gần đây có khỏe không?”

“Thế bá, cha cháu rất khỏe. Có điều trong nhà có chút rắc rối nên không thể tự thân đến chúc thọ, trước khi lên đường còn dặn cháu cáo lỗi với thế bá đây!” Vòng tay đáp lễ, Du Tử Nam ứng đối lễ độ, cử chỉ phù hợp, không hổ là con cháu danh gia.

“Cáo lỗi cái gì? Cha cháu nói thế là quá xa lạ rồi!” Lắc đầu không để ý, Vũ Trọng Liên lại cười nói: “Không lẽ thế chất phong trần mệt mỏi tới đây giúp thế bá dự náo nhiệt, phải ở lại mấy ngày mới được.”

“Đương nhiên rồi ạ!” Du Tử Nam trả lời không ngớt, lại lôi từ trong túi ra một hộp gấm, mở ra, bên trong là một pho tượng quan âm bằng ngọc xanh biếc trong veo, đáng lên.

“Thế bá, đây là lễ vật cha cháu đặc biệt chuẩn bị, chỉ là một món đồ nho nhỏ tỏ lòng thành kính.” Tuy miệng y khiêm tốn nói là món đồ nho nhỏ nhưng chỉ cần người có mắt nhìn đều biết pho ngọc quan âm này màu sắc trong suốt, không chút tỳ vết, tuyệt đối là vật giá trị liên thành.

Vũ Trọng Liên sờ sờ không ít vật trân bảo cũng không khỏi ngấm ngầm khen ngợi, lòng càng thêm yêu thích.

“Cha cháu vẫn nhớ thói sưu tầm kỳ trân dị bảo của ta!” Lão cười lớn nhận lấy quà tặng, kể đó ánh mắt sáng lóe lúc này mới chuyển đến ba thiếu niên nam nữ xa lạ.

“Thế chất, ba vị đây là?”

Nghe lão hỏi, Du Tử Nam vội giới thiệu đôi bên với nhau: “Thế bá, các vị đây là Trầm Đãi Quân cô nương, Hoa Đan Phong công tử và Hoa Diệu Diệp cô nương. Ba vị, vị này là Vũ thế bá, được người giang hồ kính trọng, tôn xưng là Vũ Trọng Tài!”

“Bái kiến Vũ trang chủ! Thân là sư tử, Trầm Đãi Quân đại diện sư môn thông thả hành lễ, mỉm cười nhàn nhạt, áy náy nói: Không mời mà đến, không chuẩn bị quà mừng, mong Vũ trang chủ thông cảm!”

Trầm Đãi Quân? Hoa Đan Phong? Hoa Diệu Diệp?

Vũ Trọng Liên không để lộ dấu vết lại nhanh chóng đảo mắt nhìn ba người một lần, xác định bản thân quả thực chưa từng gặp họ, cũng không nghe tên ba người lần nào. Tuy nghi ngờ lai lịch cả ba nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười đáp lễ: “Đâu có! Ba vị nguyên ý đến tham gia thọ yến của Vũ mẫu là nể mặt mũi Vũ mẫu lắm rồi, hoan nghênh còn không kịp, cái này gọi là có bằng hữu từ phương xa đến, vui mừng không hết.”

Tuy lời lẽ rõ ràng là khách sáo nhưng lão nói ân cần thành khẩn vô cùng, ngược lại rơi vào tai người nghe cảm thấy rất dễ chịu.

Xưa nay Hoa Đan Phong, Hoa Diệu Diệp luôn cời mở thẳng thắn, nghe thế nháy mắt mặt mày rạng rỡ hẳn, không có kỵ nữa, trước mặt Vũ Trọng Liên liền lách cha lách chách âm ỉ lên

“Sư tử, Vũ trang chủ đúng là người tốt. Du công tử nói không sai chút nào...” Hoa Diệu Diệp ngây thơ tán tụng.

“Đúng đó!” Gật đầu phụ họa, Hoa Đan Phong cũng rất vui mừng “Bây giờ thì sư tỷ không cần lo lắng người ta đến gây sự với chúng ta nữa rồi, Vũ trang chủ nhất định đồng ý giúp chúng ta.”

“Chuyện gì vậy?” Vũ Trọng Liên là người từng trải, lập tức nhận ra trong lời nói của Hoa Đan Phong có điểm kỳ lạ, theo trực giác hỏi dò: “Có chỗ nào cần Vũ mỗ giúp sao?”

Lão vừa nói ra, ba cặp mắt, sáu con mắt ăn ý mười phần đồng loạt ngó Du Tử Nam.

Y rất tự giác, chủ động đứng ra giải thích, “Thế bá, không dám giấu người. Trên đường cháu mang quà đến đây từng bị Hắc Phong Bảo tập kích, nếu không nhờ ba người Trầm cô nương ra tay giúp đỡ chỉ e đã gặp bất trắc rồi.”

“Có chuyện này sao?” Vũ Trọng Liên kinh ngạc, nghĩ đến chuyện gì đó liền hiểu ra, hỏi tiếp: “Có phải là vì cầu thân không thành hay không?”

Sự thật thì, chuyện Hắc Phong Bảo cầu thân Tùng Nguyệt sơn trang bị khước từ đã lạng lẽ lan truyền trên giang hồ, lão cũng nghe phong phanh, chỉ là không ngờ vì thế mà Hắc Phong Bảo lại ghi hận, tìm Du gia gây sự khắp nơi.

Du Tử Nam cười khỏ, không e dè gật đầu thừa nhận, song lại phần chấn tinh thần cao giọng nói: “Vì liên quan đến cháu, ba người Trầm cô nương coi như đắc tội Hắc Phong Bảo nhưng oan có đầu, nợ có chủ, ân oán giữa Du gia và Hắc Phong Bảo không nên liên lụy người ngoài. Cháu bắt tài nên muốn phiền toái thế bá ra mặt điều đình, để Hắc Phong Bảo có việc thì tìm Du gia, ngàn vạn lần không thể làm khó ba sư tỷ đệ Trầm cô nương.”

Vũ Trọng Liên cũng biết phong cách hành sự của Hắc Phong Bảo nham hiểm ác độc, chỉ cần sơ sẩy đắc tội chúng thì nơi nào cũng không bỏ qua, thế nên nghe y đưa ra thỉnh cầu như thế cũng không ngoài ý nghĩ, chỉ là...

Thoảng trầm ngâm một chút, Vũ Trọng Liên ung dung thản nhiên mỉm cười nói: “Không giấu gì mọi người, Vũ mỗ dựa vào một chút hư danh, nhờ giang hồ không chê bỏ, đua nhau tới chúc thọ, thiếu chủ Hắc Phong Bảo hai ngày trước cũng đã đến Vũ gia trang ta. Có câu oan gia nên cỗi không nên kết, các vị đều trẻ tuổi thanh tú, nếu có hiểu lầm bất mãn thì không bằng nhân cơ hội này đối mặt nói chuyện rõ ràng. Nói không chừng ân oán nhờ vậy mà cỗi bỏ, còn có thêm bằng hữu nữa!”

Lão nói rất trang nghiêm, lại dễ nghe, làm Du Tử Nam, Hoa Đan Phong, Hoa Diệu Diệp ba người vừa vui vừa mừng, mặt mày hớn hở. Chỉ riêng Trầm Đãi Quân lại nhú mày dăm chiêu, không biết là đang suy nghĩ gì.

“Đa tạ thế bá!” Du Tử Nam mừng rỡ chấp tay cảm tạ.

“Có gì đâu!” Xua tay phớt lờ, Vũ Trọng Liên cười nói, “Mọi người đi đường mệt nhọc, chắc mệt lắm rồi? Lai Phúc, dẫn bốn vị khách quý đến phòng khách nghỉ ngơi.”

Tiếp mệnh lệnh của lão, một tên nô bộc nhanh nhẹn lên nghênh đón, khom lưng cúi đầu dẫn bốn người rời khỏi đại sảnh đi vào nội viện. Trong lúc xuyên qua tầng tầng lớp lớp sân trong và hành lang, Hoa Diệu Diệp không nhận được mở miệng

“Không ngờ thiếu chủ Hắc Phong Bảo cũng đến đây? Chẳng lẽ Vũ trang chủ không sợ các người đôi bên hận thù gặp nhau, một lời không hợp liền động thủ sao?” Không cần nói, đối tượng nàng hỏi đương nhiên là Du Tử Nam.

Du Tử Nam còn chưa kịp trả lời, tên nô bộc đi trước dẫn đường đã uốn ngược, ngạo mạn giành trước, “Không bao giờ! Trang chủ chúng ta có quy định, bất kể là ai, chỉ cần bước vào Vũ gia trang, mặc kệ là có thâm thù đại hận gì đều phải buông xuống, muốn đánh phải đợi ra khỏi Vũ gia trang mới được đánh.”

“Hở? Thật sao?” Chớp đôi mắt sáng, nàng cảm thấy quy củ như vậy mà mọi người đều đồng ý tuân thủ thật là quái lạ.

“Là thật đó!” Mỉm cười gật đầu, Du Tử Nam khẳng định, cũng không cảm thấy quy định này có gì quái gở.

“Nói như vậy, sau này nếu ta gây chuyện xấu, chỉ cần chạy đến Vũ gia trang ẩn nấp, chết cũng không ra, vậy chẳng phải cừu gia chỉ biết đứng bên ngoài trang trợn mắt cả đời sao?” Cười hắc hắc xoa xoa cằm, Hoa Đan Phong rất rành trò “tận dụng tối đa” này. “Há há... đúng là chỗ ẩn nấp tốt nhất để làm chuyện phi pháp, giết người cướp của đây!”

“...” Du Tử Nam ngậm họng.

“...” Nô bộc đổ mồ hôi lạnh.

“...” Trầm Đãi Quân vô lực, âm thầm thở dài sâu xa, sau đó trấn định sắc mặt chuyển đề tài, “Vũ trang chủ không hổ được xưng là Vũ Trọng Tài, quả nhiên giao du rộng rãi, quan hệ sâu rộng, cả Hắc Phong Bảo cũng có giao tình.

Ừm... không phải nói tác phong của Hắc Phong Bảo âm độc nham hiểm, hành sự bá đạo, không để ai vào mắt sao? Vị trang chủ này lại mạnh vì gạo, bạo vì tiền, khôn khéo mẫn tiệp, ngay đến Hắc Phong Bảo nghe nói là không dễ ở chung cũng nguyên ý nể mặt, thiếu chủ Hắc Phong Bảo còn đặc biệt đến chúc thọ, thủ đoạn cũng thật lợi hại ghê!

Không biết suy nghĩ trong lòng nàng, Du Tử Nam cười đáp: “Vũ thế bá đối đãi nhiệt tình, khoan dung với người, làm việc thiện khắp nơi, trên giang hồ quả thật có rất nhiều bạn bè. Còn như giao tình với Hắc Phong Bảo, không thể không nhắc tới chuyện võ lâm tứ đại công tử hơn hai mươi năm về trước...”

“Tứ đại công tử?” Hiểu kì hỏi tới, Hoa Đan Phong lập tức há miệng lên.

Gật gật đầu, Du Tử Nam giải thích: “Hơn hai mươi năm trước, trên giang hồ có bốn thanh niên tài tuấn tuổi tác xấp xỉ nhau, võ nghệ, nhân phẩm đều vượt trội hơn người, một số người yêu mến liền tặng cho danh hiệu võ lâm tứ đại công tử. Cha ta, Vũ thế bá cùng bảo chủ Hắc Phong Bảo hiện nay chính là ba người trong tứ đại công tử năm đó...”

Hơi ngừng lại, y ngưng ngừng cười cười, cảm giác mình có vẻ giống “Lão Vương bán dưa, tự bán tự khen”, tự mình khen ngợi cha mình, nhưng vẫn nói tiếp “Trong tứ đại công tử năm đó, cha ta và Vũ thế bá quan hệ thân thiết nhưng không có qua lại với bảo chủ Hắc Phong Bảo. Vũ thế bá và bảo chủ Hắc Phong Bảo tuy không phải tri kỷ nhưng giao tình cũng không nhạt, cho nên lần này thiếu chủ Hắc Phong Bảo mới tới dự lễ mừng thọ của Vũ thế bá.”

Nghe y giải thích một phen, ba sư tỷ đệ mới thông suốt gật đầu. Hoa Diệu Diệp lại phát hiện có gì đó không đúng, vội vàng la lên

“Không đúng rồi! Tứ đại công tử huynh chỉ nói có ba, còn người nữa đâu?” Chớp đôi mắt to truy hỏi, nàng thích nhất là nghe mấy giai thoại giang hồ.

“Còn một người nữa là Trầm Vân Sanh. Nghe cha ta nói, Trầm tiên bối văn võ song toàn, bất luận là võ nghệ, tài trí, nhân phẩm hay tướng mạo đều xuất sắc nhất trong bốn người. Trong tứ đại công tử ông ấy là người nổi tiếng nhất. Lại thêm tính tình nho nhã, phong độ ngời ngời, cho dù là các bậc lão làng võ lâm đức cao vọng trọng hay là hạng cò con tầm thường, ông ta đều thành tâm đối đãi, được mọi người cực kỳ tôn sùng, kính ngưỡng. Chỉ cần nhắc tới ông ấy, mọi người không có lấy nửa lời ác ý. Rất nhiều các tiểu thư danh môn khuê các, hiệp nữ mạnh mẽ ái mộ, thâm thương trộm nhớ, đáng tiếc...” Đột ngột, Du Tử Nam dừng lại, vẻ mặt có mấy phần nuối tiếc.

“Chỉ đáng tiếc cái gì?” Đôi mắt trong veo hơi sáng lên, hiếm khi thấy Trầm Đãi Quân tò mò.

“Đáng tiếc, hơn hai mươi năm trước, ông ta đột nhiên thất tung, không rõ tông tích.” Cười cười, Du Tử Nam bổ sung thêm, “Có người nói ông ấy tìm được giai nhân làm bạn, thần tiên quyến rũ đi lánh đời. Cũng có người nói ông ấy được thế ngoại cao tăng chỉ điểm, thành thử nhìn thấu hồng trần, tiến nhập không môn.”

“Nói chung là đủ cách giải thích rồi rầm, nhưng bất kể thế nào, điều duy nhất có thể xác định là giang hồ chưa có ai gặp lại bóng dáng ông ấy.”

Nghe xong, Trầm Đãi Quân cảm thấy nao nao, liền bình thần cười phụ họa “Đáng tiếc thật!”

“Sao không nói là bị kẻ thù sát hại, bị bỏ xác nơi hoang dã không có ai hay biết hả?” Đi bên cạnh, Hoa Đan Phong nói đùa, hoàn toàn xem chuyện này như đang nghe thuyết thư bên cầu vượt vậy, trong lòng cảm thấy

hứng thú.

“Cũng có người từng hoài nghi như vậy nhưng cha ta nói, vị Trầm tiền bối kia võ công cao thâm, từng tỷ thí với một vị võ lâm tiền bối nổi danh mấy chục năm trước. Hai bên kịch chiến ba ngày ba đêm vẫn không phân thắng bại, sau cùng còn kết thành bạn vong niên...” Trong mắt lộ ra chút ngưỡng mộ, Du Tử Nam cười nói: “Thân thủ như vậy, nếu bị kẻ thù sát hại bỏ thây nơi hoang dã, ta nghĩ chuyện đó không dễ gì đâu.”

Mấy câu này của y, Hoa Đan Phong chỉ cười trừ cho qua, hoàn toàn không để trong lòng. Nói cho cùng đó cũng là giai thoại hai mươi năm trước, chẳng liên quan gì đến hắn.

Trầm Đãi Quân thủy chung chỉ cười lạnh nhạt, cũng không hỏi tiếp, tựa hồ không có hứng thú với chủ đề này nữa.

Chỉ có Hoa Diệu Diệp vẫn mang tâm tính trẻ con, tiếp tục ríu rít nhắc đến những chuyện mới mẻ khác.

Cứ như vậy, trong tiếng nói chuyện lúc được lúc không, đám người dưới sự dẫn đường của nô bộc nhanh chóng đi đến phòng khách, được hạ nhân lạnh lẽo an bài, không tới một lúc đã sắp xếp ổn thỏa.

Hoa Diệu Diệp cùng sư tỷ ở chung một phòng, vừa bước vào đã nhảy tót lên giường, vui vẻ lăn lộn mấy vòng. Trầm Đãi Quân thấy vậy lắc đầu, còn chưa kịp cười, nàng đã ôm gối ngồi bật dậy

“Sư tỷ, Du công tử nói không sai chút nào. Vị Vũ trang chủ này thật sự là người tốt bụng nhiệt tình.” Cười híp cả mắt, nàng vui vẻ khen ngợi.

Nghe xong, Trầm Đãi Quân còn chưa kịp đáp, ngoài cửa vang lên hai tiếng “cốc cốc”, không đợi trả lời, cửa đã bị đẩy bật ra, sau đó Hoa Đan Phong hấp tấp vọt vào.

“Sư tỷ, có Vũ trang chủ giúp đỡ, lần này tỷ không cần lo lắng nữa rồi...” Đầu óc thiếu suy nghĩ, quang quác la lên, mặt mày hưng phấn.

Ồi... hai sư đệ muội này, vì sao tâm hồn lại ngây thơ như nhau vậy?

Than thở trong lòng, Trầm Đãi Quân kêu hai người ngồi xuống trước bàn, rót cho mỗi người một tách trà, tự mình nhấp một ngụm nhỏ, lúc này mới không nhanh không chậm thông thả hỏi lại: “Hai người thật sự cho là như vậy sao?”

“Sư tỷ, tỷ có ý gì?” Hoa Đan Phong ngẩn người, ánh mắt tràn đầy khó hiểu.

“Mới rồi tuy Vũ trang chủ nói rất lọt tai nhưng rõ ràng không hề đáp ứng ra mặt giúp đỡ hòa giải, chỉ nói là để chúng ta đối mặt với vị thiếu chủ Hắc Phong Bảo kia, cố gắng nói chuyện rõ ràng, không phải sao?” Giọng nói bình thản không gợn sóng, nhưng một câu nói trúng tim đen, chỉ ra chỗ lắt léo trong lời nói của Vũ Trọng Liên lúc này. Trầm Đãi Quân rất tỉnh táo, chỉ có sư đệ muội là bị lừa.

“Hơ... hình như đúng là vậy!” Nghĩ nghĩ một chút, lúc này Hoa Diệu Diệp mới phát hiện ra.

Cũng bị đề tỉnh như nhau, Hoa Đan Phong há hốc miệng, một lúc sau, hắn giận dữ nói: “Cho dù là Vũ trang chủ không chịu giúp, chẳng lẽ chúng ta còn phải sợ Hắc Phong Bảo sao? Hừ! Ngày mai lỡ gặp thiếu chủ Hắc Phong Bảo, nếu hắn chịu nói chuyện堂堂 hoàng thì thôi, nếu hắn vẫn cố chấp muốn gây sự, chúng ta đánh cho hắn hoa rơi nước chảy, quỳ xuống đất xin tha.”

“Sư huynh nói đúng, đánh cho hắn cúp đuôi hết dám kêu luôn.” Hoa Diệu Diệp rất khí thế, hung tợn hươ hươ nắm tay, toàn tâm toàn ý ủng hộ ý kiến của sư huynh mình.

Sao lớn đến chừng này rồi nàng mới phát hiện hai sư đệ muội nhà mình đều tôn sùng “mỹ học bạo lực” thế này, thật là...

Đầu đầu xoa xoa trán, Trầm Đãi Quân bắt lực mắng khế, “Xem các người, người còn chưa gặp đã như hung thần ác sát. Nếu thật sự gặp rồi, còn có thể nói được lời hay ho sao? Đừng có đang yên đang lành làm mọi chuyện rối tinh lên, đến chừng đó đúng là mang phiền vào thân, vứt cũng vứt không xong.”

Bị sư tỷ mắng, tức thời Hoa Đan Phong, Hoa Diệu Diệp hai người xị mặt, bốn mắt nhìn nhau một hồi, Hoa Đan Phong mới ấp úng mở lời

“VẬY... sư tỷ, tỷ nói chúng ta nên làm thế nào?” Ánh mắt trần ngập tín nhiệm nhìn sư tỷ, hẳn biết nghe lời sư tỷ tuyệt đối không sai.

Mỉm cười vỗ về cả hai, Trầm Đãi Quân dịu giọng: “Chuyện này chúng ta ngồi đây đoán mò cũng vô dụng. Đợi khi giáp mặt thiếu chủ Hắc Phong Bảo, chỉ cần bình tĩnh nói rõ ràng, tin rằng đối phương cũng không hơi đâu mà làm khó chúng ta. Nói cho cùng chính chủ mà hẳn muốn gây sự là một nhà Du công tử, phải không?”

Nghe xong, tuy Hoa Đan Phong cảm thấy làm như vậy tựa hồ không có nghĩa khí với Du Tử Nam, nhưng một là Du Tử Nam đã nói rõ “oan có đầu nợ có chủ”, không muốn liên lụy đến người ngoài; hai là sư tỷ không thích ba người họ bị lôi kéo vào ân oán của người khác, cho nên cuối cùng hẳn chỉ biết gặt đầu bừa bãi.

Thấy vậy, Trầm Đãi Quân biết sau này hẳn sẽ không vì ý tưởng nghĩa khí bùng phát trong đầu mà đeo ân oán của người khác lên lưng nữa, không tự chủ thả ra một hơi.

“Còn nói cái gì mà Vũ Trọng Tài chứ! Đệ thấy căn bản là mua danh trục lợi, hào nhoáng bên ngoài...” Nghĩ đến Vũ Trọng Liên chỉ có mẽ ngoài, nói chuyện xã giao cho có, Hoa Đan Phong tức giận lâu bầu.

Nghe hẳn bất mãn lắm nhải, Trầm Đãi Quân bật cười nhưng quay đầu lại thì thấy sư muội xưa nay luôn ngây thơ, thích cười nhăn mày, vẻ mặt có mấy phần không vui, nhin không được hỏi dò

“Sao vậy?” Tới ngồi cạnh sư muội, vẻ mặt trần đầy quan tâm.

“Hứ!” Phồng quai hàm lên, Hoa Diệu Diệp tức tối la lên: “Du công tử còn nói cái lão Vũ trang chủ này là người tốt, chân thực nhiệt tình, thành tâm giúp người, hóa ra đều là gạt chúng ta.”

Một cho nàng còn nghĩ Du Tử Nam là chính nhân quân tử, mới tin lời y lão Vũ Trọng Tài kia sẽ giúp bọn họ hòa giải phiền phức với Hắc Phong Bảo, không ngờ toàn là lũ lừa đảo.

Biết được nàng không vui chuyện gì xong, Trầm Đãi Quân nhỏ nhẹ khuyên giải, “Kì thật chưa chắc Du công tử đã lừa chúng ta, muội đừng hiểu lầm người ta.”

“Hơ?” Kinh ngạc, Hoa Đan Phong giành hỏi trước: “Sư tỷ, tỷ nói vậy là sao?”

“Phải đó! Sư tỷ, tỷ nói rõ chút đi!” Hoa Diệu Diệp không hiểu cũng phụ họa theo.

Nhẹ nhàng vuốt mái tóc trơn mềm của nàng, Trầm Đãi Quân sắp xếp lại suy nghĩ một lượt mới từ tốn giải thích, “Có lẽ đối với Du công tử, thậm chí là phần lớn nhân sĩ giang hồ mà nói, Vũ trang chủ quả thật là người chân thực nhiệt tình, có điều với chúng ta thì không phải.”

Lời vừa dứt, Hoa Đan Phong hơi rũ mi mắt, lộ vẻ dăm chiêu, dường như mơ mơ hồ hồ muốn làm rõ ý tứ đằng sau của sư tỷ, chỉ có Hoa Diệu Diệp tuệ căn không đủ, vẫn chưa “giác ngộ”, hấp tấp truy hỏi

“Sư tỷ, muội không hiểu!” Vô đầu, nàng nghe mà đầu đầy sương mù.

“Các người nghĩ xem, bất kể là Du công tử hay là những nhân sĩ giang hồ khác, bản thân họ hoặc bối cảnh đằng sau không ít thì nhiều đều có danh tiếng, thế lực. Vậy nên nếu có tranh chấp, Vũ trang chủ ra mặt hòa giải, khiến đối phương giải quyết tranh chấp trong hòa bình, chẳng những khiến thanh danh của lão hay họ, được người kính trọng còn làm đôi bên đều thiếu lão một phần ân tình; về sau làm việc lỗ như có xung đột lợi ích, người từng thiếu nợ ân tình của lão ít nhiều gì cũng phải nhường một chút, đối với Vũ trang chủ mà nói chỉ có lợi chứ không hại.”

Ho nhẹ một tiếng, Trầm Đãi Quân nói tiếp: “Nhưng chúng ta chỉ là một đám tiểu bối vô danh, không có tiếng tăm gì, Hắc Phong Bảo lại chuyên môn ghi hận, hành xử độc ác. Nếu vì chúng ta mà đắc tội với Hắc Phong Bảo, đối với Vũ trang chủ mà nói chỗ nào cũng có hại, căn bản không có lợi ích gì, sao lão có thể đồng ý giúp đỡ chứ? Thế nên đành phải giả bộ ngoài mặt nói mấy lời rất lọt tai, trên thực tế cái gì cũng không đáp ứng.”

Nói xong một hơi, nàng uống một ngụm trà thông cổ họng, sau đó quan sát hai vị sư đệ muội.

Chỉ thấy vẻ mặt Hoa Đan Phong suy nghĩ sâu xa, tuy không khớp với suy đoán của bản thân lắm nhưng cũng không khác bao nhiêu. Mà Hoa Diệu Diệp cuối cùng cũng hiểu ra.

“Giúp người còn muốn xem xét trước có lợi hay không, vậy còn kêu là giúp sao?” Bất mãn bĩu môi, nàng âm ỉ lên.

“Giang hồ này thật là đen tối!” Trợn mắt khinh thường, hừ khê một tiếng, đột nhiên Hoa Đan Phong cảm thấy thối đời thật sự hiểm ác.

Chỉ có sư tỷ, sư muội của mình là tốt nhất!

Chỉ có sư tỷ, sư huynh của mình là tốt nhất!

Hai sư huynh muội nào đó không hện mà cùng nghĩ như thế, sau đó mắt to chớp chớp sáng lấp lánh nhìn sư tỷ nhà mình, vẻ mặt giống như hai con chó nhỏ ỷ lại chủ nhân.

Nhìn bộ dạng hai người, Trầm Đãi Quân không nén được bật cười, còn chưa kịp đáp lại, liền nghe Hoa Diệu Diệp mở miệng nói tiếp

“Nói tới nói lui, vẫn là sư tỷ lợi hại, chỉ dựa vào mấy câu của Vũ trang chủ đã có thể nghĩ thông suốt sự việc.” Chống tay lên má, dáng vẻ sùng bái, ngưỡng mộ của nàng với sư tỷ có thể nói như nước sông cuộn cuộn, dào dạt không ngừng.

“Đúng! Đúng!” Lần này đổi lại là Hoa Đan Phong gật đầu như già tởi phụ họa tiểu sư muội, thật sự bội phục sư tỷ nhà mình vạn phần.

“Có gì mà lợi hại chứ?” Lắc đầu nhẹ nhàng, Trầm Đãi Quân cười khê, “Bởi vì đó là hai người các người, xưa nay không bao giờ chịu dùng đầu óc suy nghĩ cho đàng hoàng.”

“Vậy thì có liên quan gì?” Bị mắng là “lười biếng ngu ngốc”, Hoa Đan Phong không mấy may để ý, thậm chí còn cười hi hi: “Dù sao bọn đệ cũng có sư tỷ ở bên!”

Ha ha, suy cho cùng bất kể là chuyện gì, sư tỷ sẽ luôn suy nghĩ rõ ràng trước một bước, hần và sư muội chỉ cần nghe sư tỷ nói là chuẩn xác, căn bản không cần phiền não.

Nghe vậy, Trầm Đãi Quân vô thức rùng mình, thông thả cất lời, trong giọng nói mang theo chút chua xót mà người bên cạnh rất khó phát hiện, “Các người cũng nên học hỏi, đừng có chuyện gì cũng ỷ lại sư tỷ, dù sao... sư tỷ cũng không có khả năng ở bên cạnh chúng đệ hoài...”

Âm cuối phiêu lãng trong không trung, trong óc Hoa Đan Phong đột nhiên nảy lên câu nói “Nam lớn lấy vợ, nữ lớn gả chồng” của sư muội hôm trước, nhất thời biến sắc, hấp tấp chất vấn: “Sư tỷ, tỷ nói vậy là có ý gì? Cái gì mà không có khả năng ở bên cạnh chúng đệ hoài?”

Không ngờ hần lại có phản ứng lớn như thế, Trầm Đãi Quân không khỏi kinh ngạc đôi chút, còn chưa kịp trả lời, lại nghe hần giận dữ gào lên

“Sư tỷ, tỷ chê chúng đệ phiền nên muốn vứt bỏ, mặc kệ chúng đệ có phải không?” Nghĩ đến có khả năng này, hần hoảng loạn mà không hiểu vì sao, một cơn khủng hoảng ập vào ngực, đầu óc hần hỗn loạn, không cách nào nghĩ thêm được, đôi mắt đẹp chỉ biết nhìn chằm chằm, sốt ruột muốn tìm kiếm câu bảo đảm.

“Đệ nói bậy bạ gì thế?” Che giấu nét kinh ngạc thoáng qua nơi đáy mắt, thần sắc Trầm Đãi Quân không thay đổi hừ khê một tiếng, bình thản giải thích, “Sư tỷ muốn vứt bỏ các người khi nào? Chỉ là thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn, cho dù tình cảm ba sư tỷ đệ chúng ta tốt đến đâu đi nữa, nếu như cơ duyên đến, có thể là nam hôn nữ gả, hoặc cũng có thể là đường ai nấy đi, chung quy cũng có một ngày phân ly.”

Nàng nói rất hợp tình hợp lý, lại hết sức lý trí nhưng Hoa Đan Phong không thích nghe, nổi nóng kêu lên: “Cho dù thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn, chúng ta cũng muốn tiệc tan người không tan, đúng không sư muội?!” Nói xong còn không quên quay đầu tìm một người khác ủng hộ.

Đột nhiên bị điểm danh, Hoa Diệu Diệp vội vàng gật đầu liên tục: “Đúng đó! Sư tỷ, chúng ta muốn ở chung cả đời.”

Trên thế giới này nào có người có thể vĩnh viễn ở cùng nhau? Ngay cả nương, sao có thể buông tay được, cuối cùng không phải cũng bắt buộc dĩ bỏ lại bọn họ, một mình đi về nơi chín suối.

Trong lòng than thở, nhìn hai sư đệ muội vẫn còn tâm tính hồn nhiên của trẻ con trước mắt, Trầm Đãi Quân cười khổ lắc đầu.

Rơi vào mắt Hoa Đan Phong, hấn lại cho là nàng không chịu đáp ứng, càng thêm nóng nảy: “Sư tỷ, tỷ lắc đầu vậy là sao?” Gấp tới nhảy dựng lên, lòng hấn hoảng hốt cùng cực.

“Không có ý gì!” Mím môi cười, nàng cố ý dài giọng: “Chỉ cười ai kia hôm nay tự dưng giống hệt đứa con nít ba tuổi, sao lại thích dính lấy sư tỷ?”

Bị chọc đỏ mặt tía tai, Hoa Đan Phong có chút tức tối nhưng vẫn cố chấp kiên trì, “Dính lấy sư tỷ thì làm sao? Phạm pháp à? Đệ và sư muội quyết định muốn dính sư tỷ!”

Tuy biết tuyên bố của hấn chỉ là lời của trẻ con trong lúc giận, Trầm Đãi Quân vẫn cảm thấy ấm lòng, nhưng không hưởng ứng, chỉ cười cười lái sang chuyện khác, “Được rồi! Chúng ta một đường xuôi nam, mọi người cũng mệt rồi, đệ mau về phòng nghỉ ngơi đi!”

“Đệ không đi!” Lắc đầu, Hoa Đan Phong ngang bướng lạ thường, không thu được bảo đảm thì không đi, “Trừ phi sư tỷ đáp ứng luôn ở bên cạnh chúng đệ, lòng lúc nào cũng nhớ chúng đệ.”

“Ngốc nghếch! Sư tỷ không nhớ các người thì còn nhớ ai?” Về mặt không gợn sóng, nhỏ giọng cười, Trầm Đãi Quân khéo léo né tránh yêu cầu đầu tiên.

Hoa Đan Phong không chú ý việc bị nàng lách qua sơ hở, hài lòng cho rằng nàng đã đáp ứng, tức thời cảm thấy vui mừng phấn khởi, gương mặt tuấn tú trẻ măng nhất thời cười tươi như hoa, dưới sự thúc giục của nàng, hồi lòng hồi dạ quay người đi ra.

Ha... thật là dễ gạt, sau này nếu nàng không ở bên cạnh hấn, bảo nàng có thể yên tâm được không đây...

Thở dài cười gượng, Trầm Đãi Quân đưa mắt nhìn hấn ra khỏi phòng, quay đầu lại thấy sư muội nhà mình nhăn nhó cái mũi đẹp, làm bộ làm tịch gật gù đắc ý

“Ôi cha cha, hôm nay sư huynh diễn khúc hát gì vậy, sao muội xem không hiểu?” Thật là quái gỡ! Bất quá sư tỷ thuận miệng nói có một câu, sư huynh lại so đo một cách khó hiểu, thật tình một chút cũng không giống huynh ấy.

Nghe vậy, Trầm Đãi Quân chỉ lơ đãng cười cười, ánh mắt mơ hồ, dăm chiêu, nhất thời không nói năng gì.

4. Chương 4

Ôm cánh tay, thiếu niên đỏ mồ hôi đầm đìa, mặt mày trắng bệch như tờ giấy. “Nghịch sao mà tới gãy tay? Thật là bất cẩn quá mà...” Thiếu nữ thanh tú vừa đau lòng, vừa sốt ruột quở trách, động tác xử lý vết thương không vì thế mà chậm lại. “Hu... sư tỷ, xin lỗi! Là do muội hại sư huynh gãy tay...” Thiếu nữ xinh xắn khóc meo meo tự trách, vẻ mặt bất an, khó chịu. “Sư muội, không liên quan đến muội!” Nhịn đau, thiếu niên ráng nặn ra một nụ cười an ủi tiểu sư muội, “Tại ta học nghệ không tinh, mới rơi từ trên vách núi xuống, chỉ gãy có một cánh tay thôi mà. Y thuật của sư tỷ lợi hại như vậy, sẽ lành rất nhanh thôi!” “Nhưng nếu không phải muội muốn tự ép ra một con đa đa con, sư huynh sẽ không leo lên vách núi kiếm trứng chim trong tổ, càng không bị đa đa lớn vừa vặn về tổ mổ trứng, rớt xuống núi gãy tay.” Khóc sụt sịt, khuôn mặt nhỏ nhắn nhòe nhoẹt thành mảng. Hóa ra là thế! Nghe rõ đầu cua tai nheo “sự kiện vách đá”, thiếu nữ thanh tú vừa tức vừa giận, gương mặt xưa nay luôn ôn hòa nhất thời sa sầm, vẻ mặt lạnh lùng mắng: “Hai người các người nghịch ngợm cỡ nào cũng không nên leo lên vách núi trộm trứng đa đa! Trước khoan nói có cách ấp được trứng nở ra hay không, cho dù nở ra được thật, các người trộm trứng, ngang ngược phá nát một nhà chim đa đa, không sợ đa đa ba, đa đa mẹ thương tâm khổ sở sao? Lại còn rớt xuống núi bị thương thể này, không sợ ta và nương lo lắng à?” Thấy sư tỷ trước giờ luôn dịu dàng hiền hòa lại sầm mặt như vậy, “hai tên trong tổ trộm trứng” biết nàng giận thật, trong lòng thấp thỏm không yên, về mặt, đáy mắt tràn đầy bất an, suy cho cùng so với sư phụ, bọn họ càng sợ sư tỷ tức giận hơn! “Sư tỷ, xin lỗi, đệ biết sai rồi...” Mở miệng xin lỗi trước tiên, thiếu niên dùng cánh tay không bị thương khe khẽ giật giạt ống tay áo của sư tỷ, dùng ngôn ngữ, hành động cầu xin, lấy lòng. “Sư tỷ, đều do muội không tốt, tỷ đừng trách sư huynh...” Quệt đôi mắt đầy nước, thút thít năn nỉ, thiếu nữ trong lòng tự trách. Thấy hai người một thì khóc thành cái mặt hề, một thì bị thương cả người nhếch nhác, Trầm Đãi Quân không khỏi mềm lòng, cẩn thận tỉ mỉ

nổi xương lại cho hần đầu đó xong mới thở dài, nhỏ giọng cảnh cáo, “Lần sau không được ngang bướng như vậy nữa!” “Biết rồi ạ, sư tỷ!” Hai miệng một lời đồng thanh ngoan ngoãn ứng tiếng, “tổ trộm trứng chim” không hện mà cùng nhẹ nhõm. Hì, sư tỷ luôn mềm lòng, cầu xin một hồi sẽ không giận nữa, thật là quá tốt! Ngày hôm sau, trời mới tờ mờ sáng, mọi người còn đang say sưa trong mộng đẹp, Trầm Đãi Quân đã thức dậy. Nàng nhẹ nhàng ngồi dậy, quay đầu nhìn sư muội đang ngủ say sưa bên cạnh, nét mặt tự nhiên hiện ra nụ cười dịu dàng, cẩn thận ém chặt kỹ cho nàng, lúc này mới nhẹ tay nhẹ chân xuống giường, nhanh nhẹn rửa mặt sạch sẽ, lẳng lặng không tiếng động ra khỏi phòng. Trong ánh nắng ban mai mờ nhạt, nàng hít sâu luồng không khí trong lành, gương mặt nở nụ cười nhàn nhạt, thần thái thanh nhàn tản bộ dọc theo lối đi nhỏ trong vườn hoa, hưởng thụ thời khắc thanh tịnh, đẹp đẽ. Có lẽ không khí quá trong lành, có lẽ là gió mai quá nhẹ nhàng, hoặc cũng có lẽ là dọc đường đi tiếng chim ca quá êm tai mê người, làm nàng đi hoài đi mãi, bất tri bất giác đi càng lúc càng xa dãy phòng dành cho khách, ngoặt vào một rừng trúc rộng lớn ở hậu viện, giữa rừng trúc xanh biếc còn có một ngôi đình đá xây theo phong cách cổ xưa. Đường như phát hiện cái gì đó, Trầm Đãi Quân đột ngột dừng lại, đang muốn lẳng lặng quay người rời đi, một lực đạo mạnh mẽ ác liệt xé gió ập tới, buộc nàng phải quay người né tránh, tiếp đó “loảng xoảng”, một cái chén ngọc màu trắng vỡ thành mấy mảnh cách gót chân nàng không xa. “Quấy nhiễu mộng đẹp của ta, còn muốn đi sao?” Một giọng nói biếng nhác có mấy phần lạnh lùng đột nhiên vang lên trong không khí se lạnh của buổi sớm mai. Trong đình đá, một bóng người nằm nghiêng trên ghế dài chậm rãi ngồi dậy, ánh mắt nam nhân sắc bén như điện bắn về phía “người phá rối mộng đẹp”, khuôn mặt tuấn mỹ rõ ràng có mấy phần ma quỷ, toàn thân phát ra khí tức nguy hiểm. Tự dưng bị tập kích, Trầm Đãi Quân ngược lại không có vẻ giận, bình thản liếc cái chén bể trên đất một cái, lúc này mới thản nhiên chăm chú nhìn nam nhân đang thông thả ra khỏi đình đá, cất giọng hòa nhã “Chỉ vì mãi mê dạo bước buổi sáng, bất tri bất giác tản bộ tới đây, lại không biết công tử đây nghỉ ngơi chỗ này? Nếu làm kinh động tới công tử, xin lượng thứ cho!” Nhỏ nhẹ nói xin lỗi, nàng có thiện ý, một chút cũng không muốn đắc tội người khác. “Nếu ta nói không thì sao?” Khóe miệng đẹp đẽ cong lên, lộ ra một nụ cười giễu lạnh lùng, nam nhân này cố tình muốn gây sự. Trầm Đãi Quân nghe xong hơi giật mình, kể đó nhíu mày: “Công tử đây là cố ý làm khó sao?” Sao nàng đã nhìn nhận như thế rồi, người này còn không chịu bỏ qua? Thái độ ngang ngược như vậy, thật tình không thể nói lý mà! “Phải thì sao, không phải thì sao?” Ngạo ngược hỏi lại, nam nhân lơ mơ lộ vẻ khát máu. Nói chuyện thế này, có ngu mấy đi nữa cũng biết là hần cố ý bới móc, đừng nói chi Trầm Đãi Quân vốn không ngốc. Tuy xưa nay tính nàng luôn ôn hòa, không thích xích mích với người khác nhưng cũng không phải loại yếu mềm nhu nhược mặc người ta vo tròn nặn méo. Nàng mỉm cười, không thay đổi sắc mặt, thản nhiên nói: “Công tử cố ý làm khó, ta cũng không thể làm gì. Nghĩ tới nghĩ lui, đành phải đi khỏi đây thôi.” Nói xong, nàng nhỏ nhẹ “cáo từ”, quay người muốn bỏ đi nữa. Nào biết nam nhân này không muốn bỏ qua như thế, rung tay áo một cái, tiếng xé gió ác liệt lần nữa ập tới. Chẳng qua lần này nàng không kịp né tránh, một tiếng xé gió khác theo sau vang lên, lại nghe “loảng xoảng” lần nữa, cái chén ngọc thứ hai vỡ nát trong không trung bắn ra chung quanh, mà một thời bạc vụn không rõ từ đâu nằm trên đất, phát sáng lấp lánh không tiếng động tố cáo cho mọi người biết nó là “hung thủ đập chén”. Biến đổi bất thường này làm đáy mắt nam nhân sáng rực, Trầm Đãi Quân ngược lại trong sát na ấy ngơ người, còn chưa kịp hoàn hồn, ba tiếng kêu không hện mà cùng vang lên “Sư tỷ!” “Sư tỷ!” “Trầm cô nương!” Theo ba tiếng kêu thân thiết, ba bóng người xông đến cạnh Trầm Đãi Quân, Hoa Đan Phong mở miệng giành trước quyền phát ngôn “Sư tỷ, tỷ không sao chứ?” Hấp tấp hỏi han, hần lo lắng vòng vòng quanh sư tỷ nhà mình kiểm tra một lượt, sợ nàng bị nam nhân đáng ghét kia đã thương. Lúc này hần dậy thật sớm, nghĩ rằng sư tỷ, sư muội còn ngủ say, định lôi họ từ trong chăn dậy. Ai dè đến trước cửa phòng, tay còn chưa kịp cục cựa, cửa đã bị đẩy bật ra, trái lại làm hần hết hồn. Hần chưa kịp oán trách, mặt sư muội đã tái mét tím lầy hần gào lên “Không thấy sư tỷ đâu hết!”, làm hần cũng hoảng hốt, còn làm kinh động tới Du Tử Nam ở cách vách, sau cùng ba người hấp tấp đi tìm. Ai ngờ từ xa nhìn thấy sư tỷ, chưa kịp cao hứng đã thấy có người đột nhiên tập kích nàng, hần sợ tới nỗi chỉ kịp bắn ra một đỉnh bạc, đánh vỡ chiếc chén lực đạo hung mãnh kia. Hừ! Đáng ghét thật! Dám âm mưu đã thương sư tỷ hần, hần sẽ không để đối phương yên thân! Nghĩ đến đó, tâm hỏa của Hoa Đan Phong càng vượng, không kiềm được hung hăng trừng mắt nhìn nam nhân kia. Thấy thế, Trầm Đãi Quân nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay hần, lời sự chú ý của hần về lại, lúc này mới lắc đầu cười “Ta không sao.” “Trầm cô nương không sao là tốt rồi!” Mỉm cười, Du Tử Nam thâm thở phào nhẹ nhõm. “Đúng rồi! Sư tỷ không có chuyện gì, tốt quá!” Khoa trương vỗ vỗ ngực, Hoa Diệu Diệp riu rít kêu lên “Mới rồi thấy sư tỷ bị tấn công, thật tình làm bọn muội sợ hết hồn, may mà sư huynh ra tay nhanh, bằng không rất tệ nha!” Nói tới đây, nàng thở hổn hển, hình như nghĩ tới điều gì, đôi mắt to tròn đột ngột nhìn chằm chằm “hung thủ”, tức tối chỉ trích, “Người tên xấu xa, sao dám bắt nạt sư tỷ ta?” Câu chỉ trích vừa ra khỏi miệng, chỉ thấy

ánh mắt tà ác của “tên xấu xa” quét qua nàng một cái, khóe miệng cười cợt ngược lại lộ vẻ hiểm ác cực kỳ, “Quấy rầy mộng đẹp của ta, bị giết là đáng!” Chỉ vì bị phá vỡ mộng đẹp mà muốn giết người, người này sao lại ngang ngược tàn khốc đến thế? Lại nói, khoảnh rừng trúc này thuộc về hậu viện, người người đều có thể đến đây nghỉ ngơi, sư tỷ lại không xông vào phòng hấn, ai quấy rầy mộng đẹp của ai? Thật là, muốn đổ tội người khác, lo gì không có chứng cứ! Lòng không hèn mà có cùng một suy nghĩ, Hoa Đan Phong, Hoa Diệu Diệp hai người nghe xong càng thêm phần nộ, tức giận đang muốn lý luận một trận với nam nhân đó, lại nghe Du Tử Nam lên tiếng “Ứng công tử, nơi này là Vũ gia trang, không phải Hắc Phong Bảo của người. Rừng trúc này càng không phải cấm địa, ai cũng có thể tới, đâu thể vì người nghỉ ngơi ở đây mà nói Trầm cô nương phá giấc mộng của người?” Đến lúc này, nam nhân đó hình như mới phát hiện sự có mặt của Du Tử Nam, đôi mắt đen nghe ngàng liếc y một cái, ngón tay khẽ vuốt đôi môi đẹp, như xem thường lại như châm chọc cong môi lên, “Ồ... đây không phải là anh vợ vô duyên của ta sao? Gần đây Tùng Nguyệt sơn trang có được bình yên không? Hi vọng lệnh tôn không vì một số chuyện vặt vãnh quấy phá mà kiệt sức, thân mình mới khỏe được!” Câu này của hấn có ý hằn hoi, công kích Du Tử Nam tính tình ôn hòa lễ độ cũng không nhận được nổi nóng, “Ứng Cô Hồng, người vô sỉ!” Bị chửi, nam nhân Ứng Cô Hồng kia lại vui vẻ, không giận còn cười, vẻ mặt có chút hờn hờ. Ngược lại, sư môn ba người bên kia có chút nghi hoặc đưa mắt nhìn nhau... Anh vợ vô duyên? Thập phần ăn ý, ba người không hèn mà cùng quay đầu nhìn “anh vợ vô duyên”. Hiểu bọn họ muốn hỏi vấn đề gì, Du Tử Nam sầm mặt giải thích, “Người này là thiếu chủ Hắc Phong Bảo Ứng Cô Hồng!”Ồ, chẳng trách nói là “anh vợ vô duyên”. Nhớ đến vụ có người cầu thân không thành trở mặt kiếm chuyện, sư môn ba người nào đó tỉnh ngộ gật đầu, ánh mắt lại dời đến trên người “em rể vô duyên”. “Người đúng là người xấu, cầu thân không thành lại khắp nơi kiếm chuyện, một chút khí độ cũng không có.” Không thể che giấu, Hoa Diệu Diệp nhảy ra lên án trước tiên. “Không sai!” Ra sức gật đầu, Hoa Đan Phong vẫn còn cảm tức chuyện lúc nãy, cũng nổi gót mắng người. “Ta nghe nói Vũ gia trang có quy định vào trang không được động võ. Nhưng người vừa rồi lại ra tay đánh lén sư tỷ ta, rõ ràng là không để Vũ gia trang chủ vào mắt.” Ôi trời... đôi sư đệ muội ngu ngốc này của nàng lại nhảy ra rêu rao sư môn bọn họ làm gì chứ? Phải biết là bọn họ định giải thích rõ ràng với Hắc Phong Bảo, không muốn bị kéo vào vòng ân oán giữa Hắc Phong Bảo và Du gia, bây giờ ngược lại quan hệ còn bất hòa, càng tăng thêm ân oán. Nghĩ đến đó, Trầm Đãi Quân không khỏi xoa trán thở dài, đang cân nhắc nên mở miệng thế nào mới tốt, lại nghe nam nhân kia lên giọng khinh bỉ “Vũ Trọng Liên? Trong mắt ta chưa từng có lão, nói gì tới quy củ...” Ngạo mạn điên cuồng cười một tiếng, Ứng Cô Hồng dùng ánh mắt nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt ngó bọn họ “Ta chính là quy củ!” Có một thiếu chủ như vậy, chẳng trách Hắc Phong Bảo nổi ác danh là hoành hành bá đạo. Âm thầm than thở, Trầm Đãi Quân rất thông minh không nói chuyện, có điều hai sư đệ muội của nàng thì lại không biết thức thời là gì. “Oa, ta gặp qua mấy người hung hăng nhưng chưa có thấy qua ai hung hăng càn quấy như thế này!” Tầm tắc mấy tiếng, Hoa Đan Phong khoa trương than thở, mặt mày đầy vẻ chế nhạo người khác. Chậc! Sao có người lại đạt tới trình độ ta cảm thấy ta tốt thế này? Đúng là thần tiên, thần tiên mà! Nghe thế, Hoa Diệu Diệp phì cười, không nể mặt chút nào, trêu chọc “Sư huynh, nói thật, người huynh biết cũng có một!” “Ồ... vậy à!” Hoa Đan Phong giả vờ giả vịt than dài, “Có lẽ còn có người hung hăng ngang ngược hơn, kiến thức của ta nông cạn rồi!” Bọn họ không sợ kết thù với Hắc Phong Bảo còn sâu thêm sao? Thiếu điều muốn che mặt rên rỉ, Trầm Đãi Quân bình tĩnh liếc khuôn mặt đen thui càng thêm dữ tợn của “người hung hăng ngang ngược” một cái, lên giọng thản nhiên mà kiên quyết, “Đủ rồi! Hai người các người tập hát đối à?” Lạnh lùng trách mắng hai người xong, nàng quay sang nói với Ứng Cô Hồng: “Ứng công tử, ta thay mặt hai sư đệ muội vô lễ của ta xin lỗi người. Còn như khúc mắc giữa người và Du gia, sư môn ba người chúng ta không muốn can dự vào. Lần trước cứu Du công tử từ tay Hắc Phong Bảo cũng là hành động vô ý, hôm nay giải thích với người rõ ràng, mong là quý bảo giơ cao đánh khẽ, không truy cứu nữa.” Một câu đoạn tuyệt sạch sẽ quan hệ giữa cả ba và Du Tử Nam, rõ ràng quá ư lạnh nhạt vô tình. Hoa Đan Phong, Hoa Diệu Diệp tuy cảm thấy như vậy không có nghĩa khí với Du Tử Nam nhưng vì trước đó đã thương lượng qua, nên đành bĩu môi, không dám có ý kiến khác. Thậm chí cả Du Tử Nam cũng lên tiếng phụ họa, “Không sai! Oan có đầu, nợ có chủ! Ân oán của Du gia ta và Hắc Phong Bảo chúng ta tự giải quyết là được, ngàn vạn lần không thể liên lụy người ngoài!” Lời lẽ đanh thép, y hoàn toàn không muốn liên lụy người khác. “Đã có gan cứu người trong tay Hắc Phong Bảo ta thì nên giác ngộ sẽ bị Hắc Phong Bảo báo thù.” Nhếch môi cười lạnh, Ứng Cô Hồng lúc mới gặp Trầm Đãi Quân còn chưa biết thân phận của nàng, đến khi Du Tử Nam theo hai người kia đến mới biết, ba người trước mắt chính là đám người ngày hôm đó cả gan chen vào quản chuyện rồi hơi cứu Du Tử Nam, còn khiến thuộc hạ Hắc Phong Bảo ăn mất. “Ê! Người, cái người này không biết nói lý lẽ à?” Nghe ra hấn hoàn toàn không có ý muốn để yên, Hoa Đan Phong nổi giận. “Ứng Cô Hồng ta hành tẩu giang hồ, có cùng ai nói

đạo lý bao giờ?” Khinh khỉnh liếc mắt, cười châm chọc hỏi lại. Hừ! Trên giang hồ, nắm đấm ai cứng rắn, thực lực hùng mạnh, kẻ đó là đạo lý. Quả nhiên, không buồn che giấu, thậm chí kiêu ngạo thừa nhận bản thân là kẻ ác bá hùng mạnh nhất. Trầm Đãi Quân, Hoa Đan Phong, Hoa Diệu Diệp ba người bị lời lẽ tự đại ngông cuồng của hắn làm cho không biết nên bội phục hay nên phỉ nhổ. Nhưng Du Tử Nam thì tức đến hôn mê, rống lên “Ứng Cô Hồng, đây là chuyện giữa hai chúng ta, đừng có giận chó đánh mèo!” “Nếu ta không chịu?” Ngạo nghễ liếc, Ứng Cô Hồng hoàn toàn không để ý vào mắt. “Ứng Cô Hồng, ngươi cố tính liên lụy người vô tội, căn bản không phải nam tử hán!” Giận giữ chữ mắng, Du Tử Nam tái xanh mặt mày, hàm hàm phần nộ quát lên, “Vả lại, Du gia ta và Hắc Phong Bảo bất kể là tác phong, hành sự đều là trổng đánh xuôi kèn thổi ngược. Trước nay không lai vãng bao giờ, huống chi có câu đạo bất đồng bất tương vi mưu [2], căn bản không có khả năng ký kết nhân duyên, nhưng người lại đột nhiên đề nghị kết thân với Du gia, rốt cuộc có mục đích gì?” Nói gì y cũng không tin đối phương thật tình muốn cưới muội muội mình, trong này nhất định có điều gian trá! Nghe y chất vấn, Ứng Cô Hồng cười gian xảo “Tìm người gây chuyện, chung quy phải có lý do, không phải sao?” Ha... cầu thân, bất quá chỉ là cái cớ mà thôi! Tùng Nguyệt sơn trang cự tuyệt không nằm ngoài dự đoán, khiến hắn có thể quang minh chính đại tìm Du gia gây sự, còn nếu thật sự cầu thân thành công... Hừ hừ! Hắn cũng không để ý mà cười người vào cửa, dốc sức mà “âu yếm” Du gia đại tiểu thư. “Ứng Cô Hồng, ngươi!” Không ngờ hắn trả lời vô sỉ như thế, nhất thời mặt Du Tử Nam lúc đỏ lúc trắng, không nói nổi câu nào, tay run run tức giận trở vào hắn, hận không thể băm hắn thành tám mảnh ngay lập tức.

Đứng một bên, thấy hai người nói chuyện quyết liệt như thế, Trầm Đãi Quân không khỏi thở dài, hiểu được vị thiếu chủ Hắc Phong Bảo này rõ ràng không muốn để yên. Nàng ôn hòa mà kiên quyết, chậm rãi mở miệng: “Ứng công tử, nếu ngươi đã không muốn hòa giải, vậy sự tỷ đệ ba người chúng ta cũng chỉ biết tiếc nuối thật sâu thôi.”

Tính cách dịu dàng nhưng mang theo mấy phần cứng rắn lần nữa bộc lộ. Lời hay ho nàng đã nói hết rồi, nhân nhượng cũng tới giới hạn rồi, nếu đối phương vẫn ngang ngược không nói lý lẽ, nàng cũng không mặc người ta ăn hiếp.

Lẽ độ nói một câu “cáo từ” xong, muốn dẫn sự đệ muội nhà mình rời đi, ai biết có người lại không muốn nàng được như ý.

“Ta có cho các người đi sao?”

Tiếp theo tiếng hừ lạnh đột ngột vang lên, Ứng Cô Hồng lấy tốc độ nhanh như quỷ mị xông đến, thế chưởng ác độc ập đến Trầm Đãi Quân.

May mà Hoa Đan Phong vẫn luôn đề cao cảnh giác, cẩn thận dè chừng, lập tức chen vào, chắn trước mặt sự tỷ mình, xuất chưởng chống đỡ.

Kế đó vang lên một tiếng “bùng”, hai người đối chưởng đồng thời thối lui ba bước.

“Không sao chứ?” Trầm Đãi Quân thấy thế giật mình hoảng hốt, vội vàng hỏi dồn, ánh mắt đầy quan tâm.

“Sự tỷ yên tâm, đệ không sao!” Cười híp mắt vỗ vỗ ngực mình, trong sát na đối chưởng đó, quả thật khí huyết Hoa Đan Phong có mấy phần nhộn nhạo nhưng nhờ lúc thối lui ba bước đã hóa giải kinh lực, hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì, chỉ có điều... lên lút liếc đối thủ một cái, trái lại phải nhìn hắn bằng con mắt khác.

Ái chà! Tên này tuy kiêu căng ngạo mạn nhưng cũng đầy bản lĩnh.

“Sự huynh, người này định đánh lén sự tỷ, thật là đáng ghét! Mau đánh cho hắn khóc kêu ông nội, bà nội luôn đi, sau này cũng không dám gây sự với chúng ta nữa!” Hưng phấn chồm tới trước, Hoa Diệu Diệp hươ hươ nắm đấm, kích động gào thét.

“Đương nhiên rồi!” Hoa Đan Phong vỗ ngực mình lần nữa, đáp lời.

“Đủ rồi! Hai người các người thích đánh nhau lắm sao?” Trầm Đãi Quân bắt lực lắc đầu.

Đương lúc bên này sự môn ba người người một câu, ta một lời thì; bên kia, Ứng Cô Hồng tuy bị đẩy lùi ba bước, đôi mắt đen nhánh tà mị ngược lại sáng ngời lạ thường, vẻ mặt không giận mà vui, thậm chí còn cười

điên cuồng “Ha ha ha... Được! Được! Được!” Liên tiếp ba tiếng “được”, đột nhiên vẻ mặt hắn biến đổi “Lại tới đi!”

Nói chưa dứt, đã thấy hắn lấy thế sét đánh không kịp bưng tai phi thân vọt lên.

Tốc độ cực nhanh, y như sấm sét, hắn xuất thủ chiêu nào chiêu nấy âm hiểm ác độc, không phụ với thanh danh ngày thường mọi người tặng cho Hắc Phong Bảo. Nhưng Hoa Đan Phong không kinh không sợ, mắt thấy hắn tấn công lần nữa, lập tức nhảy lên trước tiếp chiêu, vừa đánh vừa dẫn dụ hai người cách xa sư tỷ, sư muội ra, tránh cho không cẩn thận đụng đến bọn họ.

Nhất thời, chỉ thấy bóng chường như mưa, bóng người bay lượn; kinh phong bốn phía, lá rơi hoa rụng, đối chiêu nhanh tới nỗi nhìn mà hoa mắt, gần như không phân rõ ai là ai.

“Sư huynh, đánh hắn! Đánh hắn...” Mở to hai mắt đứng bên ngoài quan sát hai người đánh nhau, Hoa Diệu Diệp kích động đến đỏ bừng hai má, cực kỳ háng hái hò hét cổ động sư huynh mình.

Du Tử Nam ngược lại nín thở chăm chú nhìn hai người chiến đấu, lòng vừa mừng vừa lo.

Mừng là, tuy biết võ nghệ Hoa Đan Phong không xoàng, nhưng không ngờ có thể ngang tài ngang sức với Ứng Cô Hồng mấy năm nay nhanh chóng nổi bật trên giang hồ, thanh danh không thua kém gì cha hắn. Lo là, tuy nhìn hai người hiện tại đánh ngang tay nhưng cuồng ngạo của Ứng Cô Hồng tuyệt không khoát lác. Tuy hắn ngông cuồng tự đại nhưng dựa vào tài năng thực lực của bản thân như thế, không biết Hoa Đan Phong có chống đỡ được không?

Khác với sư muội hết kêu lại gào, Du Tử Nam lúc mừng lúc lo, sắc mặt Trầm Đãi Quân phẳng lặng như nước, trầm tĩnh không nói, tỉ mỉ quan sát một hồi, cuối cùng than nhẹ trong lòng.

Nếu chỉ luận võ công, sư đệ tuyệt không thua vị thiếu chủ Hắc Phong Bảo kia. Có điều đối phương thân trải trăm trận, sư đệ ngược lại không đủ kinh nghiệm đối chiến, mấy lần tìm được sơ hở của đối phương nhưng lại vì kinh nghiệm không đủ hoặc đối phương quá xảo hoạt dương đông kích tây mà bỏ lỡ. Trái lại, thiếu chủ Hắc Phong Bảo kia mỗi lần đều bức được sư đệ lộ ra sơ hở, thừa cơ ép hắn được đằng này hỏng đằng kia, lần nào cũng vất vả mới vãn hồi được thế cục.

Ôi... xem ra sư đệ thua chắc, chẳng qua là chuyện sớm muộn!

Nghĩ đến đây, Trầm Đãi Quân bắt lực lắc đầu. Mà ngay lúc đó, lại nghe Ứng Cô Hồng thét dài một tiếng, mượn lực đối chưởng với Hoa Đan Phong, thuận thế tung người nhảy lên, nhấc tay đánh một chưởng về phía Hoa Diệu Diệp. Biến hóa đột ngột này làm Hoa Diệu Diệp đang đắm chìm trong xúc cảm hò hét cổ vũ nhất thời sững người, quên mất phải tránh đi!

Hoa Đan Phong thấy thế, không nhịn được rống giận, vận toàn bộ công lực cấp tốc bám theo, hậu phát chế nhân chặn trước người sư muội, định tiếp chưởng đó. Ai ngờ lúc hai chưởng sắp chạm vào nhau, đột nhiên Ứng Cô Hồng cười một cách quỷ quyệt, thân hình nháy mắt đổi phương hướng, biến chưởng chop lấy Trầm Đãi Quân. Hoàn toàn là hư chiêu che giấu thực tế, dương đông kích tây, đối tượng xuống tay chân chính căn bản không phải sư muội mà hắn đang che sau lưng.

Biến hóa liên tiếp này hoàn toàn xảy ra trong khoảnh khắc chớp lóe, đợi Hoa Đan Phong phát giác bị lừa, muốn vọt lên thay sư tỷ đỡ một trảo này thì đã không kịp. Cũng may Trầm Đãi Quân nhanh nhạy, vừa thấy thân hình Ứng Cô Hồng có biến lập tức thối lui mấy bước, thử ra tay lấy tứ lạng bạt thiên cân hóa giải thế công.

Khổ nỗi, tuy nàng phản ứng không chậm, mặc dù tránh được một trảo hiểm ác nơi vai nhưng ống tay áo vẫn bị cào rách, thậm chí cánh tay trắng nõn còn lưu lại năm vết cào, từ từ rỉ máu ra.

Một chiêu đắc thủ, Ứng Cô Hồng lập tức bật lùi cách xa mọi người năm trượng, một bên vắt mảnh áo rách trong tay đi, một bên cười hơn hở, tựa hồ hết sức hài lòng với kết quả này.

“Sư tỷ!” Hoa Đan Phong, Hoa Diệu Diệp cùng bật tiếng kinh hô, song song chạy tới trước mặt nàng.

“Sư tỷ, tỷ bị thương rồi!” Thấy vết cào trên tay nàng đang rỉ máu, mặt mũi Hoa Đan Phong đỏ gay rống giận, hồn hên móc Ngọc tuyết cao trong người ra thoa cho nàng.

“Đều do muội không tốt, nếu không phải muội nhất thời kinh sợ, sẽ không để tên xấu xa kia có cơ hội đả thương sư tỷ!” Vừa nóng ruột vừa hối hận tự trách mình, Hoa Diệu Diệp lòng đầy áy náy, nghĩ lại tình cảnh vừa rồi, càng thêm tự trách bản thân vô dụng.

“Không liên quan đến các người... vết thương ngoài da mà thôi, không đáng ngại.” Lắc đầu, Trầm Đãi Quân nhẹ nhàng an ủi, trong lòng biết rõ Ứng Cô Hồng nhanh, ngoan, tuyệt, cho dù sư muội không bị kinh sợ cũng không chặn được thế công của hắn.

“May mà chỉ bị ngoài da!” Du Tử Nam vốn nhìn mà kinh tâm khiếp đảm, xác định nàng không có trở ngại gì lớn mới buông lỏng tâm thần, kể đó lại lập tức sa sầm mặt nhìn người nào đó đang cười hơn hớn, phần nộ mắng chửi: “Ứng Cô Hồng, ngươi lại dám đánh lén, căn bản là tên tiểu nhân!”

“Đánh lén?” Tiếng cười diên cuồng ngừng lại, Ứng Cô Hồng lạnh lùng liếc y một cái, giọng châm chọc khinh bỉ, “Chỉ có kẻ thất bại mới chỉ trích người khác đánh lén! Với lại, thà nói ta đánh lén, còn hơn thừa nhận các người dễ phòng không cao?”

Hừ! Nếu bọn chúng đủ cảnh giác ngay từ đầu, lại tránh đủ xa trong lúc hai người bọn hắn đánh nhau, mà không phải bắt cần đứng gần quan sát, hắn cũng sẽ không có cơ hội ra tay.

Câu này của hắn tức khắc chọc giận Hoa Đan Phong vốn đang áy náy, khổ sở vì không bảo vệ được sư tỷ, đang định xông lên đánh với hắn trận nữa, thay sư tỷ báo thù thì thấy ánh mắt hắn chuyển sang phía mình.

“Tiểu tử, ngươi quá non rồi!” Cong môi chậm rãi phun ra câu bình luận, tâm tính Ứng Cô Hồng xưa nay luôn khó đoán, nóng giận bất thường, giờ phút này lại cực kỳ vui vẻ.

Không ngờ một tên tiểu tử vô danh lại có thể đánh ngang ngửa với hắn, không phân thắng bại? Nếu không phải vì kinh nghiệm ứng chiến không đủ mới để hắn chiếm hết tiện nghi, kết quả thật khó đoán, làm hắn thật tình muốn nhảy nhót!

Nếu bồi dưỡng cẩn thận, để hắn bỏ đi sự ngây ngô, ngày sau có lẽ sẽ là đối thủ tuyệt vời chẳng?

Chắc... tâm ngứa ngứa khó nhịn... thật tình hắn cảm thấy, ngứa ngứa khó chịu quá...

Nghĩ đến “quang cảnh tốt đẹp” ngày sau, Ứng Cô Hồng không nhịn được ngứa mắt lên trời cười quái đản, đôi mắt đen thẳm lóe lên vẻ hưng phấn dị thường, nói quái dị bao nhiêu là có bấy nhiêu.

Hoa Đan Phong vừa mới thoát khỏi giai đoạn thiếu niên không lâu, trở thành thanh niên, cũng giống như những người trẻ tuổi khác sốt ruột muốn chứng minh mình đã lớn, không phải là đứa con nít nữa; giờ lại bị người ta cười là non, tức thì máu nóng bốc lên đầu, phần nộ hét lên “Tiểu tử? Ai là tiểu tử hả? Bồn công tử đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, ba chữ Hoa Đan Phong ngươi nhớ kỹ cho ta! Còn nữa, nhìn ngươi cũng không lớn hơn ta bao nhiêu, lại dám nói ta non? Ngươi mới non, toàn thân từ trên xuống dưới đều non đến mọc mầm luôn!”

Đáng ghét! Hắn làm sao mà non, hắn đã lớn rồi, là người lớn biết chịu trách nhiệm, có năng lực rồi!

Ở một bên, Trầm Đãi Quân thấy hắn tức tối thở phì phò, không khỏi bật cười. Ôi... sư đệ, đệ thật là, hiểu sai ý nghĩa từ “non” trong miệng người ta rồi.

Không để ý đến hắn đang tức giận, Ứng Cô Hồng xưa nay luôn làm việc tùy hứng, hôm nay tâm tình cực tốt, cũng mặc kệ trước đó vừa mới xung đột, đả thương sư tỷ nhà người ta, thông dong nhượng mảy nói: “Tuy phẩm vị kết giao bạn bè của ngươi còn phải xem lại nhưng ta vẫn tán thưởng ngươi. Sau này cũng không làm khó các người nữa, ngươi ráng mà nỗ lực, trước khi đụng phải ta lần nữa, đừng chết trong tay kẻ khác đấy!”

Nói dứt, tung người nhảy lên, chớp mắt đã không thấy bóng dáng, lưu lại bốn người trong rừng trúc bốn mặt nhìn nhau.

“Con mẹ ngươi trở lại cho ta! Đả thương sư tỷ ta xong, ta còn chưa tính toán với ngươi đâu!” Phản ứng lại trước tiên, Hoa Đan Phong giận dữ chửi bậy, tức đến mức muốn xông lên đuổi người, khổ nỗi lại bị ai đó kéo lại.

“Đủ rồi!” Mỉm cười ngăn hấn. Trầm Đãi Quân dịu giọng “Vết thương nhỏ thôi, không lo! Với lại, nếu vì vậy mà hóa giải được hiểu lầm với Hắc Phong Bảo, đôi bên không mắc mứu nữa, vậy cũng đáng lắm!”

“Hơ? Hóa giải sao?” Mắt tràn ngập hoài nghi, Hoa Đan Phong không hiểu gì hết “Mới rồi không phải chúng ta còn đánh đến tóe lửa sao? Mỗi thù này phải càng kết càng sâu mới đúng chứ!”

“Vừa rồi đệ không nghe sao? Tai đệ để đi đâu vậy?” Mắng khê một tiếng, Trầm Đãi Quân mới cười nói: “Không phải vừa rồi Ứng Cô Hồng nói sẽ không làm khó chúng ta nữa sao?”

“Có à?” Gãi đầu, Hoa Đan Phong hoang mang.

Vừa rồi hấn tức đến bốc khói, căn bản không nghe kỹ đối phương nói cái gì.

“Có mà! Bọn muội đều nghe thấy!” Gật đầu liên tiếp, Hoa Diệu Diệp vui vẻ vỗ tay, “Giờ thì tốt rồi! Sư tỷ không cần lo lắng Hắc Phong Bảo sẽ tìm chúng ta gây sự nữa!”

“Đúng vậy! Thật sự quá tốt!” Đồng thanh phụ họa, vẻ mặt Du Tử Nam chân thành, “Khúc mắc giữa Du gia và Hắc Phong Bảo dù sao cũng không nên liên lụy đến các vị, bằng không ta thật sự rất bất an.”

“Ta mới muốn tìm chúng gây sự á!” Bĩu môi, thần sắc Hoa Đan Phong căm tức, cực kỳ mất hứng, “Tên họ Ứng tưởng mình là ai? Nói đánh người là đánh, nói đả thương người ta là đả thương, nói không làm khó là không làm khó, toàn do cái miệng hấn quyết định sao? Hừ! Không khỏi quá...” cuồng vọng tự đại.

“Rất đáng yêu, không phải sao?” Nhàn nhạt tiếp lời, đáy mắt hiền hòa của Trầm Đãi Quân thoáng ý cười.

“Đáng yêu?” Ba người ở đó không hẹn mà cùng đồng loạt la lên, vẻ mặt không tin nổi.

“Đúng thế!” Mỉm cười gật đầu, nàng vui vẻ nói lại lần nữa, “Rất đáng yêu!”

“Sư tỷ...” Hoa Đan Phong không nhịn được thò tay sờ lên trán nàng, xác định nàng không bị sốt mồi dè dặt kiểm tra đầu nàng, sau cùng không giấu được lo lắng: “Vừa rồi tên họ Ứng có đánh trúng đầu tỷ không?”

Tiêu rồi! Nếu sư tỷ bị đánh hư đầu, vậy phải làm sao mới tốt đây?

Câu nói lo lắng của hấn vừa thoát ra, nhất thời Hoa Diệu Diệp và Du Tử Nam đều ngậm họng chóng đờ.

“Đệ nói cái gì thế?!” Vừa tức vừa buồn cười đẩy móng vuốt lông lá của hấn ra, Trầm Đãi Quân nhỏ nhẹ giải thích, “Kì thật vị Ứng công tử này tuy nói tính tình cuồng vọng cao ngạo, chuyện ta ta cứ làm, cố tình xằng bậy, không để ai vào mắt, lại ngang ngược vô lý. Nếu hấn đã không thích đệ, hấn tuyệt không để cho đệ yên ổn, tán thưởng đệ thì cũng không giấu mà cho đệ biết. Yêu và ghét đều không giấu diếm, muốn tìm người ta gây sự cũng không kiêng dè mà trực tiếp nói thẳng, chân tiểu nhân mà quang minh lỗi lạc như thế có đáng yêu không?”

Ừm... chỉ ít so với những kẻ ngụy quân tử miệng đầy nhân nghĩa đạo đức nhưng ngầm ngầm làm chuyện xấu xa thì đáng yêu hơn nhiều.

Nghe nàng nói vậy, ba người kia không khỏi giật mình, cảm thấy nàng nói cũng có mấy phần đạo lý. Có điều vì việc cầu thân không thành mà nảy sinh “ân oán” với Hắc Phong Bảo nên Du Tử Nam đương nhiên không có khả năng thừa nhận Ứng Cô Hồng “đáng yêu”, đành cười cười không lên tiếng, trái lại có người không chịu.

“Vậy sư tỷ nói, đệ với tên họ Ứng ai đáng yêu hơn?” Rầu rĩ truy hỏi, nghĩ đến việc sư tỷ tự nhiên lại nhận định tên họ Ứng đáng yêu, Hoa Đan Phong có cảm giác khó chịu kỳ lạ.

“Phì” một tiếng, bật cười, Hoa Diệu Diệp không nhịn được châm chọc: “Sư huynh, huynh ghen tị à?”

Hi hi hi... cười chết mất! Sư huynh đến loại chuyện này mà cũng so bì.

“Ta ghen tị hồi nào?” Đổ bừa mặt kiên quyết phủ nhận, Hoa Đan Phong khí thế hùng hồn nói: “Ta chỉ luận đáng yêu, tên họ Ứng sao bằng ta được, đúng không sư tỷ?”

Còn nói là không ghen tị nữa! Che miệng cười trộm, Hoa Diệu Diệp lười tranh cãi với hấn.

“Phải phải phải, người ta tự nhiên không bằng sư đệ rồi!” Không khỏi bật cười, Trầm Đãi Quân bắt lực đồ dành.

Bấy giờ, Hoa Đan Phong mới hài lòng, thỏa mãn, vênh vang đắc ý liếc sư muội một cái, kế đó ánh mắt lại chuyển về trên người sư tỷ. Thấy vết cào trên tay cùng với ống tay áo rách, tuy nói có Ngọc tuyết cao, không có gì đáng ngại nhưng vẫn khó chịu cau mày.

“Sư tỷ, có đau không?” Cánh tay trắng nõn của sư tỷ bị tên họ Ứng làm bị thương, tuy đã thoa Ngọc tuyết cao rồi, chắc chắn không để lại sẹo nhưng cứ nghĩ tới chuyện này là hấn muốn nổi bão!

“Không đau, đừng lo!” Lắc đầu, Trầm Đãi Quân không muốn hấn lo lắng, tuy cánh tay hơi đau nhức nhưng một chút đau đớn này nàng vẫn chịu được.

“Tỷ gạt người! Xem, tay sưng hết rồi!” Nhìn chăm chăm năm vết cào sưng đỏ còn đang rỉ máu, Hoa Đan Phong càng thêm giận dữ, tức tối kêu lên: “Sư tỷ, đi! Chúng ta lập tức về phòng chữa trị tử tế, ngày khác lại tìm tên họ Ứng tính sổ!”

Nói chưa dứt, hấn nắm lấy cánh tay không bị thương của nàng, tay còn lại tóm lấy tay sư muội, gấp đến độ không chào hỏi gì cả đã phăm phăm đi về dãy phòng khách.

Lưu lại một mình Du Tử Nam ngơ ngác đứng trong rừng trúc gió lạnh thổi qua...

Rột!

Một tiếng trầm trầm vang lên bất ngờ, y xấu hổ nhìn chung quanh, xác định không có người, lúc này mới ngượng ngùng xoa xoa bụng, nhớ ra sáng sớm tỉnh lại đến giờ còn chưa ăn gì, chẳng trách bao tử kêu như vậy.

Đúng rồi! Bọn Trầm cô nương cũng chưa ăn gì, chắc chắn đói rồi, y cứ đi chuẩn bị bữa sáng mang tới cho bọn họ thôi!

5. Chương 5

Dưới chân núi Tử Vân Phong, một thôn làng nhỏ hẻo lánh, thiếu nữ thanh tú tính tình trầm tĩnh dần sư đệ muội xuống núi, đi mua vật dụng sinh hoạt bổ sung, cố định hai tháng một lần.

Lần này vì nường bị cảm lạnh, không cùng bọn họ xuống núi. Lần đầu tiên ba người họ đi vào thôn mà không có người lớn đi cùng, vì thế trong lòng có chút khẩn trương, hưng phấn.

May mà thiếu nữ thanh tú tính tình vững vàng, chiếu theo tờ giấy mua đồ, cũng không có nhầm lẫn gì. Có điều khó khăn lắm nàng mới mua xong đồ này nọ, quay đầu tìm người, lại không thấy hai kẻ không an phận sư đệ muội kia đâu.

Ồi... không biết là lại thấy cái gì mới mẻ, điên cuồng đi chơi nữa rồi.

Than thầm, thiếu nữ thanh tú đang định tìm người, lại thấy một đám gây rối cách đó không xa. Hai bóng người cực kỳ quen thuộc, tiếng kêu la cũng từ đó truyền đến, làm nàng không khỏi rung mình, vội vàng dắt xe ngựa chở hàng chạy tới đám gây rối.

“Xảy ra chuyện gì?” Chen vào giữa đám đông vây quanh, nàng nhíu mày hỏi.

“Sư tỷ!” Hai miệng một lời, thiếu niên tuấn tú và thiếu nữ xinh đẹp tức tốc chạy tới cạnh sư tỷ nhà mình, chỉ là một cái mặt thì đỏ gay, thở phì phò, cái mặt còn lại thì vừa xấu hổ vừa tức giận, lại uất ức.

“sư tỷ, đám xấu xa này định vô lễ với sư muội!” Giận dữ trở vào một đám đại hán vẻ mặt dung tục, thiếu niên tuấn tú hỗn hển tố cáo.

Vô lễ?

Thiếu nữ thanh tú nhìn thiếu nữ xinh đẹp, thấy vành mắt nàng đỏ hoe gật đầu, lòng mày nhíu càng chặt. Kế đó nghiêm nghị quay sang nhìn đám đại hán mặt mũi dung tục trông như phường lưu manh, định dùng lời lẽ sắc bén lý luận với chúng một phen, lại thấy bọn chúng ý người đông thể mạnh, mặt cười dâm dăng từng bước ép sát lại.

“Ô cha cha! Các huynh đệ, lại có một tiểu nương tử đến nữa, tuy không xuất sắc bằng người kia nhưng vậy cũng được, đủ tư cách mua vui cho huynh đệ chúng ta ha ha!”

Hán tử dung tục dẫn đầu cười ngả ngón, ánh mắt dâm tà quét qua quét lại trên người hai sư tử muội, làm mấy tên thủ hạ cười rống lên, tựa hồ một chút cũng không để ý giữa thanh thiên bạch nhật chòng ghẹo con gái nhà lành.

Thực tế, bọn chúng là đám du côn lưu manh trong thôn nhỏ này, thường ngày làm đủ chuyện ác, kết bè kết đảng đi khắp nơi làm xằng làm bậy, ức hiếp dân chúng. Thôn dân vừa ghét vừa sợ chúng, thế nên hôm nay không có một ai dám đứng ra bênh vực ba người!?

“Không cho phép các người nói sư tử và sư muội ta như thế!” Không cách nào nhẫn nhịn được việc sư tử muội thân thiết nhất bị đám nam nhân ghê tởm này nói những lời tục tĩu như thế, thiếu niên tức giận đến nổi hai mắt muốn phun lửa, nếu không vì nhớ lời sư phụ trước khi xuống núi, ân cần dặn dò bọn họ không thể gây chuyện, hắn đã sớm xông lên xé cái miệng thối của chúng rồi.

“Xú tiểu tử, không có chuyện của mày, cút!” Hán tử cầm đầu thấy hắn tuổi còn nhỏ, căn bản không coi vào đâu, đưa tay đẩy người đồng thời lấy mắt ra hiệu cho thuộc hạ.

Tức thì, một đám người dâm đảng chia nhau xuất thủ nhằm vào hai tiểu cô nương. Nào ngờ còn chưa kịp đụng tới, đám lâu la nhằm vào cô nương xinh đẹp đã bị thiếu niên luồn lên, che chắn nàng sau lưng đánh cho bất tỉnh.

Còn đám lâu la tập kích thiếu nữ thanh tú cũng không hện mà mọc thêm một cây ngân châm trên người mỗi tên, tên nào tên nấy lăn lộn trên đất rên la đau đớn.

Băng lưu manh côn đồ này chẳng qua lợi dụng người đông thế mạnh, hoành hành bá đạo nơi thôn nhỏ này, nhiều lắm cũng chỉ là quyền cước lạnh lẽo một chút, nào có căn bản công phu gì đâu?

Hôm nay ăn mệ trong tay ba người nhìn như còn trẻ để bắt nạt này, trong lòng vừa kinh vừa sợ, bất tỉnh mặc bất tỉnh, gào khóc kè gào khóc, không tên nào dám ra tay nữa.

Ngược lại dân chúng vây xem xung quanh cũng không ngờ gia đình sống trên Tử Vân Phong, cứ hai tháng một lần lại vào thôn mua vật dụng lợi hại như thế, vừa ra tay đã dạy dỗ đám ác bá mà thôn dân căm hận nhưng không dám nói, trong lòng không khỏi thấy thống khoái, ào ào vỗ tay khen ngợi.

“Ai kêu chúng mày dám chòng ghẹo sư tử, sư muội ta... Ai kêu chúng mày dám chòng ghẹo sư tử, sư muội ta... đáng kiếp!” Trong tiếng vỗ tay của thôn dân, thiếu niên vừa đắc ý vừa bất mãn, tiếp tục mắng, còn không quên tặng thêm vài đá cho đám lưu manh đang lăn lộn rên la hừ hừ kia, giải tỏa cảm phẫn.

“Đủ rồi!” Mặt mày vô cảm ngăn cản thiếu niên “giật đồ bìm leo”, thiếu nữ thanh tú lạnh nhạt “Đồ đặc cũng mua đủ rồi, về thôi, đừng để nương chờ lâu, lo lắng.”

Rất nghe lời, thiếu niên và thiếu nữ xinh đẹp gật đầu, cười hi hi giành dắt ngựa thồ, hai người sóng vai bước đi, dọc đường đùa giỡn, tiêu sái đi trước.

Thiếu nữ thanh tú im lặng không nói nổi gót đằng sau, chăm chăm nhìn đôi trai gái xứng đôi như kim đồng ngọc nữ, tình cảm hòa hợp, đáy mắt sâu thẳm mơ hồ lộ ra một chút chua xót...

Lúc hai sư tử muội bọn họ cùng gặp nguy hiểm, sư đệ luôn theo bản năng bảo hộ sư muội trước...

Không không không, sao nàng có thể nghĩ như thế? Sư muội còn nhỏ tuổi, bảo vệ nàng trước là phải rồi... sao nàng có thể so đo như vậy? Không nên... không nên...

Lắc lắc đầu, dường như muốn lắc cho rớt cái ý nghĩ không nên đó ra khỏi đầu, nàng cười khổ...

Tuy biết không nên, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi khổ sở... Đúng thế! Chỉ là có chút khó chịu...

Từ trong mộng tỉnh lại, Trầm Đãi Quân trở người xuống giường, sắc mặt hơi tái khê ôm ngực đang khó chịu...

Nàng nằm mơ, một giấc mơ đã xảy ra từ lâu lắm rồi nhưng lại khiến nàng có chút khó chịu. Cảm giác khó chịu mơ hồ nhưng cứ quanh quẩn trong ngực không đi thật tình khiến tâm tình nàng không khá lên nổi, thậm chí cánh tay cũng...

Vô thức vén tay áo lên, nhìn vết thương không nghiêm trọng, sau khi bôi Ngọc tuyết cao chuyên trị thương đã khép miệng lại, chỉ còn lại một vết sẹo hồng nhạt trên cánh tay, kì thật đã không còn đau mới đúng, nhưng nàng lại cứ có cảm giác đau âm ỉ.

Ha... xưa nay luôn như vậy, không phải sao?

Sư đệ trước tiên bảo vệ, luôn là sư muội, nàng sớm biết rõ, cũng sớm tập thành thói quen rồi, không có gì khổ sở cả...

Không có gì...

Suy nghĩ hỗn loạn, môi Trầm Đãi Quân không tự chủ được thoáng qua một nụ cười chua xót. Đường lúc thần sắc hoảng hốt, cửa phòng đột ngột bị người nhẹ nhàng đẩy ra, phát ra một tiếng “két” nho nhỏ, nhưng cũng khiến nàng hoàn hồn, đưa mắt nhìn ra cửa thì thấy sư đệ bê một mâm đồ ăn rón ra rón rén đi vào phòng, bộ dạng lén lén lút lút làm nàng không nhịn được bật cười khế.

Nghe tiếng, Hoa Đan Phong ngẩng đầu nhìn, thấy sư tỷ dịu dàng cười cười đứng bên giường nhìn hẩn, lòng vui vẻ hẳn lên, “Sư tỷ, tỷ tỉnh rồi!”

Gật gật đầu, Trầm Đãi Quân lấy làm lạ hỏi: “Lén la lén lút y như ăn trộm, đệ làm trò gì thế?”

“Còn không phải sợ làm tỷ thức giấc sao?” Bị đùa là ăn trộm, Hoa Đan Phong tức anh ách phùng má lên biện hộ, kể lại vui vẻ cười: “Sư tỷ, tỷ đói chưa? Mau ăn cơm đi!” Vừa sôi nổi kêu gọi, vừa bày đồ ăn thơm ngào ngạt ra bàn.

Nghe hẩn nói thế, Trầm Đãi Quân mới thực sự thấy đói. Nhớ lại sau chuyện ngoài ý muốn lúc sớm kia, nàng bị sư đệ muội tiễn về phòng, băng bó vết thương tỉ mỉ lần nữa. Dưới sự ép buộc dẻo miệng của sư đệ liền thoáng luôn mồm “người bị thương phải ngoan ngoãn nghỉ ngơi”, nàng lại quay về giường nằm, vốn cho rằng mình sẽ không ngủ được nữa, không ngờ nằm xuống lại ngủ lúc nào không biết.

“Bây giờ là lúc nào rồi?” Nhìn sắc trời ngoài song cửa, có lẽ đã quá giờ Ngọ rồi.

“Giờ Mùi rồi!” Nhanh nhẹn trả lời, Hoa Đan Phong kéo nàng đến ngồi trước bàn, đắc ý cười nói: “Đệ nghĩ sư tỷ chắc cũng sắp tỉnh rồi, đặc biệt chui xuống nhà bếp của Vũ gia trang, nhờ đầu bếp nấu mấy món nóng hổi bê lên cho sư tỷ lót bụng, không ngờ sư tỷ quả nhiên đã tỉnh rồi, thật tình đệ không thể không bội phục mình thần cơ diệu toán.”

“Phải phải phải, đệ là Quỷ Cốc Tử đầu thai.” Vô lực lắc đầu hòa theo, Trầm Đãi Quân gấp vài miếng trong tiếng cười vui vẻ của hẩn, sực nhớ ra vội vàng hỏi: “Sư muội đâu? Sao không thấy đâu hết?”

“Vũ trang chủ mời gánh hát diễn tuồng trong tiền viện, náo nhiệt vô cùng, sư muội ham mới lạ, kéo Du công tử đi coi rồi.” Tự rót cho mình một chén trà, Hoa Đan Phong nhún vai, vừa uống vừa nói chỗ sư muội đang ở.

Hóa ra là thế, chẳng trách không thấy người đâu!

Gật đầu đã hiểu, nàng gấp một miếng thức ăn, đang định cho vào miệng đột nhiên cảm thấy không đúng, ngừng lại, vội vã hỏi tiếp: “Sao đệ không đi?”

Quái lạ! Hẩn cũng là kẻ ưa náo nhiệt, sư muội đã đi rồi, hẩn không có lí nào không đi theo.

Nghe thắc mắc, Hoa Đan Phong không cao hứng trợn mắt: “Sư tỷ, sao đệ có thể để tỷ ở đây một mình? Tỷ còn bị thương đó!”

Tuy hẩn cũng chưa xem diễn tuồng bao giờ, rất muốn đi xem náo nhiệt nhưng mấy cái đó sao quan trọng bằng sư tỷ được!

Thấy hấn thở phì phì, lại hùng hồn ưỡn ngực la hét, Trầm Đãi Quân ngược lại vui vẻ mỉm cười. Cảm giác phiền muộn ưu tư cứ quanh quẩn trong ngực sau khi tỉnh dậy nhất thời tiêu tan không thấy, tâm tình của nàng nháy mắt cũng sáng sủa lên.

Ồ... hiếm có cỡ nào! Hấn lại chọn ở bên nàng mà không phải theo sư muội đi chơi.

“Nói vậy, ta phải cảm ơn đệ rồi?” Khó nén được trêu đùa, Trầm Đãi Quân tuy trong lòng hết sức hân hoan nhưng khoe môi vẫn chỉ nở một nụ cười nhàn nhạt, chỉ có đôi mắt cong cong sáng ngời rạng rỡ mới tiết lộ tâm tình của chủ nhân.

“Sao đệ phải cần sư tỷ cảm ơn?” Hoa Đan Phong bị chọc đến nổi vênh râu trợn mắt, “Từ nhỏ tới lớn, đệ bị bệnh, bị thương đều do sư tỷ chiếu cố, lần này khó có dịp sư tỷ bị thương...”

Trầm Đãi Quân nhướn mày, “Sao, ta bị thương, đệ rất vui hả?”

“Đương nhiên không phải!” Hoảng hồn phát hiện mình nói sai, Hoa Đan Phong ảo não tát miệng mình một cái, vội vàng thanh minh: “Nhìn sư tỷ bị thương, lòng đệ rất khó chịu, sao vui được chứ? Sư tỷ vĩnh viễn không đau không bệnh, khỏe khỏe mạnh mạnh là tốt nhất...”

“Được rồi, ta chọc đệ thôi!” Thấy hấn sốt ruột giải thích, thực sự sợ bị hiểu lầm, Trầm Đãi Quân bật cười.

“Sư tỷ!” Giận dữ kêu một tiếng, Hoa Đan Phong thấy mình bị đùa, giận đỏ mặt không nói.

Thấy hấn vẫn còn giận, Trầm Đãi Quân cười thầm, liên tục dỗ dành như đang dỗ trẻ con, “Được rồi được rồi! Là sư tỷ không đúng, không nên cố ý hiểu lầm đệ. Đừng giận mà, bằng không để người ta thấy đệ lớn rồi mà còn giống đứa bé ba tuổi chu miệng nổi giận, không cười đệ mới lạ?”

Chà... nhìn hấn thở phì phò, hoàn toàn giống như đứa con nít tức giận sinh hờn dỗi, cái miệng chu ra kia có thể máng được ba ký thịt heo.

“Trừ sư tỷ ra, còn ai cười đệ nữa?” Trùng mắt phản bác, Hoa Đan Phong cảm thấy uất ức vì mình quan tâm lại bị nàng lôi ra đùa bỡn.

“Ai cười đệ hồi nào?” Nhận thấy tâm tình uất ức của hấn, Trầm Đãi Quân bất lực lắc đầu, đôi mắt đen thẳm chăm chú nhìn hấn, cánh môi cong lên một nụ cười dịu dàng: “Đệ sốt ruột sư tỷ như vậy, trong lòng sư tỷ rất vui, cũng không uống công thuốc ngày thương đệ.”

“Đương nhiên rồi!” Thấy nàng dịu giọng nói ngọt, Hoa Đan Phong lập tức “quên sạch thù cũ”, nhắc lại đề tài lúc nãy, khuôn mặt khổ sở, nghiêm túc nói: “Nói đi nói lại, đều do đệ vô dụng, không bảo vệ sư tỷ đáng hoàng mới làm sư tỷ bị thương.”

Thấy hấn tự trách như vậy, Trầm Đãi Quân mỉm cười xoa xoa đầu hấn, nhỏ nhẹ an ủi, “Không liên quan đến đệ, sư tỷ có thể tự bảo vệ mình. Với lại, vết thương trên tay ta nhỏ thôi, bôi Ngọc tuyết cao xong sẽ lành rất nhanh.”

“Đệ xem xem!” Vẫn không yên tâm, hấn muốn nhìn vết thương.

Chậm rãi vén tay áo lên, Trầm Đãi Quân chìa cánh tay đã khép miệng lại chỉ còn vết sẹo hồng nhạt đến trước mặt hấn, cười khê: “Xem! Không có gì đáng ngại, đúng không? Ước chừng một, hai ngày nữa sẽ không nhìn ra dấu vết.”

Ừm... nàng rất có lòng tin với khả năng trị liệu của Ngọc tuyết cao do mình tự điều chế.

“Hừ! Dù do tên họ Ứng không tốt!” Tuy thấy vết thương trên tay nàng quả thật đã không còn gì đáng lo, Hoa Đan Phong vẫn cảm thấy vết sẹo hồng nhạt đó nhìn rất nhức mắt, không thoải mái mắt “hung thủ” một trận nữa, lại lôi Ngọc tuyết cao ra cẩn thận bôi thuốc cho nàng.

Đối với việc hấn kiên nhẫn quan tâm nàng rõ ràng như thế, Trầm Đãi Quân cảm thấy rất ấm áp, thỏa mãn mặc hấn bôi thuốc cho mình, sau đó ung dung hưởng thụ bữa trưa muộn dưới sự thúc giục liên tiếp của hấn.

Một lát sau, rốt cuộc sau khi nàng đã lấp đầy bụng, vừa buông đĩa xuống đã thấy hấn chớp chớp đôi mắt to sáng rỡ y như con chó con, không giấu nổi hưng phấn yêu cầu. “Sư tỷ, đệ còn chưa thấy gánh hát diễn tuồng bao giờ, chúng ta cũng đi xem đi!” Nghe vậy, Trầm Đãi Quân chột ngón tay vô trách hấn, cười chọc,

“Biết đệ nhịn lâu lắm rồi.” Dù sao hấn cũng là kiểu người ưa náo nhiệt, sao có thể không hứng thú với những thứ mới mẻ chứ? Ôi... còn thật sự cho rằng hấn có thể kiềm nén tính ham chơi, thực sự ở lại cùng nàng. Bị vạch trần tâm tư, Hoa Đan Phong cũng không thấy ngượng, sờ sờ cái mũi cười hì hì ngốc nghếch, vẫn giữ ánh mắt đầy khao khát không tiếng động cầu xin. Tuy Trầm Đãi Quân không hứng thú lắm với gánh hát tuồng gì đó, nhưng nàng biết nếu mình không đi, sư đệ cũng sẽ không để nàng ở lại, một mình đi tới tiền viện xem kịch, thật sự không nỡ để hấn thất vọng, đành gật đầu đáp ứng. “Được rồi! Chúng ta đi đi!” Hoan hô một tiếng, Hoa Đan Phong hớn hử nhảy cẫng lên, không nói hai lời lôi kéo nàng bay ra khỏi phòng, hứng trí bừng bừng chạy thẳng tới tiền viện, hai nàng vừa tức vừa buồn cười cứ lắc đầu mãi. “Được rồi, đệ chậm chậm đi! Gấp cái gì chứ?” Bị kéo chạy ba bước cũng thành hai bước, Trầm Đãi Quân có phần bất lực. “Đương nhiên gấp rồi! Sư muội và Du công tử đã đến tiền viện từ sớm rồi, không biết nhìn được bao nhiêu trò thú vị nữa.” Tuy miệng la hét không kịp nhưng bước chân Hoa Đan Phong dần dần chậm lại. “Đều đã lớn cả rồi mà nói đến chơi là hăng hái như thế, chẳng khác nào đứa bé ba tuổi, thật là...” Lắc đầu than thở, hét cách với hấn. “Sư tỷ, đệ đây là tính trẻ con chưa dứt mà!” Nói năng hùng hồn, Hoa Đan Phong một chút cũng không thấy mắc cỡ. Nghe vậy, Trầm Đãi Quân cười đẩy nhẹ hấn một cái, bắt quá bước chân lại nhanh lên, thỏa mãn tâm nguyện có thể đến tiền viện coi náo nhiệt nhanh hơn một chút của hấn. Dọc đường, hai sư tỷ đệ vừa đi vừa cười nói, đến khi tới một góc ngoặt vắng người, lại thấy trên hành lang gấp khúc đằng xa có hai bóng người rất quen thuộc đập vào mắt... “... Cha ta... năm đó tôi tớ... Vũ trang chủ... giải thích thế nào...” “... Quả thật... dưới núi... đừng nói...” Trên hành lang, thấy Vũ Trọng Liên và Ứng Cô Hồng hai người không biết đang nói gì. Có điều một người nhìn có vẻ tùy tiện nhưng mặt mày, khoe miệng đều lộ rõ sự khinh miệt, trào phúng. Còn người kia thần sắc trầm ổn, bộ dạng thành thật nhưng tinh quang nơi đáy mắt lại không ngừng chớp lóe. Hai người hình như cố ý hạ giọng, lại thêm khoảng cách hơi xa, cho dù Hoa Đan Phong và Trầm Đãi Quân thính lực không tệ cũng chỉ nghe được mấy từ ngắt quãng tối nghĩa. Trầm Đãi Quân tính tình thông tuệ, lại cẩn thận. Mắt thấy hai người này đặc biệt chọn nơi khuất nẻo không người để nói chuyện, chắc chắn có việc gì đó không muốn người ngoài biết, bản thân lại chẳng hiểu kỳ chuyện thiên hạ tránh rước phiền phức không cần thiết vào thân bèn kéo sư đệ. “Khiểm nhả không nên nghe, chúng ta đổi đường khác đi!” Hạ giọng, dùng thanh âm chỉ có người bên cạnh mới nghe được. Hoa Đan Phong cũng không nghĩ nhiều, sư tỷ đã nói như thế, hấn vâng lời gật đầu. Không muốn quấy nhiễu hai người đằng xa kia, sư tỷ đệ hai người đang định lẳng lặng bỏ đi, Ứng Cô Hồng dường như cảm nhận được nhìn qua, sau đó cười như không cười cong đôi môi lên mở miệng. “Đây không phải hai sư tỷ đệ giao hảo với tên họ Du sao? Không ngờ chúng ta lại nhanh chóng gặp mặt rồi!” Rõ ràng hấn cố ý lên tiếng chào hỏi, Trầm Đãi Quân than thầm, biết muốn lẳng lặng bỏ đi cũng không được rồi. Trái lại, hình như Vũ Trọng Liên rất cao hứng khi thấy bọn họ, không nói hai lời liền nhiệt tình tiến lên nghênh đón hai người, còn Ứng Cô Hồng cũng không nhanh không chậm bám đuôi đi qua. “Trầm cô nương, Hoa công tử, sao hai vị lại ở đây? Ở trong trang có quen không? Nếu có gì không đúng hoặc thiếu sót, xin cứ thoải mái lên tiếng.” Mặt mày tươi cười đi đến trước mặt hai người, Vũ Trọng Liên vừa mở miệng là hỏi hai người ở có ổn không, hoàn toàn là biểu hiện tuyệt vời của chủ nhà hiếu khách. Đáng tiếc Trầm Đãi Quân không phải kiểu người chỉ cần mấy câu thân thiết nhiệt tình đơn giản là dễ dàng giao phó lòng tin, mà Hoa Đan Phong đã được sư tỷ nhắc nhở trước đó, cũng không ngu ngốc cho rằng đối phương là người tốt nữa; thế nên hai người chỉ gật đầu hưởng ứng. “Đa tạ Vũ trang chủ chiêu đãi, mọi thứ đều hoàn hảo, xin không cần lo lắng.” Trầm Đãi Quân nhỏ nhẹ đáp lời, giọng điệu bình thản lạnh nhạt không mấy may dao động, “Sư tỷ đệ chúng ta lạc đường tới đây, không biết hai vị đang thảo luận ở chỗ này. Nếu không có gì, chúng ta còn muốn tới tiền viện tìm sư muội, không quấy rầy nữa, cáo từ!” “Không không không, các vị có quấy rầy gì đâu!” Cười cười phủ nhận, Vũ Trọng Liên hình như không muốn cùng Ứng Cô Hồng độc thoại, lời lẽ cũng cực kỳ nhiệt tình: “Nếu hai vị muốn tới tiền viện thì đi đường này sai rồi. Vừa khéo ta cũng muốn đến tiền viện, không bằng chúng ta cùng đi, tránh cho hai vị lại đi nhầm lối rẽ, không hay chút nào!” Hóa ra bọn họ đi vào đường rẽ, chẳng trách càng đi càng vắng, còn vì thế xui xẻo đụng phải hai người mặt đàm. Than thầm trong lòng, Trầm Đãi Quân chỉ biết cười khổ trước chuyện sai sót ngẫu nhiên này, “VẬY ĐA TẠ VŨ TRANG CHỦ RỒI.” “Đâu có!” Phóng khoáng xua tay, Vũ Trọng Liên hơi nghiêng đầu, thấy Hoa Đan Phong từ đầu chí cuối đứng im bên cạnh Trầm Đãi Quân không nói một câu, nhưng hai mắt bốc lửa nhìn Ứng Cô Hồng trừng trừng, vẻ mặt giận dữ thiếu điều không thể xông lên đánh hấn, hơi giạt mình, kể đó lại nghĩ tới đôi bên vì Du gia mà có khúc mắc. “Ta nhớ ba người sư môn Trầm cô nương hình như có hiểu lầm với Ứng công tử, vừa vặn nhân cơ hội này giải thích rõ ràng, nếu vì thế mà hóa giải ân oán là hay nhất.” Không biết đôi bên sáng sớm đã gặp mặt, còn đánh một trận, trực giác lão cho rằng Hoa Đan Phong nổi giận với đối phương là do khúc mắc lúc trước, liền mang dáng vẻ nhiệt tình liên tục khuyên giải. Lấy thân phận, địa

vị của lão ra mặt giải hòa, phần lớn người giang hồ đều nể mặt lão nhưng Ứng Cô Hồng lại lạnh lùng chế giễu: “Hiểu lầm hay không, hóa giải hay không, bổn thiếu chủ tự có chủ ý, không cần lão nhọc lòng.” Câu trả lời ngông cuồng tự đại như thế, hết như một cái tát vào mặt Vũ Trọng Liên, làm mặt lão cũng không khỏi biến sắc. Trầm Đãi Quân thấy thế, sợ lại có biến cố. Suy cho cùng hai người bọn họ muốn kết thù thế nào nàng cũng không quan tâm, chỉ sợ mình và sư đệ ở ngay hiện trường, vô duyên vô cớ bị lôi vào vòng rắc rối, vậy thì không hay ho. Thế nên nàng vội vàng mở miệng giảng hòa “Vũ trang chủ quả nhiên không phụ danh xưng Vũ Trọng Tài, nhiệt tình như vậy thực khiến chúng ta cảm kích vô cùng. Kỳ thật hiểu lầm giữa chúng ta và Ứng công tử sáng sớm nay đã giải thích rõ ràng rồi. Nhưng hảo ý của Vũ trang chủ, ta thay mặt sư môn ba người cảm tạ người.” Giọng nàng ôn hòa, ngôn từ uyển chuyển lễ độ, nghe rất lọt tai. Quả nhiên, tuy biểu tình Vũ Trọng Liên còn cứng nhắc nhưng sắc mặt đã khá lên, bất quá cũng không còn lòng dạ nào ngóc ra đó nữa, sớm đã quên mất lúc nãy từng hứa dẫn Trầm Đãi Quân, Hoa Đan Phong đến tiên viện, khê gập đầu ra hiệu xong liền sai bước đi mất. Đưa mắt nhìn bóng lão đến khi khuất hẳn, Hoa Đan Phong lần nữa dời mắt lên người tên quỷ ngạo mạn tự đại đáng ghét nào đó, bĩu môi hừ hừ châm chọc, “Người cái tên này, một chút đạo làm khách cũng không có, chẳng trách làm người ta ghét.” Hừ! Làm khách nhà người ta còn dám vô lễ với chủ nhà như vậy, đúng là một tên cuồng vọng ngang ngược. Đánh qua một trận buổi sáng, Ứng Cô Hồng ngược lại có vài phần hảo cảm với Hoa Đan Phong, nghe hắn trào phúng cũng không giận, chỉ nhướn mày cười lạnh hưởng ứng. “Chọc người ta ghét thì sao? Lão hồ li họ Vũ cho dù bị ta làm khó ngay mặt cũng chỉ biết giấu đuôi đi cười theo.” Vừa rồi cũng không phải là bằng chứng tốt nhất thôi. Trầm Đãi Quân không biết hắn và Vũ Trọng Liên dính dáng thế nào, cũng không biết trước đó bọn họ nói chuyện gì, nhưng từ đầu dây mối nhợ vừa rồi có thể thấy, Vũ Trọng Liên quả thật có chút kiêng kị hắn, chỉ là... “Cần thiết không? Thiện chí giúp người lúc nào cũng tốt, dù sao thêm một bằng hữu vẫn tốt hơn thêm một kẻ thù, không phải sao? Hắn hình như rất thích tạo ra kẻ thù, thật là khó hiểu. “Bằng hữu? Lão hồ li đó còn không đủ tư cách!” Lạnh lùng chế giễu, Ứng Cô Hồng quay người bỏ đi, lưu lại hai sư tỷ đệ ngay mặt nhìn nhau. “Tên gia hỏa kia quá ngang ngược đi?” Không cam tâm trừng mắt, Hoa Đan Phong la oai oái, “Sao có thể không chào hỏi đã bỏ đi? Ta còn chưa tính sổ người đã thương sư tỷ đâu.” “Tính sổ cái gì?” Lườm hắn một cái, Trầm Đãi Quân nghiêm nghị dặn dò: “Vết thương của sư tỷ không sao rồi, đệ không được lấy đó đi gây rắc rối nữa.” Ấm chỉ rất rõ ràng mọi chuyện thế là xong, không được đi tìm vị thiếu chủ nào đó đánh nhau. Hiểu được ẩn ý của nàng, tuy Hoa Đan Phong không cam lòng nhưng cũng chỉ biết gập đầu một cách không tình nguyện. Thấy hắn đáp ứng, Trầm Đãi Quân lúc này mới mỉm cười: “Được rồi! Không phải muốn đi xem náo nhiệt sao?” “Đúng ha!” Đột nhiên nhớ ra mục đích ban đầu của bọn họ, Hoa Đan Phong vỗ vỗ đầu, tinh thần lại phần chấn trở lại, “Sư tỷ, chúng ta đi mau, đến giờ vẫn không thấy sư muội đâu, chắc chắn là chơi đến điên rồi, chúng ta mau đi tìm muội ấy...” Vừa nói vừa vui hơn hẳn kéo nàng chạy nhanh, nháy mắt đã quãng quở chán ghét cuồng vọng tự đại nào đó ra sau đầu, quên sạch sành sanh. Trầm Đãi Quân cũng mặc hần cao hứng lôi đi, trong lòng âm thầm cười lớn... Chậc... thật dễ đi đời sự chú ý của sư đệ, tính tình nghe gió nói mưa [3], từ nhỏ tới giờ cũng không đổi!

6. Chương 6

“Nương, người có từng hối hận?”

“Hối hận?” Mỹ phụ thanh nhã dịu dàng hơi rùng mình, ngừng tay khâu vá, ngược mắt lên chăm chú nhìn cô con gái vẽ mặt nghiêm túc, sau đó nở nụ cười tươi tắn mà kiên cường, “Không, nương chưa từng hối hận.”

“Có lẽ...” Khẽ cắn đôi môi hồng, thiếu nữ thanh tú hơi chần chừ, sau cùng vẫn không nhịn được nghi ngờ, “Có lẽ cha đã quên chúng ta mất rồi.”

Nương dùng hết những năm tháng tươi đẹp nhất trong cuộc đời si ngốc chờ đợi một nam nhân lần nữa mãi không về, đêm khuya bên gối vẫn luôn luôn là lạnh lùng cô độc. Không lẽ nương không từng hoài nghi, người cha mà nàng chưa từng gặp mặt kia có khi nào đã thay lòng đổi dạ từ lâu, không muốn trở về sao?

Phảng phất nhìn thấu tâm tư con gái, mỹ phụ thương tiếc vuốt ve mặt nàng, nhỏ nhẹ: “Không đâu! Mẹ rất hiểu cha con, ông ấy sẽ không quên chúng ta đâu. Chắc chắn ông ấy bị chuyện gì đó cầm chân, nhất thời

không thể về nhà, chung quy có một ngày, ông ấy sẽ trở về tìm chúng ta...”

“Dạ” nhỏ một tiếng, thiếu nữ thanh tú khép mắt lại, nũng nịu dụi dụi vào lòng bàn tay mềm mại của mẫu thân, trong lòng thở dài u ám...

Si ngốc, lại kiên quyết như thế, nường hao phí hơn nửa đời người, vậy mà chưa từng hối hận, đến cái tên của nàng cũng có ý nghĩa chờ đợi lang quân đến nay chưa trở về...

Tuy nói đến Vũ gia trang ở mới đến sáng sớm ngày thứ hai đã đánh nhau với Ứng Cô Hồng một trận, nhưng đôi bên coi như xóa sạch oán thù, không cần lo lắng lại bị lôi kéo vào màn “cầu thân bất hòa” giữa Du gia và Hắc Phong Bảo nữa, Trầm Đãi Quân cảm thấy khá hài lòng.

Buông xuống ưu tư, nàng cũng nhẹ lòng hơn, lại thêm Vũ gia trang khắp nơi ồn ào rộn rã, lễ mừng thọ chủ nhân diễn ra liên tục mấy ngày, sư tỷ đệ ba người náo nhiệt cũng xem rồi, thọ yến cũng ăn rồi, lại có sự giới thiệu của Du Tử Nam, làm quen không ít người giang hồ bình thủy tương phùng. Ngược lại, cùng bọn họ có “nguồn gốc sâu xa” Ứng Cô Hồng mấy ngày nay lại không thấy bóng dáng, cũng không biết là đi rồi hay là vì hấn quá kiêu ngạo, không thèm xuất hiện trước mặt mọi người.

Ngày hôm đó, trước lời mời của Du Tử Nam, bốn người kết bạn cùng đi chơi Tây Hồ, thưởng thức cảnh đẹp “trang điểm cùng không, nét vẫn tình [4]” của Tô Thức.

Vừa đến bờ hồ, liền thấy từng chiếc thuyền hoa rong ruổi giữa hồ, đàn sáo diều tấu, ca nữ hát xướng lãng đãng trong gió. Ven hồ du khách qua lại không ngớt, hàng quán san sát đủ kiểu, la hét rao hàng không dứt, mới nhìn tuy có vẻ nhộn nháo nhưng thể hiện rõ cuộc sống sôi nổi của bá tánh phố phường.

Cảnh tượng từng bừng như thế! Từ nhỏ lớn lên trên núi, tuy sau khi hạ sơn dọc đường đi gặp phải cảnh chợ búa sầm uất như thế không ít nhưng Hoa Đan Phong, Hoa Diệu Diệp vẫn tròn mắt, hoàn toàn bị thu hút, cuối cùng không chờ nổi nữa, lôi kéo sư tỷ đang lưu luyến giữa các gian hàng đi nhìn đông nhìn tây, sớm đã quên mất hôm nay là hôm nào rồi.

Trầm Đãi Quân không phải người hiếu động, ham lạ, bị hai người lôi kéo qua hết gian hàng này tới gian hàng khác, sắp không chịu nổi thì lại thấy mắt Hoa Đan Phong bắt chợt sáng lên, hớn hờ la to

“Nhìn kìa, có người bán điều!”

Vừa la lên, ba người còn lại đồng loạt nhìn theo hướng tay chỉ của hấn. Quả nhiên cách đó không xa có một lão bá bày một gian hàng, trên sạp treo đầy các con điều màu sắc rực rỡ đủ kiểu dáng, khoảng đất trống gần đó có mấy đứa bé đang túm tụm lại thì xem ai thả điều cao hơn, bầu trời xanh trong đủ màu đủ sắc, cực kỳ sôi động.

“Người muốn chơi sao?” Thích thú cười hỏi, Du Tử Nam ở chung một thời gian, không thấy lạ việc hấn thỉnh thoảng lại lộ ra tính trẻ con.

Chà... xem ra sư môn ba người này cũng khá thú vị.

Trầm Đãi Quân thân là sư tỷ, tính tình lạnh lùng nội tâm, xử sự bình tĩnh chín chắn, thường ngày tuy ít lời nhưng chỉ cần mở miệng, hai sư đệ muội đều ngoan ngoãn nghe lời.

Hoa Đan Phong vừa là sư đệ lại kiêm luôn chức sư huynh, cá tính sáng sủa hiền hòa, đôi khi hơi trẻ con, rất dễ ở chung nhưng chỉ cần có người muốn gây bất lợi với sư tỷ, sư muội hấn, hấn lập tức giống như con sư tử bị xâm phạm địa bàn trưng bộ mặt ác ôn ra, gầm gừ, hận không thể tháo đối phương thành tám miếng.

Còn Hoa Diệu Diệp là người nhỏ nhất trong ba người, tính tình ngây thơ đơn thuần nhất, có lẽ vì tuổi nhỏ nhất, được bảo vệ kỹ nhất, trời có sập cũng đã có sư tỷ, sư huynh chống đỡ nên cả ngày vô ưu vô lo, vui tươi hớn hờ.

“Đương nhiên!” Không mấy may nhận thấy lớn như vậy còn hào hứng chơi trò trẻ con có xấu hổ hay không, Hoa Đan Phong thừa nhận không chút e dè gạt đầu, một tay kéo sư tỷ, một tay dắt sư muội, không để ý gì đã phăm phăm xộc qua gian hàng bán điều.

Du Tử Nam thấy vậy chỉ biết cười bám đuôi đằng sau.

Chớp mắt, bốn người đã đứng trước sạp hàng, lão bá bán điều thấy khách tới cửa, lập tức nhiệt tình mời mọc, “Công tử, cô nương, xem đi! Bất kể các vị muốn loại bình thường hay là kiểu dáng xinh đẹp, lão đều đáp ứng được, xin cứ chọn hết sức!”

“Sư huynh, huynh làm điều không đẹp bằng điều lão bá bán!” Hai mắt phát sáng đảo lia lịa trên các con điều màu sắc phong phú, Hoa Diệu Diệp vừa mở miệng là cười hi hi, cố ý chê bai sư huynh mình.

“Hừ! Xinh đẹp thì được tích sự gì?” Không cam lòng bị chê, Hoa Đan Phong la âm ỉ: “Điều chỉ cần bay cao, bay tốt, bay ổn. Ta dám khẳng định ta làm điều tuyệt đối không thua ai.”

“Cái đó khó nói lắm, đợi muội chơi xem thế nào mới biết.” Hoa Diệu Diệp cười híp mắt, không chịu thua.

Vì thế, dưới sự giới thiệu nhiệt tình của lão bá bán điều, Hoa Đan Phong chọn một con điều hình điều hâu, Hoa Diệu Diệp chọn một con bướm màu sắc sắc sỡ, cả Du Tử Nam dưới sự cổ súy của hai người cũng lựa một con điều hình thoi truyền thống có ba cái đuôi dài. Chỉ có Trầm Đãi Quân cười cười không nói nhìn ba người, từ đầu đến cuối không có ý định mua một con cho mình.

“Sư tỷ, tỷ mau lựa một con đi!” Phát hiện nàng “không hợp bầu”, Hoa Đan Phong lập tức niềm nở cười nói: “Xem, con điều mẫu đơn này nhìn rất bắt mắt, kiểu dáng cũng thật đặc biệt, nhìn cũng không tệ...”

Thấy hần hăng hái cầm hết con điều này đến con điều khác giới thiệu cho nàng, nhìn còn giống ông chủ bán điều hơn, Trầm Đãi Quân chỉ mỉm cười lắc đầu, “Không cần đâu.”

“Hơ?” Hoa Đan Phong lấp bắp hỏi: “Sư tỷ, tỷ không muốn đi thả điều với bọn đệ ư?”

Lắc đầu lần nữa, Trầm Đãi Quân không đổi sắc mặt, khẽ nói: “Không, các người đi chơi đi!”

“Nhưng...” Hoa Đan Phong còn chần chừ, lại bị cắt ngang.

“Sư huynh, chúng ta đừng miễn cưỡng sư tỷ nữa.” Cát giọng trong trẻo, Hoa Diệu Diệp tự cho mình hiểu biết, cười nói: “Huynh quên từ nhỏ tới lớn sư tỷ chưa từng cùng chúng ta thả điều bao giờ sao? Chắc chắn tỷ ấy không thích.”

Ô? Là vậy sao?

Hoa Đan Phong gãi đầu, nhớ lại lúc trước, phát hiện sư tỷ quả thật không thả điều với bọn họ bao giờ, bèn cho là nàng thật sự không thích trò chơi trẻ con này, cũng không dám nài nỉ nữa.

Không thích? Không, không phải nàng không thích, chỉ là nàng chưa đợi được con điều mà nàng muốn thôi.

Cười khổ trong lòng, đáy mắt Trầm Đãi Quân xẹt qua một tia âm đạm, kể đó liền lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng mà kiên quyết nói: “Tỷ hơi mệt, muốn đến quán trà ngồi nghỉ một lát. Các người cứ mặc sức chơi đi, không cần vì tỷ phá hư hứng trí của các người.”

Hoa Đan Phong vốn còn lo lắng để nàng một mình, nhìn theo hướng nàng chỉ, xác định quán trà cách bãi thả điều không xa, chỉ cần quay đầu là thấy nàng bất cứ lúc nào, cho dù phát sinh chuyện bất ngờ gì cũng có thể phát hiện được ngay, bấy giờ mới yên tâm.

“Được rồi!” Gật đầu đồng ý, hần không quên bổ sung một câu, “Sư tỷ, nếu có chuyện gì cứ gọi một tiếng, bọn đệ sẽ nghe được.”

Mỉm cười gật đầu đồng ý, Trầm Đãi Quân xua xua tay, thông thả đi tới quán trà.

Thấy thế, Hoa Đan Phong ba người cũng không lãng phí thời gian, nhanh chóng trả tiền mua điều, hí ha hí hửng đi tới khoảng trống bên hồ. Ba người thả ba con điều lên không trung, hòa chung với bọn trẻ con đang chơi trên bãi trống thành một đoàn.

Thậm chí cả Du Tử Nam, lúc mới đầu còn gượng gạo, về sau cũng thả lỏng tư thế, lấy lại tính trẻ con, chơi cực kỳ vui vẻ.

Trầm Đãi Quân tới quán trà, tìm một chỗ trống ngồi xuống, kêu một bình trà xong, liền ngơ ngẩn nhìn sư đệ muội mặt mày hớn hờ vừa cười vừa hét, vui vẻ thả điều dưới bãi trống.

Phấn khởi như thế, sung sướng như thế, ...khiến người ta cực kỳ hâm mộ!

Đúng thế! Nàng hâm mộ, hâm mộ bọn họ tính cách giống nhau, hâm mộ bọn họ sở thích hòa hợp, hâm mộ bọn họ nhìn nam tuấn nữ tú như thế, xứng đôi như thế.

Nhìn lại mình...

Đến tột cùng chẳng qua chỉ là một sư tử được tôn sùng mà thôi!

Một sư tử tính nét lãnh đạm, lạnh lẽ, thủy chung không đợi được con điều mong đợi trong lòng sớm đã bị người ta quên từ lâu.

Nghĩ đến đây, nàng cười chua chát, ép mình thu hồi ánh mắt ảm đạm mà đau thương kia về, buông mi lẳng lẳng uống nước trà thơm mát có chút đắng đắng; lại không biết một cử động, một nụ cười một cái nhăn mày của mình sớm đã rơi vào trong một đôi mắt sắc bén đầy hứng thú trong bóng tối.

Nghỉ một lát, nàng không muốn đặt sự chú ý của mình lên sự đệ muội đang hằng hái thả điều nữa, bèn đứng dậy đi đến hàng tranh chữ. Ánh mắt trong tích tắc bị một bức tranh chữ treo trong quầy thu hút, không sao dời đi.

“Cô nương có hứng thú với bức họa này sao?” Chủ nhân hàng tranh chữ, một thư sinh trung niên thân hình gầy yếu, khí chất văn nhã phát hiện tầm mắt của nàng, không đợi nàng trả lời đã mỉm cười tháo bức tranh xuống, cầm đưa cho nàng.

Thật ra bức tranh này chẳng có cái gì gọi là núi sông hùng vĩ, chỉ đơn thuần vẽ một khoảng sông, trên sông một con thuyền đơn độc đi xa, trên thuyền bóng lưng nam tử mơ hồ. Ven sông, nữ tử dựa vào một thân cây trơ trọi, ánh mắt mờ mịt trông về con thuyền xa xôi, thần sắc hiu quạnh dường như đang chờ đợi điều gì. Khoảng trống góc trái bức tranh còn đề hai câu thơ cổ...

“Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi, tâm duyệt quân hề quân bất tri... [5]”

Đột nhiên, một tiếng ngâm nga trầm trầm vang lên làm Trần Đãi Quân còn đang chìm trong ngơ ngẩn đột ngột tỉnh hồn, hấp tấp quay đầu tìm nơi phát ra âm thanh, không ngờ lại thấy vị thiếu chủ Hắc Phong Bảo mấy ngày nay không xuất hiện không biết đứng bên cạnh nàng từ lúc nào, môi mỏng đầy giấu cột phun ra hai câu thơ cổ trên tranh.

Hiểu được người trước mắt tâm tư quỷ quyết, tính tình khó đoán, lần này xuất hiện không biết có ý đồ gì, Trần Đãi Quân không khỏi nghiễm mặt lại, dường như hốt hoảng lúc này chưa từng có, bình thần mỉm cười lên tiếng, “Hóa ra là Ứng công tử, nhiều ngày không gặp, hết thấy đều ổn chứ?”

“Cũng tốt!” Lạnh lùng nhìn nàng, Ứng Cô Hồng ác ý cười, “Đặc biệt là nhìn thấy ngươi, vậy càng tốt hơn!”

Hừ! Mấy ngày nay, hắn luôn bận bịu truy xét một sự việc thủy chung không có kết quả, trừ những thứ đã biết từ đầu ra, một chút manh mối mới cũng không có, tâm tình đang tồi tệ đây!

Không ngờ vừa về tới thành Hàng Châu lại đụng phải ánh mắt ảm đạm đau lòng, si ngốc nhìn tên “tiểu tử non” của nàng, nhất thời khơi dậy hứng thú của hắn, bèn nấp vào một góc quan sát, cũng vì thế càng nhìn càng tràn trề hứng thú, bắt đầu suy đoán.

Kể đó lại thấy nàng tâm thần hoảng hốt, đứng ngây ra nhìn bức tranh nọ, thật lâu cũng chưa hoàn hồn làm hắn càng thêm kì quái, cuối cùng nhịn không được mò lên xem thử, kết quả...

Cong môi lên cười, sau khi nhìn rõ hai câu thơ trên tranh, lại hồi tưởng lại thần sắc ảm đạm trước đó của nàng, suy đoán trong lòng nhất thời được chứng thực, tâm tình tồi tệ vì mấy ngày nay tra xét không có kết quả của Ứng Cô Hồng lập tức biến mất tăm. Trong lòng vui vẻ không thôi.

Chà... lần này có chuyện thú vị rồi!

Trần Đãi Quân không biết suy nghĩ rắc rối quỷ quyết của hắn, cũng không biết vì sao hắn tiếp cận mình nhưng biết rõ ràng người này tuyệt không nhằm chán đến nói chuyện tào lao với mình, vì thế cẩn trọng mà lễ độ dụ giọng: “Tuy không biết Ứng công tử nói thể có ý gì nhưng ngươi vui thì được rồi, nếu không có chuyện gì khác, thứ lỗi ta đi trước.”

Nói xong, nàng buông tranh trong tay, định quay người bước đi lại nghe cái giọng trào phúng của hắn vang lên

“Trầm cô nương, cô không lấy bức tranh này à?” Cầm bức tranh nàng vừa bỏ xuống lên, Ứng Cô Hồng giả bộ thích thú tán thưởng, miệng còn không quên đâm dõ phươg thêm một nhát, “Ta thấy hình như cô nương rất thích nó!”

Hắn... biết cái gì rồi?

Tim TrầĐãi Quân chùng xuống, mắt lóe sáng, nhưng lúc quay người thì trấn định mỉm cười, “Ta nghĩ Ứng công tử thưởng thức tỉ mỉ như vậy, khẳng định là thích hơn ta, ta không đoạt món đồ người khác thích đâu.”

Câu trả lời không nóng không lạnh như thế, Ứng Cô Hồng lại nhếch môi cười: “Nhưng mà ý cảnh trong tranh càng bày tỏ được cảnh trong lòng người thì càng giá trị, đúng không? Ta nghĩ TrầĐãi Quân càng thích hợp sở hữu bức tranh này hơn ta.”

Có cảm giác khủng hoảng vì bị khám phá tâm sự sâu kín, mặt TrầĐãi Quân nháy mắt trắng bệch, lòng hoảng loạn cùng cực, ánh mắt xưa nay luôn bình tĩnh giờ phút này đầy lo sợ bất an, song vẫn còn trấn tĩnh cười đáp: “Ứng công tử, ta không hiểu người đang nói gì?”

Còn muốn giả vờ?

Hừ lạnh một tiếng, Ứng Cô Hồng cái người này có sở thích rất xấu xa, hoàn toàn không vừa mắt khi người khác được hạnh phúc như ý. Hôm nay bị hắn bắt thóp, càng muốn hung hăng xé bỏ lớp mặt nạ trầm tĩnh, lạnh lùng của nàng ra, vì thế ác ý càng tăng, hắn cười cười: “Trong ba người, nhất định có một người bị bỏ lại, đúng không?”

Ngầm chứa ý giấu cợt hời vắn, hắn làm bộ làm tịch than thở dùm nàng: “Càng hưởng chi sự tỷ đệ các người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cảm giác cô độc mất mát vì bị bỏ lại càng dữ dội hơn.”

Quả nhiên hắn đã biết!

Gương mặt vốn đã trắng bệch càng thêm không có chút máu, TrầĐãi Quân không biết vì sao hắn biết bí mật nàng không muốn ai biết này, nhưng cũng không muốn mặc hắn cười cợt, đùa bỡn,... ổn định lại tinh thần xong nàng mới lãnh đạm hưởng ứng: “Bị bỏ rơi hay không, cô độc mất mát hay không, ta nghĩ không liên quan gì đến Ứng công tử.”

Thấy nàng lạnh mặt, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, Ứng Cô Hồng vẫn chưa hài lòng, nhỏ giọng cười khế bên tai nàng, “Người nói, nếu ta đem phần tình ý này của người truyền đạt cho lệnh sư tỷ đệ biết, có được tính là công đức vô lượng không? Dù sao có khả năng thúc đẩy được một đoạn nhân duyên đẹp mà!”

Để sư tỷ đệ biết thâm tình sâu trong tim nàng?

Không! Không được, tuyệt đối không được!

Nếu sư tỷ đệ thật sự biết được tâm ý của nàng rồi, có khi bọn họ chỉ đơn thuần làm sư tỷ đệ cũng không được nữa.

Ánh mắt lóe lên một tia kinh hoảng, TrầĐãi Quân bất an cắn môi, xoay người né hơi thở lướt qua bên má của hắn, đôi mắt đen thẳm chớp cũng không chớp nhìn chằm chằm nam tử quý quyết khó dò trước mắt, rốt cuộc hắn có ý đồ gì? “Ứng công tử, đến tột cùng người muốn sao đây?”

“Sao?” Nhướn đôi mày kiếm, đuôi mắt Ứng Cô Hồng liếc nhìn “tiểu tử non” nào đó ở bãi đất trống đằng xa hình như đã phát hiện bất thường bên này, đang thở phì phò quăng điều, mặt mày nôn nóng phi lại đây, hắn cười càng sung sướng, “Không sao hết, chỉ cần hiện tại người chính miệng thừa nhận, ta sẽ không làm khó người, cũng không lộ ra nửa câu với sư tỷ đệ người, thế nào?”

Nam nhân này ngoài dụ trong ép, chẳng lẽ chỉ vì nhàm chán muốn nghe nàng chính miệng thừa nhận tình ý với sư tỷ đệ sao?

Mây liễu khế chau, TrầĐãi Quân thật sự không tin sự việc sẽ đơn giản như vậy nhưng từ sau khi bị bóc trần tâm tư, nàng luôn cảm thấy hoảng loạn, đầu óc rối tinh, đến cả vẻ mặt bình tĩnh cũng không giả vờ được nữa, thực tế nàng đã không cân nhắc được rồi!

Vậy nên nghe hấn đồng ý không tiết lộ nửa câu cho sư đệ, cho dù đề xuất điều kiện quái dị như vậy, trong lúc nàng hỗn loạn khó mà cân nhắc liền gật đầu đáp ứng.

“Ta thừa nhận...” Hít sâu một hơi, nàng nghiêm mặt, nặng nề nhìn nam nhân trước mắt, giọng hơi run rẩy nhưng dứt khoát, chậm chạp nói: “Ta đối với sư đệ quả thật có tình cảm vượt trên cả tình sư tỷ đệ! Sự thật là, ta yêu hấn, là thứ tình yêu nam nữ, nhưng vậy thì sao chứ?! Phần tình cảm này ta luôn cất giấu tận đáy lòng, giấu rất sâu, rất chặt, chưa từng tính toán để hấn biết, càng không muốn hấn khó xử, rối rắm. Đó là tình cảm riêng tư của ta, ta tự hỏi không thẹn với lòng.”

Tình cảm đè nén che giấu bấy lâu, một khi mở miệng thừa nhận, giống như là nước sông bị chặn cuối cùng cũng tìm được lỗ hổng mà trào ra. Thần sắc không dao động, nhìn có vẻ lạnh lùng đạm mạc nhưng giọng nói run run bất ổn lại cho thấy rõ tâm tình Trầm Đãi Quân lúc này nhấp nhô mãnh liệt như sóng trào.

“Ha ha ha...” Đột nhiên, Ứng Cô Hồng cười lớn, nhướn mày nhìn người nào đó hấp tấp chạy tới sau lưng hấn, không dè dặt nghe được một đoạn đối thoại ngoài dự đoán, nháy mắt sợ tới mức toàn thân cứng đờ không cựa cựa, “Tiểu tử, nghe rõ rồi chứ?”

Câu nói châm chọc này của hấn vừa ra khỏi miệng, Trầm Đãi Quân giống như ý thức được cái gì, toàn thân run rẩy, yếu ớt cơ hồ muốn xụi lơ...

Không... Sẽ không... sẽ không như nàng nghĩ... không đâu...

Đáy lòng không ngừng phủ nhận, nàng trắng bệch như tờ giấy từ từ quay đầu. Khi gương mặt quen thuộc mang theo bối rối đập vào mắt, tức thì trước mắt như tối đen, thân thể lắc lư không kềm chế được, thiếu điều muốn ngất đi, nhờ có ý chí kiên cường mà miễn cưỡng chống đỡ, cánh môi mấp máy nhưng thủy chung không phát ra tiếng.

“Ôi... có một sư tỷ có tình có nghĩa, thâm tình không hối tiếc như thế, thực sự là may mắn lớn!” Mắt thấy mục đích đã đạt, Ứng Cô Hồng đắc ý cong môi lên, lắc đầu, chặc chặc cảm thán, kế tiếp hào phóng quăng một đỉnh bạc cho trung niên thư sinh.

“Tranh này, ta mua!”

Trong tiếng cảm tạ mừng rỡ của trung niên thư sinh, hấn nhấc tay ném bức tranh, sau khi “tiểu tử non” nào đó bị kinh ngạc quá mức theo bản năng ngoan ngoãn bắt lấy xong, nhướn mày cười gian: “Tiểu tử, tranh này cho ngươi! Nói không chừng ngày sau sẽ thành vật định tình của các ngươi cũng nên!”

Nói xong, lại cười to một trận, môi nhếch lên, vui sướng dị thường buông tay chạy lấy người.

Chắc... quả nhiên bắt nạt người khác thì tâm tình sẽ thay đổi, đúng là phương pháp hay, thực sự là thông minh!

Để mặc tên “đầu sỏ tội lỗi” gây ra tất cả mọi chuyện trước mắt đi mất, đôi sư tỷ đệ nào đó thần sắc cứng đờ vừa hoảng loạn vừa lúng túng, căn bản không rảnh quan hấn, nhất thời không biết nên phản ứng ra sao, chỉ biết ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn nhau.

Hấn nghe lầm đúng không?

Sư tỷ... sư tỷ đối với hấn tuyệt đối không phải... không phải...

Vô thức, trong lòng Hoa Đan Phong không ngừng muốn lắc đầu phủ nhận nhưng lúc gương mặt trắng bệch lạ thường của sư tỷ đập vào mắt hấn, sự thật không cho phép hấn phủ nhận giống như sấm sét cứng rắn đánh vào đầu hấn.

Là thật! Sư tỷ không đơn thuần chỉ có tình sư tỷ đệ với hấn. Nếu không hôm nay mặt sư tỷ sẽ không tái như thế, đáy mắt sẽ không hoảng sợ như thế, hai tay sẽ không siết chặt như thế, phảng phất như muốn đem bí mật nắm chặt trong lòng bàn tay, không để người khác đoạt đi. Đúng thế! Hấn hiểu rõ nàng, giống như nàng hiểu hấn vậy. Từ nhỏ tới lớn, chỉ cần sư tỷ bị nói trúng tâm sự không muốn người ta biết, nàng sẽ siết tay chặt như vậy, nửa ngày cũng không nói một câu, như hôm nay.

Ý thức được tất cả đều là sự thật, Hoa Đan Phong càng choáng váng, đầu óc vô tri vô giác, không biết cách nào phá vỡ sự trầm mặc này.

Hắn kinh ngạc, bất an, lúng túng, toàn bộ rơi vào mắt Trầm Đãi Quân làm đáy lòng nàng lạnh đi. Cảm giác kinh hoàng vì bị biết tâm ý nháy mắt thoát đi, chỉ còn lại sự ngượng lạnh và nỗi khổ tâm lặng lẽ lan tràn...

Ồi... nói gì mà không muốn làm hắn khó xử, cuối cùng vẫn cứ làm hắn phiền não.

Chua chát cười một tiếng, nàng ngược mắt nặng nề nhìn hắn, có muôn ngàn lời muốn nói, cuối cùng toàn bộ biến thành một tiếng “Xin lỗi...”

Xin lỗi? Vì sao sư tỷ muốn xin lỗi hắn? Hoa Đan Phong càng kinh hoàng, “Sư tỷ, đệ...”

“Sư tỷ, tỷ có sao không? Tên xấu xa kia có bắt nạt tỷ không? Nếu có, muội và sư huynh đi đánh hắn một trận...” Hoa Diệu Diệp vừa chạy vừa la hét, hồn nhiên không biết mình đã ngắt ngang lời sư huynh.

Hứ! Sư huynh tự nhiên vất điều chạy đi, nàng còn đang khó hiểu, theo bản năng nhìn hướng sư huynh chạy. Ai biết lại thấy tên xấu xa đang chặn sư tỷ, không biết là nói cái gì, lúc này mới hiểu nguyên nhân sư huynh hành động bất ngờ như vậy. Thế là cũng quăng điều chạy qua, nào ngờ vừa chạy được nửa đường thì thấy tên xấu xa bỏ đi, mà sư huynh thì đứng đờ ra như thảng thốt, không rõ là làm cái gì?

“Đúng đó! Trầm cô nương, thiếu chủ Hắc Phong Bảo kia có gây rắc rối gì với cô nương không?” Cũng nhìn thấy tình huống không đúng, bám gót theo sau, Du Tử Nam ân cần hỏi.

“Không, không sao!” Ráng gượng cười, tuy mặt Trầm Đãi Quân vẫn còn nhột nhạt nhưng đã khôi phục lại vẻ lãnh đạm hờ hững, “Chỉ là vừa vụng chạm trán, trò chuyện vài câu thôi!”

“Hóa ra là thế à?” Không nghi ngờ, Hoa Diệu Diệp cười ngọt ngào, “Muội còn cho là tên xấu xa đó lại muốn tìm cách bắt nạt tỷ, còn căng thẳng này giờ đây!”

Nàng có nên bội phục sư muội có trực giác của dã thú không?

Trong lòng cười khổ, Trầm Đãi Quân còn chưa kịp đáp lại nghe nàng râm rĩ:

“Sư huynh, tay huynh cầm gì thế? Cho muội xem với!” Đôi mắt tròn xoe đột nhiên phát hiện tay sư huynh có thêm một cuộn giấy hình như là tranh gì đó, Hoa Diệu Diệp trực giác muốn lấy xem.

“Không được!” Không có lý do, cũng không nể nang gì, Hoa Đan Phong to tiếng cự tuyệt, bức tranh trong tay bị hắn nhét bừa vào ngực, bản năng không muốn để nàng thấy.

Tự dưng bị la, Hoa Diệu Diệp ngớ người, phần nộ nói dối: “Không xem thì không xem, sư huynh, huynh hung dữ gì chứ?”

Không ngờ bản thân phản ứng kịch liệt như thế, Hoa Đan Phong cũng ngắc ngẫn, lại bị sư muội tức tối lên án, hắn cảm thấy chột dạ, ấp úng: “Sư muội, xin lỗi, ta... ta...”

Ta cả nửa ngày vẫn nói không ra được cái cớ nào hay ho.

“Hứ!” Lườm hắn một cái, nàng nín áo sư tỷ kêu: “Sư tỷ, muội đói bụng rồi, chúng ta đi ăn cơm, đừng để ý đến sư huynh nữa!”

Nói xong lôi kéo người đi đến từ lâu cách đó không xa.

Trầm Đãi Quân đưa ánh mắt phức tạp liếc Hoa Đan Phong một cái, không nói nhiều lời mặc nàng lôi đi.

Ài... sư muội không biết gì cả, mà sư tỷ... hắn nên đối mặt với nàng như thế nào đây?

Đối với tâm tư của sư tỷ dành cho hắn, từ trước tới nay chưa từng biết đến tư tình nam nữ Hoa Đan Phong chỉ cảm thấy hoang mang mờ mịt, không nhận rõ là vui hay mừng, lo hay buồn? Chỉ biết ngơ ngác nhìn bóng lưng mảnh mai của hai người đằng trước, lòng phiền não vô cùng...

“Hoa công tử, sao vậy?” Thấy hắn ngơ ngẩn đứng nguyên chỗ cũ không nhúc nhích, Du Tử Nam không nhịn được mở miệng hỏi han.

“Không, không có gì!” Thành linh hoàn hồn, Hoa Đan Phong vội vã lắc đầu, không ừ hử gì đuổi theo hai người kia, có điều luôn cách sau lưng các nàng ba bước, không giống dĩ vãng luôn kè kè một bên cười nói.

Thật không sao chứ?

Nhớ lại vẻ mặt có phần cổ quái của Hoa Đan Phong và Trầm Đãi Quân lúc nãy, Du Tử Nam cứ lờ mờ cảm thấy trước đó chắc chắn có chuyện gì mà y và Hoa Diệu Diệp không biết nhưng đương sự đã không muốn nói, y cũng không tiện tìm hiểu nên không nghĩ nhiều nữa.

Ban đêm, trăng sáng cao cao, gió se se lạnh, một bóng người mảnh mai cô độc chậm rãi dạo bước dưới trăng, không có mục đích đi dọc theo lối đi quanh co khúc khuỷu trong sân vườn của Vũ gia trang. Từ trong miệng bóng người phát ra tiếng thở dài như có như không, loáng thoáng trong gió...

Trách ai được đây?

Nàng nên biết sớm Ứng Cô Hồng chẳng phải nhân vật đơn giản, còn làm theo lời hấn.

Có trách thì trách nàng lúc đó đang rối rắm, mất bình tĩnh mới dễ dàng bị hấn thiết kế!

Nếu như nàng có thể bình ổn tâm thần, kiên quyết không thừa nhận trước sự uy hiếp của hấn; hoặc là lúc bị sư đệ nghe thấy, bản thân đừng có hoảng loạn thất thố, lập tức bình thần sửa miệng nói rõ mấy câu vừa rồi chỉ là lừa gạt Ứng Cô Hồng, thật ra đó không phải sự thật; có lẽ hôm nay sẽ không ngại ngần khó xử thế này.

Có điều nghĩ thì nghĩ, muốn chính miệng phủ nhận tình cảm của mình, nàng làm được sao?

Không, nàng làm không được!

Nàng có thể giấu diếm tình cảm của mình nhưng không thể phủ nhận, bằng không nàng làm sao đối diện với bản thân?

Không sai! Không thể phủ nhận, bởi vì tình cảm của nàng không phải là tội ác như bản gì, phủ nhận phần tâm ý đó cũng tức là phủ nhận bản thân nàng.

Nghĩ đến điều này, Trầm Đãi Quân âm thầm than thở, nhớ lại lúc ban ngày, một đoàn người đi vào tửu lâu dùng cơm. Mới đầu sư muội hình như không phát hiện không khí kỳ cục giữa bọn họ, rít rít như thường ngày. Nàng miễn cưỡng cười cười, trong lòng nhấp nhúm ngẫu nhiên chêm vào vài tiếng.

Cả bữa ăn sư đệ gần như im lặng, thậm chí ánh mắt cũng dao động, né tránh cái nhìn của nàng. Biểu hiện lạ thường đó làm sư muội xưa nay luôn chậm chạp cũng không khỏi hoài nghi, cười nói hấn hồn phách bay đi đâu mất, chắc chắn trúng tà rồi.

Du Tử Nam thì sao... khẳng định là y đã phát giác bất thường giữa họ, bất quá không hồ là thiếu chủ Tùng Nguyệt sơn trang, trên giang hồ cũng xem như có chút lịch duyệt, biết rõ chừng mực, từ đầu chí cuối đều không hỏi câu nào; ngược lại rất cố gắng tìm đề tài trò chuyện với sư muội, tạo không khí thân thiện.

Trầm Đãi Quân nghĩ đến đó không nhận được cười khổ, ngẩng đầu nao nao nhìn trăng sáng trong vắt, không biết là đang nghĩ gì.

Đến một hồi lâu sau, nàng định quay về phòng thì lại nghe tiếng càn khôn gõ rất nhỏ vang lên đột ngột, làm nàng không khỏi kinh hãi quát khẽ, “Ai?”

“Sư tỷ, là... là đệ...” Đột nhiên, một giọng nói ấp úng nhỏ như muỗi kêu phát ra từ sau gốc tùng. Kế đó, một bóng người từ trong bóng tối đi ra, ánh trăng bàng bạc chiếu sáng khuôn mặt hấn, cũng rọi tỏ thần sắc áy náy xấu hổ của hấn.

“Sư đệ!” Kinh ngạc hô khẽ, Trầm Đãi Quân không ngờ lại là hấn.

Gãi đầu bất an, Hoa Đan Phong cúi đầu, vẫn không biết nên dùng vẻ mặt nào đối diện với nàng.

Sau cuộc đối thoại làm hấn thất kinh tới giờ còn chưa hoàn hồn, hấn vẫn ở trong trạng thái hoang mang lúng túng. Đến lúc đêm khuya vắng lặng hấn vẫn còn ngơ ngác ngắc ngắc, trần trọc mất ngủ. Sau cùng dứt khoát đứng dậy đi ra khỏi phòng, giống như ruồi nhặng mất đầu đi loạn lên, mong có thể thoát khỏi cảm giác phiền muộn trong lòng.

Ai ngờ đi rồi đi, lại thấy bóng sư tỷ từ đằng xa. Hấn hơi giật mình, không dám đối diện với nàng lại sợ nàng đêm khuya một mình lang thang gặp phải nguy hiểm, vậy là hốt hoảng bám theo, sợ ý đáp trúng nhánh cây khô mới bị nàng phát hiện.

Vẫn... tránh né không dám nhìn thẳng nàng sao?

Thấy hấn cúi đầu, lòng Trầm Đãi Quân thất lại song gương mặt vẫn như trước khiến người ta khó nhận thấy tâm tình chân thật, mỉm cười ôn hòa: “Sư đệ, quên chuyện ban ngày đi!”

“Hả?” Hoa Đan Phong ngạc nhiên, vô thức ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn nàng.

“Sư tỷ không hề muốn làm người khó xử, cho nên... quên đi!” Nhẹ nhàng, nàh thở dài nói.

“Đệ...” Hoa Đan Phong muốn nói hấn không hề khó xử, chỉ là không hiểu rõ tâm tình của bản thân nhưng không sao nói nên lời. Bởi vì hấn không sao xác định có thật là mình không cảm thấy khó xử hay không. Dù sao, nếu thật sự không cảm thấy như vậy, hôm nay sao lại không dám đối diện nàng.

Quả nhiên... nàng thật sự làm khó hấn rồi.

Trầm Đãi Quân hiểu hấn nhất, tức thời trong lòng chua xót, tầm nhìn trở nên mờ mịt. Nàng nhắm chặt hai mắt, ép nước mắt đang chực trào ra trở về. Lúc này mới chậm rãi mở mắt ra, cất giọng khàn khàn: “Quên đi! Quên hết đi! Ngày mai chúng ta vẫn là sư tỷ đệ như cũ...”

Hôm nay, hi vọng xa vời của nàng cũng chỉ vền vẹn thế mà thôi.

Nghe giọng nàng khàn khàn, không biết vì sao Hoa Đan Phong cảm giác mình lại làm sư tỷ thương tâm, tay chân không khỏi luống cuống. Ngay lúc đó

“Trễ rồi! Về ngủ thôi!” Dịu dàng nói nhỏ, thấy cổ áo hấn hơi lộn xộn, Trầm Đãi Quân theo bản năng vươn tay, giống như trước đây chiều cô hấn, muốn giúp hấn sửa sang lại.

Nào biết Hoa Đan Phong giống như bị kinh sợ đột ngột né ra. Đợi khi ý thức được động tác tránh đi của mình, nháy mắt hấn cứng đờ, lòng đầy áy náy hoảng hốt nhìn sư tỷ. Quả nhiên thấy nụ cười nơi khóe miệng nàng trong tích tắc đông cứng.

“Sư tỷ, đệ không... không...” Hấn lắp ba lắp bắp, khó mà giải thích hành động vừa rồi.

Rốt cuộc, bọn họ ngay cả sư tỷ đệ cũng không làm được nữa sao?

Gương mặt thoáng nét ảm đạm, Trầm Đãi Quân cứng nhắc rút tay về, đôi mắt thăm thăm nhìn hấn thật lâu, thật lâu. Lâu đến nỗi hấn lo sợ không yên đưa mắt đi chỗ khác, nàng mới cười chua chát, hình như quyết tâm điều gì, nhỏ giọng thì thầm

“Sư đệ, làm cho ta một con điều đi!”

7. Chương 7

“Sư tỷ, nếu đệ không khỏi thì sao?” Trên giường, thiếu niên toàn thân tê liệt sợ hãi hỏi, vành mắt đỏ hoe còn lưu lại vệt nước mắt, nếu không phải cố chịu đựng, chỉ sợ đã sớm hồng mắt.

“Sư huynh, không đâu, huynh sẽ khỏe lên...” Bên giường bệnh, thiếu nữ xinh xắn gào khóc, không chấp nhận được sư huynh có khả năng vì nhất thời luyện công bất cẩn mà tẩu hỏa nhập ma, liệt cả đời.

“Nhưng lỡ không lành thì sao? Nếu không khỏe lại được thì phải làm sao?” Đang tuổi thanh xuân niên thiếu, còn cả tiền đồ tươi đẹp phía trước, thiếu niên kinh hoàng, chỉ sợ cả đời này mình đều nằm liệt trên giường.

“Không đâu! Sư huynh, huynh nhất định sẽ khỏe lại...” Thiếu nữ xinh đẹp khóc lóc thảm thiết, quanh đi quẩn lại chỉ có câu này.

Đáng tiếc sư muội khóc lóc không an ủi được nỗi khủng hoảng trong lòng thiếu niên, mắt hấn mờ mịt nước nhìn sư tỷ, nghẹn ngào: “Sư tỷ, làm sao đây? Nếu đệ không khỏe lại được thì làm sao...”

“Không cần lo lắng, ta và nương sẽ trị khỏi cho đệ.” Dịu dàng an ủi, giọng thiếu nữ thanh tú có sức mạnh làm yên ổn lòng người.

“Nhưng nếu không trị khỏi thì sao? Nếu trị không khỏi...” Thiếu niên càng nghẹn ngào hơn, sắp tan nát mắt.

Tay ngọc mảnh mai ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve má thiếu niên, thiếu nữ thanh tú kiên định nhìn hẩn chăm chú, “Cho dù trị không khỏi, đệ vẫn là sư đệ của ta, vĩnh viễn là sư đệ của ta.”

Cho nên dù hẩn có nằm trên giường cả đời, nàng cũng sẽ không bỏ rơi hẩn, vĩnh viễn luôn chăm sóc hẩn.

Nghe xong, thiếu niên nén nước mắt đang chảy xuống nơi khóe, có vô dụng đi nữa, hẩn vẫn là sư đệ của nàng, vĩnh viễn...

Ngày hôm sau, mới mờ sáng, Hoa Đan Phong cầm con điều đã làm cả đêm đứng bên ngoài phòng. Tuy không hiểu vì sao nàng đột nhiên muốn có một con điều nhưng hiềm khi sư tỷ mở miệng yêu cầu hẩn gì đó, nên cho dù cả đêm không ngủ, thức trắng gấp rút làm cũng muốn đưa con điều đã làm tốt cho nàng.

Huống chi, tối qua hẩn vô thức né tránh khẳng định làm sư tỷ thương tâm rồi, con điều này xem như để tạ lỗi đi.

Đang lúc Hoa Đan Phong mơ hồ nghĩ như thế, “cách” một tiếng khe khẽ, cửa phòng nhẹ nhàng mở ra. Trầm Đãi Quân xưa nay luôn dậy sớm hơn sư muội đi ra khỏi phòng, kinh ngạc thấy sư đệ đứng ngoài cửa, tức thì ngậy ra, nhìn thấy con điều đơn giản không trang trí mà chắc chắn trong tay sư đệ, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười nhợt nhạt.

“Sư tỷ...” Hoa Đan Phong ấp úng gọi nhỏ, lòng vẫn còn áy náy, bất an vì hành động tổn thương sư tỷ tối qua.

“Nhanh như vậy đã làm xong rồi, khẳng định là làm cả đêm hả?” Làm như tối qua chưa từng phát sinh chuyện gì, vẻ mặt Trầm Đãi Quân không gợn sóng mỉm cười, nhìn gió mát sáng sớm phất qua làm ngọn cây xung quanh đong đưa, nàng nhỏ nhẹ nói: “Chọn ngày không bằng bất ngờ, vừa khéo hôm nay có gió, không bằng theo giúp sư tỷ thả điều đi!”

Hoa Đan Phong vì cảm thấy áy náy với sư tỷ, nào dám cự tuyệt, vội vàng gật đầu nói được.

Sư tỷ đệ hai người một trước một sau xuyên qua lớp lớp hành lang, cuối cùng tìm thấy một bãi đất trống ở hậu viện. Đón lấy từng cơn gió mát, Hoa Đan Phong thả con điều lên trời xong mới đưa dây điều vào tay nàng.

Giật giật dây điều, lần đầu tiên Trầm Đãi Quân hưởng thụ niềm vui thoải mái tự do thả điều, đôi môi không tự chủ được luôn nở nụ cười, nhìn con điều đong đưa trong không trung, càng bay càng cao... càng bay càng cao...

Đột nhiên một cơn gió mạnh kéo tới, dây điều căng cứng nhất thời lỏng ra, chỉ thấy con điều không bị dây dũ lại, theo gió bay đi mất.

“A...” Hô khẽ một tiếng, nàng nao nao nhìn con điều đi càng lúc càng xa, cuối cùng không biết rơi xuống chỗ nào, vẻ mặt có phần thất vọng, mất mát.

“Sư tỷ, xin lỗi!” Hoa Đan Phong đứng bên thấy vậy, tâm tình vốn có chút e dè tức thời biến mất, ảo não tràn trề kêu lên: “Vì làm gấp nên không đủ nguyên liệu, đành miễn cưỡng sử dụng dây chỉ không đủ chắc. Nếu ở trên Tử Vân Phong, đệ tự mình xe chỉ chắc chắn sẽ không như vậy rồi.”

Chậm rãi thu hồi ánh mắt si ngốc, Trầm Đãi Quân nhìn hẩn sâu xa, khẽ cười lên, trong nụ cười cay đắng hình như lại có chút gì đó thư thái: “Đủ rồi! Van xin chung quy vẫn không giữ được...”

Câu này của sư tỷ là có ý gì? Cái gì mà “Van xin chung quy vẫn không giữ được”?

Hoa Đan Phong ngờ ngác, không sao hiểu được [6], không rõ sao nàng lại quăng một câu trên trời rớt xuống kì quái như vậy, đang định hỏi rõ ràng thì tiếng sư muội ầm ĩ từ đằng xa truyền tới.

“Sư tỷ, sư huynh, hai người mới sáng sớm đã chạy ra đây thả điều, thế mà không tìm muội đi chung!” Theo tiếng lên án, Hoa Diệu Diệp nháy mắt đã vù tới trước mặt hai người, sau lưng còn có Du Tử Nam.

Đáng ghét, thật quá đáng mà! Nàng ngủ dậy còn định nói sao không thấy sư tỷ, kết quả ra khỏi phòng ngẩng đầu liếc một cái, liền thấy con điều nghi là của sư huynh làm đang ngao du trên trời, vội vàng chạy đi tìm người, trên đường còn đụng phải Du Tử Nam, kết quả là hai người bắt tay nhau tìm tới.

Đáng tiếc con điều đã đứt dây, bằng không có thể đến phiên nàng chơi rồi.

Nghe nàng bắt mẫn kháng nghị, Trầm Đãi Quân chỉ cười cười: “Mới rồi thấy muội còn ngủ, không nỡ đánh thức muội!”

“Hiếm khi thấy Trầm cô nương, Hoa công tử sáng sớm đã hứng trí như vậy. Tiếc là điều này không biết phối hợp, không biết này giờ đã lạc tới đâu rồi.” Du Tử Nam tinh thần sáng láng cười đùa, xem ra rất thoải mái.

Trầm Đãi Quân cũng cười cười, còn chưa kịp trả lời lại thấy y lên tiếng

“Đúng rồi! Trầm cô nương, các vị có kế hoạch những ngày tới đây đi đâu tiếp chưa?” Biết trong ba người trước mặt xưa nay luôn do Trầm Đãi Quân thân là sư tỷ làm chủ, Du Tử Nam trực tiếp hỏi nàng luôn.

Vấn đề của y, Trầm Đãi Quân không cảm thấy bất ngờ. Dù sao lễ mừng thọ của Vũ trang chủ đã xong, bọn họ cũng không có lý do ở lại thêm nữa, hai ngày này cũng nên cáo từ rời đi, lại thêm trong lòng nàng đã có quyết định, liền bình tĩnh hỏi lại: “Cũng không có mục đích đặc biệt nào, Du công tử có ý kiến nào khác sao?”

Bị nhìn ra có dụng ý khác, Du Tử Nam không khỏi ngượng ngịu cười trừ, kế đó lại phần chắn nói: “Năm tháng sau, trên Hoa Sơn tổ chức đại hội tỷ võ tứ đại công tử, nếu ba vị có hứng thú, không bằng cùng đi tham dự náo nhiệt.”

Vừa nghe náo nhiệt, Hoa Diệu Diệp lập tức hăng hái lên, bắt quá vấn nhãn nhin nghi hoặc hỏi: “Tứ đại công tử? Không phải là một người mất tích rồi, ba người khác đều đã thành đại thúc trung niên, còn xưng tứ đại công tử gì nữa? Với lại, bốn người không thấy một, còn tỷ võ cái gì?”

Bị một câu “đại thúc trung niên” của nàng làm cho ghen, Du Tử Nam không khỏi vì cha “tứ đại công tử ngày xưa, đại thúc trung niên ngày nay” mà không tiếng động rơi lệ, hít sâu một hơi mới bình ổn lại giọng nói.

“Hoa cô nương hiểu lầm rồi! Là vì năm đó tứ đại công tử thất tung một người nên bao nhiêu năm nay, danh xưng tứ đại công tử từ từ suy thoái. Nhưng giang hồ nói chung không thiếu người nhiều chuyện nên mới hứng khởi muốn tái dựng lại tứ đại công tử lần nữa. Người muốn tham dự phải chưa tới ba mươi, trong cuộc tỷ võ đánh bại đa số đối thủ, bốn người giành thắng lợi cuối cùng mới có tư cách đoạt danh hiệu trên.”

“Hi, nói như thế, sư huynh cũng có thể tham gia nha!” Cười nhìn sư huynh mình, Hoa Diệu Diệp chớp đôi mắt sáng, rất trông chờ.

Nghe hết ngọn nguồn, Hoa Đan Phong xưa nay luôn thích những chuyện mới mẻ thú vị cũng không nhin được nóng lòng muốn thử, chỉ là...

Lặng lạng, hần len lén nhìn vẻ mặt không đổi của sư tỷ, không biết nàng nghĩ sao?

“Sư tỷ, chúng ta đi xem đi! Đi đi! Nói không chừng sư huynh có thể đảm đương một trong tứ đại công tử nha!” Hoa Diệu Diệp cùng biết rõ quyền quyết định nằm trong tay sư tỷ, liền xuất ra thần công làm nũng, lắc lắc cánh tay nàng năn nỉ.

“Nếu có hứng thú, vậy các ngươi cứ đi đi!” Mỉm cười, Trầm Đãi Quân không từ chối.

Thấy nàng đồng ý, Hoa Diệu Diệp vui vẻ hoan hô thành tiếng, nhưng lại nhận ra sơ hở trong lời của nàng, vội vã hỏi: “Bọn muội? Sư tỷ, tỷ không đi cùng chúng ta sao?”

Hoa Đan Phong đứng bên cũng không khỏi giật mình, ánh mắt mang theo nghi vấn nhìn mặt nàng.

Lờ đi thần sắc nôn nóng của hai người, Trầm Đãi Quân chỉ mỉm cười thản nhiên.

“Mấy ngày nay, ta cảm thấy hơi mệt, trong lòng rất nhớ cuộc sống thanh tĩnh trên núi, nên muốn về xem sao...”

Hơi ngừng lại một chút, nàng nói tiếp: “Nhưng các ngươi lại ưa thích ồn ào, sư tỷ thật tình không nên cản trở tiền đồ các ngươi. Thế nên các ngươi theo Du công tử đi hiểu biết một phen đi! Ta tin Du công tử chắc chắn sẽ chiêu cố các ngươi đăng hoàng, đúng không, Du công tử?”

“Đương nhiên!” Bất ngờ bị điểm danh, Du Tử Nam lập tức gật đầu nghiêm túc.

Tuy không hiểu vì sao nàng quyết định như vậy, nhưng chỉ dựa vào ân cứu mạng của ba người, nói gì y cũng sẽ chăm sóc bọn họ tốt.

“Nhưng mà sư tỷ, tỷ thật sự muốn một mình về Tử Vân Phong sao? Nếu trên đường gặp phải người xấu thì sao? Hơn nữa, tỷ một mình một người cô độc đợi trên núi, tịch mịch bao nhiêu? Không được! Không được! Muội không đi xem đại hội võ lâm nữa, đi về cùng sư tỷ thôi.” Hoa Diệu Diệp nóng nảy, không để sư tỷ một mình về núi được.

“Đúng đó! Sư tỷ, bọn đệ sao yên tâm để tỷ về một mình được?” Liên tiếp phụ họa, Hoa Đan Phong cũng rất sốt ruột.

“Được rồi! Tuy võ công sư tỷ không giỏi bằng các người nhưng cũng không đến nỗi tệ, sợ người xấu cái gì chứ!” Trầm Đãi Quân lắc đầu bật cười, đôi mắt đen thăm thẳm chăm chú nhìn hai người một lúc, nằn thở dài lẩm bẩm: “Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn! Các người lớn rồi, sư tỷ không thể theo các người cả đời, cũng đến lúc nên để các người học cách độc lập.”

“Nhưng mà...” Hoa Diệu Diệp còn muốn nói nữa.

“Đừng nhưng với không nhưng nữa!” Không do dự kiên quyết ngắt lời nàng, Trầm Đãi Quân lại nhẹ nhàng vỗ về: “Yên tâm, sư tỷ sẽ chờ trên Tử Vân Phong. Chỉ cần các người chơi chán rồi, nhớ sư tỷ bất cứ lúc nào cũng có thể về thăm ta.”

Bị nàng dỗ dành như vậy, Hoa Diệu Diệp mới tạm yên tâm, thậm chí còn dễ dàng nghĩ rằng nói không chừng ít bị sư tỷ quản đông quản tây, nàng và sư huynh có thể như ngựa thoát cương, tha hồ chơi điên luôn.

Khác với sư muội tâm tư đơn thuần, Hoa Đan Phong nhớ lại chuyện ngày hôm qua, lại đối chiếu với việc hôm nay hành động của nàng rõ ràng muốn giao bọn hắc cho Du Tử Nam chiếu cố, tức thì lơ mơ cảm thấy nghi ngờ.

Sư tỷ... nàng có ý muốn tránh hắc sao?

Hắc biết hành động né tránh vô thức của hắc tối qua quả thực làm sư tỷ đau lòng. Bây giờ sư tỷ lảng tránh ánh mắt hắc, hắc đã cảm thấy khó chịu, tim giống như bị người ta bóp chặt, đau muốn rơi nước mắt, có phải tối qua sư tỷ còn khổ sở gấp ngàn gấp vạn lần hắc không?

Sẽ đau, sẽ khổ sở, thứ cảm giác này chính là nam nữ thích nhau?

Hắc thích sư tỷ sao?

Không, hắc không biết!

Mặt nhợt nhạt, lúc lắc đầu, Hoa Đan Phong vẫn chưa rõ ràng tình cảm của bản thân. Hắc chỉ biết bị sư tỷ từ nhỏ đã yêu thương hắc không đếm xỉa đến, hắc thật sự rất khó chịu...

Rất khó chịu...

Nhưng nếu phải đối mặt với mình, có tình cảm với sư tỷ hay không, hắc lại cảm thấy hốt hoảng, mất tự nhiên, tay chân không biết nên đặt đâu mới được, bản thân như vậy sẽ chỉ làm sư tỷ càng thêm đau lòng mà thôi!

Có lẽ rời khỏi sư tỷ một thời gian là đúng! Bởi vì như vậy, hắc có thể tận dụng đoạn thời gian tĩnh lặng này suy nghĩ kỹ càng một chút, nghĩ cho rõ rốt cuộc tình cảm mình dành cho sư tỷ là gì.

Đến chừng đó, bất kể hắc đối với sư tỷ có tình hay vô ý, hắc đều có thể chân thành, thẳng thắn nói với nàng; sau đó mặc kệ bọn họ có thể phát triển thành tình nhân hay không, hoặc là đơn thuần quay lại quan hệ sư tỷ đệ, hắc đều không then với lòng, càng có thể thản nhiên đối mặt.

Nghĩ đến đây, đáy lòng Hoa Đan Phong đã có quyết định.

Hoa Diệu Diệp cũng rất đúng lúc hỏi một câu, “Sư huynh, huynh thấy sao?” Có phần do dự không quyết, dứt khoát đem quyền quyết định quăng đi.

Bình tĩnh nhìn sư tỷ một cái, Hoa Đan Phong kiên quyết gật đầu, “Cũng tốt, nghe lời sư tỷ đi!”

Hà... quả nhiên, hấn nóng vội muốn tránh nàng như thế!

Nghe hấn gật đầu tán thành không cần cân nhắc, tuy tất cả đều dựa trên ý muốn của nàng, Trầm Đãi Quân vẫn không khỏi cảm thấy một trận chua xót xông lên đầu.

Nếu đã như thế, vậy thì cứ như thế đi... cứ như thế đi...

Nửa tháng sau, trên đỉnh Hoa Sơn vốn là nơi thừa thớt bóng người, những ngày gần đây lại huyên náo tiếng người, từng bừng rộn rã. Tất cả những sự lạ thường này đều do màn đại hội tỷ võ tân tứ đại công tử.

Đại hội này hấp dẫn vô số thanh niên tài tuấn trên giang hồ tới đây hiển lộ thân thủ, biết đâu một trận thành danh, chiếm được một vị trí trong tứ đại công tử. Do đó, số người báo danh rất nhiều, nhưng đã bị đào thải bớt qua mấy ngày đối chiến dày đặc, cuối cùng còn sót lại tám người toàn thắng vào đấu vòng trong.

Hôm nay, tám người này cùng đồng loạt nhảy lên lôi đài được đặc biệt dựng bên tuyết nhai hiểm trở, lấy phương thức hỗn chiến không phân biệt để quyết thắng bại.

Cuối cùng bốn người còn đứng vững trên đài tỷ võ sẽ trở thành tân tứ đại công tử.

Trong tám người này, không ngoài dự đoán, tuyết đại đa số đều là hậu nhân danh môn thế gia, còn không thì là đệ tử danh gia đại phái, những người đã có chút tiếng tăm trên giang hồ.

Duy chỉ có một thanh niên mới ngoài hai mươi, tướng mạo tuấn lãng là giống như trên trời rớt xuống, không có tiếng tăm gì cũng đánh vào tới nhóm bát cường, vền vền mấy ngày tiếng tăm đã lan truyền.

Đa số người hiếu kì đều đua nhau nghe ngóng lai lịch của hấn nhưng không sao tìm hiểu được. Chỉ biết hấn có một sư muội xinh đẹp, sư huynh muội hai người khá quen thân với Tùng Nguyệt sơn trang Du Tử Nam. Du Tử Nam cũng là một trong bát cường, cho nên mới nói chắc là “Vật hợp theo loài” hoặc là “nước chảy cùng dòng”?

Được rồi! Tóm lại một câu, tài không bằng người ta thì không cách nào vào được đến bát cường, nói cách khác đây là mấy lời ghen ăn tức ở dưới đáy lòng phần đông thanh niên tài tuấn thất bại mà ra.

Cách thời điểm quyết đấu cuối cùng còn một canh giờ, trước lôi đài bên tuyết nhai đã tụ tập biển người đến xem náo nhiệt đông nghịt. Thậm chí có vài người trong bát cường cũng đến nơi, tính toán tận dụng khoảng thời gian còn lại quan sát hoàn cảnh, địa hình, tiện chiếm lợi thế trong cuộc hỗn chiến sắp khai màn.

Có điều, cái vị thanh niên tài tuấn “trên trời rớt xuống” nào đó lại tránh xa đám người đang ồn ào ầm ĩ, vẻ mặt ưu tư xuất hiện trên thềm cỏ xanh mượt bên cạnh dòng suối nhỏ trong rừng.

Thực tế, cái người “trên trời rớt xuống” này cả nửa tháng nay luôn có vẻ nóng nảy không yên, tâm tình càng như di ghê đương xuân lúc tốt lúc xấu, thường thường mới khắc trước tâm tình còn ngẩng cao, qua khắc sau đã lại sầu não khôn tả, mà nguyên nhân chân chính của tất cả những chuyện này là...

Hấn nhớ sư tỷ!

Đúng thế! Hấn nhớ sư tỷ, rất nhớ rất nhớ...

Lúc trước, sư tỷ luôn ở bên cạnh bọn hấn, nhắm mắt mở mắt đều có thể thấy nàng, thế nên cảm nhận không sâu sắc như vậy. Nhưng từ lúc sư tỷ một mình trở về Tử Vân Phong, nửa tháng nay, hấn mới đột nhiên phát hiện nghịch phá điên cuồng thế nào cũng sẽ không có người vừa tức vừa buồn cười cảm râm, không ăn cơm cũng không có người lo lắng trách móc, trời lạnh không có người hỏi han ân cần, sẵn sốc mọi chuyện...

Mà sư muội trước nay còn điên hơn hấn, bản thân còn không biết tự chiều cổ, đương nhiên càng không có khả năng chú ý đến tiết sinh hoạt của hấn.

Cũng vì như vậy, hấn rốt cuộc mới ý thức được, hóa ra trước giờ sư tỷ lao tâm lao lực vì bọn họ như thế, sẵn sốc chu đáo mà vẫn dịu dàng ngọt ngào, không có nửa câu oán hận.

Có điều tất cả những điều này không phải là lý do hấn nhớ nàng. Chân chính khiến hấn nhớ nàng là lời lẽ dịu dàng uyển chuyển của nàng, nụ cười nhẹ nhàng nhả nhận của nàng, nàng khe khẽ nhăn mày, nàng dịu dàng an ủi, nàng thoang thoảng thơm hương, nàng... tất cả tất cả.

Nói vậy... đây là thích sao?

Nếu đây là thích, vậy... vậy cũng rất tốt...

Ngồi trên tảng đá lớn bên suối, Hoa Đan Phong hoảng hốt suy nghĩ. Ngay lúc đó, một giọng lạnh lút vang lên từ đằng sau

“Sư huynh, thì ra huynh ở đây!” Thò đầu ra từ sau gốc cây, Hoa Diệu Diệp phi đến bên cạnh hắn, hưng phấn la lên: “Sắp đến giờ tỷ võ rồi, bên ngoài sân còn không thấy huynh đâu, Du công tử sắp vội chết rồi, kêu muội nhanh đi tìm huynh!”

Đối với đại hội tỷ võ mà đa phần thanh niên tài tuấn giang hồ coi trọng này, Hoa Đan Phong vốn chỉ ôm tâm tình đi chơi cho vui, nhưng một khi tham dự, hắn cũng không tính để thua. Vì thế nhảy từ trên tảng đá xuống, đang định sải bước chạy đi, đột nhiên lại nghĩ tới gì đó liền đột ngột dừng lại.

“Sư huynh, sao không đi?” Kỳ quái hỏi hắn, Hoa Diệu Diệp không sao hiểu nổi. Chăm chú nhìn nàng, chợt vẻ mặt Hoa Đan Phong nghiêm túc hỏi lại: “Sư muội, nếu ta thua thì sao?”

“Sư huynh, huynh sẽ không thua đâu!” Khuôn mặt quả trứng đỏ hồng phồng lên, Hoa Diệu Diệp hoàn toàn tin tưởng hắn.

“Ta nói là nếu, nếu thua thì sao?” Hắn kiên trì hỏi lại.

“Không đâu! Sẽ không!” Hơi giận dỗi dậm chân, Hoa Diệu Diệp kiên trì cho rằng sư huynh mình rất lợi hại, tuyệt đối không thua bất cứ ai, “Sư huynh, huynh sẽ không thua, tuyệt đối không thua đâu.”

Không, đây không phải đáp án hắn muốn, hắn muốn nghe là... là...

Cho dù thua, đệ vẫn là sư đệ của ta mà!

Đúng rồi! Hắn chỉ muốn nghe một câu đơn giản như vậy thôi. Mặc kệ sau này hắn tốt hay xấu, vinh hay nhục, vĩnh viễn đều là sư đệ của nàng. Vả lại, hắn tin rằng nếu nàng có ở đây, chắc chắn sẽ đáp như vậy.

Nghĩ đến đây, Hoa Đan Phong nở nụ cười rạng rỡ, thành linh có cảm giác thông suốt sáng tỏ, giống như mặt trời xuyên qua lớp lớp mây đen, chiếu sáng chói lọi trên bầu trời.

Ôi... hắn nghĩ, hắn hiểu rõ cảm giác của mình rồi, “Sư muội, đợi đại hội kết thúc, chúng ta về Tử Vân Phong tìm sư tỷ đi.”

“Được đó! Muội cũng nhớ sư tỷ rồi...” Vừa cười vừa lôi kéo hắn đi về phía lối đi, “Có điều sư huynh, trước tiên huynh đánh thắng trận này đi rồi nói!”

“Nói tới mới nhớ, trong đám người vào tới bát cường, ta chỉ biết mỗi Du công tử và cái tên Ứng Cô Hồng.” Nhớ tới sư tỷ từng bị người nào đó dẫm thương, hắn bắt đầu xoa xoa nắm đấm, “Dứt khoát thừa dịp này, ra sức sửa trị cái tên họ Ứng kia, trả thù cho sư tỷ.”

Hừ! Tuy rằng tám người hỗn chiến nhưng cũng không có nói không thể chỉ nhắm vào một người!

Nghe xong, Hoa Diệu Diệp cũng vui vẻ, liên tục gật đầu khen hay, “Sư huynh, huynh phải tính luôn phần của muội vào đó!”

“Cái đó đương nhiên!” Võ ngực đảm bảo.

Thế là, hai sư huynh muội nào đó cấu kết với nhau cười hắc hắc gian xảo, cùng nhau đi vào sân đại hội.

Mà cái vị thiếu chủ tiếng tăm cực tề nào đó, không lâu sau trên lối đi bị người nào đó điểm danh đánh số, truy cùng đuổi tận, chuyên môn đánh một mình hắn.

Có điều nếu y theo tính tình ác quỷ của thiếu chủ ác danh, khả năng là sẽ rất vui là đằng khác.

Trên Tử Vân Phong, thời tiết thay đổi khá sớm, dưới chân núi còn xanh ngắt, trên núi lá cây đã chuyển vàng, bày ra vẻ ngoài của đầu thu, ngẫu nhiên từng cơn gió lạnh thổi qua, cuốn theo từng đợt lá rụng, càng thêm đìu hiu.

Dưới một gốc phong cách căn nhà trúc trang nhã không xa có một ngôi mộ hơi nhô lên, một nữ tử lẻ loi trước mộ.

Mấy ngày rồi? Nàng trở về mấy ngày rồi?

Ba ngày? Năm ngày? Hay là chín?

Hoảng hốt lắc đầu, nàng giống như mất hồn, ngơ ngẩn nhìn chăm chăm khuê danh của nương trên bia; mãi đến khi một cơn gió buốt thổi tới, nàng không tự chủ co quắp người lại, hoàn hồn ngược mắt trông về bốn phía, đập vào rèm mắt là một khoảng trời không lạnh lẽo, cô tịch; nhất thời thân hình mảnh mai đơn bạc không khỏi run lên, một giọt nước mắt không báo trước giọt rơi xuống gò má.

Cô đơn tịch mịch thế này, vắng lặng cô độc thế này, không có một chút sức sống, một chút ấm áp, đây là điều nàng muốn sao?

Nương dùng hơn nửa đời người si ngốc chờ đợi một người nam nhân, vùi cả đời mình trên Tử Vân Phong. Mãi đến khi giọt lệ thấm mắt qua đời, bà vẫn không hề hối hận, thủy chung tin tưởng nam nhân đó không phụ lòng bà, chung quy sẽ có một ngày trở về cùng hai mẹ con một nhà đoàn viên.

Tuy nương si ngốc chờ đợi một đời, nhưng chí ít bà tin rằng nam nhân bà chờ đợi yêu bà, còn nàng thì sao? Nàng chờ cái gì?

Sư đệ chỉ có tình sư tỷ đệ với nàng mà thôi, chưa từng có tình yêu nam nữ, chưa từng...

Nước mắt to tròn giống như trân châu đứt dây từng giọt từng giọt lăn xuống, không ngừng lại được, nàng sụp xuống trước mộ, tì trán vào bia, khóc nức...

Nàng từng cảm thấy nương si ngốc không đáng, mà hôm nay, nàng còn không bằng cả nương nữa!

“Nương...” Nước mắt ròng ròng, nàng nức nở lẩm bẩm. “Người từng nói người chưa từng hối hận, nhưng con sợ con sẽ... con không muốn theo gót người... không muốn...”

Ôm lấy bia mộ lẩm bẩm, nàng khóc không biết bao lâu, mãi đến khi khàn giọng khô nước mắt mới chậm chạp đứng dậy, mắt sưng đỏ đăm đăm nhìn xung quanh một vòng, về mặt dần dần kiên cường, lê chân đi vào trong nhà trúc.

Không sai! Nàng không muốn như nương, không muốn ngây ngốc chờ đợi nam nhân không biết có quay về hay không. Thế nên nàng muốn tự đi con đường của mình, tìm mảnh trời cho riêng mình.

“Ha ha ha... sư huynh, lần này huynh nổi tiếng rồi. Muội thấy sau này cả giang hồ ai ai cũng biết huynh hết...”

“Hi hi... không dám! Không dám!”

Trên con đường mòn lên núi, lá rừng hóa đỏ, một đôi nam nữ cười nói vui vẻ nhằm hướng Tử Vân Phong mà đi, gương mặt trẻ trung đầy đắc ý, không ai khác ngoài hai người Hoa Đan Phong, Hoa Diệu Diệp.

Nếu muốn biết vì sao hai sư huynh muội này vui vẻ hưng phấn như thế, không thể không nhắc tới đại hội tỷ võ mấy ngày trước đó cử hành trên đỉnh Hoa Sơn mà kết quả lại chấn kinh người khắp giang hồ.

Ngày hôm đó, một khắc cuối cùng trước khi đại hội bắt đầu, Hoa Đan Phong cuối cùng cũng nhảy lên lôi đài. Trong tám người hôn chiến, hắn chỉ chăm chăm nhè mỗi Ứng Cô Hồng, bất kể liên hợp với người khác công kích hay là một mình tấn công, tóm lại hắn giống như độc xà nhìn chăm chăm miếng mồi của mình, cắn chặt không buông.

Bởi vì hắn “chuyên tình” thể hiện quá rõ, dẫn tới khúc sau những người khác đều ngầm hiểu với nhau, tự động chừa một góc trên lôi đài rộng lớn cho hai người đơn đả độc đấu. Dù sao hai người xuất chiêu kịch liệt như thế, cuối cùng không phải lưỡng bại câu thương thì ắt cũng có một người té xuống, bọn họ tha hồ ngồi đó làm ngư ông đắc lợi.

Đáng tiếc! Người tính không bằng trời tính, trời tính không bằng đùng tính!

Mọi người nghĩ sao cũng không nghĩ tới chuyện hai người chẳng những đánh đến trời đất u ám, tối tăm mù mịt còn sử dụng tất tạt ám chiêu, đạn lạc tứ tung, vạ lây đến cá dưới ao [7].

Chỉ thấy sáu người trong đám hỗn chiến lần lượt người nọ nối tiếp người kia ngã xuống. Thậm chí đến Du Tử Nam đề cao cảnh giác nhưng tránh được chiêu trước không tránh được bước sau, cuối cùng vẫn không địch lại hai tên kia một trước một sau kẹp giết, thành con cá thứ sáu vô duyên vô cớ, khi không gặp nạn.

Phát triển ngoài dự liệu của mọi người như thế, làm quần chúng dưới lôi đài đồng thanh rộ lên, đồng thời máu nóng cũng sục sôi, hoan hô, gào thét liên tục không ngừng, người nào người nấy mở to mắt chỉ sợ bỏ lỡ bất kỳ một cảnh ngoạn mục nào đó.

Ứng Cô Hồng vốn đã nổi danh xấu xa khắp nơi, tiếng tăm như sấm bưng tai, người người đều biết hấn võ nghệ cao cường. Chỉ là không ngờ Hoa Đan Phong từ trên trời rớt xuống, không có tiếng tăm gì mà võ công cũng lợi hại như thế, có qua có lại, đánh ngang tài ngang sức với Ứng Cô Hồng, không thua thiệt điểm nào.

Trong trận đối chiến mà ai cũng không rơi vào thế hạ phong này, hai người lại đánh thêm trăm hiệp nữa. Sau cùng, trong tiếng kinh hô tán thưởng của mọi người, hai người cùng sử chiêu tổn hại đối phương, sau đó giống như chó rớt xuống nước ôm lấy nhau rớt xuống lôi đài. Không những thế, nháy mắt vừa rớt xuống đất còn không ai chịu nhường ai, mỗi người một quyền tặng cho đối phương một con mắt viền đen.

Tóm lại sống sót trên lôi đài – không người!

Đại hội tỷ võ tìm tân tứ đại công tử – toàn quân bị diệt!

Nghẹn họng trần trối nhìn lôi đài trống không, tất thấy nhân sĩ giang hồ có mặt tại đương trường đoán trúng mở đầu nhưng đoán trật kết cục, thế là người nào người nấy trở mắt nhìn nhau, triệt để câm lặng.

Mà hai kẻ tạo thành kết cục kia lại không thêm để ý, đứng dậy, một người tiêu sái phủ sạch quần áo, một người kéo sư muội cười híp mắt nhào lên, mười phần ăn ý trờn nhau một cái lại song song cười lớn. Sau đó quảng nhân sĩ giang hồ còn đang rối tinh rối mù, người nào người nấy ung dung xuống núi li khai.

Từ đó trở đi, ba chữ Hoa Đan Phong nổi danh trên giang hồ, tuy tân tứ đại công tử không phong thành nhưng lại vì thế mà nhiều thêm một cái danh xưng Ngọc Diện Song Long.

Còn như song long là chỉ hai người nào, không cần nói cũng biết.

Bất quá, những chuyện này đối với Hoa Đan Phong mà nói không quan trọng. Quan trọng là bây giờ hấn phải cấp tốc chạy về Tử Vân Phong, sau khi gặp được sư tỷ phải làm nũng với nàng, bày tỏ với nàng – nếu như là sư tỷ, có thể nha!

Cao hứng tưởng tượng, hấn càng nghĩ càng vui, rời nhà càng xa, tim cũng càng nhảy nhót.

Vất vả lắm mới thấy được căn nhà trúc quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn ở đằng xa, tức thời vui vẻ kêu lên một tiếng mừng rỡ, một đường la hét xộc thẳng lên, chọc cho Hoa Diệu Điệp đi đằng sau vừa chạy vừa cười mắng hấn không có đạo nghĩa, muốn bỏ rơi nàng, một mình chạy về trước độc chiếm sư tỷ.

“Sư tỷ... sư tỷ... bọn đệ về rồi!... sư tỷ, tỷ ở đâu... mau ra đi...” Hoa Đan Phong một đường mừng rỡ bay đến bên ngoài phòng, bốn phía không thấy bóng người, nghĩ cũng không thêm nghĩ liền đi vào nhà trúc, “Sư tỷ, đệ và sư muội về rồi! Sư tỷ, tỷ mau ra đi...”

Ngoác miệng tìm người, ai ngờ trong phòng cũng không thấy bóng dáng đâu, hấn không khỏi cảm thấy kì quái. Theo bản năng mở cửa sổ định thò đầu ra nhìn, không ngờ ngón tay chạm vào song cửa, lại dính lấy một lớp bụi mỏng, tim hấn nhất thời nhảy lên, một cảm giác bất an khó hiểu xộc lên óc.

Sao lại?

Sư tỷ thích sạch sẽ nhất, nếu nàng về đến, không lý nào để phòng bám bụi được...

Tim đập thình thịch, Hoa Đan Phong nghĩ lại mới vừa rồi mình kêu gào khẩn hòng tìm người cũng không thấy chút động tĩnh nào của sư tỷ... trừ phi... nàng căn bản không về đây?

Cho nên lúc ở Vũ gia trang, nàng nói nàng mệt rồi, nói nàng nhớ không khí yên tĩnh trên núi, muốn một mình về trước là để lừa bọn hấn sao?

Nghĩ đến khả năng nàng không hề trở về, không biết người đã đi nơi nào, lòng Hoa Đan Phong nóng như lửa đốt, hoảng hốt quay đầu muốn chạy ra ngoài thì, đột nhiên liếc thấy một phong thư nằm trên bàn trúc qua đuôi mắt...

Thư? Trên bàn sao lại có thư?

Chân vốn định chạy ra ngoài nhất thời dừng lại, quay người bỏ nhào về phía bàn chộp lá thư lên, hai tay run run mở thư ra, nét chữ đẹp dễ quen thuộc từ nhỏ tới lớn đập vào mắt...

Sư đệ, sư muội:

Từ sau khi từ biệt các người ở Vũ gia trang, sư tỷ về đây ở vài ngày. Trong lúc nhàn hạ buồn tẻ, đọc lại sách thuốc cũ nương lưu lại, trong sách ghi lại rất nhiều kỳ hoa dị thảo chưa từng thấy qua có công dụng trị liệu tuyệt hảo, trong lòng cảm thấy sở học bản thân còn nông cạn, nên nghiên cứu kỹ thêm.

Cho nên sư tỷ quyết định vân du thiên hạ, tìm tới các nơi danh sơn cổ trạch, thu thập kỳ trân dị thảo.

Nếu các người về đến, nhìn thấy phong thư này, không cần khẩn trương, cũng không cần lo lắng cho sư tỷ. Tóm lại sẽ có ngày sư tỷ trở về, các người nên chăm sóc tốt cho bản thân, bảo trọng.

Sư tỷ Trầm Đãi Quân viết.

Qua loa mấy câu như vậy, đơn giản nói cho hẳn biết quyết định của nàng. Hoa Đan Phong ngơ ngác nhìn bút tích đẹp dễ trên thư, trong đầu loạn âm âm, căn bản không cách nào suy nghĩ, duy nhất minh bạch một điều là sư tỷ đi rồi! Nàng không ở đây!

Sao có thể...

Sao nàng có thể cứ như vậy vứt bỏ hẳn, vứt bỏ sư muội?

Hắn còn chưa kịp nói cho nàng biết tâm ý của mình, sao nàng có thể không nói một tiếng mà đi? Hay là nàng căn bản có ý muốn tránh hẳn, nên mới lẳng lặng đi xa?

Nói không chừng lúc ở Vũ gia trang cùng bọn họ chia tay, trong lòng nàng đã có quyết định rồi!

Rõ ràng lúc đó chia tay, nàng nói sẽ ở trên Tử Vân Phong chờ bọn họ về, nhưng hôm nay lại... gạt người! Sư tỷ gạt người!

Vô số suy nghĩ xẹt qua trong đầu, Hoa Đan Phong vừa tức vừa giận lại khổ sở, đôi mắt đỏ hoe nghĩ tới nàng không biết giờ đang lưu lạc phương nào, trong lòng càng thêm nóng ruột bất an, muốn lập tức xông ra ngoài đi tìm người, song

“Sư tỷ, muội về rồi, tỷ ở đâu...” Hoa Diệu Diệp một đường từ bên ngoài xộc vào gào to, nàng chậm hơn sư huynh mấy bước mới về tới nơi, bất ngờ chạm phải đôi mắt đỏ hoe và khuôn mặt khó nhìn của hắn, tiếng la rầm rĩ vui vẻ nhảy mất khựng lại, đồng thời cũng phát hiện bóng dáng sư tỷ thủy chung không thấy đâu, vội vàng hỏi dồn: “Sư huynh, sao vậy? Sư tỷ đâu?”

“Không thấy nữa... sư tỷ không thấy nữa...” Giọng nói khàn khàn, có chút nghẹn ngào, Hoa Đan Phong run rẩy đưa thư trong tay cho nàng.

“Không thấy? Sao lại không thấy?” Thét lên lạnh lạnh, Hoa Diệu Diệp hấp tấp nhìn kỹ thư. Một lát sau, toàn thân nàng run lên ngã ngồi xuống ghế, không nhin được bật khóc, “Sao lại? Sư tỷ... sư tỷ không cần chúng ta nữa sao?”

Cho nên lúc ở Vũ gia trang, nàng mới nói cái gì mà thiên hạ không có bữa tiệc không tàn, kì thật là nàng không cần bọn họ, muốn vứt bỏ bọn họ sao?

Bằng không..., bằng không, cho dù muốn vân du thiên hạ, sưu tập kì trân dị thảo cũng nên chờ bọn họ trở về cùng đi với nàng chứ!

“Không đâu! Sư tỷ sao có thể không cần chúng ta được.” Tức giận phủ nhận, Hoa Đan Phong cự tuyệt ý nghĩ có khả năng là sự thật này, kể đó thần sắc kiên định lớn tiếng nói: “Sư tỷ vân du thiên hạ thì sao chứ? Chẳng lẽ chúng ta không thể đi tìm sao? Cho dù sư tỷ trốn xuống mười tám tầng đất, chúng ta cũng đào hết mười tám tầng để tìm tỷ ấy.”

Nghe xong, Hoa Diệu Diệp nín khóc mỉm cười, hùng tâm tráng chí cũng theo đó nổi lên, “Được! Sư huynh, chúng ta đào hết mười tám tầng đất, đợi tìm được sư tỷ rồi lại vùi tỷ ấy xuống, báo thù sư tỷ bỏ rơi chúng ta, một mình đi chơi!”

Tuy biết sư tỷ rời đi không phải vì đi chơi một mình mà là muốn tránh hấn, nhưng Hoa Đan Phong vẫn cực kỳ tán đồng, gật đầu thật mạnh.

Không lâu sau đó, hai sư huynh muội vừa mới trở về lại vội vàng bỏ đi, bắt đầu hành trình tìm người nào đó khiến bọn họ thề muốn đào lỗ chôn người.

8. Chương 8

“Nương, cha là người như thế nào?” Sách thuốc đọc được một nửa, thiếu nữ thanh tú đột nhiên tâm huyết dâng trào, hỏi.

“Cha con à...” Khó có dịp con gái chủ động nhắc đến cha, mỹ phụ hiền dịu nở một nụ cười tuyệt đẹp, vẻ mặt như đang trong mơ rõ ràng cho thấy bà đã chìm đắm trong hồi ức ngọt ngào, “Cha con là người ôn tồn lễ độ, học thức uyên bác, khí chất bất phàm, phong độ ngời ngời, lòng dạ rộng rãi, xử sự chân thành, là người hòa nhã chu đáo nhất thiên hạ...”

Nghe qua giống như một người hoàn mỹ, đáng tiếc một đi không trở về, một cho nương ngày ngốc chờ đợi đến giờ vẫn không hồi hận.

Âm thầm cười nhạt, Trầm Đãi Quân không tin trên đời còn có người hoàn mỹ vô khuyết như thế, lòng nghĩ rằng có lẽ nương si luyến quá lâu, tự mình tô điểm sai lệch hình ảnh cha trong lòng.

Biết con không ai bằng mẹ, mỹ phụ thấy khóe miệng nàng cong lên, không kềm được vuốt tóc nàng, mỉm cười nỉ non, “Nương biết con chắc chắn không tin, đợi cha con về rồi, con sẽ thấy nương không nói sai đâu...”

Mây đen lớp lớp, mưa như trút nước, vài căn nhà rải rác dưới chân Âm Sơn. Trong sắc trời tối thui, ngôi nhà gần chân núi nhất đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa gấp gáp làm đôi vợ chồng già tuổi đã sáu mươi sống nương tựa vào nhau trong phòng sưởi ấm, nghĩ không ra giờ này còn có ai đến gõ cửa, miễn không phải ác quỷ trong núi là tốt rồi.

Càng nghĩ càng khủng hoảng bất an, hai vợ chồng rề rề không dám mở cửa. Lúc này, tiếng gõ cửa càng thêm cấp bách, hai người không khỏi nhìn nhau...

“Ông già, hay là ông hỏi thử xem, nói không chừng vợ của Lưu ca nhi muốn sanh, chạy tới nhờ chúng ta qua giúp đỡ!” Bà lão do dự đoán, không muốn chưa rõ đầu đuôi đã tự mình hù mình.

“Vậy... vậy tôi hỏi thử...” Nuốt nuốt nước miếng, ông lão áp sát sau cửa, dè dặt lên tiếng thăm dò: “Ai, ai thế?”

“Xin lỗi đã quấy rầy...” Giọng một nữ tử ôn hòa, có mấy phần áy náy vang lên ngoài cửa.

“Tiểu nữ đi qua núi này, không ngờ lại gặp lúc trời mưa to, tìm thật lâu mới có nhà ở chỗ này, muốn tá túc tránh mưa một đêm, không biết có được chăng?”

Nghe thấy giọng của cô nương trẻ tuổi, hai ông bà lão tức thời thở ra, mau chóng mở cửa. Quả nhiên thấy một cô nương tướng mạo thanh tú đứng bên ngoài, toàn thân ướt đầm, nhìn rất nhếch nhác.

“Cô nương, mau vào! Mau vào đi!” Bà lão thấy vậy nổi lòng thương, vội vội vàng vàng kéo nàng vào nhà, miệng không ngớt thao thao bất tuyệt: “Sao để ướt như vậy? Ông già, mau nấu canh gừng để cô nương chống lạnh, đừng để bệnh mới được...”

Quá quen với việc bị bà lão sai vặt, ông lão vội vàng chui vào bếp nấu canh gừng. Cô nương toàn thân sưng nước dưới sự săn sóc của bà nhanh chóng thay đổi, lau khô tóc, cơ thể lạnh toát từ từ ấm dần lên.

“Bà bà, đa tạ bà!” Nhỏ nhẹ cảm ơn, Trầm Đãi Quân cực kỳ may mắn gặp được hai ông bà lão nhiệt tình.

Sau khi rời khỏi Tử Vân Phong, một mình nàng tìm đến các nơi danh sơn cổ trạch, kể cả Hoàng sơn tuyết linh, nơi không một bóng người, nàng đều đi sâu vào tìm kiếm. Dọc đường quả nhiên thu hoạch khá, tìm được không ít dược thảo quý hiếm.

Ai ngờ hôm nay vừa vào đến Âm sơn liền gặp mưa lớn, làm nàng nhếch nhác thậm tệ, may mà tìm được nhà dân, lại được họ nhiệt tình thu nhận, đỡ phải đi tìm sơn động trú mưa.

“Không sao, không cần khách khí!” Bà lão cười đáp lại.

“Đây đây đây, canh gừng có rồi đây, mau uống đi!” Bê chén canh gừng bốc hơi nghi ngút lên, ông lão nhiệt tình mời mọc, “Thân mình tiểu cô nương nhìn yếu ớt quá, đừng để cảm lạnh.”

Trầm Đãi Quân nghe mà thấy ấm lòng, cười nói lời cảm ơn lần nữa, lúc này mới nhận lấy chén canh chậm rãi uống. Quả thật không lâu sau đó, cảm giác có luồng hơi nóng từ bụng lan tỏa ra khắp tay chân, hết sức dễ chịu.

Thấy dáng vẻ gầy yếu mảnh mai của nàng, ông lão nghĩ đến chuyện vừa rồi còn tưởng là ác quỷ trong núi, hù dọa ông cả nửa ngày cũng không dám động đây, tức thì không nhịn được bật cười, “Cô nương, may mà cô lên tiếng, bằng không hai ông bà già chúng ta không dám mở cửa thật đó!”

Cho là bọn họ sợ trộm cướp, Trầm Đãi Quân chỉ mỉm cười chứ không hỏi thêm.

Ngược lại, bà lão thấy nàng một mình xuất hiện ở nơi thâm sơn không một bóng người, không tránh khỏi tò mò: “Cô nương, trời tối như vậy, sao một mình cô còn đến đây?”

“Đúng đó! Cô nương một mình ở bên ngoài, nguy hiểm lắm!” Ông lão lắc đầu thao thao bất tuyệt.

Biết bọn họ quan tâm, không phải muốn thăm dò cái gì, cũng không có ác ý, Trầm Đãi Quân cười cười nói nhỏ: “Ta vốn định lên núi hái thuốc, không ngờ đi nửa đường thì trời mưa to, làm mình ướt như chuột lột!”

“Lên núi?” Giống như nghe cái gì đó kinh người lắm, hai ông bà đồng loạt la to, vẻ mặt hoảng hốt.

“Đúng vậy! Có chuyện gì sao?” Phát giác có chuyện không đúng, Trầm Đãi Quân vội vàng hỏi.

Mặt mày tái xanh ập a ập úng một hồi, ông lão mới nhỏ giọng khuyên: “Cô nương, ngàn vạn lần đừng lên núi, trên núi này có... có ác quỷ đó!”

“Ác quỷ?” Không ngờ lại nhận được đáp án như thế, Trầm Đãi Quân ngó ra.

“Phải đó!” Gật đầu như già tởm, ông lão sợ hãi đáp: “Con ác quỷ này rất hung dữ, thường thường gào khóc hãi hùng trong núi. Tiếng của nó chẳng những thảm thiết khủng bố, nếu đến quá gần còn rung chuyển làm người ta thất khiếu đổ máu. Lão Vương ở gần đây từng bị chảy máu cả mắt mũi tai mà chạy về, còn nói nếu không phải lão nhanh chân, chỉ sợ đã đi gặp diêm vương rồi.”

“Có chuyện này sao?” Trầm Đãi Quân nghe mà tròn mắt, hết sức kinh ngạc.

Lật đặt gạt đầu chứng tỏ không giả, ông lão bổ sung thêm: “Mấy hộ gia đình chúng ta đều sống dưới chân núi, bình thường không nghe được tiếng quỷ gào thê lương kia. Nếu đi sâu vào núi, may mắn thì sẽ không đụng phải, nói không chừng còn săn được ít thú về ăn. Nhưng lỗ xui xẻo sẽ nghe được tiếng quỷ khóc làm người ta nổi gai ốc kia, hiện giờ chúng ta bình thường đều không dám lên núi.”

Nghe mà hứng thú, khó có dịp Trầm Đãi Quân hiếu kì: “Quỷ quây trong Âm sơn đã bao lâu rồi?”

Tuy nàng không tin trong núi thật sự có quỷ cho lắm, có điều khiến cho những người ở đây sợ đến mức này, chắc chắn có trò gì đó.

“Đại khái bắt đầu từ hơn hai mươi năm trước!” Ông lão lắc đầu thở dài.

Ôi... rõ ràng từ nhỏ ông cũng chưa từng nghe qua chuyện như vậy, cũng không biết hơn hai mươi năm trước, ác quỷ từ đâu đến núi này?

Vì sao hai mươi năm trước đột nhiên xuất hiện?

Sự tình có vẻ cổ quái!

Than thầm trong lòng, tuy Trầm Đãi Quân cảm thấy quái lạ nhưng nàng chẳng phải kiểu người nhiều chuyện, cũng không hỏi thêm gì nữa.

“Cho nên mới nói cô nương, ngàn vạn lần đừng lên núi. Lỡ đụng phải lúc ác quỷ quấy phá không tốt đâu.”

Ông lão tha thiết dặn dò, không hi vọng nàng gặp chuyện.

Hiểu ý tốt của hai ông bà, Trầm Đãi Quân mỉm cười gật đầu nhưng trong lòng lại có quyết định khác, dù sao nàng cũng chẳng tin cái gì mà quỷ phá.

Không biết suy nghĩ của nàng, hai ông bà thấy nàng gật đầu mới yên tâm cười trở lại, kể đó lại bưng lên một mâm đồ ăn, thức uống chiêu đãi nàng. Tuy không phải sơn hào hải vị nhưng đầy tình nghĩa ấm áp.

Ngày hôm sau, Trầm Đãi Quân tạm biệt hai ông bà xong, một đường đi thẳng vào núi, muốn tìm Thạch linh thảo mà trong sách thuốc ghi là chỉ sinh trưởng ở Âm sơn, có công hiệu tuyệt vời trong việc nối gân gắn xương.

Khổ nỗi Thạch linh thảo cực kỳ hiếm thấy, nàng tìm nửa ngày trời cũng không thấy tăm hơi. Mất thấy đã đến giữa trưa, nàng tìm một chỗ râm ngồi xuống, hấp tấp ăn lương khô cho xong lại bắt đầu đi sâu vào núi tìm kiếm.

Một lát sau, nàng đi đến bên một tuyệt nhai, mừng rỡ phát hiện Thạch linh thảo tìm không thấy kia lại mọc trên vách núi sừng sững, mà còn mọc lan tràn không ít.

Tuy nói khinh công của nàng không tệ nhưng tuyệt nhai sâu không thấy đáy, vách núi lại thẳng đứng khó bám, tuyệt đối không thể dùng tay không mà nhảy xuống hái thuốc, nếu không chỉ e rớt thẳng xuống đáy vực đi châu diêm vương.

Chau mày đắn đo một hồi, Trầm Đãi Quân nảy ra chủ ý, nhanh nhẹn tìm mấy cây dây leo vừa thô vừa chắc vể, kết lại thành một đoạn dây dài, một đầu buộc vào gốc cây to cách đó không xa, đầu còn lại buộc vào thắt lưng, sau đó từ từ tuột xuống, thẳng đến chỗ Thạch linh thảo mọc, nàng mới dè dặt vươn một bàn tay ra hái thuốc.

Nhất thời, chỉ thấy nàng lơ lửng giữa không trung, vươn tay ra hái toàn bộ Thạch linh thảo cho vào túi. Mất thấy một gốc cây xanh biếc kể bên, nỗ lực mấy lần vẫn “gần trong gang tấc mà biến trời cách mặt” nhưng nàng không chịu bỏ cuộc bèn quyết tâm cắn răng, một bên cẩn thận khống chế dây leo, một bên đóng đưa thân mình qua lại, cuối cùng thành công nhích tới, nàng thỏa mãn cười.

Nhanh nhẹn hái hết được thảo còn sót lại, đương lúc Trầm Đãi Quân chuẩn bị bám dây leo lên thì

“A a a”

Đột nhiên, một tiếng gào thê lương, cực kỳ khủng khiếp vang lên, nghe như quỷ khóc, nứt sắt đứt vàng, tiếng nộ nổi tiếp tiếng kia âm âm chấn động cả sơn cốc, dường như đã chịu giầy vò kinh khủng ác liệt nhất thế gian. Tuy nội lực Trầm Đãi Quân không kém nhưng tâm mạch cũng bị chấn động, thiếu chút thì phun ra máu!

Đây căn bản không phải ác quỷ khóc kêu mà là công phu Sư tử hồng của cao thủ võ lâm có nội lực thâm hậu mà!

Cười khổ trong lòng, nàng vội vàng vận công lực chống lại tiếng kêu thảm thiết đủ làm đứt tâm mạch người ta kia, đồng thời nhớ lại ác quỷ mà hai ông bà lão hình dung.

Xem ra, cái gọi là ác quỷ căn bản là nói vị võ lâm cao thủ này, chẳng trách mấy hộ gia đình sống dưới chân núi không ai chịu nổi tiếng rống kèm theo nội lực đó, chỉ là...

Vì sao một võ lâm cao thủ lại ẩn náu trong núi này hơn hai mươi năm “quấy phá”?

Càng nghĩ càng thấy cổ quái, Trầm Đãi Quân hoàn toàn không hiểu, đồng thời cũng phát hiện, tiếng kêu đáng sợ này phát ra gần chỗ mình. Không khỏi cẩn thận quan sát chung quanh, lúc này mới phát hiện phía dưới có một cây tùng lá kim rậm rạp, rộng ước chừng hai cánh tay mọc ra từ kẽ nứt của vách đá, mà thanh âm kia dường như phát ra từ dưới gốc cây.

Nghi ngờ nổi lên, nàng cẩn thận buông dây leo dài ra, từ từ nương theo cây từng tụt xuống, bấy giờ mới kinh ngạc phát hiện bên dưới tán lá rậm rạp kia nhô ra một khoảng đất bằng, phía sau đó là một cái sơn động mà tiếng kêu quỷ khóc thán sâu kia từ trong động phát ra.

Chẳng lẽ trong động có người?

Không sao tin được, nàng dè dặt tuột xuống đất, tháo dây leo quấn quanh eo ra, lúc này mới thận trọng tiến vào trong động.

Trong động chật hẹp tối tăm, quả hạch, xương thú rải đầy mặt đất, cực kỳ bẩn thỉu bừa bãi. Càng đi sâu vào càng ẩm ướt âm u, tiếng quỷ kêu kia cũng càng thêm vang dội chói tai.

“A a... ha ha... lão tặc... ha ha ha... trực tặc...”

Nghe được thanh âm lúc khóc lúc cười, lúc sâu lúc oán, dần dần có thể nhận ra đó là tiếng chửi bới, rửa người, Trầm Đãi Quân ngừng lại, cảnh giác hô nhỏ: “Tiền bối?”

Tiếng hô vừa phát ra, âm thanh quỷ khóc đáng sợ kia nháy mắt dừng lại, trong động im lặng như tờ, âm trầm đáng sợ. Dường như tận cùng bóng tối kia ẩn giấu một con ác thú hung mãnh sẵn sàng xông ra bất cứ lúc nào, không khí ngưng đọng đè ép làm người ta không thở nổi.

Quý dị, cổ quái như vậy làm Trầm Đãi Quân không khỏi cảm thấy bất an, nguy hiểm, theo bản năng muốn thối lui ra khỏi động. Ai ngờ dưới chân vừa động, một loạt tiếng “bộp bộp” quái dị từ cuối động nhanh chóng ập tới, chớp mắt, một bóng đen cao bằng nửa người xông ra, như sét đánh không kịp bưng tai xuất thủ nhằm huyệt đạo của nàng điểm tới.

May mà nàng sớm cảnh giác, đối phương ra tay tuy nhanh nhưng trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc đó nàng vẫn còn né kịp, không bỏ lỡ thời cơ lập tức nhảy lùi ra khoảng đất bằng, tính toán hẳn thấy tình huống không ổn thì lập tức bám dây leo chạy trốn.

Có điều tốc độ của nàng tuy nhanh nhưng động tác của bóng đen kia cũng không chậm, nháy mắt đã đuổi theo ra tới cửa động.

Lúc này, Trầm Đãi Quân mới nhìn rõ gương mặt của bóng đen. Một gã nhân hai chân đã tàn phế, râu tóc tua tủa bờm xờm, mặc một bộ đồ rách nát, tiếng “bộp bộp” kì lạ trước đó là do ông ta dùng hai tay đập xuống đất để di chuyển mà ra.

“Người là ai?” Cửa động, gã nhân chất vấn bằng giọng điệu khàn khàn cộc cằn, ngũ quan vặn vẹo hung tợn, “Ác tặc kia phải người tới phải không? Rốt cuộc hần cũng biết ta chưa chết, nên phải người đến đây giết ta phải không? Ha ha ha... nói cho hần, lão tặc thiên chưa để ta chết, muốn để ta giết gã... không sai... nhất định có một ngày, ta sẽ tới giết hần... ha ha ha... ta sẽ giết hần...”

Thấy ông ta nói chuyện rời rạc ngắt quãng, lại cổ quái lạ lùng, nói chưa xong lại điên cuồng cười lên, không biết có phải vì bị nhốt ở cái sơn động này lên không được, xuống không xong mà tinh thần có vẻ bất ổn không, Trầm Đãi Quân không khỏi thương tiếc, nhẹ nhàng an ủi: “Tiền bối, người hiểu lầm rồi! Tiểu nữ lên núi hái thuốc, vô ý phát hiện sơn động này. Lại nghe trong động có tiếng la hét, hiểu kì đi xuống thăm dò, không phải lão tặc gì đó mà tiền bối nói phải tới.”

Vừa nói dứt, gã nhân tức thì hung tợn trừng mắt nhìn nàng, không tới một lát, điên cuồng nơi đáy mắt dần dần nhạt đi, ông ta lẩm bẩm một mình: “Phải rồi! Lão tặc kia tự nhiên không có khả năng phải người đến, hần cho rằng ta đã chết rồi, nhưng ta không chết... không chết...”

Đột ngột, ông ta nghĩ đến điều gì đó, đang lẩm bẩm đột nhiên biến sắc, vẻ mặt hung ác chỉ tay lên trời mắng, “Lão tặc thiên! Cái gì mà thiên ác cuối cùng cũng có quả báo? Báo con mẹ ông vương bát đản! Ác tặc kia bây giờ khẳng định là rất sung sướng... lão tử không tin ông nữa... đúng, lão tử chửi ông, có bản lĩnh thì đánh với ta một trận! Đi con mẹ ông, nếu ông thật sự có linh, lão tử vĩnh viễn nguyên rửa ông...”

Thấy ông chỉ tay lên trời điên cuồng chửi bới, nguyên rửa, Trầm Đãi Quân thở dài trong lòng. Tuy không biết vì sao ông ta phẫn nộ, căm hờn ông trời như thế, cũng không biết vì sao ông ta lại rơi vào tình cảnh này nhưng đáy lòng nàng lại thông cảm sâu sắc, bèn nhỏ nhẹ mở miệng, “Nếu không để ý, người có muốn theo ta rời khỏi đây không?”

Nghe xong, dã nhân tóc tai rũ rượi đang chửi mắng ngừng lại, hai mắt sáng quắc nhìn nàng trừng trừng, hung hăng uy hiếp, “Người dám không dẫn ta rời khỏi đây, ta giết chết người!”

Không để bụng việc ông ta hăm dọa, Trầm Đãi Quân một mực mỉm cười: “Tiền bối, lát nữa ta công người bám dây leo lên đỉnh, chỉ sợ không còn tay để ôm người, người có thể tự bám chặt ta không?”

“Ta hỏng hai chân, không có hư hai tay!” Cấu kính quát mắng, dã nhân tiền bối kia cười lạnh châm chọc, “Cao bấy nhiêu thôi cũng phải dựa vào dây leo, thật là vô dụng! Nếu không phải chân ta...”

Ngừng lại, giống như chọc đúng vào chỗ đau, nháy mắt biến sắc chửi lớn, “Người còn đứng ngay ra đó? Không mau lên!”

Tính khí vị tiền bối này thật là không nhỏ!

Đồng tình ông không biết đã bị hăm chôn này bao nhiêu năm, cho dù người tốt cỡ nào thì tính tình cũng đại biến, Trầm Đãi Quân không để bụng thái độ ác liệt của ông ta; cẩn thận công ông ta lên lưng, xác định hai tay ông đã ôm chặt cổ mình xong mới kéo dây leo, dưới chân dùng sức, bắt đầu leo lên đỉnh vực, thần sắc chuyên chú, hoàn toàn không phát hiện vẻ mặt biến hóa của dã nhân tiền bối trên lưng.

Hơn hai mươi năm rồi... ông chịu đựng hơn hai mươi năm, hôm nay rốt cuộc cũng có thể trở về rồi...

Có thể trở về rồi...

Cúi đầu nhìn sơn động cách mình càng lúc càng xa, dã nhân tiền bối nghĩ đến hình bóng dịu dàng xinh đẹp trong trí nhớ, vành mắt nhất thời nóng lên, nội tâm kích động không ngừng...

Vân Nương... Vân Nương của ông...

Phụ cận Âm sơn, một thành trấn nhỏ náo nhiệt. Trong một khách điểm, một đôi sư huynh muội bụng đói cồn cào mạnh ai nấy ăn, ra sức lấp cho đầy bụng. Hai gương mặt trẻ tuổi đều lộ vẻ phong trần mỗi một, có lẽ đã bôn ba bên ngoài nhiều ngày rồi.

“Sư huynh, huynh chắc chắn chúng ta không có tìm lầm hướng chứ?” Đang ăn, Hoa Diệu Diệp đột nhiên hỏi giọng ngờ vực.

“Đương nhiên! Ta đi nghe ngóng rồi, có người nói nhìn thấy một người giống như sư tỷ đi ngang qua đây, nhắm hướng Âm sơn mà đi!” Hoa Đan Phong tăng tốc độ ăn, hi vọng nhanh nhanh điền đầy bụng để còn cấp tốc lên đường tìm người.

“Nhưng chúng ta đã tìm mấy ngày nay rồi vẫn không thấy bóng dáng sư tỷ đâu...” Uể oải chọc ngoáy chén cơm, trong lòng Hoa Diệu Diệp mơ hồ cảm thấy bất an, khủng hoảng, mở miệng lần nữa thì giọng đã hơn nghẹn ngào, “Sư huynh, huynh nói chúng ta... chúng ta có khi nào cả đời cũng không tìm được sư tỷ không?”

“Không đâu!” To tiếng cắt ngang, Hoa Đan Phong từ chối nghĩ đến vấn đề này, “Chỉ cần chúng ta nhất quyết tìm kiếm, nhất định có ngày tìm được tỷ ấy.”

Nghe vậy, Hoa Diệu Diệp “ừ” khẽ một tiếng, khuôn mặt xưa nay luôn tươi cười giờ phút này lại rầu rĩ. Hoa Đan Phong thấy thế, cố gắng mỉm cười dỗ dành: “Sư muội, đừng rầu rĩ! Muội nghĩ thử, chỉ cần tìm được sư tỷ xong, chúng ta liền thủ lấp sư tỷ xuống bùn, chúng ta phải phấn đấu vì mục tiêu đó chứ!” Nắm chặt hai tay, hấn hùng hồn lớn tiếng.

Trong đầu vẽ ra cảnh tượng mình và sư huynh cùng nhau vùi sư tỷ xuống bùn, Hoa Diệu Diệp không nhịn được bật cười thành tiếng, tâm tình chán nản nháy mắt khá lên, liên tục vỗ tay kêu được. “Được đó! Được đó! Còn phải bắt sư tỷ nhận sai với chúng ta, bằng không không cho tỷ ấy ra, ai kêu tỷ ấy bỏ rơi chúng ta.”

Thấy nàng cuối cùng cũng phấn chấn tinh thần, lúc này Hoa Đan Phong mới yên tâm, cười giục, “Mau ăn đi! Ăn xong, chúng ta lại lên đường cho kịp.”

Gật đầu, Hoa Diệu Diệp vui vẻ vùi đầu ăn cơm, một lát sau, nàng sức nghĩ ra điều gì, thỉnh linh ngẩng đầu lên hỏi: “Đúng rồi! Sư huynh, mấy ngày nay huynh lén lút xem cái gì vậy? Sao mỗi lần muội tìm huynh, huynh đều đỏ mặt tưng bừng, tay chân lúng túng giấu thứ gì đó không cho muội nhìn?”

Hứ! Không phải sư huynh lén lút giấu thứ gì đó hay ho không cho nàng xem chứ?

Vừa nói dứt liền thấy gương mặt tuần tú của Hoa Đan Phong đỏ lên, mặt mày chột dạ ấp a ấp úng phủ nhận, “Ta, ta giấu... giấu cái gì? Muội... muội đừng nói linh tinh...”

Hoa Diệu Diệp cũng chẳng phải ngày đầu tiên cùng hấn làm sư huynh muội, thấy dáng vẻ mờ ám lại chột dạ của hấn, không khỏi nghi ngờ, neho mắt lại, “Sư huynh à, huynh có bí mật gì lừa gạt muội phải không?”

“Nào, nào có?” Đánh chết cũng không thừa nhận, đáng tiếc da mặt không chịu thua kém, đỏ thiếu điều xuất huyết, phản bội chủ nhân ngay tại đường trường.

Trời ạ! Mỗi ngày trước khi ngủ hấn đều len lén xem bức tranh Ứng Cô Hồng quảng cho hấn. Cũng nhờ bức tranh này, hấn mới hiểu được nỗi lòng của sư tỷ. Mỗi lần đọc hai câu “Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi, tâm duyệt quân hề quân bất tri” trên tranh, nghĩ đến tình ý của sư tỷ dành cho hấn, hấn lại mừng rỡ cười ngu ngơ. Song cứ nghĩ đến nàng không muốn làm hấn khó xử, luôn khổ sở đè nén, ẩn nhẫn là hấn lại không nhìn được cảm thấy bị thương, đau lòng.

Thành thử mỗi lần nhìn tranh, hấn lúc buồn lúc vui, lúc sầu lúc bi, tâm tình phức tạp vô cùng, nhưng cái này...

Kêu hấn không biết xấu hổ đi nói với sư muội?

Không không không, hấn không có mặt mũi đâu à!

Với lại, nếu sư muội biết sư tỷ vì tránh hấn mà một mình rời đi, không đánh hấn thành đầu heo mới là lạ đó!

Quên đi! Chuyện giữa hấn và sư tỷ, đợi tìm được người về rồi lại nói cho sư muội biết sau!

Ít nhất đến chừng đó, sư muội đánh hấn một trận, làm sư tỷ cảm thấy đau lòng không thôi thì ăn đòn cũng có giá trị chút!

Nghĩ đến đó, Hoa Đan Phong lại hớn hỏ tự cười một mình.

Ngồi bên, Hoa Diệu Diệp thấy vẻ mặt hấn như đang đi vào cõi tiên, không biết là đang nghĩ cái gì. Tiếp đó lại thấy hấn lộ ra nụ cười quỷ dị, toàn thân không khỏi lạnh run lên, liền truy hỏi tiếp.

“Đủ rồi! Sư huynh, mau hoàn hồn lại coi! Chúng ta còn phải đi tìm sư tỷ nữa!” Trợn mắt lườm hấn, nàng đưa tay đẩy người, muốn hấn tỉnh táo một chút.

Đột nhiên hoàn hồn, Hoa Đan Phong xấu hổ cười trừ, cố che giấu gương mặt đỏ phừng, vội vàng tiếp tục vùi đầu ăn cơm.

Một lát sau, hai sư huynh muội cơm no rượu say rời khỏi khách điểm, tiếp tục đi về hướng Âm sơn.

Cùng lúc hai người rời đi, trong gian phòng nào đó trên tầng hai của khách điểm, hai người vừa mới vào ở trọ đang trừng mắt nhìn nhau.

Ách... được rồi! Chính xác là, giận giữ trừng mắt chỉ có một, người còn lại thì đang dịu giọng khuyên nhủ.

“Tiền bối, ta học qua y thuật, ít nhất để ta xem giúp người đi!” Nhẹ nhàng khuyên nhủ, Trầm Đãi Quân đã đi tới cạnh giường.

“Xem cái gì?” Thành linh nổi cơn nóng nảy, vị tiền bối này nói gì cũng không chịu để nàng chạm vào chân mình, miệng không ngớt thóa mạ, “Người cho người là ai? Hoa Đà tái thế chắc? Chân của ta tàn phế đã hơn hai mươi năm, chữa không khỏi! Nó chữa không khỏi, người nghe chưa hả?”

“Cho dù trị không khỏi, nhìn một chút cũng đâu sao!” Xem lời ông chửi như gió thoảng bên tai, Trầm Đãi Quân không thèm để ý chỉ cười cười. Sau đó, mặc cho ông uy hiếp nếu dám chạm vào chân sẽ xuất chưởng đánh chết, nàng vẫn kiên trì vén ống quần lên, nhìn đến chỗ chân gãy vì lâu năm không được điều trị mà cơ bắp khô quắt, gãy xoắn lại, nàng không kiềm được nhăn mày, than khẽ một tiếng.

Ôi... đáng tiếc quá! Nếu lúc bị gãy kịp thời chữa trị, hai chân này còn cứu được, tiếc là thời gian quá lâu, bây giờ đoạn xương gãy đã cong vẹo, dính lại với nhau, chẳng trách ông không thể đi được.

Tuy không xuất chưởng đánh chết nàng thật, nhưng vị tiền bối kia thấy nàng xem chân mình xong, lúc thì nhú mày, lúc thì than thở liền cười lạnh, châm chọc, “Sao? Cuối cùng cũng thừa nhận mình không có bản lĩnh đó rồi sao?”

Còn không biết xấu hổ tự xưng có học qua y thuật nữa! Nhắc đến y thư, ai bì được với Vân nhi của ông? Hừ! Biết lôm bôm cũng dám há mồm kêu leng keng!

Không trả lời, Trầm Đãi Quân chỉ tỉ mỉ xem xét hai chân của ông ta, hết sờ lại sờ chỗ đoạn xương gãy xoắn lại, dường như để xác định điều gì đó, sau mới ngược mắt lên nói nhỏ: “Tiền bối, muốn chữa khỏi hoàn toàn là không có khả năng...”

Nháy mắt, tiền bối lộ ra vẻ mặt trào phúng cười cợt “Quả nhiên không ngoài dự đoán”, chỉ là nơi đáy mắt hận đời kia nhanh chóng lướt qua một chút thất vọng.

Trầm Đãi Quân thận trọng ra sao, tự nhiên không bỏ qua nét thất vọng thoáng qua trong mắt ông, bật cười nói tiếp: “Tuy không chữa khỏi hoàn toàn được nhưng có thể cứu được chân phải, để người chống gậy đi tuyệt đối không có vấn đề.”

Vừa nói xong, năm ngón tay gầy quắt của tiền bối nhanh như điện giật chớp lấy tay nàng siết chặt, thần sắc kích động quát lên: “Người nói thật chứ?”

Cổ tay đau nhức, nàng hơi nhăn mày nhưng vẫn gật đầu nói nhỏ: “Đương nhiên là thật! Có điều muốn chữa được chân phải thì phải đập gãy xương ra xếp lại lần nữa, quá trình này cực kỳ vất vả đau đớn, chỉ sợ tiền bối không chịu nổi.”

Phát giác nàng bị đau, tiền bối buông lỏng áp lực nơi tay nhưng khóe miệng lại nhếch lên một nụ cười lạnh lùng, giận dữ mắng, “Hai chân ta tàn phế, hãm trong động hơn hai mươi năm, còn chịu không nổi sao? Còn như đau đớn... đau một chút mà tính đau đớn cái gì? Tiểu nha đầu, chân chính đau đớn từ đó đến nay không phải cái này...”

Nói đến đây, giọng ông ta nhỏ dần, oán hận, tựa hồ bị thương vô hạn.

Trầm Đãi Quân nghe mà rung mình, nhớ đến sự đệ sau khi biết tâm ý mình thì né tránh, nàng cười chua chát tán đồng.

“Tiền bối nói phải! Chân chính đau đớn không phải là cái đau trên thân thể...”

“Tiểu nha đầu tuổi còn nhỏ, học người ta phiền muộn cái gì?” Thấy vẻ mặt nàng ảm đạm, tiền bối giận dữ một cách khó hiểu, dùng dùng chữ mắng, “Có thời gian ở đây đa sầu đa cảm, suốt mười bi lụy, không biết đi kêu điểm tiểu nhị bưng nước nóng lên cho ta tắm à? Còn nữa, y phục, giày gì gì đó, chuẩn bị hết toàn bộ cho ta!”

Mặc dù chưa từng gặp qua người được cứu nào mà tính tình còn lớn lối, ra vẻ hơn ân nhân nhưng Trầm Đãi Quân chỉ xem như ông ta bị hãm trong sơn động quá lâu mà tạo thành tính cách cổ quái, hoàn toàn không so đo làm gì, cười cười ra khỏi phòng đi tìm tiểu nhị.

Nhanh chóng, tiểu nhị mang vào một bộ đồ bằng vải thô bình thường nhưng sạch sẽ nguyên vẹn. Một lát sau lại bê lên một thùng nước nóng, trước yêu cầu của ông ta, lại cầm lên một con dao ngắn, mắt thấy ông ta không còn phân phó gì nữa mới khom lưng cúi người rời đi.

Ngâm mình trong nước nóng, tiền bối thỏa mãn thở ra một hơi, khép mắt lại yên lặng hưởng thụ cảm giác thoải mái đã cách xa hơn hai mươi năm. Mãi một lúc sau, nước từ từ bớt nóng, ông mới thống khoái chà rửa.

Tính thời gian, chắc cũng xấp xỉ rồi đi?

Vòng tới vòng lui trên đường một hồi, Trầm Đãi Quân nghĩ bụng, tiền bối chắc cũng đã tắm rửa xong rồi, đang định trở về phòng ở lầu hai thì vừa vận dụng phải tiểu nhị, nhân tiện hỏi mấy câu.

Tiểu nhị đáp: “Cô nương yên tâm, vị khách quan đó tắm xong rồi, nước tắm ta cũng đã mang xuống, có điều...”

Ngừng một chút, tiểu nhị đột nhiên làm ra vẻ thần bí, thấp giọng hỏi: “Cô nương, vị khách quan kia rốt cuộc không tắm bao lâu rồi? Vừa rồi thùng nước ta bê ra đen thui! Đen lắm luôn...” Nói đến cuối, hẳn không khỏi kích động nhấn mạnh.

Trầm Đãi Quân thiếu chút nữa thì bật cười, vội vàng lấy tiền thưởng cho tiểu nhị, liên tục nói cảm ơn xong mới đi lên lầu, đến trước cửa phòng nàng lịch sự gõ cửa.

“Vào đi!”

Giọng nói cộc cằn vang lên, nàng thong thả đẩy cửa đi vào, sau đó... ngẩn người!

Chỉ thấy người đang ngồi ngay ngắn trên giường y phục gọn gàng sạch sẽ, đầu tóc rối tung giờ đã bó lên gọn ghẽ, hàm râu che lấp gần nửa khuôn mặt được cạo sạch, lộ ra gương mặt gầy gò nhưng đẹp đẽ, nghiêm nghị.

“Tiền bối?” Nàng kinh ngạc hô nhỏ, không dám tin vào mắt mình.

Nam nhân trước mắt tuy ăn uống thiếu thốn lâu ngày mà gầy như xương khô nhưng chỉ dựa vào ngũ quan, thần thái, không khó nhận ra trước khi gặp nạn ông là nam nhân rất đẹp mắt.

“Nhìn không ra à? Người là đồ ngu hay dần độn hả?” Bị nàng nhìn đến bốc hỏa, dù bề ngoài của tiền bối đã khá lên nhưng tính tình thì vẫn nóng nảy như cũ.

Thôi đi! Măng người như vậy, xác thật là tiền bối rồi.

Mỉm cười, Trầm Đãi Quân lấy bánh nướng mua trên đường lúc nãy ra đưa cho ông, “Tiền bối, người ăn lót dạ trước đi, chút nữa ta nói tiểu nhị mang cơm lên.”

Nhận lấy bánh, tiền bối không vội ăn ngay, đôi mắt đen nhánh sáng ngời đăm đăm nhìn nàng một cách phòng bị, lạnh lùng chất vấn: “Tiểu nha đầu, người rốt cuộc có mục đích gì? Vì sao lại tốt với một kẻ nói năng ác độc, thái độ tệ hại với người?”

Vốn dĩ ông ta cho rằng sau khi cứu mình nàng sẽ bỏ đi, không ngờ chẳng những không có, còn ân cần hỏi han mình, hoàn toàn không để tâm việc mình chữa bói nàng.

Trầm Đãi Quân ngây ra, nghĩ một hồi liền cười: “Kì thật ta cũng không hiểu, bởi vì trước đó ta cũng không đối tốt với người mình đã cứu như vậy!”

Du Tử Nam từng ném qua việc bị nàng lãnh đạm đối đãi đó thôi!

Tiền bối hết sức bất mãn với kiểu trả lời của nàng nhưng đoạn thời gian này ở chung, trong lòng xác định quả thật nàng không có mục đích, âm mưu gì, hừ lạnh, vênh mặt lên: “Lúc nãy người nói có thể chữa được chân phải của ta?”

Gật đầu, nàng dịu giọng: “Có điều khách điểm không phải chỗ chữa vết thương tốt, tốt nhất là thuê một gian nhà dân ở gần đây.”

Muốn trị được chân phải của ông ta, đánh gãy xương xong lại sắp xếp lại, mất rất nhiều thời gian, ở lâu trong khách điểm không phải biện pháp.

Không ngờ ông ta lại lắc đầu, vẻ mặt kiên quyết nói: “Không, ta phải nhanh chóng trở về một chỗ, không thể ở tạm nơi này.”

Lần này Trầm Đãi Quân hơi khó xử, còn chưa kịp nói thêm lại nghe ông ta tiếp tục

“Nương tử của ta cũng là thầy thuốc, y thuật không ai bì kịp. Nếu người cũng học y, không bằng theo ta trở về, cùng nương tử ta bàn bạc xem nên chữa cái chân ta như thế nào.” Ông ta nghĩ tiểu nha đầu trước mặt này có ân với mình, dẫn nàng về bề ngoài là bàn thảo y thuật, thật ra là để nương tử tinh thông y thuật của mình chỉ điểm cho nàng, cũng coi như là báo đáp ân tình.

Không ai bì kịp?

Nhướng mảy, Trầm Đãi Quân không nghĩ ra còn có ai vượt qua y thuật của nương nàng, có điều dù sao nàng cũng không có mục đích, ông ta lại kiên trì nhận định y thuật của nương tử siêu phàm. Vậy đi cùng

ông ta cũng không sao, nói không chừng nhờ đó mà có được một bằng hữu y thuật cao siêu, vừa bàn luận được với người đó mà tài nghệ cũng tăng tiến, vậy cũng tốt.

Nghĩ thế, nàng mỉm cười gật đầu, “Được rồi! Tiền bối, ta đưa người về chỗ người muốn.”

“Ta còn phải nhờ tiểu nha đầu người đưa về chắc? Nếu không phải người cứu ta ra, còn lâu ta mới dẫn người về nhé!”

Trở mặt như lật sách, tiền bối lại nổi nóng rồi.

“Được được, đây là vinh hạnh của ta được tiền bối xem trọng, đưa người về cùng tôn phu nhân thảo luận y thuật.” Biết nghe lời phải, Trầm Đãi Quân sửa miệng rất tự nhiên.

Ai biết vị tiền bối này lại không nhận tình, lập tức nổi nóng chửi bới một hồi. Đối với một người bị vây khốn trong sơn động hơn hai mươi năm mà nói, tinh thần và thể lực của ông ta kì thật không tệ chút nào.

9. Chương 9

“Nương, người có nghĩ tới nếu như cha trở về, hai người sẽ làm gì không?” Vừa phớt nhắng vừa lột hạt dẻ, thiếu nữ thanh tú thành hình lên tiếng hỏi.

“Còn làm gì chứ?” Hai mắt mơ màng, mỹ phụ cười khê “Con lớn đến chừng này, cha con chưa từng ôm qua con, cũng không thấy được dáng vẻ trẻ con bụ bẫm của con. Nương hi vọng có một ngày, con sinh được một bé gái giống con y hệt, sau đó ta và cha con ngồi ở đây, vừa sưởi nắng vừa ngậm kẹo dừa cháu, vậy là thỏa mãn lắm rồi.”

Tưởng tượng ra khung cảnh đó, thiếu nữ thanh tú hoảng hốt một chút, muốn cười, cuối cùng lại vẫn trầm mặt.

Ôi... nguyện vọng đơn giản như vậy nhưng thật khó thực hiện.

Vì đáp ứng tiền bối theo ông ta về chỗ ông ta muốn, Trầm Đãi Quân mua một chiếc xe ngựa làm phương tiện đi đường. Có điều không rõ vì ông ta trải qua chuyện gì đó, hay có lẽ là có nguyên nhân khác, mỗi lần nàng hỏi ông ta muốn đi đâu, tiền bối đều không chịu nói địa điểm chính xác cho nàng, chỉ dùng thái độ hung ác bắt nàng đi theo hướng mình chỉ. Lâu dần, nàng cũng không hỏi nhiều nữa.

Cung cách ở chung của hai người nói ra cũng thật kì quái. Từ đầu tới đuôi, Trầm Đãi Quân không hề hỏi tên ông ta, suốt dọc đường chỉ xưng hô “tiền bối” mà vị tiền bối này cũng chẳng hỏi tên nàng, cứ một mực “tiểu nha đầu, tiểu nha đầu” mà gọi. Thành ra hai người này coi như là...

Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã?

Tóm lại, bất kể thế nào, hai người một đường bình an thẳng tiến theo phương hướng ông chỉ. Có điều càng đi gần tới nơi, nghi ngờ trong lòng Trầm Đãi Quân càng lớn.

Lúc xe ngựa dừng lại dưới chân Tử Vân Phong, ánh mắt nàng nhìn ông ta cực kỳ phức tạp, không biết nên nói gì.

“Mau! Mau công ta lên đỉnh núi!” Hấp tấp thúc giục, ông ta biết xe ngựa chỉ đi được tới đây, đường lên núi quá hẹp, xe ngựa không thể đi tiếp được.

Lẳng lẳng công ông lên lưng, Trầm Đãi Quân vận lực dưới chân, một đường phi thẳng lên núi đồng thời đau xót phát hiện cánh tay ôm cổ mình đang run rẩy.

Con người cảm phần thể tục lại nóng nảy, tâm tình không tốt là chỉ tay lên trời mắng chửi, hôm nay lại run lên...

“Tiền bối...” Khẽ khàng, trong tiếng gió thổi vu vu, nàng mở miệng hỏi một vấn đề lẽ ra phải sớm hỏi ngay từ đầu, “Có thể thỉnh giáo tôn tính đại danh chăng?”

Tên của cha, chỉ trong lúc hai mẹ con nàng thăm thì riêng tư nương mới nói cho nàng, cả sư đệ muội cũng không biết.

“Thỉnh giáo cái gì? Đến lúc nên biết, người tự nhiên sẽ biết!” Tức giận mắng, ông trợn mắt quát nàg: “Giờ nhanh chân cõg ta lên núi đi, có người đang chờ ta đấy!”

Phải rồi! Người đó đã chờ người hơn hai mươi năm rồi, chờ đến hương tiêu ngọc vẫ, hóa thành cát bụi rồi... hốc mắt đỏ hoe, Trầ Đă Quân chua xót trong lòng, nhưng lại có cảm giác an ủi khó hiểu.

Ừ... chỉ ít nươg không tin sai người. Bà quả thật rất hiểu cha, bởi vì ông thật sự không có quên bà, chẳng qua bị tàn phế hai chân, bị giam hãm trong sơn động mà thôi.

Đẩy mắt Trầ Đă Quân mơ hồ lấp lánh ánh nước, bước chân càng nhanh, nhằm hướng nhà trúc mà đi. Không tới một lát, khi căn nhà trúc đập vào tầm mắt, người trên lưng kích động kêu lớn.

“Vân Nươg... Vân Nươg... để nàg khổ sở chờ đợi rồi... ta về rồi...” Thanh âm nghẹn ngào khàn khàn không ngừng vang vọng trong gió, giọng nói của ông mơ hồ kèm theo tiếng khóc thê lương, “Vân Nươg... là ta không tốt, để nàg chờ khổ sở... nhưng mà cuối cùng ta cũng về rồi... ta về rồi...”

Trở về, nhưng lại là chia ly vĩnh viễn...

Lặng lẽ rơi nước mắt, Trầ Đă Quân im lặng cõg ông đi đến trước nhà trúc nhưng lại không đi vào nhà mà vòng qua bên cạnh, nhẹ nhàng đặt ông xuống trước một nắm mồ nhô lên dưới gốc phong.

Nam nhân đầu tiên không hiểu ý nàg, định mở miệng mắng người. Sau khi nhìn rõ tên trên bia, ông như bị sét đánh, kể đó một tiếng gào khóc xé trời vang lên.

“Không!” Không dám tin vào mắt mình, nam nhân không thể đi được, chỉ biết lặn đến trước mộ, ôm chặt lấy bia mộ lạnh băng, gào khóc khàn cả giọng: “Ta về rồi mà... ta về rồi mà... Vân Nươg, ta xin lỗi nàg... là ta phụ nàg...”

Thấy ông gào khóc bi thương cùng cực, Trầ Đă Quân chỉ biết đứng lặng một bên tuôn lệ.

Đúng vậy! Là cha phụ nươg, bởi vì nươg mất sớm chẳng phải là do si ngốc chờ đợi mà không thấy người về, lâu ngày sầu não mà thành tâm bệnh đó sao.

Nhưng cha cũng không phụ nươg, bởi vì ông vẫn tâm tâm niệm niệm bận lòng bà. Sau khi thoát khỏi cảnh, một khắc cũng không chờ mà chạy thẳng về đây, chỉ tiếc là đã trễ...

Đã về trễ rồi...

“Vân Nươg... Vân Nươg... là ta phụ nàg...” Nam nhân đau lòng kêu khóc không ngừng, tiếp đó lại điên cuồng chỉ trời, vừa khóc vừa cười gào thét, “Lão tặc thiên, người là kẻ đui mù không phân biệt phải trái. Kẻ giết người phóng hỏa thì đeo đai vàng, người sửa cầu làm đường lại chết không toàn thây, ác nhân làm chuyện phi pháp thì vui vẻ khoái hoạt, chân chính lương thiện lại chết không được yên.

Vân Nươg làm sai chuyện gì mà người bắt nàg đi? Nếu muốn bắt Vân Nươg, vì có gì không bắt ta luôn đi... lão tặc thiên, đời này ta cũng không tin người nữa, ta nguyên rửa người... suốt đời suốt kiếp nguyên rửa người...”

Ông vừa kêu khóc vừa chửi bới một hồi, ánh mắt lại trở nên điên cuồng, hung tợn nhìn chăm chăm Trầ Đă Quân.

Ông cắn hận quát: “Người rút cuộc là ai? Vì sao đến đây lại biết chỗ này có ngôi mộ? Người là người của tên cầu tặc kia phải không? Hôm nay người không nói cho rõ ràng, ta cho người chết không chỗ chôn!”

Thấy thần sắc ông điên cuồng, dường như trở lại trạng thái lúc hai người gặp mặt lần đầu nơi sơn động, tinh thần hết sức bất ổn, bất kỳ lúc nào cũng có thể nhập ma; sống mũi Trầ Đă Quân cay cay, nước mắt đọng đầy nơi khóe nhưng giọng điệu vẫn dịu dàng, “Tiền bối, người tên là Trầ Vân Sanh, đúng không?”

“Sao người biết? Ai nói với người?”

Ánh mắt cuồng loạn hơi thanh tỉnh một chút, Trầ Vân Sanh, đứng đầu giang hồ tứ đại công tử ngày xưa hôm nay hai chân đã tàn phế, tính tình cổ quái lại nóng nảy; mặt mày hung ác gào thét, đáy mắt hiện ra sát ý.

Làm như không thấy sát ý trong mắt ông, Trầm Đãi Quân đăm đăm nhìn ông, môi hiện lên một nụ cười bi thảm.

“Nương tử của người tên là Hoa Vân Nương, kết duyên với người năm người hai mươi lăm tuổi. Người tặng cho bà vật định tình là một miếng ngọc bội, bà tặng lại cho người một cái khóa trường mệnh đã đeo từ nhỏ, đúng không?”

“Người... người... người rốt cuộc là ai?” Trầm Vân Sanh kinh ngạc nhìn nàng chăm chăm, không hiểu vì sao nàng lại biết rành mạch chuyện của mình và Hoa Vân Nương.

Chậm rãi móc một miếng ngọc bội vẫn luôn mang theo bên mình ra, trong ánh mắt thình lình thất chặt lại của ông, nước mắt của nàng rớt cuộc tuôn trào, “Nương của con đặt tên con là Đãi Quân. Mãi đến khi lâm chung, bà vẫn tin rằng nam nhân mình si ngốc chờ đợi nhất định sẽ có ngày trở về tìm hai mẹ con chúng ta. Bà nói bà không hối hận, vĩnh viễn không hối hận...”

Không ngờ tới nàng lại là...

Lại là...

Đờ đẫn, kinh ngạc nhìn gương mặt thanh tú trước mắt, mặt Trầm Vân Sanh xám như tro tàn, nhưng ánh mắt không hề chớp cứ nhìn nàng chăm chăm...

Đúng rồi... đúng rồi... sao ông lại đần độn như thế chứ, ở chung lâu như vậy mà không nhận ra?

Đứa bé này rõ ràng có dung mạo của Vân Nương, mũi miệng của mình, còn cái cằm này, hiển nhiên là giống nương của mình như đúc... sao ông lại hồ đồ đến độ không nhận ra?

Hóa ra Vân Nương còn để lại một đứa con gái cho ông...

Còn để lại một nữ nhi...

Vui buồn lẫn lộn, tâm tình Trầm Vân Sanh kích động dữ dội, nhất thời không nói được, chỉ biết run rẩy đưa tay ngoắc nàng lại bên mình...

“Cha...” Kêu khóc nhào vào lòng ông, Trầm Đãi Quân khóc lớn, “Nương một mực tin cha sẽ về... nương luôn tin...”

“Đãi Quân, con gái của cha...”

Ôm chặt lấy thân sinh nữ nhi mà bản thân không biết sự tồn tại của nó, Trầm Vân Sanh gào khóc ầm ĩ, không ngừng tự trách.

“Là lỗi của cha... cha cô phụ hai mẹ con con... là lỗi của cha...”

Vùi trong lòng ông, Trầm Đãi Quân lắc đầu, khóc nỉ non, nước mắt nói sao cũng không ngừng được.

Dưới trời thu quang đãng, hai cha con vừa nhận nhau ôm chặt lấy nhau, vì tang mẹ, vợ đi mà khóc thương, cũng vì cha trở về, nhận con mà rơi lệ.

Đêm khuya, đau xót lúc ban ngày cũng đã nguôi đi một chút. Hai cha con tuy vẫn thương tâm như cũ, nhưng đã ngồi xuống chuyện trò đàng hoàng, bù đắp khoảng trống hơn hai mươi năm qua.

“Cha...” Nhẹ nhàng kéo bàn tay gầy như que củi của ông, Trầm Đãi Quân đau lòng hỏi han: “Vì sao cha lại rơi xuống sơn động, đến nỗi tàn phế hai chân, hãm dưới tuyết nhai chứ?”

Nghĩ đến cha một mình bị khốn ở nơi đó suốt hai mươi năm trường, có bao nhiêu khổ khổ, có thể sống sót trong tình cảnh đó thật sự là kì tích.

Nàng không nhắc còn đỡ, vừa nhắc tới, Trầm Vân Sanh lại kích động đến nỗi toàn thân run bần bật, nghiêng rặng nghiêng lợi rống lên, “Là tên cầu tặc đó, là tên cầu tặc đó hại ta như thế, ta sẽ không bỏ qua cho hắn... tuyệt không bỏ qua...”

Thấy ông lại có dấu hiệu nổi điên, Trầm Đãi Quân vội vã vỗ vỗ tay ông, đến khi ông hơi trấn tĩnh lại, vỗ nhẹ mu bàn tay nàng, tỏ vẻ mình không sao, nàng mới nhỏ nhẹ hỏi

“Cha, người nói cầu tặc là ai?” Rốt cuộc là ai hại ông tới nông nỗi này?

Nghĩ đến tên cầu tặc đó, mắt Trầm Vân Sanh lộ hung quang, cắn hận đáp: “Con biết giang hồ tứ đại công tử ngày trước?”

Gật gật đầu, Trầm Đãi Quân nhớ Du Tử Nam từng đề cập qua, vì thế chậm rãi điểm danh, “Ngoài cha ra, ba người còn lại hiện giờ là trang chủ Tùng Nguyệt sơn trang, bảo chủ Hắc Phong Bảo, còn một người là trang chủ Vũ gia trang được xưng tụng là Vũ Trọng Tài.”

Lúc Du Tử Nam nhắc tới tên cha, nàng từng âm thầm ôm hi vọng, bình tĩnh nghe ngóng, đáng tiếc Du Tử Nam cũng không biết rõ.

Trên giang hồ quả thật cũng chưa từng có người thấy tung tích của cha, thế nên nàng cũng không biết làm thế nào. Ai ngờ đến cuối cùng lại để nàng đánh bậy đánh bạ cứu được cha. Cái này không biết nên nói là cơ duyên xảo hợp, hay là ông trời có mắt?

Chỉ là nếu nói ông trời có mắt, chắc chắn cha sẽ hừ mũi, không đồng ý đầu tiên. Nói không chừng đến cuối còn muốn nổi điên mắng trời nữa.

“Vũ Trọng Tài?”

Giống như nghe được chuyện buồn cười nhất thiên hạ, vẻ mặt Trầm Vân Sanh khinh miệt, cười như phát điên.

“Ha ha ha... ta không biết là tên cầu tặc vô sỉ hèn hạ đó còn có thể trở thành trọng tài võ lâm đấy? Thật sự là chuyện chê cười nhất thiên hạ! Ha ha ha.. lão tặc thiên quả nhiên bao che cho cầu tặc sao? Phải rồi! Phải rồi! Điều công chữ tặc trên lưng, hai bên cầu kết nhau cũng là lẽ thường...”

Chẳng lẽ kẻ hại cha là Vũ Trọng Liên, kết bạn khắp nơi, được võ lâm nhân sĩ sùng bái kính trọng?

Trầm Đãi Quân vừa ngạc nhiên vừa kinh hãi, hấp tấp hỏi dồn: “Cha, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Tiếng mắng chửi nguyên rửa liên tiếp ngừng lại, Trầm Vân Sanh nghiêng răng phần hận: “Uống cho ta đối đãi với cầu tặc như bằng hữu. Ai ngờ hần lòng lang dạ sói, thừa dịp chúng ta đồng hành âm thầm hạ được, đội công lực của ta mất đi, một chuồng đánh ta rút xuống tuyệt nhai. Nhưng hần ngàn vạn lần không ngờ mệnh ta chưa dứt. Vách vực có mấy cây tùng đã làm giảm lực rơi của ta, mà cây tùng dưới khoảng đất bằng lại giúp ta tránh được thảm kiếp rơi xuống đáy vực tan xương nát thịt. Tuy vì thế đại nạn không chết nhưng lại phế đi hai chân, không leo lên được, xuống cũng không xong, bị vây trong sơn động hơn hai mươi năm.”

Không ngờ được sự việc là như thế, Trầm Đãi Quân nghĩ đến tình cảnh năm đó ông rơi xuống sơn động, thân bị trọng thương lại không cách nào thoát thân; không biết đã cô độc tuyệt vọng đến cỡ nào. Khó trách thôn dân hiểu lầm ông là ác quỷ gào khóc, dù sao ông cũng chỉ có thể dùng tiếng rống gào để phát tiết uất hận đau khổ trong lòng.

Nàng khe khẽ thở dài, lại khó hiểu hỏi tiếp: “Cha, con không hiểu, vì sao Vũ Trọng Liên lại muốn hại cha?”

Nghe xong, Trầm Vân Sanh cười mỉa mai, nhưng ánh mắt lạnh lẽo hung ác khi chuyển sang người bên cạnh thì nháy mắt trở nên âm áp.

“Nhớ miếng ngọc bội cha đưa cho nương con không?”

Gật đầu, nàng tự động lấy ngọc bội trong túi ra.

“Đó là tâng bảo đồ!” Trầm Vân Sanh cười, tiếng cười từ từ to dần, cực kỳ đắc ý.

“Hai trăm năm trước, có một vị võ lâm minh chủ danh chấn giang hồ, đánh khắp thiên hạ không địch thủ. Nghe nói ông ta cả đời không kết hôn, chỉ lưu lại một miếng ngọc bội, trong đó có bản đồ ghi lại nơi chôn giấu tuyệt học, tài phú cả đời của ông ta.”

“Là cái này sao?”

Trầm Đãi Quân tò mò lật tới lật lui miếng ngọc bội, nhìn sao cũng không thấy được tâng bảo đồ chỗ nào.

Trầm Vân Sanh gật đầu, không ngớt cười lạnh, “Ngọc bội này là trong lúc vô tình ta có được. Năm đó chỉ cảm thấy thú vị, hoàn toàn không có ý định đi tìm bảo tàng. Không biết tên cẩu tặc đó từ đâu mà biết ta thu được miếng ngọc bội này, sinh lòng tham, mới dùng được hại ta, muốn cướp miếng ngọc. Nhưng hẳn không bao giờ ngờ được, ta đã sớm đem ngọc bội tặng cho nương con.” Nói xong, ông lại cười như điên, trong tiếng cười còn có đau xót cùng cực.

Nếu có thể làm lại một lần, ông nhất định sẽ vất ngay khi vừa nhặt được nó.

Nhìn mà xem, chỉ vì miếng ngọc bội này, vì lòng tham của con người mà cuộc đời ông bị hủy hoại, còn chia cách với nữ tử mà ông yêu nhất, trọn đời cũng không thể gặp lại.

Nghe ra sự bi ai tuyệt vọng trong tiếng cười của ông, Trầm Đãi Quân không khỏi thở dài trong lòng, kể đó nhỏ nhẹ hỏi tiếp: “Trong sơn động, cha làm sao mà duy trì cuộc sống?”

Không nước uống, không đồ ăn, sao cha sống được chứ?

“Vách đá trong động có rỉ nước, nếu khát thì liếm vách đá. Còn thức ăn, gần sơn động chim bay qua không ít. Cứ hai, ba ngày lại có chim đậu trước cửa động, muốn bắt cũng không quá khó, gặp may còn có thể nhân lúc bắt chim hái được ít quả chín. Tuy không lấp đầy bụng được nhưng cũng khiến cha sống sót.”

Ông dựa vào đó mà sống tới giờ, chẳng trách gầy đến như vậy.

Trầm Đãi Quân chưa xót không thôi, chỉ biết siết chặt lấy bàn tay gầy quắt của cha, nghẹn ngào nỉ non, “Cha, đau khổ gì cũng đã qua rồi, toàn bộ qua hết rồi.”

Gật đầu, Trầm Vân Sanh chăm chú nhìn nàng, mơ hồ cười cười, “Phải, đều qua rồi! Vân Nương còn để lại một nữ nhi cho ta mà...”

Thấy ông mơ mơ hồ hồ, vẻ mặt nửa tỉnh táo nửa u mê, Trầm Đãi Quân càng thêm đau xót, nhẹ nhàng đỡ ông nằm ngay ngắn trên giường, dịu dàng dỗ dành, “Cha, người mệt rồi à? Ngủ một giấc đã, những chuyện khác ngày mai cha con ta nói tiếp.”

Không cự tuyệt, Trầm Vân Sanh nắm chặt bàn tay mịn màng của con gái không chịu buông, chăm chú nhìn nàng một lúc lâu, mệt mỏi không chịu được mới chậm rãi nhắm mắt ngủ.

Thấy ông đã chìm vào giấc ngủ, Trầm Đãi Quân ngồi cạnh ông thêm một lát nữa, đến khi ông thực sự ngủ say rồi, lúc này mới cầm nến lên, rời khỏi căn phòng vốn là của nương nàng.

Nhẹ nhẹ bước về phòng mình, thu dọn một chút, đang định nằm xuống ngủ lại phát hiện thấy đầu giường có đặt một phong thư.

Nét chữ này... là sư đệ!

Không lẽ sau khi nàng đi một thời gian, sư đệ muội từng trở về đây?

Tim đập thật nhanh, nàng run run mở thư ra...

Sư tỷ,

Rõ ràng tỷ nói muốn về Tử Vân Phong chờ bọn đệ, vì sao cuối cùng lại một mình bỏ đi?

Muốn vân du thiên hạ, thu thập kì hoa dị thảo, bọn đệ có thể đi cùng tỷ, sao tỷ không chờ bọn đệ về rồi đi? Rõ ràng tỷ cố ý bỏ rơi bọn đệ! Sư tỷ, tỷ là đồ lừa đảo, tỷ lừa bọn đệ lắm quá!

Bọn đệ mặc kệ! cho dù tỷ muốn vứt bỏ bọn đệ, không cần bọn đệ nữa, chúng ta chết cũng quấn lấy tỷ, không buông tỷ ra đâu!

Thế nên bọn đệ quyết định rồi, cho dù tỷ trốn đến chân trời góc bể, bọn đệ cũng phải tìm ra tỷ, không cho phép tỷ vứt bọn đệ lần nữa.

Còn nữa, để báo thù tội tỷ vất bỏ bọn đệ lần này, bọn đệ quyết định sau khi tìm được tỷ sẽ đào hố chôn tỷ xuống, đến khi tỷ nhận sai mới thôi. Cuối cùng, nếu tỷ nhìn thấy phong thư này tức là tỷ đã về Tử Vân Phong. Đã về rồi thì không cho phép đi nữa, bất kỳ lúc nào bọn đệ cũng có thể trở về xem tỷ về chưa.

Nhớ đó, không cho phép đi nữa!

Sư đệ, sư muội vừa tức giận vừa khó chịu viết.

Nhìn bức thư sắc mùi trẻ con lại chân tình, Trầm Đãi Quân dở khóc dở cười, trong lòng ngũ vị tạp trần, cuối cùng thở dài một tiếng khe khẽ.

Aizz... nương tuy đã mất, nhưng cuối cùng cũng đợi được cha về, còn nàng thì sao?

“Kì quái, rõ ràng bà bà dưới chân núi nói đã gặp sư tỷ, sao chúng ta tìm mãi không ra?”

Vòng tới vòng lui trong núi mấy bận vẫn không nhìn thấy tăm hơi sư tỷ đâu, Hoa Diệu Diệp không khỏi âu sầu.

“Đừng buồn, chúng ta lại tìm nữa, nói không chừng lát nữa sẽ tìm thấy.” Hoa Đan Phong không ngừng ra sức tạo hi vọng cho mình và sư muội.

“Sư huynh, huynh nói có khi nào chúng ta và sư tỷ bỏ lỡ nhau không?” Nhíu mày suy đoán, Hoa Diệu Diệp cảm thấy rất có khả năng, “Có lẽ lúc chúng ta đi vào núi, sư tỷ đã rời đi rồi!”

Chân đang sải bước đột ngột cứng ngắc, Hoa Đan Phong bị thảm phát hiện, khả năng này rất lớn, cực kỳ lớn. Bằng không, không có khả năng bọn họ quay vòng vòng bao nhiêu ngày mà dấu chân của sư tỷ một vết cũng không tìm được.

“Sư muội, muội nói có khả năng lắm!”

Xụ mặt, biểu tình của hắn rất thâm trầm.

“Tiếp theo chúng ta nên đi đâu đây?” Hoa Diệu Diệp cũng rầu rĩ, không nhận được oán giận.

“Lúc trước sao lại không phát hiện sư tỷ sẽ chạy như thế chứ? Muội còn cho rằng hai chúng ta mới là cao thủ chạy bừa đi loạn, không ngờ sư tỷ mới thật là chân nhân bất lộ tướng, thật sự là quá xem thường tỷ ấy rồi.”

“Ài... ta phát hiện chạy thế này cũng không phải là chuyện tốt.” Hoa Đan Phong cảm thấy bị thương.

Chẳng trách lúc trước hắn và sư muội chạy loạn trên Tử Vân Phong sẽ làm sư phụ và sư tỷ cảm thấy đau đầu bất lực.

Nhiều ngày tìm người không có kết quả, lại thêm hoài nghi sư tỷ đã sớm bỏ đi, hai sư huynh muội nào đó vô cùng rầu rĩ ngồi xuống đất vẽ vòng tròn, vẽ vẽ một hồi, hai người đồng loạt nghĩ tới chuyện gì đó ngược mặt nhìn nhau, đáy mắt sáng lấp lánh.

“Sư huynh...”

“Sư muội...”

“Huynh nói có phải sư tỷ đã...”

“Về Tử Vân Phong rồi?”

Hai người hỏi một câu đáp một câu, sau đó không hẹn mà cùng nhảy dựng lên.

“Đi!”

“Về Tử Vân Phong!”

10. Chương 10

“Kiêm gia thương thương, bạch lộ vi sương. Sở vị y nhân, tại thủ nhất phương...”[8]

Giữa rừng núi xanh ngút ngàn, tiếng ngâm nga vang vọng lãng đãng như gió xuân trong mát, nam tử tướng mạo tuấn tú, khí chất nho nhã tâm tình vui vẻ, một bên ngâm nga cổ thi, một bên gặt các nhánh cây um tùm đang ngăn lối đi.

“Tổ hồi tông chi, đạo trở thả trường. Tổ du tông chi, uyển tại...” Gặt hết nhánh cây cuối cùng, ông bước ra khỏi khu rừng rậm rạp, đập vào đầy mắt là một con suối nhỏ trong veo, nước chảy róc rách.

Bên bờ suối, nữ tử xinh xắn áo trắng như tuyết nghe tiếng động ngược mắt lên nhìn, sóng mắt trong trẻo bóng bành, phản chiếu bóng người thon dài vừa đến. Làn thu thủy xinh đẹp tuyệt vời đó làm nam tử không khỏi nở một nụ cười thâm tình, đôi môi đẹp để buông ra thì từ còn chưa hết...

“Thủy trung ương...”

“Cha... cha...”

Khó có dịp ngày đông nắng ấm, nam nhân gầy như bộ xương nằm trên giường trúc mơ mơ màng màng mở mắt ra, thần trí mơ hồ dường như không nhận ra được gương mặt đang lay động trước mắt là ai nhưng vô thức vẫn biết mình không thể tổn thương người đó, mãi đến khi giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ vang lên lần nữa.

“Cha, con là Đãi Quân. Cha không nhớ sao?” Nhỏ nhẹ nhắc nhở, thân hình mảnh mai, tướng mạo tuy không thể nói là xinh đẹp nhưng lại lộ ra nét thanh tú linh động. Trong mắt Trầm Đãi Quân xẹt lên một chút âm đạm ưu thương.

Từ lúc vô tình cứu được cha khỏi Âm sơn, hai cha con nhận nhau đến nay đã được một đoạn thời gian. Tuy nói phần lớn thời gian ông khá bình thường, nhưng ngẫu nhiên sẽ có lúc thần trí hỗn loạn. Tựa như đang ở trong ác mộng bị hãm trong sơn động dưới tuyết nhai, lúc cười lúc khóc, lúc điên cuồng chỉ trời mắng chửi, bất kỳ lúc nào cũng có dấu hiệu điên rồ.

Cũng vì thế, mấy ngày nay, trong lúc điều trị thân thể suy tàn của cha do chịu cảnh đói rét khổ cực hơn hai mươi năm để lại, nàng luôn thêm thảo dược có tác dụng an thần trong thuốc, để ông có thể trấn định tâm thần.

Ôi... ai có thể ngờ, cha năm xưa nổi danh giang hồ, ôn hòa nhã nhặn, phong độ ngời ngời, đứng đầu tứ đại công tử lại bị kẻ gian hãm hại đến nông nỗi này?

Cứ nghĩ đến đó là lòng nàng lại chua xót, hốc mắt đỏ hoe, song vẫn dịu dàng gọi khẽ.

“Cha, con là Đãi Quân, cha nhớ chưa?”

Đãi Quân... phải rồi! Con gái ông, Đãi Quân.

Thần trí hoảng hốt dần dần tỉnh táo lại, Trầm Vân Sanh chậm chạp ngồi dậy dưới sự giúp đỡ của con gái, ngơ ngác nhìn con đầm đăm cả nửa ngày mới thấp giọng nỉ non, như ảo như thật, “Quân nhi, cha nằm mơ gặp nương con...”

Sống mũi cay xè, Trầm Đãi Quân nhẹ nhàng chỉnh lại tóc mai bị rối của ông, hỏi nhỏ: “Nương người có tốt không?”

Gật đầu, ánh mắt ông trở nên hiền hòa, thâm tình nỉ non như đang trong mộng: “Ừ... Vân Nương vẫn xinh đẹp nhàn nhã như trước...”

“Đó! Nương ở trên trời rất tốt, cho nên cha cũng phải mạnh khỏe lên... khỏe lên...” Giọng hơn ghen, mắt Trầm Đãi Quân đỏ hồng, lòng mong mỏi cho dù cha không vì bản thân, chỉ ít cũng vì con gái mình mà giữ gìn sức khỏe.

Dường như nhìn thấu được tâm tư nàng, Trầm Vân Sanh đưa bàn tay gầy tóp yêu thương vỗ vỗ tay con gái, ánh mắt hiền hòa: “Con là nữ nhi Vân Nương lưu lại cho ta, cha đương nhiên phải vì con mà khỏe lên rồi.”

Bấy giờ Trầm Đãi Quân mới mỉm cười, dịu dàng nói tiếp: “Cha, đi nghỉ trưa thôi, con công cha vô phòng! Đừng ngủ bên ngoài, gió thổi sẽ cảm lạnh, không tốt đâu.”

Lắc đầu, Trầm Vân Sanh nói khẽ: “Không! Khó có dịp hôm nay nắng ấm, cha muốn phơi nắng nhiều chút, với lại...” Hơi ngừng lại, ánh mắt lướt qua nắm mồ đã dọn dẹp sạch sẽ dưới gốc phong, thần sắc ông mờ mịt, lẩm bẩm, “Cha muốn ở cùng nương con một lát nữa...”

Nếu... nếu nương có thể sống thêm hai năm, hoặc nếu cha có thể thoát nạn sớm hơn hai năm, cha và nương đã không đến nỗi âm dương cách biệt, kể cả một lần gặp mặt cuối cùng cũng không có được.

Trầm Đãi Quân khổ sở trong lòng, có đến nửa ngày mới ổn định tâm thần, lúc này mới chậm rãi mở miệng: “Cha, điều dưỡng thêm vài ngày nữa, có thể bắt đầu chữa trị chân của cha rồi.”

A... may mà nàng hái không ít Thạch linh thảo có công dụng nối xương tiếp gân tuyệt hảo trên Âm sơn, lần này có thể phát huy công dụng rồi.

Trầm Vân Sanh nhìn hai chân bị ác tặc hãm hại khiến cho tàn phế, nghĩ tới ngày sau tuy không thể lành lặn hoàn toàn nhưng ít nhất có thể khá được một chân, để ông chống gậy đứng lên lần nữa, trong lòng không khỏi kích động một trận, hai mắt sáng quắc, khó che giấu được kích động, gật đầu.

Chờ đó! Chờ ông đứng lên lần nữa, ông thề nhất định đem cẩu tặc kia thiên đao vạn quả, để cẩu tặc muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!

Thấy vẻ mặt ông sôi sục, Trầm Đãi Quân mỉm cười, nhỏ giọng hỏi: “Cha, lát nữa con còn phải đi hái một ít thảo dược, cha ở nhà một mình được không?”

“Đương nhiên được!” Cảm giác bị con gái xem như con nít, Trầm Vân Sanh trợn mắt, giọng điệu tuy không hung hăng nhưng vẫn có chút tức tối.

“Đừng lo cho cha, cha con còn chưa đến nỗi vô dụng, cứ đi đi!” Nói xong còn dùng sức phất tay, làm bộ đuổi người.

Trầm Đãi Quân thấy vậy không nhịn được cười thầm. Tuy nói trời nắng ấm nhưng nàng vẫn sợ cha nằm bên ngoài quá lâu, nếu để nhiễm lạnh không tốt. Vì thế nàng không yên tâm, lại đi vào phòng ôm ra một tấm đệm lông đắp cho cha, lúc này mới xách giỏ lên đi ra hậu sơn hái thuốc.

Ngày đông, rừng lá tiêu điều, trên con đường mòn lên núi, một đôi nam nữ trẻ tuổi đang cấp tốc chạy lên Tử Vân Phong, hai gương mặt hiện rõ nét phong trần cùng bất an.

Không biết sư tỷ có về Tử Vân Phong chưa? Nếu bọn họ đoán sai thì sao?

Cẩn cẩn cánh môi hồng, Hoa Diệu Diệp âm thầm lo lắng, thật sự không nắm chắc, cuối cùng không nhịn được lên tiếng, “Sư huynh, nếu... nếu sư tỷ chưa từng trở về thì sao?” Hoặc là sư tỷ căn bản không tính về Tử Vân Phong, cả đời vứt bỏ bọn họ?

Nghi vấn sau, nàng căn bản không dám nói ra, chỉ sợ hỏi sẽ thành thật.

“Không đâu!” Lớn tiếng phủ nhận, Hoa Đan Phong nghĩ cũng không muốn nghĩ tới khả năng này.

“Ta có dự cảm, sư tỷ nhất định đã về đến nhà, đang chờ chúng ta.”

Hắn biết, sư tỷ vĩnh viễn sẽ không bỏ rơi bọn họ, nàng nhất định đã về Tử Vân Phong, đang chờ bọn họ về.

Đến tốt cùng, sư huynh đào đâu ra niềm tin vững chắc như vậy? Hoa Diệu Diệp nghi hoặc trong lòng nhưng không dám hỏi thẳng, chỉ vì hiếm khi sắc mặt sư huynh khó coi như vậy.

Cứ thế, hai sư huynh muội trầm mặc không nói, chạy thẳng lên núi. Một lát sau, căn nhà trúc nơi sinh sống từ nhỏ tới lớn đã hiện ra trong tầm mắt, làm cả hai không khỏi gia tăng tốc độ. Nhà trúc càng lúc càng gần... càng lúc càng gần... sau đó, cảnh tượng khiến cả hai mừng rỡ không thôi đập vào mắt.

Cửa phòng mở rộng!

Giường trúc trước nhà, một người cuộn mình trong đệm lông.

Cái này chứng tỏ... hai sư huynh muội hưng phấn liếc nhau một cái, không hẹn mà cùng kích động gào to.

“Sư tỷ về rồi!”

Tiếng la lối mừng rỡ đồng loạt vang tận mây xanh, hai người không hơi sức đâu mà nghĩ nhiều, giành nhau nhào tới.

“Sư tỷ, bọn ta tìm tỷ khổ quá...”

“Sư tỷ, cuối cùng tỷ cũng về rồi...”

Theo tiếng hoan hô nhảy nhót, hai bóng người linh hoạt nhào về phía giường trúc. Đặc biệt là Hoa Đan Phong tay chân dài hơn, lại thêm công lực cao hơn sư muội, giành trước mấy bước.

Ngay lúc hần còn cách giường trúc chừng năm trượng, đệm lông đột nhiên lật lên, giống như một tấm thiết bản hung hăng tập kích trực diện, làm hần kinh hãi kêu lên một tiếng, mạo hiểm lắm mới né tránh được một cách chật vật.

“Sư huynh!” Đẳng sau, Hoa Diệu Điệp hoảng hồn la thất thanh.

“Không sao chứ?”

Mặt tái mét lắc lắc đầu, nhớ lại vừa rồi bị tập kích bất ngờ, Hoa Đan Phong cảm thấy khó hiểu vô cùng trước sát khí hiển hiện rành rành, vì sao sư tỷ lại ra tay ác độc như thế. Song lúc ánh mắt kinh ngạc ngờ vực của hần rơi trên tấm đệm đang di chuyển trên giường trúc thì, nháy mắt tất cả đều minh bạch.

“Ông là ai?” Nhìn trừng trừng nam nhân ngồi xếp bằng trên giường, thân hình gầy yếu đến độ khó mà nhận ra tuổi thật, Hoa Đan Phong không nhận được trừng mắt chất vấn, tức giận khi căn nhà mình lớn lên từ nhỏ lại bị người ta chiếm mất.

“Phải! Ông rốt cuộc là ai? Sao không được chủ nhân đồng ý đã dám chạy loạn vào nhà người ta?” Diên tiết phụ họa, Hoa Diệu Điệp cũng không cao hứng y hệt, chỉ vì cái giường trúc kia là thứ mà sư phụ thích nhất. Mỗi ngày mùa hè luôn nằm trên đó cho mát, hôm nay lại bị một nam nhân kì quái chiếm mất, làm nàng có cảm giác phẫn nộ khi thánh địa bị người ta vấy bẩn.

“Hỏi ta là ai? Ngược lại ta lại muốn hỏi các ngươi là ai?” Ánh mắt sắc bén, ác liệt như chớp, Trầm Vân Sanh từ sau khi bị hại, thoát khỏi tối nay, trên đời ngoại trừ huyết mạch thân sinh nhất ra không chịu tin bất kỳ kẻ nào, càng huống chi trước mặt đột nhiên xuất hiện hai nam nữ trẻ tuổi trên Tử Vân Phong vốn vắng vẻ ít người.

Kể, dường như nghĩ tới gì đó, ánh mắt ông đột nhiên ánh lên một cách kỳ dị, thần sắc điên cuồng, chỉ tay lên trời cười to, rống chửi, “Ha ha ha... lão tặc thiên, có phải ngươi cho cầu tặc biết ta còn sống. Hần sợ hãi cho nên phái người tới giết ta diệt khẩu, tránh chuyện xấu lan truyền bị thiên hạ biết, lột bỏ bộ mặt quỷ quân tử của hần không? Ha ha ha... ta không để lão tặc thiên ngươi và cầu tặc như nguyện đâu... ha ha ha...”

Thấy ông ta đột nhiên điên điên khùng khùng nhìn trời mắng bậy một trận, hai sư huynh muội ai kia nhất thời không khỏi ngu ngơ, hai mặt nhìn nhau có tới nửa ngày, cuối cùng không nhận được kể tai nhau thì thâm.

“Sư huynh, hóa ra là đồ điên...” Hạ giọng, Hoa Diệu Điệp có chút thông cảm.

“Chẳng những điên còn què nữa...” Cẩn thận chú ý hai chân tàn phế gãy gập của nam nhân, vẻ mặt Hoa Đan Phong cũng có chút thương tiếc.

Chà... đã điên còn què, đúng là đáng thương. Có điều đáng thương thì đáng thương, cũng không thể chiếm nhà người ta được!

Đang lúc hai sư huynh muội thì thảo khe khẽ, tiếng mắng chửi nghiêng răng nghiêng lợi đột nhiên đình chỉ, một đôi mắt sáng quắc điên cuồng, sắc bén như muốn đem người ta ra mà lăng trì hung hăng nhìn chằm chặp hai người.

“Nói!” Vặn vẹo quát lớn, Trầm Vân Sanh hệt như dã thú hung ác tùy thời muốn moi tìm mổ bụng, xé nát thân thể người ta ra.

“Có phải cầu tặc phái các ngươi tới không?”

Bị tiếng quát hung tợn bất thành linh kia hù cho nhảy dựng lên, Hoa Diệu Điệp ngờ ngác hỏi lại: “Cầu tặc gì hả?”

“Ai mà biết được!” Nhún nhún vai, đầu Hoa Đan Phong cũng toàn là sương mù.

Sớm đã nhận định hai người là do cẩu tặc hại mình phải tới, Trầm Vân Sanh ngửa đầu điên cuồng cười lớn, “Ha ha ha... không thừa nhận cũng không được, các ngươi đã tự nguyện làm tay sai cho tên cẩu tặc kia, hôm nay ta không để cho các ngươi đi!”

Nói chưa dứt, hai tay ông võ xuống giường trúc một cái, cả người đang xếp bằng nháy mắt vọt lên, tập kích Hoa Đan Phong như sét đánh không kịp bưng tai, khí thể sấm vang chớp giạt, không chút lưu tình.

Ngàn vạn lần không ngờ đối phương đột nhiên làm loạn, còn ra sát chiêu ác độc như thế, Hoa Đan Phong vội vàng né tránh nhưng không kịp, đành nhắc chưởng nghênh đón. Kế đó một tiếng “bình” nặng nề vang lên, hắn bị chưởng lực mạnh mẽ đẩy lùi, liên tục thối lui bốn năm bước mới đứng vững lại được, mà đối phương cũng đã mượn lực trở về ngồi lại trên giường.

“Sư huynh, huynh có sao không?” Vội vã chạy tới bên cạnh hắn, Hoa Diệu Diệp sốt ruột hỏi han.

Bị nội lực hùng hậu đè ép, ngực Hoa Đan Phong đau đớn khó thở. Sợ sư muội lo lắng, hắn lắc đầu tỏ vẻ không sao nhưng trong lòng thì âm thầm kinh hãi, lại nghi ngờ không thôi.

Nên biết lần này hắn du ngoạn giang hồ, tuy nói đã giao thủ với không nhiều người lắm nhưng trong vô lâm, ít nhiều gì cũng được xem là kiệt xuất trong đám thanh niên tài俊; nếu không cũng không có bản lĩnh tham gia quyết đấu trong đại hội tân tứ đại công tử, mà người duy nhất khiến hắn cảm thấy khó chơi, còn đánh được ngang tay chỉ có một mình thiếu chủ Hắc Phong Bảo Ứng Cô Hồng.

Vậy mà nam nhân gây ghét, hai chân tàn tật trước mắt chỉ cần một chưởng đã đánh cho hắn khí huyết nhộn nhạo, công lực như vậy chỉ e sâu không lường được, khó mà chiếm được tiện nghi dưới tay đối phương.

Hoa Đan Phong càng nghĩ càng kinh song thần sắc vẫn không đổi, cố làm ra vẻ trấn định, lấy giọng nói mà chỉ người bên cạnh mới nghe thấy, nhỏ giọng phân phó, “Sư muội, đợi lát nữa nếu tình hình không ổn, đừng để ý sư huynh, chạy trước rồi nói!”

Hắn không nắm chắc có thắng được đối phương không, thế nên ít nhất cũng phải bảo đảm được an toàn của sư muội.

Nghe xong, Hoa Diệu Diệp hơi biến sắc, trực giác muốn cự tuyệt. Nhưng vừa thấy vẻ mặt nghiêm túc, căng thẳng, còn đỏ mồ hôi của sư huynh, tức thời minh bạch lần này tuyệt không phải đùa võ mồm chơi đùa mà cực kỳ đúng đắn. Tuy không nguyện ý nhưng cũng biết võ công của mình không bằng sư huynh, nếu cả hắn cũng đánh không lại đối phương thì năng càng không có khả năng.

Đã như thế, nàng càng không thể trở thành gánh nặng. Sư huynh muốn nàng chạy, nàng chỉ có thể lấy tốc độ nhanh nhất bỏ đi, vì nàng tin chắc, bớt đi mình, cho dù sư huynh đánh không lại người ta thì muốn một mình thoát thân chắc hẳn cũng không có gì khó khăn.

Nghĩ vậy, nàng sa sầm mặt, gạt đầu nhẹ một cái. Hoa Đan Phong nhận được sự đồng ý của nàng xong cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trong lúc hai sư huynh muội đạt thành hiệp nghị không lời, đầu này Trầm Vân Sanh lại phát ra một trận cười chói tai, không nói hai lời lần nữa xông lên, triển khai một đợt tấn công mới.

Thấy vậy, Hoa Đan Phong lật đặt đẩy sư muội ra, tự mình tiếp chiêu. Nháy mắt hai bóng người xoắn vào nhau, bóng chưởng phát phối trong không trung, đánh nhau cực kỳ kịch liệt.

Tuy hai chân Trầm Vân Sanh tàn phế nhưng mượn lực, sử lực hết sức khéo léo, cả người bay lượn trong không trung, mỗi một lần quay người là một sát chiêu ác liệt. Hoa Đan Phong vội vàng tiếp chiêu ứng phó, càng đánh càng kinh hãi, không thể tưởng tượng nam nhân điên cuồng gây quấy này lại lợi hại như thế, nếu hai chân không tàn còn đáng sợ cỡ nào?

Đương lúc hai người đánh đến khó mà phân ra, khí thể ngất trời, một bên Hoa Diệu Diệp nhìn mà nóng như lửa đốt, mặt mày lo sầu, một giọng nói giống như âm thanh thiên nhiên đột ngột từ trên trời rớt xuống.

“Dừng tay!”

Giọng nói trong trẻo vừa phát ra, hai nam nhân đang kịch chiến nhanh như chớp bắn ra, một người vọt trở lại bên người sư muội, một người về lại giường trúc song ánh mắt không hẹn mà cùng nhìn về nơi phát ra

tiếng.

“Sư tử!” Đôi sư huynh muội khổ sở tìm người nào đó đồng loạt mừng rỡ la to.

“Quân nhi!” Về mặt diện khùng của nam nhân trên giường trúc nhật dần, đắm đắm nhìn con gái, ánh mắt đầy yêu thương nhu hòa.

Dường như chưa nghe tiếng song phương kêu gọi, Trầm Đãi Quân vừa hái thảo dược trở về, không ngờ sư đệ muội lại về đến, càng không ngờ bọn họ lại đánh nhau với cha, hoảng đến độ gì cũng không nghĩ được, người còn chưa tới gần đã hấp tấp quát ngừng.

Cuối cùng cũng tìm thấy sư tử nhà mình, hai người Hoa Đan Phong, Hoa Diệu Diệp hoàn toàn không chú ý tới tiếng gọi của Trầm Vân Sanh, người nào người nấy kích động nhảy vọt tới trước mặt sư tử, còn chưa mở miệng, nước mắt đã phun ra ào ào.

“Oa... sư tử, cuối cùng bọn muội cũng tìm được tử rồi! Từ giờ bọn muội sẽ ngoan, sẽ nghe lời tử, tử đừng mặc kệ bọn muội, vứt bỏ bọn muội nữa...” Hoàn toàn không sợ mất mặt, Hoa Diệu Diệp khóc la rầm rĩ ôm chặt lấy nàng, nói sao cũng không chịu buông tay, hoàn toàn quăng sạch khí thế muốn đào đất chôn người để báo thù đã nói lúc đầu.

“Sư tử...” Nghẹn ngào phun ra hai chữ thì không nói được nữa, mắt Hoa Đan Phong cũng đỏ hoe nhưng cố gắng kiềm chế không rơi nước mắt. Hắn muốn chứng minh cho sư tử biết hắn đã lớn rồi, không phải là đứa bé, cái gì cũng ỷ lại sư tử nữa.

“Ngốc quá, khóc gì chứ?” Gặp lại sư đệ, sư muội, Trầm Đãi Quân kích động, mắt đỏ hoe song ráng cười nói: “Trong thư không phải sư tử đã nói rồi sao, chỉ đi tìm danh sơn cổ trạch, sưu tập kì hoa dị thảo, làm gì có chuyện bỏ mặc các người chứ? Xem! Không phải sư tử đã về rồi sao?!”

“Sư tử, tử muốn tìm danh sơn cổ trạch, muốn sưu tập kì hoa dị thảo có thể đợi bọn muội về rồi đi chung mà! Vậy mà tử khẳng khẳng không chờ, chỉ để lại một phong thư không ghi lại ngày về, rõ ràng là muốn vất bỏ bọn muội, mặc kệ bọn muội... hu hu...” Khóc thành cái mặt mèo, Hoa Diệu Diệp dẫm chân khóc rống lên án.

“Được rồi! Được rồi! Là sư tử không tốt, là sư tử sai, được chưa?” Nghe chỉ trích, Trầm Đãi Quân bất lực cười khổ, một bên dỗ dành nàng, đồng thời đôi mắt sâu thẳm không tự giác liếc sư đệ, nhưng khoảnh khắc chạm phải cái nhìn của hắn, nàng lại hoảng hốt dời tầm nhìn.

Sư tử né hắn, nàng né hắn!

Chẳng lẽ lúc trước hắn làm sư tử tổn thương quá sâu, bây giờ đến nhìn nàng cũng không muốn nhìn sao?

Nháy mắt mặt Hoa Đan Phong trắng bệch, nhưng lập tức lắc đầu phủ nhận...

Không, không phải đâu! Chắc chắn là sư tử sợ hắn khó xử nên mới có ý tránh hắn. Có điều nàng không biết, từ ngày chia tay nhau đến nay, hắn đã sớm hiểu rõ tâm ý của mình, cũng nóng lòng muốn đáp lại tình cảm của nàng, chỉ là...

Lườm lườm sư muội còn đang vui mặt vào lòng sư tử làm nũng, đột nhiên Hoa Đan Phong cảm thấy rất ngứa mắt, không nhịn được nổi cơn ghen tị.

Gì chứ! Chiếm lấy sư tử lâu như vậy, còn không biết mau trả cho hắn, hắn cũng muốn bày tỏ nỗi tương tư trong lòng với sư tử vậy!

Còn nữa, hắn còn muốn nói với sư tử, nếu là sư tử thì, có thể được!

Nhưng hiện trường ngoài sư muội không biết thức thời ra, còn có một nam nhân khùng khùng lại kì quái, nói đánh là đánh nữa, kêu hắn mặt mũi đâu mà đứng trước mặt đám đông thổ lộ với sư tử đây?

Hô... xuất trận không thông, thật là đau đầu mà!

Càng nghĩ càng rối rắm, suy nghĩ của Hoa Đan Phong ngổn ngang trăm mối, mặt lúc đỏ lúc trắng, thần tình bách biến, mấy lần muốn nói lại thôi. Sau cùng, lấy hết dũng khí định mở miệng thì, nam nhân trên giường trúc đã giành nói trước.

“Quân nhi!” Giọng nói cứng nhắc lạnh lùng, Trầm Vân Sanh thấy ba người nói chuyện thân thiết, tình cảm hình như rất thân mật, vì thế sắc mặt có vẻ khó coi.

“Bọn chúng là ai?”

Nghe chất vấn, sực nhớ vừa rồi sư đệ muội và cha đánh nhau một trận, cái này đúng là hồng thủy ập xuống miếu Long vương, người nhà lại đánh nhau với người nhà; Trầm Đãi Quân không khỏi đau đầu, khẽ an ủi sư muội lần nữa rồi đi đến bên cạnh cha.

“Cha, đừng hiểu lầm. Bọn họ không phải người xấu, là sư đệ, sư muội của con, Hoa Đan Phong và Hoa Diệu Diệp.” Nhỏ nhẹ giải thích, nàng quay sang sư đệ muội mỉm cười giới thiệu, “Sư đệ, sư muội, đây là cha ta, Trầm Vân Sanh.”

“Cha sư tỷ?” Giống như bị thiên lôi oanh tạc, đôi sư huynh muội nào đó bị chấn kinh, thét lên.

“Đồ ngu!” Hừ lạnh, Trầm Vân Sanh bây giờ ngoài con gái ra không tin bất cứ ai, tự nhiên cũng không vì thân phận của bọn họ mà thay đổi thái độ, sầm mặt xuống nói: “Quân nhi, công cha về phòng.”

Hiểu tính tình cổ quái của cha, Trầm Đãi Quân cười cười hời hợt với sư đệ muội xong liền cẩn thận công người cha gây gò đến đau lòng vào phòng, để lại hai kẻ hóa đá hứng gió.

Mất cả nửa ngày, hai kẻ bị oanh tạc đầu óc thành một mảnh trống rỗng dưới sự tập kích của gió lạnh thấu xương cuối cùng cũng hoàn hồn, mặt mày đờ đẫn nhìn nhau, sau đó đồng loạt ôm đầu la lớn.

“Sư tỷ nhảy ra một ông cha lúc nào thế?”

“Sao Vân Nương lại thu hai đồ đệ ngu như vậy?” Nghe tiếng la hét chói tai bên ngoài vọng vào, trong phòng, Trầm Vân Sanh nửa nằm trên giường hừ hừ khinh bỉ, không vui chút nào.

“Sư đệ muội là cô nhi bị bỏ rơi từ nhỏ, nương thấy không nhẫn tâm nên nhận bọn họ về nuôi.” Cúi đầu kéo chăn đắp cho cha, Trầm Đãi Quân nhỏ nhẹ đáp.

“Cha, sư đệ, sư muội tính tình ngây thơ đơn thuần. Nói chuyện, làm việc có lúc không nhìn trước ngó sau. Nếu vì thế mà đắc tội với cha, cha đừng so đo với bọn họ nhé.”

Hừ khẽ một tiếng, Trầm Vân Sanh nửa châm chọc nửa tức giận, lơ mơ mang theo vị chua nhàn nhạt.

“Xem ra con đối với bọn chúng rất tốt, mở miệng ra là nói tốt cho chúng, nhỉ?”

Cha đây là... ghen tị à?

Ráng dè nén tiếng cười thiếu chút nữa thì thoát ra khỏi miệng, Trầm Đãi Quân thân mật áp má lên lòng bàn tay gầy dẹt, khô queo của cha, mãi đến khi sắc giận trên mặt ông nhạt dần, trong mắt toát ra nét nhu hòa, nàng mới nũng nịu dõ: “Bọn họ là sư đệ, sư muội của con, cùng con lớn lên từ nhỏ, nương đối đãi với bọn họ như con đẻ, giống như người nhà thật sự, con không tốt với bọn họ thì tốt với ai?”

Ngừng lại một chút, nàng vội vàng bổ sung, “Đương nhiên, đối với cha tốt hơn là với sư đệ muội rồi.”

Tuy biết nàng lời ngon tiếng ngọt, có ý lấy lòng, thân là cha Trầm Vân Sanh vẫn rất ưng bụng, sắc mặt cũng dễ coi hơn một chút, bắt quá vẫn hừ hừ như cũ: “Con tốt với người ta, người ta đối với con tốt chắc? Phải biết lòng người cách một lớp da, đừng quá dễ dàng tin tưởng, để người ta có cơ hội hại mình.” Ông phải dùng hơn hai mươi năm đau khổ để đổi lấy linh hội sâu sắc này.

Về mặt hơi sượng lại, Trầm Đãi Quân giả bộ không hiểu, gượng cười.

“Cha, người nói gì thế?”

Ánh mắt sắc bén giống như nhìn thấu lòng người ngó chăm chăm vào nàng, không để nàng trốn tránh, mãi đến khi mặt nàng tái đi mới rũ mắt xuống, lúc này Trầm Vân Sanh lấy giọng điệu nghiêm khắc, chậm rãi mở miệng, “Quân nhi, bất luận là có lòng hay vô ý, nếu hai kẻ đàn độn kia không tổn thương con, vì sao mấy ngày nay con chưa từng nhắc đến chúng với cha?”

Nếu đã là sư đệ muội cùng nhau lớn lên, giống như người nhà, có lý nào lại không nhắc đến? Nhưng nàng một câu nửa chữ cũng không nói, cái này chứng tỏ có vấn đề.

Gương mặt tươi cười cứng đờ, nàng tái mặt im lặng hồi lâu, cuối cùng cất giọng nghèn nghẹn, “Cha, không phải như cha nghĩ đâu! Sư đệ muội rất tốt, là con... là vấn đề của con...”

Nàng không chịu nói chi tiết, Trầm Vân Sanh cũng không ép hỏi, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, nói giọng ngang như cua: “Mặc kệ là vấn đề gì, dù sao thì cũng là do hai đứa ngốc kia sai, Quân nhi của cha tuyệt đối không sai!”

Cái này đúng là tiêu chuẩn con nhà mình có bị chốc đầu thì vẫn tốt nhất!

Cảm nhận được cha cưng chiều, bảo vệ không kể đạo lý, Trầm Đãi Quân cảm thấy ấm áp dị thường, ngoan ngoãn áp đầu dựa lên vai cha.

“Cha, cha chiều con gái, không phân biệt trắng đen như vậy không tốt, con sẽ bị cha chiều hư mất thôi.”

“Chiều hư thì đã sao?” Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm của con, mặt Trầm Vân Sanh ngược lại tỏ vẻ khí thế hùng hồn.

“Con gái của Trầm Vân Sanh ta sinh ra để chiều hư!”

Trầm Đãi Quân cảm động ứa nước mắt, mỉm cười.

Ồ... hóa ra... hóa ra đây là cảm giác được cha cưng chiều, thương tiếc đây...

11. Chương 11

“Á á á, rốt cuộc sư tỷ nhảy ra một ông cha lúc nào hử...”

“A a a, muội hỏi ta, sao ta biết chứ...”

Trong căn phòng xinh xắn trong nhà trúc, hai nam nữ trẻ tuổi la quang quác, hoàn toàn bị tin tức kinh người kia làm cho đầu văng mắt hoa, trong óc trống rỗng, tay chân lúng túng đi vòng vòng quanh cái bàn, có mấy lần còn đụng vào đối phương, nhìn nhau một cái lại tiếp tục vừa đi vòng vòng vừa la, bộ dáng cực kỳ buồn cười.

Đang lúc hai người đi vòng vòng kêu mèo khóc quỷ, đột ngột Hoa Diệu Diệp sực nghĩ ra điều gì đó liền dừng lại, nghiêm túc hỏi:

“Sư huynh, chúng ta phải kêu cha sư tỷ như thế nào?”

“Ồ...” Ngây ngốc vì bị hỏi bất ngờ, Hoa Đan Phong ngừng chân nghĩ ngợi. Từ nhỏ đến lớn đều sống trên Tử Vân Phong, tiếp xúc không nhiều người, quan hệ giao thiệp rất đơn thuần, đối với cách xưng hô hoàn toàn không thành thục, vô đầu bút tóc cả nửa ngày, cuối cùng rì rì cho ra đáp án.

“Sư cha đi...”

Hắn nghĩ, nếu sư phụ là nam thì phu nhân đều xưng là sư mẫu. Vậy đổi lại, phu quân của sư phụ, cha của sư tỷ, bọn hắn hẳn là nên gọi sư cha mới đúng.

Với lại, giờ kêu sư cha, chừng sau có thể... có thể trực tiếp rút chữ “sư” đi, gọi thẳng “cha” rồi.

Nghĩ đến đây, mặt Hoa Đan Phong đột ngột đỏ bừng, càng nghĩ càng cảm thấy cách xưng hô “sư cha” này hay cực kỳ.

Sư cha? Có cách gọi này sao?

Hoa Diệu Diệp có chút nghi ngờ, cứ cảm thấy quái quái nhưng nhất thời không nghĩ ra đến tột cùng là quái ở chỗ nào, liếc mắt lại thấy mặt sư huynh đỏ một cách lạ lùng, còn cười ngu ngơ, lòng tràn đầy nghi hoặc, đang định hỏi hắn làm gì mà cười ngu ngốc như thế lại nghe “cạch” một tiếng khe khẽ, cửa phòng sư phụ bị người ta nhẹ nhàng đẩy ra, người bọn họ chờ đợi này giờ cuối cùng cũng xuất hiện.

“Sư tỷ!” Trăm miệng một lời vui vẻ gọi, hai người nhào lên đón.

Sớm đã đoán được chắc chắn cả hai sẽ chờ mình trong phòng, Trầm Đãi Quân không cảm thấy bất ngờ, để mặc hai người vây quanh mình đi đến ngồi trước bàn trúc, về mặt không thay đổi chờ hai người mở miệng.

“Sư tử...” Tâm tình kích động túm chặt lấy bàn tay của sư tử thân yêu, nghĩ đến mấy ngày xa cách, Hoa Diệu Diệp không nhịn được đỏ mắt.

“Bọn muội tìm tử khổ quá, từ sau đừng vứt bỏ bọn muội nữa...”

“Phải đó!” Mắt cũng đỏ hoe, Hoa Đan Phong ghen ngào.

“Sư tử, đệ... đệ rất nhớ tử...”

Hắn chỉ dùng “đệ” mà không nói “bọn đệ”, mượn nó để tỏ rõ ý nghĩ đặc biệt của mình với nàng.

Trầm Đãi Quân hơi rùng mình, ánh mắt vô thức nhìn hắn, kể đó lại lắc đầu, cười khổ trong lòng.

Không, nàng nghĩ nhiều quá rồi! Sư đệ nói chẳng qua là tình sư tử đệ mà thôi...

Nghĩ vậy, nàng chỉ cảm thấy chua xót nhưng ngoài mặt vẫn bình thản, nhanh chóng dời mắt đi, chăm chú nhìn sư muội còn đang bám chặt lấy mình; cũng vì vậy mà bỏ qua một tia ảm đạm bi thương lóe lên trong đôi mắt nóng cháy của Hoa Đan Phong.

Không biết hai người kia đấu mắt cùng sóng ngầm dữ dội, một mình Hoa Diệu Diệp thao thao bất tuyệt kể chuyện lớn chuyện nhỏ phát sinh trên đường tìm người và nỗi nhớ nhung chia tay lâu ngày. Trầm Đãi Quân một mực mỉm cười im lặng nghe nàng ai oán mình “nhẫn tâm vứt bỏ” nhiều cỡ nào, thi thoảng dịu dàng dỗ dành vài câu.

Một hồi sau, rốt cuộc cảm thấy đã tố khổ đủ rồi, Hoa Diệu Diệp mới chớp chớp mắt tò mò hỏi: “Sư tử, tử nhảy ra một ông cha lúc nào vậy?”

Bọn họ mới tách ra có một thời gian, sư tử đã nhận cha rồi, cái này cũng quá dọa người đi!

Hoa Đan Phong ở bên cạnh bị sư tử né tránh, trong lòng cực kỳ khó chịu thật lâu cũng không nói nên lời, lúc này rốt cuộc cũng có cơ hội mở miệng.

“Phải đó! Sư tử, sao bọn đệ chưa bao giờ nghe sư phụ nhắc qua người còn có một phu quân vậy?”

Trầm Đãi Quân nghe mà bật cười.

“Nương không nhắc với các người không có nghĩa là không có!”

Trời... hai sư đệ muội gốc này, nếu không có sự tồn tại của cha, làm sao nàng ra đời được?

“Ôi trời! Sư tử, rốt cuộc là chuyện gì đây, tử mau nói đi mà!” Bĩu môi, Hoa Diệu Diệp sốt cả ruột.

Đã biết một khi gặp lại bọn họ, chuyện liên quan đến cha cuối cùng cũng bị hỏi, Trầm Đãi Quân sắp xếp suy nghĩ một chút, lúc này mới thông thả thuật lại đoạn thời gian sau khi chia tay; nàng vân du đến Âm sơn hái thuốc, ai ngờ số mệnh run rủi cho nàng cứu được cha bị kẻ gian hãm hại khôn thân trong sơn động, hai cha con thất lạc hơn hai mươi năm lúc này mới trùng phùng nhận lại nhau.

Nghe nàng chậm rãi kể lại tất cả mọi chuyện, tuy Hoa Đan Phong, Hoa Diệu Diệp yên tĩnh không ngắt lời nhưng thần sắc trên mặt theo lời tường thuật của nàng mà lúc kinh hãi, lúc vui mừng, lúc ngạc nhiên, khi phẫn nộ, biểu tình phong phú cực kỳ.

Đợi giọng của nàng ngừng hẳn, Hoa Đan Phong đã tức đến nỗi đập bàn.

“Là tên gian tặc nào hại sư cha? Bọn ta đi tìm hắn tính sổ!” Giận dữ quá to, hắn hét sức bất bình.

Đáng hận! Chỉ vì gian tặc hãm hại mà sư phụ đau khổ chờ đợi sư cha bấy nhiêu năm, cuối cùng còn âm dương đôi ngã, không thể gặp lại!

Nếu... nếu có ngày hắn cũng bị người làm hại không thể gặp được sư tử, vậy... vậy... vậy... hắn sẽ phát điên mất.

Nghĩ đến đó, hắn không khỏi lạnh người, càng thêm khổ sở thay cho sư phụ, sư cha.

“Đúng!” Hoa Diệu Diệp cũng căm thù kẻ địch, kêu lớn: “Là tên gian tặc nào đáng hận như thế? Bọn ta nhất định phải thay sư phụ, sư cha báo thù, đòi lại công đạo cho hai người!”

Thấy bọn họ bất bình dùm cho nương mình, Trầm Đãi Quân cảm thấy rất an ủi, nhưng mà...

“Sư cha?” Nhượng mày, tuy biết đại khái là chỉ ai nhưng nàng vẫn không khỏi buồn cười vì cách xưng hô này.

“Phu quân của sư phụ không phải kêu sư cha à?” Hoa Đan Phong xem đó là đương nhiên.

“Phải kêu là sư trưởng mới đúng!” Đầu đầu vỗ trán, cái kiểu xưng hô loạn xạ này làm nàng bất lực lắc đầu.

“Hóa ra là thế!” Hoa Diệu Diệp vỗ tay kêu lớn, “Chẳng trách vừa rồi muội cứ cảm thấy quái quái!”

Ai ngờ Hoa Đan Phong không nghe theo, trợn mắt kiên trì: “Nhưng kêu sư cha nghe thân thiết hơn, ta muốn kêu sư cha.”

Nghe vậy, Hoa Đan Phong do dự nhìn nhìn sư huynh, sau đó rất nghĩa khí quyết định sư huynh muội cùng tiến cùng lui.

“Sư huynh đã không sửa miệng vậy muội cũng không sửa, kêu sư cha đi!”

Không biết chút tâm tư nhỏ nhỏ đó của sư đệ, chỉ cho là tính trẻ con của hắn nổi lên, vả lại cũng không để ý lắm cách xưng hô nên Trầm Đãi Quân chỉ mỉm cười, “Tùy các người vậy!”

Vui vẻ toét miệng cười, Hoa Đan Phong quay lại đề tài cũ, “Sư tỷ, tóm lại là ai hãm hại sư cha, tỷ có biết không? Nếu biết, chúng ta đi thu thập hắn, giúp sư cha hả giận một phen.”

Gật đầu, Trầm Đãi Quân bình thản: “Kì thật người này, các người cũng biết.”

Gian tặc hãm hại sư cha, bọn họ cũng biết?

Hoa Đan Phong, Hoa Diệu Diệp sững sờ nhìn nhau, vắt hết óc nhớ lại những người giang hồ thời gian vừa rồi đã nhận thức nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn mù mịt. Sau cùng hai cặp mắt tràn ngập nghi vấn đồng loạt nhìn sư tỷ, im lặng thúc giục nàng mau đưa ra đáp án?

Sao tách ra bao nhiêu ngày rồi vẫn không chịu dùng não vậy?

Lắc đầu than thở, Trầm Đãi Quân nhẹ nhàng nhả ra một cái tên, “Trang chủ Vũ gia trang Vũ Trọng Liên.”

“Cái gì?”

“Là lão?”

Không dám tin là lớn, Hoa Đan Phong, Hoa Diệu Diệp kinh ngạc vô cùng, nghĩ sao cũng không ngờ hung thủ lại là Vũ Trọng Liên, cái người thân thiện nhiệt tình, chuyên hòa giải phân tranh trên giang hồ được xưng Vũ Trọng Tài kia.

Hai người trợn mắt há miệng, ngu ngơ nhìn nhau một hồi, cuối cùng về mặt Hoa Diệu Diệp từ ngạc nhiên chuyển sang sùng bái, “Vẫn là sư tỷ lợi hại, từ đầu liền nhìn ra được Vũ Trọng Liên kia là cái tên ngụy quân tử vờ vịt.”

Nhớ lại lúc đầu vì khúc mắc với Hắc Phong Bảo mà ở tạm Vũ gia trang, còn tiếp xúc thoáng qua với Vũ Trọng Liên mấy lần, nàng lại không nhận được mà bội phục sư tỷ. Ngay lần gặp đầu tiên đã nhận xét qua, người tên Vũ Trọng Liên này không thiện tâm, nhiệt tình như biểu hiện bên ngoài.

Hôm nay xem ra, lời của sư tỷ lúc ấy hoàn toàn không sai nha!

Hoa Đan Phong đứng bên tuy cũng kinh ngạc như vậy nhưng thần sắc kể đó liền có vẻ dăm chiêu...

Ừm... Vũ Trọng Liên là một trong tứ đại công tử năm đó, một người trong số bọn họ lại đột ngột thất tung hơn hai mươi năm, tung tích không rõ, trừ phi...

“Sư tỷ...” Đột nhiên ngược mắt lên, về mặt hắn cực kỳ nghiêm túc.

“Sư cha không phải tên là Trầm Vân Sanh chứ?”

Trầm Đãi Quân ngạc nhiên nhìn hắn, tựa hồ không ngờ hắn có thể liên kết các đầu mối lại với nhau nhanh như vậy, còn đưa ra kết luận, vui mừng gật đầu.

“Đúng thế!”

Ồ... xem ra thời gian tách ra vừa rồi, sư đệ đã trưởng thành rồi, gặp chuyện đã biết đường cân nhắc.

Đoán mò thành thật, Hoa Đan Phong chẳng thấy cao hứng, ngược lại phần nộ mắng Vũ Trọng Liên ti tiện.

Hoa Diệu Diệp mới đầu còn chưa nhớ ra Trần Vân Sanh là ai, chỉ cảm thấy cái tên này nghe khá quen tai, hình như đã nghe người nào nhắc đến rồi. Mãi đến lúc sư huynh mắng một trận xong nàng mới nghĩ ra, Trần Vân Sanh không phải là một trong tứ đại công tử năm nào, bất luận võ nghệ, tài hoa, nhân phẩm hay tướng mạo đều nổi bật nhất nhưng lại thất tung không rõ đó sao?

Hứ! Hóa ra sư cha là người nổi danh như thế, vậy mà lại bị hại thê thảm!

Thình lình tỉnh ra, Hoa Diệu Diệp cũng tức tối đi theo mắng tiếp.

Nghe hai người bắt đầu xướng bè người một câu ta một câu mắng chửi Vũ Trọng Liên, Trần Đãi Quân muốn chen miệng vào cũng không có cơ hội, đành mặc cả hai mắng cho tùy thích.

Mãi một hồi sau, hai người mắng đủ rồi, phát hiện sao không thấy sư tỷ lên tiếng, quay đầu lại nhìn lại thấy nàng cười cười như không chăm chú nhìn mình, làm cả hai ngưng ngừng gãi đầu, lập tức ngoan ngoãn im miệng.

“Sao ta không biết hai người thích mắng người, mở miệng là không ngừng được thế nhỉ?” Trần Đãi Quân thản nhiên nói, vẻ mặt không hẳn trách cứ, cũng không nghiêm nghị nhưng lại có sự uy nghiêm của người làm sư tỷ.

Tuy bọn họ bất bình thay cha làm người ta cảm thấy an ủi nhưng cũng không có nghĩa nàng muốn thấy cả hai động một chút là “mở miệng nói bậy”. Chột dạ sờ sờ mũi, Hoa Đan Phong rất thông minh dời đề tài đi.

“Sư tỷ, sao Vũ Trọng Liên lại muốn hại sư cha?”

Trần Đãi Quân nghe xong, theo bản năng rờ trong người, dưới ánh mắt khó hiểu của cả hai, chậm rãi lôi từ trong cổ áo ra một miếng ngọc bội.

“Vì cái này.”

“Hơ?” Không hẹn mà cùng phát ra tiếng thắc mắc, đầu óc Hoa Đan Phong, Hoa Diệu Diệp toàn sương mù. Dù sao cả hai đều biết rõ, miếng ngọc bội này từ nhỏ sư tỷ đã đeo trên người.

Nhẹ nhàng vuốt dọc theo hoa văn trên ngọc bội, nàng rũ mắt xuống, than nhỏ, “Miếng ngọc bội này có khắc bản đồ kho tàng. Vũ Trọng Liên muốn chiếm nó mới thiết kế hãm hại cha. Nào ngờ người tính không bằng trời tính, cha sớm đã tặng ngọc bội cho nương, vì vậy mà dã tâm của lão rơi vào khoảng không.”

“Oa!” Hoa Diệu Diệp không nhịn được kinh ngạc, trước giờ nàng nhìn nó vô số lần, cũng không thấy có gì lạ, bây giờ lại biết có khắc tàng bảo đồ, đột nhiên cảm thấy miếng ngọc bội này hình như tỏa ra kim quang.

“Sư tỷ, cho muội xem thử!” Cười hi hi yêu cầu, lần này nàng phải xem xét tử tế ngọc bội có khắc tàng bảo đồ rốt cuộc có chỗ nào không giống.

Biết nàng hiếu kì, Trần Đãi Quân phóng khoáng đưa ngọc bội ra.

Nhất thời, chỉ thấy Hoa Diệu Diệp cầm ngọc bội nhìn từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, thậm chí giờ ra trước mắt lật tới lật lui, nhìn đông ngó tây. Cả Hoa Đan Phong cũng thò đầu qua cùng bình phẩm. Cuối cùng đồng loạt đưa ra một câu bình luận dở khóc dở cười.

“Hoa văn khắc không tệ, sư tỷ đeo lên rất dễ coi!”

Nói xong, cả hai nhún nhún vai, không mấy may dao động vì bảo tàng mà trả ngọc bội về.

Biết trước tâm tính hai người, Trần Đãi Quân cười cười cầm ngọc bội đeo lên lại, nhỏ nhẹ nói: “Hai người phong trần mệt mỏi trở về, chắc cũng quá mệt rồi, về phòng nghỉ trước đi đã!”

Nghe xong, Hoa Đan Phong hơi chân chừ.

“Không đi chào hỏi sư cha trước sao?” Nghĩ lại vừa rồi cả hai còn đánh nhau một trận, hẳn cảm thấy nên đi lấy lòng “cha” trước đã.

“Không cần đâu!” Lắc đầu, Trầm Đãi Quân dịu giọng khuyên nhủ, “Cha vừa nằm xuống nghỉ, ngày mai các người lại đi gặp ông sau!”

“Sư cha sẽ không ghét bọn muội chứ?” Nhớ trận đánh hiểu lầm vừa rồi, Hoa Diệu Diệp không khỏi cảm thấy nặng nề.

Cha bây giờ ngoài nàng ra, đại khái ai cũng ghét hết!

Lòng cảm thấy chùng xuống, Trầm Đãi Quân không muốn nói thẳng đả kích cả hai, gượng cười lựa lời: “Cha bị hãm trong sơn động hơn hai mươi năm, tính tình có phần quái gở khó ở chung, cũng rất dễ nổi nóng, nếu các người có bị khinh bỉ cũng đừng so đo với ông ấy.”

“Đương nhiên không rồi!” Lại đồng thanh, hai người lắc đầu như trống bỏi.

Thấy vậy, Trầm Đãi Quân cảm giác rất an ủi, lại giục hai người mau đi nghỉ. Ai ngờ Hoa Diệu Diệp dường như rất sợ không thấy nàng lần nữa, cứ bám dính lấy nàng, nói sao cũng không chịu buông ra, thậm chí yêu cầu nàng ngủ cùng mình làm Hoa Đan Phong nghiêng răng nghiêng lợi, tức tối không thôi.

Đáng ghét! Sư muội càn quấy gì chứ? Hẳn còn có chuyện muốn nói với sư tỷ đây nè, nếu để sư muội chiếm lấy, hẳn tìm ai mà tỏ tình hả?

Nghĩ tới đó, hẳn sốt ruột muốn dậm chân, không nhịn được nháy mắt lia lịa, khổ nỗi...

“Sư huynh, huynh sao thế? Mắt bị co giật à?” Nhìn chăm chăm khóe mắt không ngớt chớp chớp của hẳn, Hoa Diệu Diệp khó hiểu.

Sư muội này không phải đập sau lưng hẳn đấy chứ? Thật là tức chết mà!

Nhất thời mặt Hoa Đan Phong xanh lè, càng ra sức nháy mắt ra hiệu sau lưng sư tỷ, hi vọng cho dù không có một điểm tâm ý tương thông thì ít nhất cũng được nửa điểm đi.

Nào ngờ ngày xui đụng nhằm vận rủi, nửa điểm tương thông còn sót của Hoa Diệu Diệp cũng bị tắc nghẽn, một chút cũng không thông, một cho kẻ làm sư huynh nào đó bị phần muốn phun lệ.

“Sao vậy?” Không biết hai người lại làm trò xiếc gì, Trầm Đãi Quân vô thức quay đầu nhìn hẳn.

“Không, không có!” Biến sắc như mặt Tứ Xuyên [9], Hoa Đan Phong lập tức làm ra vẻ đứng đắn, không có chuyện gì.

“Sư tỷ, đừng để ý sư huynh, gần đây huynh ấy cứ kì kì quái quái sao ấy.” Trong khoảng thời gian đi tìm người, Hoa Diệu Diệp thấy mặt hẳn lúc thì cười ngu ngốc, lúc thì rối rắm muôn hình vạn trạng, căn bản cứ thấy kì cục.

Thật ư?

Trầm Đãi Quân hơi lo âu, nghĩ đến chuyện gì đó lại lắc đầu cười khổ...

Thôi đi! Nàng chỉ là sư tỷ của hẳn, không thể lại vượt quá bốn phận, để lộ tình cảm quá mức tình sư tỷ đệ được, bằng không chỉ làm hẳn xấu hổ khó xử. Đến lúc đó, e là bề ngoài bình thường không có chuyện gì như bây giờ cũng bị phá vỡ, khó mà khôi phục lại được.

Cho nên... nàng vẫn nên giữ bốn phận của một sư tỷ, như thế là được rồi.

Tuy nghĩ vậy trong lòng vẫn cảm thấy chua chát, nhưng ngoài mặt thì bình thản duy trì nụ cười nhàn nhạt, không mấy may để lộ chút tâm tình nào của bản thân.

“Đã không có chuyện gì, vậy đi nghỉ sớm chút đi, đừng để mệt thêm.” Nói xong, nàng hấp tấp dời tầm mắt, quay người đi về phòng mình.

“Sư tỷ, chờ muội! Muội còn nhiều chuyện muốn nói với tỷ lắm...” Cười híp mắt đuổi theo, Hoa Diệu Diệp bám người như dính đường vậy.

“Sao lại... như vậy chứ...” Mắt thấy hai người thân mật dắt tay nhau đi để một mình hấn ở lại, Hoa Đan Phong khóc không ra nước mắt.

“Ta cũng có rất nhiều chuyện muốn nói với sư tỷ mà...”

Bi phần ngồi xổm xuống góc tường vẽ vòng tròn, lần đầu tiên trong đời hấn oán hận sự tồn tại của sư muội.

Hu... sư muội, phá hư nhân duyên suy ba đời đó, người đừng làm hại con cháu đời sau của mình nha!

Tuy nói đã về Tử Vân Phong, cũng tìm được sư tỷ rồi nhưng liên tục mấy ngày, Hoa Đan Phong luôn rầu rĩ không vui.

Chính thế! Hấn rất buồn bực.

Buồn bực đầu tiên là sư muội giống như thuốc cao da chó đáng ghét bám dính lấy sư tỷ, tối cũng muốn sư tỷ ngủ chung, hại hấn không có cách nào ở riêng với sư tỷ đang thừa dịp bày tỏ tình ý.

Buồn bực thứ hai là sư cha từ đầu tới đuôi đều không bày ra sắc mặt dễ nhìn với hấn, tuy cũng đối với sư muội như vậy nhưng hình như thái độ với hấn tệ hơn, cho dù muốn lấy lòng cũng vô pháp!

Buồn bực thứ ba, sư tỷ cả ngày đều bận rộn chăm sóc sư cha, ăn ngủ mặc ở đi lại, mỗi thứ đều tỉ mỉ lo lắng, hấn hấn hấn... hấn ở một bên nhìn mà đau lòng, biết là không nên nhưng vẫn không khỏi ghen tị.

Buồn bực nhất là hấn phát hiện, sư tỷ cố tình tránh hấn.

Tuy nói chuyện với hấn vẫn dịu dàng nhỏ nhẹ như trước, cứ như khúc mắc khó xử lúc trước khiến về sau phải tách ra một đoạn thời gian chưa từng tồn tại nhưng thần thái, cử chỉ lại rõ ràng giữ lễ mà xa cách; không giúp hấn vuốt lại tóc rối, càng không chỉnh lại quần áo lộn xộn cho hấn nữa.

Hòa nhã mà xa cách thế này làm hấn không biết phải làm sao, khó chịu cùng cực, vì thế buồn càng thêm buồn, sầu càng sầu hơn, cảm thấy mình sắp nội thương mất.

Nghĩ đến đây, mắt Hoa Đan Phong không tự chủ lướt qua sư tỷ đang ngồi dưới mái hiên sắp xếp thảo dược, quả nhiên thấy sư muội như đường dính bên sư tỷ, không nhìn được gục mặt xuống than trời.

Ôi trời... hấn bắt đầu cân nhắc xem có nên đánh ngất sư muội, đem nàng chôn xuống gốc cây hay không đây.

Đầu này, hấn than ngắn thở dài. Đầu kia, Hoa Diệu Diệp ngồi xổm bên cạnh sư tỷ thì thầm... “Sư tỷ, tỷ nói có phải sư huynh làm chuyện gì đuối lý không?” “Sao lại nói vậy?” Đột ngột ngừng công việc trên tay, Trầm Đãi Quân lấy làm lạ nhìn sư muội, mặt đầy kinh ngạc. “Tỷ không cảm thấy mấy ngày nay sư huynh cứ lén lén lút lút nhìn trộm tỷ sao?” Thần thần bí bí dán sát vào lỗ tai nàng nói nhỏ, trực giác Hoa Diệu Diệp cho rằng chắc chắn sư huynh làm chuyện gì đó chột dạ nên mới như thế. Trầm Đãi Quân hơi rung mình, trấn định lại cười gượng. “Có sao?” Mấy ngày nay, lúc vô tình khi cố ý, nàng luôn né tránh sư đệ, miễn cho hấn khó xử, mình cũng lúng túng, lại thêm phải chăm sóc cho cha, thời gian nhàn rỗi không nhiều, ngược lại không chú ý sư đệ bất thường. “Đương nhiên có!” Gật đầu như bữa củi, Hoa Diệu Diệp chỉ ra chứng cứ rành rành. “Xem, giờ sư huynh lại nhìn lên kia.” Trầm Đãi Quân giật thót, trực giác quay đầu nhìn sư đệ, lại thấy vẻ mặt hấn hốt hoảng nhanh chóng quay mặt sang chỗ khác, khiến tâm tình nàng vừa hơi nhấc lên nháy mắt đã rớt xuống, ánh mắt ảm đạm cười chua chát... Suy cho cùng sư đệ chỉ có tình sư tỷ đệ với nàng, nàng còn hi vọng cái gì? Ngốc quá mà... “Đừng nói bậy, chắc chắn là muội hoa mắt rồi!” Thu hồi ánh mắt, nàng giả vờ như không có việc gì. “Làm gì có!” Bĩu môi, Hoa Diệu Diệp không cho là vậy. “Rõ ràng mấy ngày nay sư huynh rất quái... không không không, phải nói là từ lúc sư tỷ quăng bọn muội, một mình đi vân du thiên hạ xong, sư huynh luôn kì cục khó hiểu như vậy. Có lúc hoảng hoảng hốt hốt như mất hồn, hồi đang nghĩ gì thì không chịu nói, cực kỳ quái lạ.” Chắc là khổ não nên đối diện với tình cảm vượt quá mức tình sư tỷ đệ của nàng như thế nào rồi... Cười khổ trong lòng, Trầm Đãi Quân rắng nặn ra một nụ cười, lẳng lặng di chuyển đề tài. “Đừng nghĩ ngợi lung tung, mớ long đàng thảo đã xử lý xong chưa?” Tuy sư phụ và sư tỷ đều tinh thông y thuật nhưng Hoa Diệu Diệp từ đầu chí cuối đều thiếu hứng thú, giả vờ sắp xếp dược liệu chẳng qua là lười biếng kiếm cớ ở cạnh sư tỷ mà thôi, thực tế là động khẩu không động thủ, giờ bị hỏi lập tức cười hề hề nịnh nọt. “Sư tỷ, chừng nào bắt đầu chữa chân cho sư cha?” Gãi gãi đầu, chột dạ nhìn ngang ngó dọc. Trầm Đãi Quân biết thừa bệnh lười của nàng, nhắc tới chẳng qua để dời sự chú ý của nàng mà thôi, vì thế cười cười liếc nàng một cái mới nhỏ nhẹ đáp: “Đợi ta xử lý xong

mớ được liệu trong tay mới có thể giúp cha chữa trị được.” “Ồ” một tiếng, nghĩ tới chuyện phải cứng rắn đập vỡ xương mới nổi lại được, mặt Hoa Diệu Diệp không tự chủ được mà nhăn lại thành một đồng, đồng cảm như chính mình cũng bị đau, càng thêm đồng tình vô hạn với sư tỷ. “Sư tỷ, sư cha nổi xương tiếp gân lần nữa chắc chắn sẽ rất đau, muội xuống núi vào thôn mua món gì ngon về cho sư cha bồi bổ nha!” Nàng nghĩ, phương diện y thuật không giúp gì được nhưng những chuyện khác có thể cố hết sức. Trầm Đãi Quân cảm động vô cùng song ngoài mặt thì mỉm cười: “Mấy ngày nay, thái độ của cha với muội và sư đệ không tốt, muội không trách ông sao?” Hoa Diệu Diệp len lén nhìn sư cha nằm trên giường trúc phơi nắng cạnh mộ sư phụ một cái, làm cái mặt quỷ chọc cười. “Sư tỷ, sư cha cũng chỉ gào rống thôi, căn bản là con hổ giấy, không sao đâu.” Thực ra, mới đầu nàng quả thật bị hù dọa vì thái độ ác liệt của sư cha, nhất là mỗi lần gọi sư cha, ông luôn nổi cơn thịnh nộ, thiếu điều muốn băm vụn nàng và sư huynh ra. Nhưng vì sư huynh kiên trì gọi như vậy, đánh chết cũng không lùi, nàng đành liều mạng hòa theo sư huynh. Vả lại qua mấy bận kêu như vậy, nàng phát hiện sư cha tức thì tức, gào thì gào nhưng chưa từng ra tay, nên nàng nhận định sư cha chỉ là con hổ giấy. Thậm chí mỗi lần nàng thấy người là gào lên “sư cha, sư cha”, nói cho hay là tôn kính trưởng lão, kì thật là cố ý chọc tức, sau đó lại ngấm ngấm cười trộm. Hổ giấy? Liếc cha một cái, nghĩ lại mấy ngày nay cha “giằng co không dứt” cùng qua lại thú vị với sư đệ muội vì chuyện xưng hô, Trầm Đãi Quân không nhịn được bật cười, không nói cũng không thừa nhận sư muội hình dung có chỗ chuẩn xác. “Đừng để cha nghe thấy câu này của muội, bằng không muội ráng mà chịu.” Chợt ngón tay vô trán sư muội, nàng dặn khẽ. “Đương nhiên rồi!” Thè lưỡi, Hoa Diệu Diệp vươn vai đứng dậy, cười hi hi lớn tiếng gọi “con hổ giấy”, “Sư cha, con muốn vào thôn mua món gì ngon cho người bồi bổ, người có đặc biệt thêm món gì không?” Nói vừa dứt, chỉ thấy Trầm Vân Sanh đang nhắm mắt nghỉ ngơi đột ngột mở mắt nhìn qua, nổi trận lôi đình mắng, “Không cho phép gọi ta sư cha, cút!” Đã dự đoán trước phản ứng, Hoa Diệu Diệp đắc ý cười ha ha, làm cái mặt quỷ với ông xong, cả người sung sướng lướt xuống núi, nháy mắt đã không thấy bóng dáng. “Ngu xuẩn! Ta tuyệt đối không thừa nhận Vân Nương thu hai tên ngu ngốc này làm đồ đệ.” Còn đang nổi nóng, mặt Trầm Vân Sanh tái đi vì tức. Kì thật sư đệ muội “kích thích” cha như thế này, cha có vẻ có sức sống hơn rồi. Âm thầm cảm thấy thú vị, Trầm Đãi Quân ráng nhịn cười đến bên cha, dịu giọng dỗ: “Cha, sư muội hơi tinh nghịch, cha đừng trách muội ấy. Đi, chúng ta vào phòng đi!” Nói xong chuẩn bị ngồi xổm xuống công ông. Một cánh tay rắn chắc chìa ngang ra, cản lại động tác của nàng, kẻ đó giọng nói trong trẻo vang lên. “Sư tỷ, đệ công sư cha cho!” Hoa Đan Phong len lén chú ý từ nãy giờ, thấy có cơ hội lập tức phi như bay qua, xung phong nhận việc. Thực ra, nãy giờ hắn vẫn luôn rầu rĩ. Rõ ràng khó khăn lắm sư tỷ mới nhìn hắn một cái, mắt hai người trực tiếp nhìn nhau, ai biết hắn lại đột nhiên khấn nguyện, tim đập thành thịch, hoảng loạn mà dời mắt đi. Đợi phản ứng lại mình vừa làm cái gì xong, hối hận thiếu điều đập đầu xuống đất, còn kém đắm ngực dậm chân, ngứa mặt lên trời mà ai oán nữa thôi. Bây giờ, không để gì mà “cái đinh trong mắt” sư muội kia chịu đi chỗ khác, đương nhiên hắn phải nắm chắc thời cơ rồi. “Ai cần đồ ngu nhà người công?” Tức giận trừng người, mắt Trầm Vân Sanh cơ hồ phun lửa. “Còn nữa, ta nói rồi, không cho phép gọi ta sư cha!” “Con là đệ tử của sư phụ, tự nhiên phải kêu sư cha rồi, trừ phi người không phải cha của sư tỷ.” Hoa Đan Phong kiên trì tỏ rõ lí do, còn không quên thể hiện tâm ý săn sóc. “Vội lại, sư cha bây giờ gầy thì gầy nhưng tỉ mỉ điều dưỡng cũng đã hồi phục dần dần rồi. Mà sư tỷ mảnh mai như vậy còn phải công người ra vô hàng ngày, lâu dần sẽ không chịu nổi.” Hừ! Mấy ngày nay luôn nhìn sư tỷ ốm yếu công sư cha, hắn đau lòng không thôi, mấy lần muốn qua giúp lại bị sư cha oanh tạc nhưng hôm nay nói sao cũng không nhịn được nữa, nhất định phải nói chuyện này cho rõ ràng. Trầm Vân Sanh nghe xong nổi bão, gằn giọng quát lên: “Ngu xuẩn! Ta tất nhiên là phu quân của Vân Nương, cha của Quân nhi. Nhưng không có nghĩa người có thể gọi ta sư cha.” “Nhưng...” Hoa Đan Phong còn muốn nói nữa. “Câm miệng!” Quát lớn, Trầm Vân Sanh thấy hắn không nhúc nhích, không nhịn được nhăn mặt nhíu mày nhìn trừng trừng. “Không phải muốn công ta? Còn không mau lên!” Hừ! Tuy ông không thích thẳng ngực trước mắt này, nhưng cẩn thận suy nghĩ, thẳng ngực này nói không sai. Cứ bắt Quân nhi công ông ra vô, quả thật làm khổ nó, vậy để công việc lao động thể lực này cho thẳng ngực làm thôi. Hoa Đan Phong bị quát ngớ người, đợi phản ứng kịp ông vừa nói gì, tức thì miệng cười ngoác đến mang tai, không nói hai lời lập tức ngồi xổm xuống. “Có cái gì hay mà cười! Người thẳng ngu xuẩn!” Thấy nụ cười chói mắt đó, Trầm Vân Sanh không vui chút nào, vừa mắng vừa nhích người nằm sấp lên lưng hắn, còn không quên hung hăng gõ vào gáy hắn một cái. Bị gõ một cái bốp, Hoa Đan Phong đau đến nhe răng nhếch miệng song không ảnh hưởng đến tâm tình vui vẻ của hắn, gợn gờng công sư cha xấu tính lên, vờn vàng đi vào phòng trong tiếng mắng chửi. Đằng sau, Trầm Đãi Quân đưa mắt nhìn hai người cư xử làm người ta dở khóc dở cười, không khỏi lắc đầu cười khê, vội vàng đi theo vào phòng. Một lát sau, Hoa Đan Phong đặt Trầm Vân Sanh lên giường đằng hoàng xong, quay đầu nhìn thấy sư tỷ bưng

chén thuốc, chăm chú cẩn thận khuấy đảo thuốc trong chén thành sợi vừa dài vừa mảnh, toát ra mùi thơm ngát, cuối cùng biến chất lỏng trong suốt thành cao dán. “Sư tỷ, tỷ làm gì vậy?” Không nhận được tò mò, hắt dạn qua nhìn. Cảm nhận hơi thở nóng rực khi hắt đột ngột áp lại gần mình, tay Trầm Đãi Quân hơi run rẩy, tim không khống chế được đập loạn lên, mặt cũng ửng hồng song cổ trắn trĩnh trả lời: “Ta chuẩn bị nối xương giúp cha, đây là Thạch linh thảo, rất công hiệu trong việc nối gân cốt.” Gật đầu hiểu ra, Hoa Đan Phong nhắc chén cao thuốc đã chế xong, nhiệt tình xung phong giúp đỡ. “Đệ giúp tỷ.” “Người, thăng ngọc này thì giúp được cái gì?” Trên giường, Trầm Vân Sanh khinh khỉnh hừ lạnh, bụng biết rõ một thân y thuật của nương tử nhà mình chỉ có con gái dốc lòng học tập, còn hai tên ngọc Hoa Đan Phong, Hoa Diệu Diệu này cả một cộng lòng cũng không học được. “Ít nhất cũng có thể giúp đánh gãy xương chân của sư cha.” Cười híp mắt phản bác, Hoa Đan Phong biết rõ muốn nối xương trước tiên phải bẻ gãy đoạn xương đã bị xoắn trước đó. Nghẹn họng, Trầm Vân Sanh đột nhiên nổi giận, đang định mở miệng mắng tiếp, Trầm Đãi Quân ở bên vội vàng lên tiếng khuyên can. “Được rồi! Hai người dừng cãi nữa, có chữa thương hay không đây?” Quả nhiên nàng vừa lên tiếng, hai nam nhân lập tức câm miệng, chỉ là một người thần sắc căm tức, một người thì cười đến toét miệng. Mặc kệ hai người tâm tình mỗi người một kiểu, Trầm Đãi Quân đi tới cạnh giường, bàn tay mảnh mai tỉ mỉ sờ nắn khớp xương chân phải gãy khúc, cuối cùng ngược mắt lên hỏi nhỏ: “Cha, được chứ?” “Cứ việc làm đi!” Trầm giọng, Trầm Vân Sanh chờ đợi ngày này đã rất lâu rồi. Gật đầu khẽ, nàng lại nhỏ nhẹ nói tiếp: “Nội lực của sư đệ cao hơn con, để đệ ấy động thủ được không?” Không phải nàng không muốn tự tay làm, mà là việc đánh gãy khớp xương phải do người có nội lực cao thâm mới có thể khống chế được lực đạo và mức độ, bằng không dùng lực quá mạnh sẽ làm xương gãy vụn, chừng đó càng khó trị hơn. Nghe xong, Trầm Vân Sanh theo bản năng muốn phản đối vì không tin người ngoài, nhưng đối diện với ánh mắt trông chờ của con gái đành phần nộ nhìn trừng trừng Hoa Đan Phong đã bắt đầu xắn tay áo lên, sau đó miễn cưỡng gật đầu đáp ứng. Trầm Đãi Quân thấy vậy không khỏi thở phào. Hoa Đan Phong thì nóng lòng muốn thử, xắn tay áo lên, dưới sự giải thích chỉ dẫn của nàng, bàn tay to nắm lấy khớp xương vận vẹo, bắt đầu vận kinh chuẩn bị động thủ. “Sư cha, con chuẩn bị động thủ à!” Có chút căng thẳng, hắt lên tiếng báo trước. “Bớt lắm lời, mau lên đi!” Trừng mắt trách cứ, Trầm Vân Sanh ghét hắt quá dài dòng. Được thôi! Người sắp bị đánh gãy chân còn nói như thế, Hoa Đan Phong cũng không chần chừ, khéo léo dùng lực chấn một cái, tức thì nghe hai tiếng “răng rắc” trầm đục, kế đó một tiếng hít hơi nối tiếp vang lên. Cấp tốc liếc cha một cái, chỉ thấy trán ông đổ mồ hôi lạnh từng giọt to bằng hạt đậu, gương mặt gầy gò đau đớn đến nổi vận vẹo biến dạng. Trầm Đãi Quân biết không thể chậm trễ, vội vã chen lên sắp xếp lại khớp xương vốn gãy gập bây giờ đã gãy thành hai đoạn cho ngay ngắn, sau đó đắp cao thuốc chế từ Thạch linh thảo lên đoạn xương nối trong tiếng hít hơi nhịn đau, cuối cùng quấn vải lên, lại dùng hai thanh gỗ nẹp cố định. Tất cả đại công cáo thành rồi, nàng mới thả lỏng người, thở ra một hơi, định lấy ống tay áo chùi mồ hôi trên trán, một chiếc khăn tay tự động phủ lên mặt, êm ái lạ thường thay nàng lau mồ hôi. “Sư đệ...” Trầm Đãi Quân ngơ ngẩn nhìn chủ nhân chiếc khăn, nhất thời quên mất phải tránh né. Giống như không có người chung quanh, Hoa Đan Phong tự mình lau mồ hôi cho nàng xong, lúc này mới mặt đỏ tai hồng thu lại khăn tay nhưng ánh mắt vẫn lóe lên tia ôn nhu mà kiên định. “Ngu ngốc kia, người làm cái gì hử? Dám lợi dụng Quân nhi trước mặt ta!” Trên giường, mặt Trầm Vân Sanh trắng bệch, đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng song nhìn thấy cử động quá mức thân mật giữa hai người thì tức đến nhất phật xuất khiếu, nhị phật thẳng thiên [10], tiện tay quơ đại một vật cứng nhe đầu Hoa Đan Phong mà ném. Lần tập kích này quá bất ngờ, lại thêm Hoa Đan Phong đang bồng bênh trong nhu tình dạt dào, không có chút cảnh giác, vì thế chỉ nghe một tiếng “bốp”, đầu hắt bị ném cho mắt nổ đom đóm, mà hung khí là chén trà thì lăn mấy vòng tới cửa. Há hốc miệng nhìn chén trà trên đất, Trầm Đãi Quân nhìn lại sư đệ đang ôm đầu rên la, lại ngó cha mình tức đến bốc khói, nhất thời cảm giác muốn cười chực chờ lên tới họng. May mà đến phút cuối cùng, nàng miễn cưỡng dằn xuống ý cười nơi môi, vội vàng lôi kéo sư đệ ra ngoài phòng, bởi vì nàng liếc thấy cha đã động thủ tìm hung khí thứ hai. “Thằng ngu ngốc đó dám lợi dụng con! Ta muốn giết nó, nhất định phải giết nó...” Trầm Vân Sanh tức giận dùng dùng rống lên, hận không thể lập tức xuống giường chặt người thành tám khúc. “Cha, được rồi! Được rồi! Dừng tức giận, sư đệ chỉ giúp con lau mồ hôi thôi, không có ý gì khác...” Nhỏ nhẹ dỗ dành, trong lòng Trầm Đãi Quân kì thật rất phức tạp. Một bên là vui mừng vì sư đệ đối diện với mình hình như đã trở lại tình cảnh hai sư tỷ đệ ở chung trước đây, không còn khó xử, lúng túng nữa. Một mặt lại cảm thấy khổ sở chua xót vì bản thân bị ảnh hưởng trước cử chỉ thân mật của hắt, khiến tâm thần mình hoảng hốt mất đi vẻ trắn định bình thần thường ngày. “Lau mồ hôi?” Trầm Vân Sanh nổi giận. “Nam nữ thụ thụ bất thân, thằng ngu đó lấy thân phận, tư cách gì mà lau mồ hôi cho con?” Nghĩ đến việc mình không ở đây hơn hai mươi năm, con gái mình có khả năng đã bị lợi dụng vô số lần, ông càng tức giận ngút trời. Đối mặt với cơn thịnh

nộ của cha, Trầm Đãi Quân ghen lời, bắt lực than thầm trong lòng. “Cha, sư đệ chỉ giúp con lau mồ hôi thôi, nào có lợi dụng gì, cha đừng nghĩ lung tung. Với lại, cha đang dưỡng thương, đừng vọng động chân khí, bằng không ảnh hưởng đến việc phục hồi thương thế, không tốt đâu.” Lời ngon tiếng ngọt vừa khuyên vừa dỗ, nàng đỡ đầu cha nằm xuống cho ngay ngắn. “Rồi, chắc hẳn người mệt rồi, ngủ một giấc trước đã, nghỉ ngơi cho khỏe.” Trên giường, trong tiếng dỗ dành của con gái, Trầm Vân Sanh mắng thêm một hồi, cuối cùng không chịu nổi vết thương đau nhức, thể lực không chịu nổi nữa, mệt mỏi chìm vào giấc mộng.

12. Chương 12

Hic... sư cha ra tay ác độc quá!

Trong phòng nhỏ, Hoa Đan Phong ôm cái đầu sưng một cục, lòng đầy bi phẫn.

Chỉ giúp sư tỷ lau mồ hôi thôi, chiếm tiện nghi gì chứ?

Từ nhỏ tới lớn, hẳn giúp sư tỷ lau mồ hôi, sư tỷ lau mặt cho hẳn còn ít chắt? Nếu thật sự nói sỗ sàng, lợi dụng, óc hẳn lại tưởng tượng tới mấy cảnh làm người ta mặt đỏ tai hồng kia.

Đáng tiếc từ lúc trùng phùng tới giờ, hẳn hoàn toàn không có cơ hội biến ảo tưởng thành hiện thực.

Nghĩ tới đó, Hoa Đan Phong ôm đầu than thở, một mình chán ngán ngồi trước bàn nghĩ bậy bạ. Không biết là qua bao lâu, nghe một tiếng “kẹt” nhỏ, hẳn lập tức ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy sư tỷ mở cửa phòng đi ra.

“Sư tỷ...” Mừng rỡ nhảy dựng lên, hẳn tung tăng vọt lên đón.

“Suyt!” Ngón tay đặt hờ lên môi, Trầm Đãi Quân làm dấu im lặng, “Cha mới vừa ngủ, đừng ồn đến người.”

Lời ra đến miệng lại khó nhọc nuốt về, Hoa Đan Phong chờ không kịp, kéo nàng đi ra ngoài. Xác định sẽ không làm ồn đến sư cha sốt ruột bảo vệ con gái xong, mặt hẳn đỏ ửng, ấp a ấp úng mở miệng.

“Sư tỷ, ta... ta có chuyện muốn nói với tỷ...” Sao giờ? Nghĩ đến chuyện muốn bày tỏ với sư tỷ, hẳn lại cảm thấy xấu hổ quá!

Thấy mặt hẳn đỏ ửng lạ thường, nói chuyện cũng không sáng khoái như thường ngày mà cứ ậm à ậm ừ, Trầm Đãi Quân không khỏi giật thót, vô thức muốn sờ trán hẳn. Nhưng kể đó lại nghĩ bản thân không nên có cử chỉ khiến hẳn hiểu lầm, lúng túng, bèn rút tay về, giả vờ trấn tĩnh lên tiếng.

“Sao vậy? Sư đệ, đệ cảm lạnh phát sốt à?” Nếu không sao mặt đỏ vậy chứ?

“Không phải!” Lắc đầu phủ nhận, Hoa Đan Phong phát hiện nàng vốn nhấc tay lên lại cứng rần rụt lại, tức thời vừa hoảng vừa sốt ruột, vừa chua vừa xót, mặc kệ, bất chấp tất cả chủ động nắm chặt lấy tay nàng, khổ sở muốn phần lên án.

“Sư tỷ, tỷ không thích Phong nhi, không quan tâm Phong nhi nữa sao?”

“Đệ đang nói nhăng gì thế?” Ráng cười, Trầm Đãi Quân muốn rút tay ra, ai ngờ hẳn nắm quá chặt, giãy sao cũng không thoát.

“Tỷ có! Tỷ có!” Mắt đỏ hồng nhìn chằm chằm, hẳn thở hỏn hển lên án. “Trước đó, tỷ không nói tiếng nào liền quăng bỏ ta và sư muội, một mình li khai. Khó khăn lắm mới tìm được tỷ, mấy ngày nay tỷ một mực tránh ta, tỷ rõ ràng là trừng phạt ta, phạt ta làm tỷ thương tâm khổ sở...”

Nói đến cuối, giọng hẳn đã trở nên ghen ngào.

Trầm Đãi Quân dờ người, đầu óc hoảng hốt, không biết nên trả lời thế nào mới phải, trầm mặc cả nửa ngày, nàng yếu ớt thở dài, “Xin lỗi! Sư tỷ không tốt, gây rắc rối, khó xử cho đệ. Từ giờ trở đi sư tỷ sẽ không tránh đệ nữa, chúng ta vẫn là sư tỷ đệ thương yêu nhau như trước đây được không?”

Ồi... nàng cứ nghĩ đến tổn thương trong lòng mình, lại không suy xét việc mình chán nản, tránh né làm tổn thương sư đệ.

Trong lúc vô tình, hai người lại tổn thương lẫn nhau, gây phiền phức cho nhau, mớ lộn xộn này phải tính thế nào đây? Trầm Đãi Quân cười khổ, chỉ cảm thấy tình yêu quả thật làm người ta đau đầu!

Nếu có thể, nàng thật tình muốn quay lại ngày xưa? Quay lại thời kì non trẻ ngây thơ, vô tư, không lo sầu buồn bã.

Vốn dĩ cho là nàng nói bọn họ có thể làm sư tỷ đệ, tiếp tục như dĩ vãng, hẳn sẽ vui mừng thở phào, nào ngờ thực tế không phải như vậy...

“Ta không cần!” Lắc đầu cật lực, hán nóng như lửa đốt gào lên: “Ta không muốn chúng ta chỉ là sư tỷ đệ...”

“Sư đệ?” Trầm Đãi Quân kinh ngạc, không rõ ý của hán.

Xấu hổ đỏ bừng mặt, Hoa Đan Phong tuy ngưỡng ngừng nhưng vẫn mạnh dạn đối diện với tình cảm của mình, bày tỏ rành mạch: “Sư tỷ, ta muốn nói với tỷ... nếu là sư tỷ mà nói, có thể nha!”

Cái gì mà nếu là sư tỷ mà nói, có thể nha?

Dù Trầm Đãi Quân có thông minh tới đâu cũng bị một câu không đầu không cuối này làm cho hồ đồ, vì thế cũng mặc kệ dẫn đo này nọ, lo lắng áp tay lên trán hán.

“Quái lạ? Đâu có nóng đâu!”

Đã không sinh bệnh, sao lại ăn nói lảm nhảm, không mạch lạc thế này?

“Sư tỷ, ta nói ta không có bệnh mà!” Thấy nàng rút cuộc lại chủ động chạm vào mình, cảm thụ cảm giác ấm nóng nơi lòng bàn tay mềm mại truyền đến, Hoa Đan Phong chỉ cảm thấy như có dòng nước ấm chảy qua tim, ấm áp khiến hán suýt rơi lệ.

“Không bị bệnh, vậy rút cuộc là sao?” Chậm chạp rút tay về, mắt Trầm Đãi Quân đầy hồ nghi.

“Đệ nói năng lộn xộn như vậy, sư tỷ nghe không hiểu.”

Lần đầu tiên thổ lộ, đương sự lại không hiểu, Hoa Đan Phong không khỏi uể oải gục đầu xuống, tiếp đó lại lập tức lạc quan, lấy lại tinh thần. Lần thứ nhất đã không thành, vậy thì lần thứ hai, lần thứ ba... đợi thành công mới thôi!

Nghĩ vậy, hán phấn chấn hán lên, chụp tay sư tỷ, ánh mắt sáng rỡ bắt đầu lần thổ lộ thứ hai.

“Sư tỷ, ta thích tỷ, thích tỷ giống như tỷ thích ta vậy đó!”

Bày tỏ dứt khoát, đi thẳng vào vấn đề như vậy, quả nhiên, vừa nghe là hiểu được không cần thắc mắc gì hết. Thế nên lần này Trầm Đãi Quân không hề bối rối khó hiểu gì nữa, mà giống như sét đánh ngang tai, khiến đầu óc nàng trong nháy mắt trống rỗng, hoàn toàn không có cách nào cân nhắc, chỉ biết ngơ ngác nhìn hán chăm chăm, cả nửa ngày cũng không nói nên lời.

“Sư tỷ? Tỷ làm sao vậy, sư tỷ?” Nửa ngày cũng không nghe nàng đáp lại, Hoa Đan Phong sốt ruột bất an.

“Vì sao tỷ không nói gì? Sư tỷ!”

Trong tiếng thúc giục liên tiếp, cuối cùng Trầm Đãi Quân cũng hoàn hồn, đôi mắt đen thẳm nhìn hán không chớp, sắc mặt dần dần tái nhợt, cuối cùng lộ ra một nụ cười nhợt nhạt vô vị, không rõ là bi hay hỉ.

“Sư đệ, đệ như vậy là sỉ nhục ta!” Nói xong, toàn thân nàng run rẩy, gạt bàn tay đang nắm chặt lấy tay mình, nước mắt không báo trước từng giọt từng giọt lăn xuống, cả người nhợt nhạt, yếu ớt như muốn hóa thành ảo ảnh trong không khí.

Sỉ nhục? Sao sư tỷ lại nói hán sỉ nhục nàng?

Hoa Đan Phong hoảng hốt, kinh hoàng cực độ kêu lên.

“Sư tỷ, ta không có! Ta nói ta thích tỷ, không có sỉ nhục tỷ!”

Đến tột cùng hẳn nói sai chỗ nào? Vì sao sư tỷ lại hiểu lầm như thế?

“Đệ nói thích ta, là sỉ nhục ta.” Lắc đầu, nước mắt nàng rơi càng nhiều.

“Sư đệ, đây là đệ đồng tình ta, thương hại ta ư?”

Nàng không tin, mới chỉ tách ra một thời gian ngắn có thể khiến hẳn đối diện với tình cảm của mình, khiến hẳn từ khó xử, rồi rầm lúc đầu liền thay đổi thái độ thành yêu thích. Tình cảm của một người có thể cải biến nghiêng trời lệch đất trong thời gian ngắn ngủi thế sao? Cho nên ngoại trừ đồng tình, thương hại ra, nàng không nghĩ ra nguyên nhân nào khác.

Nhưng nàng không cần đồng tình, cũng không muốn thương hại. Nàng chỉ muốn thật lòng thật dạ, bất kể chân tình đó khoát lớp áo tình yêu nam nữ hay là tình sư tỷ đệ, thật tâm là đủ rồi.

Bây giờ hẳn “thích” ngược lại khiến nàng khó mà tin đó là thật lòng, thậm chí có cảm giác bị nhục mạ.

“Ta không có!” Thành linh minh bạch ý của nàng, Hoa Đan Phong vừa nóng lòng vừa ủy khuất vì bị hiểu lầm.

“Ta thật sự thích sư tỷ, không phải đồng tình, càng không phải thương hại, vì sao tỷ không tin ta?”

Run rẩy nhìn hẳn, Trầm Đãi Quân muốn cười nhưng nước mắt lại không ngừng rơi.

“Nếu không phải đồng tình, vậy có lẽ là vì ta đột ngột rời đi khiến đệ hoảng hốt, cũng vì thế mà ngộ nhận cảm giác của mình thôi!”

“Không phải, không phải như thế mà!” Lại bị hiểu lầm, Hoa Đan Phong tức đến nổi hai mắt đỏ hoe, một bên vội vã giúp nàng lau nước mắt trên mặt, một bên ghen ngào bày tỏ, “Sư tỷ, vì sao tỷ không tin ta? Cho dù ta có gốc thế nào cũng không nhầm lẫn cảm giác của mình.”

“Ta nói thích tỷ tức là thích tỷ mà! Sao chỉ có tỷ thích ta mà không cho ta thích tỷ? Tỷ như vậy ích kỷ lắm...” Nói đến đó, hẳn không nhịn được ôm chặt nàng vào lòng, kích động truyền đạt tâm ý không lời của mình với nàng. Ích kỷ sao? Nàng như thế thật sự là ích kỷ sao? Nhưng nàng thật khó mà tưởng tượng được mới chia tay một thời gian ngắn, lần nữa tương phùng, đột nhiên hẳn lại biết mình thích nàng rồi!

Nếu hẳn chỉ nhất thời ngộ nhận, ngày sau rút cuộc hiểu được cảm giác của mình với nàng hoàn toàn không phải tình yêu nam nữ, chừng đó nàng làm sao đây?”

Lòng của nàng kiên cường nhưng cũng yếu đuối, có thể chịu đựng việc hẳn không có tình với nàng, nhưng không cách nào chịu được việc có được rồi lại mất đi.

Hoảng hốt bị hẳn ôm cứng trong lòng, Trầm Đãi Quân muốn khóc lại muốn cười, mừng rỡ lại ưu sầu, đủ thứ tư vị ập đến, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài ai oán...

“Sư đệ, đừng vội vàng kết luận tình cảm của mình, từ từ xác định rõ ràng, ngàn vạn... ngàn vạn lần đừng vì mê hoặc nhất thời mà quyết định sai lầm, sau này hối hận cả đời...” Khó nhọc ngừng khóc, nàng nhẹ nhàng vỗ lưng hẳn, thận trọng mà dịu dàng giống như đang dạy dỗ trẻ con.

“Đệ không còn là đứa bé nữa, đệ tự biết mình thích ai, muốn cái gì!” Nhẹ nhàng buông nàng ra, giọng Hoa Đan Phong kiên định, đôi mắt đỏ hồng mang theo mấy phần thành thực, sáng suốt.

Phát giác biến hóa nhỏ xíu này của hẳn, Trầm Đãi Quân không khỏi giật mình...

Bắt đầu từ lúc nào, sư đệ tính tình trẻ con của nàng đã từ từ trưởng thành, trở thành nam tử hán đội trời đạp đất, xuất sắc hơn người?

Thấy vẻ mặt nàng hoảng hốt, có phần hồ nghi, mê hoặc, ánh mắt hoang mang ngơ ngác, Hoa Đan Phong cảm thấy đáng yêu vô cùng, suy nghĩ chợt động, không nhịn được hôn trộm một cái lên gò má hồng hào mịn màng của nàng.

“Á...” Sửng sốt hô lên, nàng ngây ngốc che lấy chỗ vừa bị cánh môi ấm nóng ấn qua. Đợi ý thức được chuyện gì vừa xảy ra, cảm giác nóng rực từ hai má đột ngột lan ra toàn thân.

Cực kỳ hài lòng bản thân tạo được ảnh hưởng trên người nàng, Hoa Đan Phong tự tin tràn trề tuyên bố: “Sư tỷ, cho dù bây giờ tỷ không tin cũng không sao. Ta nhất định sẽ ở bên cạnh bảo vệ tỷ, chăm sóc tỷ, vĩnh viễn không làm tỷ thương tâm nữa. Chắc chắn có một ngày, tỷ sẽ tin ta.”

Ngơ ngẩn nghe tuyên ngôn của hắn, tim Trầm Đãi Quân đập kịch liệt, mặt đỏ tai hồng, nhất thời nửa khắc khó mà nói được gì.

Hơ... hình như sư đệ không chỉ trưởng thành, còn học thói xấu nữa...”

“Ngu ngốc, người tên phóng đăng này dám lợi dụng Quân nhi, cút!”

Trong gian phòng thanh nhã, mấy ngày nay, tiếng mắng chửi phần nộ cùng tiếng quăng ném đồ binh bộp không biết vang lên lần thứ bao nhiêu rồi.

Tiếp theo, một bóng người thăm hại từ trong phòng vọt ra, chỉ là tiếng cười sảng khoái vui vẻ làm người ta vừa nghe là biết nam nhân bị đuổi ra này không hề tức giận, thậm chí còn có mấy phần hứng thú.

“Sư cha, chúng ta đều là nam nhân. Con chỉ ôm người đi tắm rửa thôi, người lại ồn ào như vậy, ai không biết còn tưởng còn có ý đồ bất lương với người đó!” Cười ha ha chọc ghẹo, Hoa Đan Phong một chút cũng không để ý mình bị xem như chuột chạy qua đường mà đánh.

Thực tế, từ lúc hắn lau mồ hôi cho sư tỷ trước mặt sư cha xong, mấy ngày nay, mỗi lần sư cha thấy mặt hắn là mắng chửi, tay quơ được thứ gì cũng không quên biến nó thành ám khí mà bắn, hắn sắp tập thành thói quen rồi.

Trong phòng nhỏ, Trầm Đãi Quân, Hoa Diệu Diệp hai sư tỷ muội ngồi trước bàn nhìn hắn lung la lung lay đi tới đối diện ngồi xuống, bèn liếc nhìn nhau một cái rồi đồng loạt lắc đầu.

“Sư huynh, huynh cứ chọc ghẹo sư cha như vậy, coi chừng đến khi vết thương của người lành lại, có thể chống gậy đi được rồi, huynh sẽ gặp họa cho mà coi.” Nhấn cái mũi xinh xắn, Hoa Diệu Diệp cho rằng mấy ngày nay, sư cha hờ hợt là chửi hắn đồ phóng đăng là vì hắn cứ trêu chọc sư cha cử động bất tiện, nên cảnh cáo hắn đừng đắc ý quá mức.

“Không sao!” Không để ý xua tay, Hoa Đan Phong cười híp mắt, “Ta là tăng sức sống cho sư cha, để ông có chuyện làm thôi! Miễn cho sư cha cứ suốt ngày thủ bên cạnh mộ sư phụ, thỉnh thoảng lại chìm đắm trong hồi ức, cứ tưởng mình còn bị gian tặc làm hại, khổn trong sơn động mà nửa điên nửa tỉnh, cư xử bất thường, không tốt.”

Thực ra, hai ngày trước sư cha từng phát tác một lần, làm hai sư huynh muội không biết sự tình bị dọa chết khiếp, may mà sau đó sư tỷ xuất hiện, trấn an, sư cha mới bình tĩnh lại.

“Người lúc nào cũng nói có lý hết!” Bất lực lắc đầu, Trầm Đãi Quân thật tình không biết nên nói hắn sao mới được.

Nghe xong, Hoa Đan Phong áp gương mặt cười toe qua, vùi cái đầu to lên vai nàng cọ cọ làm nũng.

“Sư tỷ, về sau nếu vết thương của sư cha lành rồi, chống gậy đuổi đánh ta, tỷ phải nói đỡ giúp ta đó!”

Ha ha, từ hôm nói rõ tới nay, hắn cứ lấy lòng sư tỷ, hở ra là có cử chỉ thân mật với nàng, thường thường thu được hiệu quả rất tuyệt.

Quả nhiên, mặt Trầm Đãi Quân phớt hồng, cười mẩn nhỏ: “Đệ tưởng mình là ai? Đứa nhỏ ba tuổi chắc?”

Nói xong, tay ngọc mảnh mai chọt vào trán hắn, đẩy cái đầu to ra khỏi vai mình.

Ngốc nghếch ôm trán, hắn cười ha ha: “Nếu có thể làm nũng với sư tỷ, vậy làm trẻ con ba tuổi cũng tốt.”

“Nói ngốc gì đó?” Mất long lanh lườm hắn, mặt Trầm Đãi Quân càng thêm đỏ.

Từ lúc hắn bày tỏ tâm ý xong, mấy ngày nay hắn luôn thích dính lấy nàng, giành làm giúp nàng này nọ. Nói chuyện còn pha lẫn tình ý trong đó, khiến tâm thần nàng tuy còn ngỡ vực không yên nhưng cũng không khỏi rung động, một chút ngọt ngào thấm vào tận đáy lòng.

Một bên, Hoa Diệu Diệp hết nhìn sư tỷ lại ngó sư huynh. Không biết vì sao, luôn có cảm giác hai người này hình như không giống trước đây nhưng lại không nói được là không giống chỗ nào, hết sức khó hiểu. Sau cùng nàng đành vò đầu, đưa ra điểm bất thường duy nhất mà nàng nhìn ra được.

“Sư huynh, mấy ngày nay hình như tâm tình huynh rất tốt hả?” Cả ngày cười hi hi, chọc cũng không tức giận, thật là quái đản mà.

“Sao? Tâm tình tốt muội ghen tị à?” Liếc nàng một cái, đầu môi vẫn cười như cũ.

“Ai ghen tị với huynh?” Trùng mắt nhìn hấn, Hoa Diệu Diệp bĩu môi chất vấn.

“Mới bữa trước huynh còn cổ cổ quái quái nhăn mày nhăn mặt, sao mới chớp mắt đã thay đổi rồi?”

Nàng vừa nói ra câu này, thân là một trong những người biết chuyện kiêm đương sự, Trầm Đãi Quân không khỏi nóng mặt, ánh mắt ngược ngừng đối diện với đôi mắt đang cười trộm, hiếm khi thấy được nàng lộ ra tư thái nữ nhân hờn dỗi lườm một cái, lập tức nhận được gương mặt tươi cười sáng rõ làm người ta thiếu điều mù mắt.

“Sư muội, muội còn là trẻ con, không hiểu được đâu.” Lúc lắc đầu, Hoa Đan Phong cố ý lừa gạt.

“Hứ!” Hoa Diệu Diệp tức giận trợn mắt.

“Ai là trẻ con hả? Huynh bắt quá chỉ hơn muội ba tuổi thôi!”

Vênh vang đắc ý xoay xoay ngón trỏ, hấn kiêu ngạo vênh mặt.

“Ba tuổi cũng lớn hơn, tóm lại, muội không hiểu là không hiểu.”

“Thần bí ghê chưa, không để ý huynh nữa!” Hấn không nói, Hoa Diệu Diệp cũng không tra hỏi, làm mặt quỷ đáp lại, quay đầu khiêu nại với sư tỷ đang cười hiền hòa, “Sư tỷ, chúng ta đừng để ý sư huynh nữa, để huynh ấy tự cười một mình đi.”

Làm như vô tình nhìn người nào đó đang hí hửng, Trầm Đãi Quân mím môi gật đầu cười.

“Sư đệ có vẻ vui đến ngốc rồi, muội đừng học hấn, mất mặt lắm.”

Hoa Diệu Diệp nghe xong giống như gặp được tri âm vỗ tay cười to, ngược lại người nào đó vui đến ngốc không chịu, đang định lên tiếng phản kháng, trong phòng đột nhiên vang lên tiếng quát...

“Ngu ngốc, còn không vào bê nước tắm ra?”

“Sư cha, con tới đây!” Không lãng phí thời gian, Hoa Đan Phong tức tốc chạy vào phòng trong, xem ra đã quen với việc bị kêu là ngu ngốc, chỉ cần nghe tới hai chữ này, hấn liền tự động chạy tới chờ sai vặt.

Trong phòng, Trầm Đãi Quân, Hoa Diệu Diệp nhìn nhau, đồng thanh cười.

“Sư tỷ, xem ra ngoại trừ cái tên ngu ngốc của sư huynh ra, sư cha cũng ghiền chúng ta kêu người như vậy nha. Coi, sư huynh vừa kêu sư cha, người chẳng buồn rống kia!” Híp mắt cười, Hoa Diệu Diệp cảm thấy thói quen đúng là thứ đáng sợ.

“Suyt!” Trầm Đãi Quân đặt hờ ngón tay lên môi, nháy mắt nói nhỏ, “Đừng để cha nghe thấy, nếu không cha lại rống lên đấy!”

Không nhịn được phì cười thành tiếng, Hoa Diệu Diệp gật đầu như già tởm, cũng đặt tay lên môi làm dấu giữ bí mật.

Hai cô nương nháy mắt với nhau, ra vẻ thần bí trời biết đất biết, ta biết muội biết.

Một hồi sau, trong phòng lại truyền đến tiếng gào thét quen thuộc.

“Ngu ngốc, người làm gì đó? Cút cho ta...”

“Ui cha! Sư cha, người đừng đánh mắng nữa, con chỉ định giúp người...”

“Không cần! Người cút cho ta...” Nghe tiếng mắng chửi, Trầm Đãi Quân Hoa Diệu Diệp nhìn nhau, bụng đầy hồ nghi, đang muốn nhìn xem rốt cuộc là phát sinh chuyện gì, Hoa Đan Phong ba chân bốn cẳng chạy ra.

“Xảy ra chuyện gì?” Vội vã hỏi, Trầm Đãi Quân có chút lo lắng.

Trán bị vật cứng đập vào bầm tím, mặt Hoa Đan Phong đầy vẻ vô tội.

“Ta chỉ đi vào xem sư cha mặc quần xong chưa, định nói người hành động bất tiện, có lòng tốt muốn giúp sư cha thu xếp, ai biết lại đụng trúng quần lót, sư cha chẳng phân biệt trắng đen gì đã đánh ta một cục.”

Nói xong, Trầm Vân Sanh trong phòng nghe thấy lập tức nổi cơn, “Người, thằng ngu ngốc tồi tệ, hạ lưu, ai cho phép người đụng ta?”

“Đều là nam nhân, có sao đâu chứ...” Hoa Đan Phong vẫn còn lẩm bẩm.

“Sư huynh...” Hoàn toàn nín lặng, vỗ vỗ vai sư huynh, Hoa Diệu Diệp thở dài nặng nề.

“Không phải người nào cũng không câu nệ tiểu tiết như huynh đâu.”

Càng hướng chi người huynh định “đụng” là ai? Sư cha tính tình cổ quái nóng nảy đó!

Chỉ cảm thấy tình huống trước mắt hoang đường hết chỗ nói, Trầm Đãi Quân muốn cười lại sợ cha nghe thấy càng nổi khùng, ráng hết sức đè nén, im lặng ra dấu cho sư đệ muội xong liền tức tốc đi vào phòng, đóng cửa lại; miễn cho cha thấy sư đệ còn đang ngoài cửa, xấu hổ quá hóa giận lại tiện tay vớ cốc làm ám khí. Gần đây, cốc chén trong nhà hư hao thật nhanh, mua hoài mà không kịp bù lại chỗ thiếu hụt.

“Thằng ngu ngốc đáng chết đó, một chút chừng mực cũng không có!” Vừa thấy con gái, Trầm Vân Sanh lại tức giận phàn nàn.

Nhìn cười, Trầm Đãi Quân đến bên cạnh ông đỡ dành.

“Đôi lúc sư đệ thiếu cân nhắc, có điều hấn cũng có ý tốt, cha đừng giận nữa.”

Nghe xong, Trầm Vân Sanh nghẹn, sau đó hừ lạnh một tiếng, thật sự không mắng nữa.

Nói cho cùng ở chung bao nhiêu ngày nay, hai đồ đệ Vân Nương thu dưỡng hầu hạ ông thế nào, thật thà chất phác ra sao, ông đều không để vào mắt. Chỉ vì bị gian tặc làm hại, lại thêm bị vây hãm một thân một mình nơi tuyết nhai hơn hai mươi năm mà tính tình biến đổi, trừ con gái ruột thịt ra rất khó tin tưởng người khác, thế nên tuy biết hai đứa ngốc kia tính tình thật ra không tệ nhưng vẫn khó mà đối xử ôn hòa được.

Thấy ông sầm mặt không nói tiếng nào, Trầm Đãi Quân biết cha đã nghe lọt lời mình, không khỏi mỉm cười, nhẹ tay nhẹ chân chỉnh lại quần áo cho ông, thuận tiện tháo vải, cẩn thận kiểm tra tình hình hồi phục nơi chân, lại hỏi cảm giác của ông xong, cực kỳ hài lòng gật đầu, đối Thạch linh thảo bôi vết thương lần nữa mới băng bó lại kỹ càng.

“Sao rồi?” Ngữ điệu cố giữ bình tĩnh nhưng vẫn để lộ chờ mong, Trầm Vân Sanh không nhịn được hỏi dò.

“Cha, cha yên tâm, tình trạng hồi phục rất tốt.” Ngừng một chút, thấy đáy mắt ông ánh lên tia sáng chói lọi, Trầm Đãi Quân quyết định tặng ông thêm một tin tốt nữa.

“Nửa tháng nữa có thể không cần bôi thuốc rồi.”

“Thật sao?” Trầm Vân Sanh mừng rỡ.

Gật đầu, Trầm Đãi Quân không quên kèm theo vẻ sau.

“Có điều chân cha bị thương quá lâu, tuy con đã nối lại xương nhưng cơ bắp đã teo lại. Mới đầu không thể lập tức chống gậy đi lại, cần phải tập luyện phục hồi một thời gian, không thể gấp gáp quá mức, phải từ từ từng bước một.”

Trầm Vân Sanh cười nói, “Đợi hơn hai mươi năm ta còn đợi được, chỉ có chút thời gian phục hồi thì tính gì?”

Hừ... chỉ cần ông có thể đi lại, đó chính là ngày chết của tên cẩu tặc kia!

Lặng lặng nhìn nụ cười gần ác độc trên mặt cha, Trần Đãi Quân đại khái hiểu được suy nghĩ của ông nhưng không có ý định cản trở. Dù thế nào thì đó là Vũ Trọng Liên nợ ông, nợ máu phải trả bằng máu, không phải sao?

“Quân nhi...” Đột nhiên, Trần Văn Sanh lên tiếng gọi.

Giật mình hoàn hồn lại, nàng nhẹ giọng đáp, lại nghe ông nói tiếp.

“Ngọc bội đâu?”

“Ở đây, cha!” Lôi từ trong cổ áo ra, nàng đưa ngọc bội vẫn còn ấm vào tay cha, thấy ông cầm ngọc bội nhắm mắt lại quan sát tỉ mỉ, không nhìn được tò mò cười hỏi: “Sao ạ? Cha muốn tìm bảo tàng ư?”

Cười lạnh một tiếng, Trần Văn Sanh khinh thường hừ hừ: “Tên cẩu tặc đó tâm tâm niệm niệm muốn tìm được bảo tàng. Nếu ta không đi đào ra cho hắn xem, chẳng phải quá có lỗi với hắn sao.” Vì ngọc bội chứa bản đồ này hại phụ thê bọn họ âm dương đôi ngã, cốt nhục chia lìa hơn hai mươi năm, cho dù đào được bảo tàng nhờ đó mà có được võ công tuyệt thế, tài phú khổng lồ khiến người hâm mộ cũng không cách nào bù đắp mất mát của ông.

Trần Đãi Quân nhìn thấu được sự trống rỗng trong vẻ mặt khinh thường của cha, nhất thời cũng không biết nên nói gì, đành lặng lặng nắm lấy bàn tay gầy gò của cha, hai cha con im lặng hồi lâu, trầm mặc không nói.

13. Chương 13

Một tháng sau, Tử Vân Phong bị tuyết trắng tinh bao phủ, đập vào mắt là một thế giới trắng xóa, đẹp không sao tả xiết.

Trong cảnh tuyết trắng ấy, một căn nhà trúc tao nhã đứng lặng yên, thanh thanh nhã nhã, điềm điềm tĩnh tĩnh, phẳng phất như cô tịch mà độc lập.

Đột nhiên, cửa phòng trúc bị người mở ra, một trung niên nam tử mặt mày gầy gò nhưng không giấu được nét tuấn tú chống gậy trúc từ cây, bước đi chật vật nhưng vẫn không bỏ cuộc, từng bước từng bước một đi ra, đồng thời cũng khiến ba nam nữ trẻ tuổi bên ngoài phòng chú ý.

“Cha, sao cha ra đây?” Buông việc trong tay, Trần Đãi Quân vội vàng chạy tới.

“Phải đó! Sư cha, bên ngoài trời lạnh, người đừng để bị cảm.” Hoa Diệu Diệp lú lo tiếp lời.

“Sư cha, nếu người bị cảm, mệt là sư tỷ nha!” Hoa Đan Phong thì không đành lòng sư tỷ thân yêu mệt nhọc.

Ba người ta một câu người một câu, hoàn toàn xem ông như phế nhân vô dụng, Trần Văn Sanh không nén được tức giận quát, “Thân mình ta khỏe lắm rồi, không cần lo lắng vớ vẩn, các người tự lo cho mình thì hơn.”

Hừ! Từ nửa tháng trước, chỗ nối xương chân phải rớt cuộc cũng lành, ông đã không chờ nổi, chống gậy tập đi lại, đến giờ đã được nửa tháng. Ông đi càng lúc càng vững, ngày xuống núi tìm cẩu tặc kia báo thù không còn xa nữa.

“Oa, sư cha đang vòng vo quan tâm thân thể bọn con sao?” Cố ý trợn to mắt, Hoa Đan Phong lớn tiếng than thở, mặt tràn đầy cảm động.

“Ồ... chắc chắn là vậy!” Giả bộ chùi nước mắt, Hoa Diệu Diệp cùng sư huynh một xướng một họa.

“Sư cha, bọn con biết người chỉ hung dữ bề ngoài, bên trong là một trái tim ấm áp mềm lòng mà!”

“Hai đứa ngu ngốc các người đang nói những gì hả? Ta không đánh chết các người mới lạ!” Thấy hai tên ngu ngốc hát bè, Trần Văn Sanh bốc hỏa, dùng dùng bốc ám khí ném.

Hầy! Số ám khí này là do Trầm Đãi Quân thấy cốc chén nhà mình càng ngày càng hao, bắt đắc dĩ đành để Hoa Đan Phong gọt cây khô thành hạt gỗ nhỏ bằng đầu ngón tay, cung cấp cho cha làm ám khí đánh người.

Thú vị là, Hoa Đan Phong làm hạt gỗ xong, lại hứng trí bưng bưng làm một cái hộp thật lớn đựng hạt châu cho ông sử dụng, hao đi bao nhiêu thì bổ sung bấy nhiêu, có thể nói là điển hình cho thú vui “tự làm tự chịu”.

Mắt thấy hạt gỗ như thiên nữ tán hoa bắn tới, Hoa Đan Phong, Hoa Diệu Diệp đã có kinh nghiệm với việc né ám khí nhanh như sét đánh, không nói lời nào lập tức vọt đến sau lưng sư tỷ nhà mình.

“Quân nhi, con tránh ra, để cha đánh chết hai đứa ngu ngốc này!” Trầm Vân Sanh tự nhiên sẽ không bắn ám khí vào con gái, chỉ biết rống lên kêu nàng tránh ra.

Kì thật... cha cũng rất vui vẻ đấy chứ?

Xem cha mỗi lần đánh đánh giết giết với sư đệ muội, rất có tinh thần nha!

Lặng lặng nghĩ thầm, Trầm Đãi Quân thở dài khẽ một tiếng, nhỏ nhẹ khuyên vài câu mới làm cha bớt giận, một mình nằm trên giường trúc đã trải đệm, cầm ngọc bội lên nghiên cứu.

Đùa bốn xong, Hoa Diệu Diệp vội vàng may vá xong, đi vào bếp chuẩn bị cơm trưa. Hoa Đan Phong vừa mới nhóm lửa, đầu đầy mồ hôi đi tới cột chống mái hiên, đặt mông ngồi xuống cạnh Trầm Đãi Quân xem nàng phân loại thảo dược phơi khô.

“Sao người toàn mồ hôi mà không lau?” Ngẩng đầu thấy hán mồ hôi đầm đìa, Trầm Đãi Quân nhú mày trách.

Bây giờ đang ngày đại hàn, cả người hán đầy mồ hôi mà không lau khô, một lát gió lạnh thổi tới, chắc chắn sẽ bị cảm.

“Sư tỷ giúp ta!” Hoa Đan Phong cười xỏ lá, không chịu tự mình lau.

Nên biết, từ lần trước hai người một chỗ làm hán trộm hương được một cái xong, hơn tháng nay, bên cạnh hai người không sư muội thì có sư cha. Thế nên cho dù hán đã bội bạc tâm ý, hai người cũng vẫn như trước đây. Tuy hoàn toàn không tăng tiến tình cảm thêm được bước nào, nhưng cũng khiến sư tỷ tin hán không nói chơi, càng không ngộ nhận cảm giác của bản thân.

Aizz... nghĩ tới một tháng “không có tiến bộ”, hán lại cảm thấy bi ai vô cùng.

Thấy hán có ý định sát lại gần làm nũng, Trầm Đãi Quân không khỏi nhớ lại lần hán bày tỏ, tức thời tim đập loạn lên, hai gò má trắng nõn cũng ửng hồng.

“Làm nũng cái gì? Chưa lớn sao?” Miệng thì mắng, nàng vẫn móc khăn tay ra giúp hán lau mồ hôi.

“Làm nũng thì sao chứ? Ta còn muốn làm nũng với sư tỷ suốt đời kia!” Nhấn mạnh từng chữ, Hoa Đan Phong cười sáng lạn như hoa.

“Còn nữa, ta cũng rất thích sư tỷ làm nũng với ta.”

“Ta mà là trẻ con ba tuổi!” Thấp giọng gắt khế, miệng nàng thì nói thế nhưng trong lòng lại thấy ngọt, rừ mắt có chút thẹn thùng.

Hiếm khi thấy nàng lộ ra vẻ thẹn thùng của nữ nhân, Hoa Đan Phong không khỏi đỡ người, xao động cả cõi lòng, không nhịn được nắm nhẹ bàn tay trắng mịn, cất giọng hết sức chân thành.

“Cho dù không phải trẻ con ba tuổi cũng có thể làm nũng mà! Sư tỷ, có lẽ hiện giờ ta còn tính trẻ con, không đủ thành thực nên tỷ còn chưa thể tin ta, nhưng cũng đừng cự tuyệt, chờ ta được không? Ta sẽ nỗ lực trưởng thành thật nhanh, trở thành nam nhân đáng tin cậy cho tỷ dựa vào, mặc sức làm nũng.”

“Sư đệ...” Không dám tin hán sẽ nói những lời này, Trầm Đãi Quân cảm động, khóe mắt đỏ hoe, chỉ biết ngây ngẩn nhìn hán chăm chăm, trong lòng biết rõ cho dù ngày sau hán hối hận, xác định bản thân ngộ nhận tình cảm với mình, nàng vĩnh viễn cũng không quên giờ khắc này.

Mỉm cười, Hoa Đan Phong nắm bàn tay run rẩy của nàng chặt hơn, chắc hơn, hận không thể nghiêng người hôn lên cánh môi đỏ mọng hơi hé mở kia, đáng tiếc...

“Ngu ngốc, người làm cái gì đó? Còn không thả tay ra!” Sầm giật thét gào, hạt gỗ nhanh chóng, chuẩn xác, ác độc bắn tới.

Aizz...

Sư cha lúc nào cũng chia uyên rã thúy, phá đám không à!

Lắc đầu ai oán than thở, Hoa Đan Phong cấp tốc thả tay sư tỷ ra, lắc mình tránh tập kích, từ đầu chí cuối không nghĩ tới chuyện kéo sư tỷ cùng tránh. Bởi vì trong lòng rất rõ ràng sư cha đã tính trước góc độ chuẩn xác, không có chuyện làm sư tỷ bị thương.

“Sư cha, hạt gỗ tuy không cần tốn tiền mua nhưng người đừng có hờ ra là ném lung tung như vậy, con gọt cây cũng mệt lắm.” Đứng trong sân, Hoa Đan Phong gào lên, mặt đầy ý cười chọc ghẹo.

Nói vừa dứt, hạt gỗ bay tới càng nhiều, nhanh chóng chào hỏi khắp người hắn. Kết quả là một người đứng trong sân nhảy tới nhảy lui tránh ám khí, có vẻ rất náo nhiệt.

Biết hai nam nhân chỉ đánh phá sơ sơ, không thực sự gây thương tích gì, Trầm Đãi Quân buồn cười không dứt, tiếp tục phân loại thảo dược. Mãi đến lúc Hoa Diệu Diệp thò đầu qua cửa sổ nhà bếp ngó thấy náo nhiệt, không nhịn được cười chạy tới mái hiên ngồi xuống kéo nàng cùng thưởng thức.

“sư tỷ, tỷ nói hộp hạt gỗ của sư cha khi nào thì ném xong?” Hoa Diệu Diệp che miệng cười.

Nhìn sư cha hung hăng bắn ám khí, Trầm Đãi Quân bật cười.

“Ta thấy cũng không còn bao nhiêu đâu.”

Quả nhiên, nàng vừa nói xong, thế công của Trầm Vân Sanh liền dừng lại, nhìn Hoa Đan Phong cười hi hi đi tới gần, trong lòng có chút tán thưởng.

Hừ! Tiểu tử này ngu thì ngu, ngược lại võ công luyện rất vững chắc.

Ông ta là người có con mắt tinh đời. Mấy ngày nay sớm đã nhìn ra thái độ khác lạ của Quân nhi với thằng ngốc này tuyệt đối không đơn giản là tình sư tỷ đệ. Ánh mắt thằng ngốc đó nhìn Quân nhi luôn đặc biệt sáng rực nóng cháy, giống hệt như ánh mắt mình nhìn Vân Nương năm xưa.

Cũng vì như thế, tuy biết thằng ngốc kia không tệ, ông nhìn hắn sao cũng không thấy thuận mắt.

Vừa nãy, mặc dù ông ngồi cách cả hai một khúc nhưng vẫn nhìn rõ từng cử chỉ, nụ cười của bọn họ dưới mái hiên, vì thế sắc mặt của con gái thế nào cũng không bỏ sót, lòng càng xác định nó quả thật có tình với thằng ngốc kia.

Thằng ngốc kia tuy không được lắm nhưng cũng không tới nỗi tệ, con gái đã có ý, ông cũng đành nhắm một mắt mở một mắt, kệ cho hai người thủ thủ tâm sự.

Có điều ông không lên tiếng, thằng ngốc kia càng lúc càng lớn gan, dám xáp lại gần, rõ ràng là muốn trộm hương sầm sỡ. Ông nhìn mà lửa giận bốc cao, cuối cùng không nhịn nổi nữa ra tay chia rẽ hai người.

Trầm Vân Sanh nghĩ tới đó là hung tợn trừng mắt nhìn hắn, khen ngợi trong lòng nháy mắt biến thành thịnh nộ.

Hơ... sao thế?

Sao mắt sư cha nhìn hắn cứ như muốn lột da róc thịt hắn ra vậy?

Bởi vì thường xuyên cùng sư cha “hoạt động gân cốt”, Hoa Đan Phong quá rành ông sẽ không vì vậy mà tức giận, thế nên cái nhìn chăm chăm pha lẫn tức giận vừa rồi khiến hắn không sao hiểu nổi, chỉ biết vò đầu bứt tóc, tự động khôn ngoan đứng bên cạnh sư tỷ.

“Quân nhi, lại đây!” Đột nhiên, Trầm Vân Sanh mở miệng gọi, vẻ mặt nghiêm túc lạ thường.

Dưới mái hiên, sư tỷ đệ ba người bị biểu tình nghiêm túc của ông làm giật mình, không hện mà liếc nhau một cái. Trầm Đãi Quân thong thả đi đến trước mặt ông.

“Cha, sao vậy?” Mím cười, nàng khẽ hỏi.

Không trả lời ngay, Trầm Vân Sanh nhìn nàng không chớp mắt, mãi đến khi mặt nàng lộ vẻ bất an, ông mới trầm giọng hỏi thẳng: “Con thích thằng ngốc đó sao?”

Sao... sao cha biết?

Mặt Trầm Đãi Quân nháy mắt trắng bệch, kể đó lại đỏ bừng. Cho dù lúc trước đối diện với sư đệ còn ngây thơ chưa biết tình yêu, nàng cũng không hề phủ nhận tình cảm bản thân, nếu không chẳng khác nào phủ nhận chính mình, vì thế bây giờ nàng chỉ đành hít sâu một hơi.

“Vâng, con thích đệ ấy.” Nhỏ nhẹ mà kiên định đáp lời, nàng bình tĩnh chăm chú nhìn cha, không lùi bước cũng không e dè.

Tuy đã sớm biết nhưng nghe nàng chính miệng thừa nhận, Trầm Vân Sanh vẫn sa sầm mặt, có cảm giác bức mình vì con gái bị nam nhân khác giành mất. Ý nghĩ trong đầu lại xoay chuyển, thằng ngốc này là đồ đệ Vân Nương nuôi dưỡng, kiểu gì thì cũng là “người nhà mình”, con gái cùng hấn ở chung cũng coi như là vào “nhà mình”, bèn thoải mái trở lại.

“Tuy tiểu tử này là đứa ngu ngốc nhưng con đã thích, cha cũng không phản đối làm gì.” Gật đầu, ông hơi mỉm cười song lại hung hăng bổ sung, “Về sau nếu nó dám ức hiếp con, cha giúp con giết nó!”

Trầm Đãi Quân phì cười, không nghĩ cha lúc trước nghiêm khắc âm trầm lại nói như thế, đã vậy còn không phản đối nữa!

Bên này, hai cha con nói chuyện lúc đầu vẻ mặt nghiêm túc, về sau lại nhìn nhau cười. Bên kia, Hoa Đan Phong, Hoa Diệu Diệp lo sợ bất an, suy đoán bọn họ nói gì...

“Sư huynh, huynh nói sư cha và sư tỷ nói gì thế?” Cả đầu tò mò, hỏi nho nhỏ.

Lắc đầu, Hoa Đan Phong nghe không được vì hai cha con nói chuyện hạ giọng. Nhưng sư cha đột ngột ngừng mắt nhìn hấn, không biết vì sao hấn cảm thấy da đầu tê dại.

“Hai đứa các người, qua đây!”

Nghe sư cha quát, Hoa Đan Phong, Hoa Diệu Diệp hai người không nói lời nào, lập tức ngoan ngoãn đi tới chuẩn bị nghe dạy, suy cho cùng biểu tình của ông nghiêm túc thế kia, cảm giác như muốn dạy dỗ người. Ai biết ông lại cầm ngọc bội đưa cho ba người, mở miệng.

“Ngọc bội này có chứa câu đố về bảo tàng, ta nghiên cứu mấy ngày nay thủy chung không có kết quả. Có lẽ các người có cách nhìn khác, có thể nhìn ra chỗ đặc biệt, có thời gian cân nhắc thử xem.” Nói xong đưa ngọc bội cho con gái.

“Cha...” Kinh ngạc nhìn ông, lại thấy ông tỏ vẻ bức mình ngoảnh mặt đi chỗ khác, Trầm Đãi Quân hình như nhận ra điều gì đó, chậm rãi nở nụ cười.

Ồ... cha làm như vậy, có phải chứng tỏ không xem sư đệ muội là người ngoài, bắt đầu tin tưởng bọn họ rồi không?

Nghĩ thế, ý cười trên mặt nàng càng đầy, liền chọc người nào đó “miệng một đằng bụng một nẻo” bức bối trừng mắt, may mà hai người còn lại không chú ý hai cha con bất thường, cầm lấy ngọc bội.

“Ồ, cái này điều khắc khá ghê...”

“Oa, hoa văn này nhìn đẹp thật...”

Kì thật hai người từ nhỏ tới lớn nhìn ngọc bội này vô số lần, nếu thật nhìn ra được trò gì thì đã phát hiện từ sớm. Chẳng qua sư cha đã lên tiếng, bọn họ đành phải giả vờ giả vịt “xem xét xem xét”, lại không nghĩ tới phương thức “xem xét” của bọn họ có thể khiến người ta hận không thể đánh cho bọn họ một chưởng chết toi.

Phục!

Trần Trần Vân Sanh nổi gân xanh, cơ hồ có thể nghe thấy lí trí của mình gãy vụn, đang định mắng xối xả hai đứa ngu ngốc này lại nghe một tiếng kêu kinh ngạc.

“Hơ? Sao, sao thế này? Ta không có làm cái gì mà á á á...” Hoảng hồn hét ầm lên, Hoa Đan Phong hấp tấp quăng ngọc bội trả về cho sư tỷ, không ngừng xoa tay phủ nhận, chỉ sợ sư cha tìm hấn tính sổ.

“Hử?” Cầm ngọc bội nhìn kỹ, Trần Đãi Quân cũng kinh ngạc hô nhỏ, mắt đầy hiếu kì.

“Sao vậy? Mau đưa ta xem!” Không biết ngọc bội có biến hóa gì, Trần Vân Sanh gấp đến độ thiếu chút nữa thì chống gậy nhảy bật dậy.

“Cha, dừng vội!” Cẩn thận chìa ngọc bội đến trước mặt ông, Trần Đãi Quân giải thích khẽ, “Xem, so với lúc đầu, có phải ngọc bội có thêm nhiều vân đỏ như sợi tơ không?”

Chăm chú nhìn kỹ, quả nhiên thấy ngọc bội nguyên bản là màu xanh biếc óng ánh xuất hiện thêm nhiều đường vân đỏ ngoằn ngoèo, ông giật mình, đột nhiên trợn mắt nhìn “đầu sỏ gây tội.”

“Nói! Vừa rồi ngươi làm cái gì?”

“Con không có làm gì hết á!” Tức tốc giơ tay thề, Hoa Đan Phong bi phẫn.

Hu... hấn bắt quả cầm ngọc bội nhìn một chút, còn chưa làm gì hết, ai mà biết tự dưng thêm nhiều vân đỏ làm xấu cả miếng ngọc bội đẹp đẽ hoàn mỹ như thế. Thật tình không liên quan hấn mà!

Tóm lại vẫn là Trần Đãi Quân tai tinh mắt thính, tâm tư tinh tế, thấy hấn chỉ tay lên trời thề, ngón tay có vết thương nhỏ, miệng vết thương còn rỉ rả máu bèn nhíu mày, dăm chiêu hỏi: “Tay đệ làm sao vậy?”

“Cái này á...” Không hiểu vì sao nàng lại đột ngột chuyển đề tài, Hoa Đan Phong liếc ngón tay bị thương một cái, nhún vai không quan tâm.

“Vừa nãy chẻ củi không cẩn thận bị dằm gỗ quệt trúng, không sao đâu.”

Chỉ là vết thương nhỏ, chảy chút máu mà thôi, căn bản không có gì đáng ngại nên hấn cũng không bận tâm, không hiểu vì sao bây giờ sư tỷ lại đột nhiên hỏi tới.

Ở một bên, Trần Vân Sanh nguyên bản cũng không chú ý, mãi đến lúc nghe hai người nói chuyện, ông thỉnh thoảng mở to mắt, nhìn trừng trừng vết thương rỉ máu nơi ngón tay Hoa Đan Phong, kích động nói không nên lời.

Chẳng lẽ... chẳng lẽ bí ẩn trong bảo tàng lại bị sai sót ngẫu nhiên của thằng ngốc này phá giải?

Ôi trời! Hóa ra là vậy à...

Trần Đãi Quân xưa nay luôn thông minh, lập tức hiểu được là có chuyện gì, không khỏi hưng phấn bật cười, quay đầu nhìn thần sắc kích động của cha, ánh chừng ông cũng hiểu rồi.

Duy có Hoa Đan Phong, Hoa Diệu Diệp hai người, một người vừa rồi còn đang cười hì hì “xem xét”, một kẻ thì ngẫu nhiên khiến bọn họ “xem xét” ra chân tướng là vẫn còn mờ mịt.

“Sư đệ, đệ cầm đi...” Đưa ngọc bội lại cho hấn, Trần Đãi Quân nghĩ nghĩ, bổ sung, “Cố gắng cho vết thương trên tay đệ tiếp xúc với ngọc bội.”

Tuy không hiểu gì, Hoa Đan Phong vẫn làm theo lời nàng.

Nháy mắt, vết thương vừa chạm vào ngọc bội, chất lỏng đỏ thẫm nóng giống như bị lực lượng vô hình nào đó lôi kéo, không ngừng thẩm ra từ miệng vết thương. Ngọc bội kia hấp thu máu, từng sợi từng sợi vân đỏ mảnh như tơ từ từ vẽ ra trong miếng ngọc xanh biếc, cuối cùng đan vào nhau thành hình một ngọn núi.

Nhìn biến hóa kinh người đó, Hoa Đan Phong, Hoa Diệu Diệp không dám tin trợn mắt chặc chặc khen lạ mà Trần Vân Sanh thì kích động đến nỗi toàn thân run rẩy, thổ dốc.

“Không ngờ ngọc bội này lại hút máu, mà tàng bảo đồ thì ẩn dấu bên trong.” Dịu dàng chớp chớp mắt, Trần Đãi Quân không nhịn được bội phục tán thưởng.

Một lát sau, đọi ngọc bội hút no máu, không thay đổi nữa, bốn người chụm đầu lại nghiên cứu hình ngọn núi hiện ra. Không tới một hồi, sư tỷ đệ Trầm Đãi Quân ba người đều đầu hàng. Dù sao bọn họ từ nhỏ đến lớn sống ở Tử Vân Phong, tuy lúc trước cũng xuống núi du ngoạn giang hồ nhưng đi cũng không nhiều nơi lắm, kêu bọn họ từ hình vẽ ngọn núi mà suy ra vị trí thực tế quả thật làm khó bọn họ quá.

Chỉ có Trầm Vân Sanh thời niên thiếu đi khắp thiên hạ, chu du khắp nơi thủy chung nhịu mây cần thận suy nghĩ, cứ cảm thấy địa hình ngọn núi này rất quen mắt, dường như mình đã từng thấy thể núi như vậy ở nơi nào đó.

“Ở chỗ nào... rốt cuộc là chỗ nào... thật sự ta đã từng gặp qua...” Trầm Vân Sanh mơ hồ lẩm bẩm, vẻ mặt khổ não kèm theo một chút điên cuồng.

Ba người đứng bên thấy thể liếc nhìn nhau, không hện mà cùng lộ vẻ lo lắng, sợ nhất ông vì chuyện này mà lại rúc vào sừng trâu, điên rồ lần nữa. Vì thế Trầm Đãi Quân muốn lên tiếng thức tỉnh ông, lại thấy mắt ông đột nhiên sáng bừng.

“Ha ha ha... đúng rồi! Là chỗ đó, ta nhớ ra rồi! Ha ha ha...” Vỗ hai tay, ông mừng rỡ phát cuồng ngửa mặt cười lớn, nếu không phải hành động bất tiện, e là ông đã nhảy dựng lên hoa chân múa tay rồi.

“Cha, người biết hình ngọn núi này là chỗ nào sao?” Cho dù chẳng hứng thú gì với bảo tàng song thấy cha có thể giải được đáp án, thoát khỏi ma chướng, Trầm Đãi Quân cũng cảm thấy vui mừng.

“Không sai!” Gật gật đầu, hiếm khi tâm trạng Trầm Vân Sanh vui vẻ, cười cười với cả ba người.

“Ngọc bội này vẽ chính là bản đồ Ngọc Nữ Phong núi Vũ Di, không sai đâu!” Thời niên thiếu, ông đi qua nơi này, từng kinh ngạc trước cảnh đẹp yên tĩnh tuyệt mỹ của nó. Thậm chí còn lưu lại một thời gian thăm thú, vì thế không lạ lắm với ngọn núi này.

“Sư cha, chúng ta đi tìm bảo tàng sao?” Chớp đôi mắt sáng, Hoa Đan Phong tò mò hỏi, cho rằng ông chấp nhất với bảo tàng như thế, khẳng định là không chờ kịp muốn xuất phát.

Ai ngờ Trầm Vân Sanh trầm ngâm một lát sau đó lắc đầu.

“Không, chúng ta chia quân làm hai đường.”

Chia quân hai đường? Hai đường nào?

Ba đứa nhỏ đơ mắt nhìn nhau, ánh mắt mờ mịt, không hiểu hàm ý của ông.

Làm như không thấy nghi hoặc của ba người, Trầm Vân Sanh cười lạnh một mình.

“Đã tới lúc cầu tặc kia nhận báo ứng rồi!”

“Tốt quá!” Giơ hai tay hai chân tán thành, Hoa Đan Phong khí thế sôi sục.

“Sư cha, bọn con giúp người giết tên gian tặc họ Vũ kia, giúp người hả giận!”

“Không sai!” Gật đầu như bữa củi, Hoa Diệu Điệp cầm phần dâng trào.

“Gian tặc kia hãm hại sư cha, ngày thường còn giả bộ làm người tốt nhiệt tình chính nghĩa trên giang hồ, đúng là ngụy quân tử.”

Thấy cả hai bảo hộ mình như thế, đáy lòng Trầm Vân Sanh cao hứng, cảm thấy rốt cuộc Vân Nương thu hai đồ đệ ngụ ngốc này không uống song mặt mày vẫn lãnh đạm như cũ.

“Thù này tất nhiên phải báo. Bất quá cũng không thể lén lút giải quyết hẩn đơn giản như vậy. Ta muốn hẩn phải thân bại danh liệt trước mặt nhân sĩ giang hồ, bị người phỉ nhổ, ngày sau chỉ cần có người nhắc tới ba chữ Vũ Trọng Liên là nhổ toẹt nước bọt, ghê tởm, khinh bỉ mà thôi.”

“Cha, người muốn làm thế nào?” Cảm thấy hình như ông đã có kế hoạch, Trầm Đãi Quân không khỏi tò mò dò hỏi.

“Đã biết bảo tàng ở đâu, vậy các ngươi phải đi tìm nó về! Còn ta...” Ngừng lại một chút, ông hơi mỉm cười.

“Ta muốn đi Hắc Phong Bảo một chuyến.”

“Hắc Phong Bảo?” Ba người đồng thanh kinh ngạc.

“Sư cha, Hắc Phong Bảo kia hung thần ác sát, chẳng phải người tốt, người đi làm gì chứ?” Hoa Đan Phong gãi đầu, không nhịn được thốt lên, không biết đến tột cùng ông muốn làm cái gì.

Đoạn thời gian trở lại đây, Trầm Vân Sanh từ trong lời tường thuật đứt đoạn của bọn họ đã biết chuyện ba người xuống núi du ngoạn lúc trước, đương nhiên cũng rõ ràng khúc mắc giữa họ với Hắc Phong Bảo, vì thế thân nhiên nói: “Các người chỉ biết bảo chủ Hắc Phong Bảo là một trong tứ đại công tử năm xưa mà không biết ta cùng bảo chủ Hắc Phong Bảo còn có gốc gác rất sâu sắc.”

“Gốc gác gì ạ?” Hoa Diệu Diệp không che giấu được tò mò hỏi dồn.

“Nói đến cùng, chúng ta cũng coi như đồng môn.” Không nhanh không chậm quăng ra một câu kinh người.

Vừa nói ra, ba người đồng loạt kinh hô thành tiếng, đơn giản không dám tin. Dưới ánh mắt yêu cầu giải thích không tiếng động của cả ba, Trầm Vân Sanh chậm rãi mở miệng.

“Sư tổ của ta vì thể chất đặc biệt, có thể đồng thời tu luyện hai loại nội công tâm pháp là Huyền Âm và Huyền Dương. Về sau người thu nhận hai đồ đệ, đại đồ đệ tu luyện Huyền Âm công, chính là sư phụ của bảo chủ Hắc Phong Bảo. Nhị đồ đệ luyện Huyền Dương tâm pháp, sau đó nhận ta làm đồ đệ. Thế nên tuy lộ số võ công của ta và bảo chủ Hắc Phong Bảo bất đồng nhưng chúng ta xác thật xuất thân cùng sư môn. Nói nghiêm túc thì, bảo chủ Hắc Phong Bảo coi như là sư huynh của ta, chẳng qua mối quan hệ này người ngoài không biết tới!”

Không sao ngờ được mối quan hệ phức tạp rắc rối giữa bọn họ và Hắc Phong Bảo, biểu tình ba người nhất thời mỗi người một khác, không biết nên nói thế nào mới phải. Mãi về sau, Hoa Đan Phong mới xoa mũi tức tối yêu cầu.

“Sư cha, thiếu chủ Hắc Phong Bảo kia cho dù có là sư đệ của người đi nữa, sau này người thấy hắn thì giáo huấn hắn một trận, lấy lại công đạo cho sư tỷ mới được.” Nhớ tới chuyện sư tỷ từng bị Ứng Cô Hồng cào bị thương cánh tay, tới giờ hắn vẫn còn bực mình.

Trầm Vân Sanh hơi khó hiểu, tỉ mỉ hỏi một hồi. Từ hai kẻ mồm năm miệng mười Hoa Đan Phong, Hoa Diệu Diệp biết được con trai của sư huynh Ứng Cô Hồng từng dả thương con gái mình. Kết quả yêu con tha thiết tức thì nổi giận, liên tục đáp ứng phải dạy dỗ tiểu tử họ Ứng một phen.

“Cha, chỉ là vết thương nhỏ thôi, bây giờ đến sẹo cũng không có, đừng gây thêm rắc rối nữa.” Trầm Đãi Quân liên tục khuyên nhủ, không quên tặng cho sư đệ muội một cái liếc mắt cảnh cáo.

“Hai đứa các người, không cho phép châm dầu vô lửa xúi giục cha.”

Bị trừng rụt cổ, hai người quả nhiên không dám lên tiếng.

Thấy vậy, Trầm Đãi Quân đắc ý cười, sau đó nhỏ nhẹ hỏi cha: “Vậy là cha muốn tới Hắc Phong Bảo, liên hợp với bảo chủ Hắc Phong Bảo, cùng công bố tội ác của Vũ Trọng Liên trước mặt nhân sĩ giang hồ?”

Gật đầu, Trầm Vân Sanh thở dài lẩm bẩm: “Sư huynh cha cùng cha bình thường tuy ít liên lạc nhưng cảm tình giữa chúng ta không hề thuyên giảm. Cộng thêm huynh ấy là người cực kỳ bao che khuyết điểm, không cho phép bất kỳ kẻ nào bức hiếp người mà huynh ấy nhận định là người nhà, cha nghĩ cha mất tích bao nhiêu năm nay, trừ con và nương con ra, ắt hẳn huynh ấy cũng sẽ không buông tay tìm kiếm cha đâu!”

Biết được tiền căn hậu quả, Trầm Đãi Quân cũng không phân vân việc ông muốn đi Hắc Phong Bảo nữa, thông thả nói: “Cha, người hành động bất tiện, một mình lặn lội vạn dặm đi Hắc Phong Bảo, con không yên tâm, để con đi cùng cha!”

“Không!” Lắc đầu cự tuyệt, Trầm Vân Sanh hết sức kiên trì.

“Con phải đi tìm bảo tàng thay cha, bằng không cha không cam lòng.”

“Nhưng mà...” Nàng còn muốn nói.

“Vậy thế này đi!” Đột nhiên, Hoa Diệu Diệp cười hì hì đề ra cách giải quyết.

“Không bằng muối cùng sư cha đi Hắc Phong Bảo, trên đường cũng có người chăm sóc. Còn sư huynh, sư tỷ, hai người an tâm đi tìm bảo tàng đi!”

“Vậy...” Trầm Đãi Quân vẫn còn do dự.

“Cứ quyết định như thế!” Không cho phép nàng đưa ra kiến nghị, Trầm Vân Sanh vỗ bàn quyết định.

“Ngày mai chúng ta xuất phát, ba tháng sau gặp ở Vũ gia trang.”

Thấy ông kiên quyết lạ thường, Trầm Đãi Quân đành bất lực đồng ý. Đối với việc lần này xuống núi làm dậy sóng giang hồ, Hoa Diệu Diệu hưng phấn cực độ.

Còn với Hoa Đan Phong mà nói... hần căn bản là mừng thầm trong bụng, nếu không phải ráng nhịn chỉ sợ đã nhảy dựng lên cười như điên rồi.

Ha ha ha... tốt quá rồi! Lần này cuối cùng cũng có thể xua được sư cha, sư muội, có hần ba tháng dài ở chung với sư tỷ, tha hồ bồi dưỡng tình cảm rồi.

14. Chương 14

“Sáp hoa lâm thủy nhất kì phong, ngọc cốt băng cơ xử nữ dung” [11] là hai câu mà thi nhân cổ đại dùng để khắc họa chân thật phong tư thần thái của Ngọc Nữ phong.

Ngọn núi giống như một thiếu nữ xinh đẹp vô song, khe suối uốn lượn duyên dáng, vách núi trơn láng đẹp đẽ, dưới chân là đầm nước xanh ngắt trong veo, tương truyền là nơi Ngọc Nữ tắm rửa.

Hôm nay, Hoa Đan Phong, Trầm Đãi Quân hai người lặn lội đường sá xa xôi đến đây, ngóng nhìn cảnh sắc đẹp đẽ tuyệt vời không khỏi mê mẩn tâm thần.

“Ui cha! Chỗ này thật đẹp. Phẩm vị của vị minh chủ võ lâm hai trăm năm trước không tệ nha, giấu thứ gì đó cũng phải tìm nơi đẹp đẽ như vậy.” Xoa cằm liên tục tán thưởng, Hoa Đan Phong cười ha ha.

“Đệ nói lung tung không à!” Lờm hần một cái, cười mắng, Trầm Đãi Quân nhìn thế núi xung quanh, so sánh với đường vân máu trên ngọc bội, cuối cùng khẽ kêu một tiếng nho nhỏ “này”.

“Sao?” Cho là có vấn đề gì đó, hần lập tức thò đầu lại nghiên cứu.

“Đệ xem!” Tay ngọc thanh mảnh chỉ vào một chấm đỏ to bằng hạt gạo trên ngọc bội, mày liễu hơi cau: “Chiều theo bản đồ, chỗ này chắc là nơi giấu bảo tàng. Nhưng đối chiếu với địa hình ở đây thì lại là dưới đầm nước này.”

Nghe xong, Hoa Đan Phong cẩn thận so sánh một lượt, phát hiện quả thật như vậy, sau cùng hần quả quyết nói: “Sư tỷ, tỷ ở trên bờ chờ ta, ta đi xuống thăm dò trước.”

Nghĩ nghĩ, tựa hồ cũng không có biện pháp khác, Trầm Đãi Quân đành phải gật đầu đồng ý.

“Đệ phải cẩn thận đó, nếu có tình huống gì, ngàn vạn lần đừng cậy mạnh, lập tức lên bờ ngay.”

“Sư tỷ yên tâm, ta sẽ cẩn thận!” Dứt lời, hần hít thật sâu, kẻ đó tung người nhảy lên, giống như một con rồng bạc lặn xuống đầm nước, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Trên bờ, Trầm Đãi Quân kiên nhẫn chờ đợi. Thời gian từng giây từng giây trôi đi, thủy chung không thấy người dưới nước có động tĩnh gì, nàng bắt đầu bất an...

Sao chứ? Tuy khả năng bơi lội của sư đệ cực tốt nhưng nói cho cùng không thể nín thở quá lâu. Bây giờ đã một lúc rồi mà vẫn không thấy động tĩnh, tốt nhất là đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn...

Nghĩ tới đó, nàng càng hoảng, đang chần chừ nên làm như thế nào lại nghe một loạt tiếng rẽ nước, một cái đầu ướt lướt thướt từ trong nước trồi lên, bơi đến gần bờ.

“Sư đệ!” Mừng rỡ kêu lên, cuối cùng cũng an tâm trở lại.

“Sư tỷ, ta tìm dưới đáy đầm một vòng, tỷ đoán ta tìm được cái gì?” Trèo lên bờ, không để ý nước còn nhỏ giọt tí tách trên người, Hoa Đan Phong hưng phấn cười nói.

“Tìm được cái gì?” Móc khăn tay ra lau cho hần, Trầm Đãi Quân biết thời thế hỏi.

Chắc... hiện giờ vẫn còn mùa đông, nước đầm không biết lạnh cỡ nào nữa, lỡ đông lạnh thì phải làm sao?

Tuy bốn bề chỉ có hai người bọn họ không còn ai khác, Hoa Đan Phong vẫn thần bí như cũ, nói nhỏ: “Ta tìm thấy một cái hang dưới nước.”

“Hang?” Động tác trong tay ngừng lại, nàng kinh ngạc hỏi ngược lại.

“Đúng, là một cái hang.” Mạnh mẽ gạt đầu, Hoa Đan Phong hươ tay múa chân miêu tả.

“Với lại lọt vô hang rồi, bên trong có một huyết động không biết thông với chỗ nào. Có điều căn cứ địa hình thì chắc hẳn là nằm trong lòng Ngọc Nữ phong.”

“Đệ đi vào nhìn thử rồi?” Trầm Đãi Quân hấp tấp hỏi.

“Chưa đâu!” Lắc đầu, hần nhớ kỹ lời nàng dặn lúc này.

“Ta sợ sư tỷ chờ lâu lo lắng nên bơi tới cửa hang là vội vàng quay lên.”

Trầm Đãi Quân mỉm cười gục gặc đầu, dường như nghĩ tới chuyện gì đó, nụ cười lại mờ đi, có vẻ phiền não.

Thấy nàng lo âu, Hoa Đan Phong toét miệng cười, vỗ ngực cam đoan.

“Sư tỷ đừng lo, ta công tỷ bơi vào.”

Hần biết sư tỷ không rành bơi lội nên muốn bơi vào động chỉ đành dựa vào hần.

Trầm Đãi Quân do dự một chút, quả thật không còn biện pháp nào đành gạt đầu đồng ý.

Hoa Đan Phong lập tức công nàng lên lưng, bước từng bước xuống nước. Đến khi mặt nước ngang cổ, hần nhỏ giọng: “Sư tỷ, ta sắp lặn xuống rồi, tỷ nhớ phải ôm ta thật chặt, hít thật sâu đó!”

“Ừ” khẽ một tiếng, hai tay nàng vòng quanh cổ hần, sau đó hít sâu một hơi. Ngay lúc đó, Hoa Đan Phong đột ngột trằm xuống, hai chân nhanh nhẹn quẫy nước tiến lên.

Trầm Đãi Quân nằm trên lưng hần chỉ biết nhắm chặt hai mắt, cảm thụ dòng nước lạnh buốt không ngừng lướt qua bên cạnh.

Không biết là bao lâu, lúc hơi thở Trầm Đãi Quân sắp cạn, ngực bắt đầu đau âm ỉ, tiếng phá nước vang lên “bùm” một tiếng, nàng đột ngột cảm giác một cơn lạnh buốt ập đến, theo bản năng mở mắt ra, lúc này mới phát hiện nửa người đã trôi lên khỏi nước, đang ở trong một hang động âm u dưới đất.

“Sư tỷ, là chỗ này đây!” Hoa Đan Phong vừa nói vừa kéo nàng lên khỏi đầm nước, đứng trên mặt đất.

“Chúng ta... chúng ta men theo đường hầm đi thôi!” Không tự giác run lập cập, nàng ôm lấy hai cánh tay đang phát run, cảm thấy toàn thân giống như đóng một lớp băng.

Đáng chết! Da hần vừa dày vừa thô không sợ lạnh nhưng thân hình sư tỷ mảnh mai như thế, sao chịu đựng nổi? Toàn do hần không chuẩn bị chu đáo, thật sự không nên thân mà!

Âm thầm mắng mình thất sách, Hoa Đan Phong lẳng lẳng rửa mình một tiếng, kể đó không nói lời nào dang tay ra, trực tiếp ôm nàng vào lòng, hi vọng nhiệt độ cơ thể mình có thể ủ ấm cho nàng.

“Sư đệ...” Kinh ngạc hô nhỏ, nhạy cảm phát hiện cơ thể cường tráng của hần truyền đến hơi thở ấm áp, Trầm Đãi Quân không khỏi đỏ mặt, cảm thấy may mắn vô cùng vì giờ phút này ánh sáng u ám, người bên cạnh khó mà phát hiện vẻ mặt căng thẳng, thẹn thùng của nàng.

“Sư tỷ lạnh đúng không? Không sao, cơ thể ta nóng, có thể ủ ấm tỷ.” Trong bóng tối, Hoa Đan Phong bình thần cười cười, lực đạo nơi tay càng tăng, ôm chặt nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng, khiến nàng nép sát vào hần cơ hồ không có kẽ hở.

Sư đệ hần... cố ý sao?

Trầm Đãi Quân cảm thấy xấu hổ không thôi nhưng trong lòng lại ngọt ngào, cảm giác mặt mình nóng rực, thậm chí cả người hình như cũng không thấy lạnh nữa, ngượng ngùng im lặng. Tim Hoa Đan Phong đập

thình thịch ôm lấy nàng chậm rãi đi tới. Trong bóng tối gần như không nhìn rõ mặt, cơ thể ấm áp, tim đập, hơi thở, cảm giác tiếp xúc, v.v. bộc lộ càng đặc biệt mãnh cảm, càng dễ dàng ảnh hưởng lẫn nhau, khiến đôi bên đều thần hồn lảng đãng, mê mẩn tâm thần.

Mơ mơ màng màng mặc hần ôm đi, trong mũi tràn ngập mùi của hần, Trầm Đãi Quân vô thức vùi mặt vào lồng ngực rắn chắc mà ấm áp của hần, cánh môi vẽ ra một nụ cười tuyệt đẹp như đóa hoa trong vút thanh khiết...

Ừm... nếu có thể, hi vọng đoạn đường này cứ đi mãi như thế! Hóa ra trong bóng tối cũng có được hạnh phúc ngọt ngào như vậy...

Có điều, nghĩ thì nghĩ, hang động chung quy cũng có điểm tận cùng. Không tới một lát, bọn họ phát hiện phía trước lơ mơ có ánh sáng trắng trắng mà âm ẩm. Hai người liếc nhìn nhau, liền bước nhanh hơn nhằm phía ánh sáng đi tới.

“Có một bức tường đá!” Đến tận cùng, Hoa Đan Phong sờ vách đá nói.

Đứng bên, Trầm Đãi Quân tìm kiếm nơi phát ra ánh sáng, phát hiện một viên dạ minh châu khảm trên tường, hóa ra ánh sáng trong động là do viên dạ minh châu này cung cấp.

“Bức tường đá này nặng ít nhất cả ngàn cân, đẩy không nhúc nhích.” Thử vận kinh đẩy mấy lần, thủy chung vẫn không làm vách đá xê dịch mấy may, Hoa Đan Phong không nhận được thất vọng, chán nản.

“Đừng nóng! Chắc chắn có cơ quan hay mấu chốt gì đấy, tìm kỹ xem.” Trái lại Trầm Đãi Quân không nhụt chí, hai tay cẩn thận tỉ mỉ lần mò vách đá, chuyên tâm tìm kiếm bất kỳ manh mối nào khả dĩ.

Không tới một lát, sờ phải một chỗ lõm tương ứng với trên ngọc bội, hình dạng không khác biệt gì nhau, nàng liền nở nụ cười.

“Sư đệ, ta nghĩ mình tìm được rồi.”

“Thật à?” Hoa Đan Phong vui vẻ, lập tức sấn lại gần.

“Ừ!” Đáp khê một tiếng, nàng móc ngọc bội ra, kháp vào chỗ lõm, kế đó dùng sức ấn một cái. Nháy mắt ngọc bội thụt vào trong, liền ngay đó một tiếng ầm ầm nặng nề vang lên, vách đá trượt ra.

Vách đá mở ra đồng thời cũng khởi động cơ quan trong nháy mắt, chỉ thấy đột nhiên một dãy đèn dầu trong động bùng lên, chiếu sáng cả hang động rộng lớn. “Ồ!” Hoa Đan Phong cực kỳ hưng phấn, lên tiếng tán thưởng.

“Sư tỷ, chúng ta đi vào xem đi!”

Gật đầu, Trầm Đãi Quân không phản đối.

Hai người dắt nhau vào trong, nhìn chung quanh một vòng. Phát hiện trong động phủ một lớp bụi mỏng vì nhiều năm không có người vào, có điều rất rộng rãi. Bàn đá, ghế đá, giường đá đủ cả, ánh đèn chập chờn trên vách tường, không khí sạch sẽ nhưng có chút ẩm ướt, chứng tỏ trong động có lưu thông với không khí bên ngoài, chỉ là không biết nằm ở chỗ nào mà thôi.

“Nếu muốn bế quan tĩnh tu, đây đúng là chỗ tốt.” Trầm Đãi Quân không khỏi tán thưởng.

“Chỗ tốt thật nhưng ở lâu không được, quá tịch mịch!” Hoa Đan Phong gật rồi lại lắc, kế đó vội vàng lần dò thám hiểm chung quanh.

Mất một lúc, hai người bận rộn lật lật tìm tìm trong động, đầu tiên phát hiện mấy cái hòm lớn trong một góc. Mở ra nhìn thử, tức thời ánh ngọc chói lóa, ánh sáng tràn trề, hòm nào cũng chất đầy ngọc ngà châu báu, giá trị liên thành.

Kế đó bọn họ lại tìm thấy một thanh huyền thiết kiếm nhìn đơn giản tự nhiên nhưng sắc bén lạ thường trên một bức tường. Hoa Đan Phong tiện tay thử vài chiêu, kinh ngạc phát hiện thanh kiếm này chém vàng cắt bạc, cực kỳ lợi hại, không thua kém bất cứ thanh kiếm nổi danh nào khiến hần yêu thích không buông tay, cười híp cả mắt trực tiếp bỏ túi.

Cuối cùng, cả hai tìm được một quyển bí kíp võ công trong một hốc đá bí mật, trên có đề bốn chữ lớn “Tàn Nguyệt kiếm pháp”.

“Vị minh chủ võ lâm này để lại không ít thứ hay ho.” Lật bí kíp ghi lại kiếm chiêu, Hoa Đan Phong hơi hờnghịch ngợm.

Trầm Đãi Quân không có hứng thú với kim ngân châu báu, cũng chẳng theo đuổi võ học. Đối với “thứ hay ho” trong miệng hắn, nàng chẳng buồn ừ hử, nghĩ bụng không bằng lưu lại được thảo quý hiếm gì đó còn hay hơn!

Không nghe nàng đáp lại, Hoa Đan Phong ngẩng đầu lên khỏi bí kíp, bấy giờ mới hoảng hồn phát hiện lúc này ở trong bóng tối, sau lại vội vàng vàng tìm đồ, thế nên không chú ý từ sau khi ra khỏi đầm nước, quần áo ẩm thấp dán sát vào thân hình xinh đẹp của nàng, bây giờ dưới ánh đèn, đường cong lồ lôm gò đều lộ hết ra, tuy không tính là đầy đà quỵến rũ nhưng cũng hết sức mê người.

Không sai, cực kỳ hấp dẫn!

Cảm giác cổ họng khô nóng, hần nhin không được nuốt nuốt nước miếng, ánh mắt sáng rực nóng cháy, nhìn chằm chằm không chớp mắt, làm sao cũng không dời mắt.

Trầm Đãi Quân bị ánh mắt kỳ dị như muốn đốt người của hắn nhìn trừng trừng đến độ thấp thỏm, theo bản năng cúi đầu nhìn người mình, lập tức hiểu được vì sao hắn lại có ánh mắt đó, không khỏi kêu nhỏ một tiếng, đỏ mặt tía tai hấp tấp co người lại.

“Không, không được nhìn!” Ngượng ngùng quát khê, nàng hận không có cái lỗ nào để chui xuống.

Cảnh đẹp như thế mà cảm người ta rửa mắt, có phải tàn nhẫn quá không!

Mặt mày đỏ bừng, Hoa Đan Phong tủi thân lắm lắm nhưng cũng ngoan ngoãn quay người, tự đi lấy một cái hòm gỗ, đập một chưởng thành nhiều khúc, lại cầm một ngọn đèn dầu đỏ dầu trong bát lên đồng củi mồi lửa, nháy mắt lửa bùng lên, không khí trong động ấm áp hẳn lên.

“Sư tỷ, đừng để nhiễm lạnh, mau lại hong khô đi!” Hắn gọi nhỏ, trong bụng lại thật sự muốn đi qua ôm chặt lấy nàng cơ!

Trầm Đãi Quân nghe xong không trả lời, có điều vẫn đi tới trước đồng lửa hắn vừa nhóm, vừa cuống quýt chặt vật cởi áo ngoài ra hong vừa lên lút nhìn trộm hắn. Thấy cả người hắn cũng ướt sũng, giống như con chó con không ai thèm, tội nghiệp vô cùng, ôm đùi ngồi quay lưng lại phía nàng.

Sư đệ hần... chắc cũng lạnh lắm!

Có chút không nỡ, nàng chần chờ một hồi, cuối cùng khê cần đôi môi đỏ, mở miệng.

“Sư đệ, đệ cũng lại đây đi!”

Ấy... sư tỷ mới nói gì thế?

Hắn không nghe nhầm chứ?

Có phần không dám tin, Hoa Đan Phong hoài nghi tai mình bị ảo giác rồi, hơn nửa ngày trời không dám cục cựa, mãi đến lúc nàng lên tiếng lần nữa, hắn mới xác định mình không nghe lầm. Tim đập thình thịch xoay người lại, cúi đầu ngoan ngoãn ngồi trước đồng lửa không dám liếc bậy, cởi từng lớp áo ra phơi lửa.

Ánh lửa bập bùng, không gian yên tĩnh, đôi nam nữ đối mặt nhau qua đồng lửa nhất thời không nói câu nào, song song gục đầu lộ ra khuôn mặt thẹn thùng chuyên tâm hong khô quần áo. Đến lúc quần áo khô được một nửa, hai người mạnh ai nấy mặc chỉnh tề rồi mới không hẹn mà cùng ngược mắt lên liếc nhau, sau đó “đùng” một tiếng, máu nóng dồn lên mặt, mặt đỏ bừng như tôm luộc.

“Phì!” Đột nhiên, giữa khung cảnh tĩnh lặng, không biết Trầm Đãi Quân nghĩ gì mà bật cười.

Thấy nàng khơi mào, Hoa Đan Phong không khỏi lạnh người, vội vàng hỏi: “Sư tỷ, tỷ cười gì thế?”

“Lúc nhỏ ta còn tắm rửa cho đệ, toàn thân đệ từ trên xuống dưới có chỗ nào ta chưa nhìn? Giờ nghĩ tới tình cảnh hôm nay tự nhiên cảm thấy buồn cười.” Nàng trề môi, buồn cười vì cảnh xấu hổ, ngượng ngùng của cả hai khi này.

“Không giống!” Hoa Đan Phong theo bản năng kêu lên, lớn tiếng phản bác: “Ta lớn rồi, không giống lúc trước nữa!”

Với lại, hắn không để ý việc sư tỷ nhìn mà!

Từ đầu tới đuôi chỉ có sư tỷ thẹn thùng, còn quát hắn không cho nhìn nữa!

Nghe xong, khuôn mặt đỏ hồng khó khăn lắm mới nhạt bớt của Trầm Đãi Quân lại ửng lên, xuyên qua ánh lửa ngơ ngẩn nhìn hắn đăm đăm, cuối cùng không khỏi than thầm trong bụng.

Chà... phải rồi! Sư đệ lớn rồi, thân hình nho nhỏ, mềm mềm mịn mịn, mũm mĩm hồng hào kia hôm nay đã trở nên cường tráng, vòm ngực rắn chắc, thỉnh thoảng toát ra hơi thở đặc hữu của nam nhân, quả thật hoàn toàn khác hẳn lúc trước.

Nghĩ tới cảnh ban nãy trong đường hầm, cảm giác ấm áp khi hắn ôm chặt lấy nàng, mặt Trầm Đãi Quân càng đỏ, lại thêm lần thu thủy mơ mơ màng màng của nàng càng lộ vẻ xinh đẹp mê hồn.

Hoa Đan Phong là nam nhân, không những thế còn là một nam nhân sức lực dồi dào, đối với tình cảm nam nữ vừa mới đâm chồi nảy lộc, hôm nay mỹ nhân trong lòng bộc lộ phong tình trước mặt như thế, bảo sao hắn không điên đảo thần hồn, ý loạn tình mê cho được?

Thế nên hắn động tình rồi. Lúc trước khổ sở đè nén sóng tình trước mặt sư cha, sư muội, hôm nay chỉ có hai người ở trong mật thất, rốt cuộc hắn có thể không e dè gì mà thả lỏng, ánh mắt thăm thẳm chăm chú nhìn nàng không chớp mắt, cả người bất giác cũng nhích dần tới cạnh nàng...

Thấy người hắn càng lúc càng áp lại gần, tim Trầm Đãi Quân giật thót, đầu óc tức khắc trống rỗng, chỉ biết lẩm bẩm nỉ non.

“Sư đệ...”

Tiếng nỉ non chưa dứt đã bị môi lưỡi che kín. Hoa Đan Phong dùng môi bao lấy, đôi môi ấm áp dán sát nàng, mang theo khao khát, thiết tha không ngừng cọ xát, trần trọc trên môi nàng, nhẹ nhàng cắn, dụ dăng lại nóng bỏng, còn có yêu thương, trù mến.

Ý thức dường như bay lên đến cực hạn rồi biến mất, nàng mơ mơ màng màng mặc hắn hôn mình, thậm chí còn vô thức phát ra tiếng rên rỉ nỉ non ngượng ngùng, chỉ cảm thấy tất cả đều hư hư thực thực, như đang trong mộng...

Thình lình, Hoa Đan Phong cảm giác trên má ẩm ướt, đang đắm đuối trong sóng tình lúc này hắn mới giật mình thức tỉnh, nhìn khỏe mắt nàng không ngừng tuôn châu, nhất thời lúng túng ngơ ngác.

“Sư tỷ, tỷ... tỷ khóc ư?” Nháy mắt mặt hắn trắng bệch, hắn vừa hoảng vừa sợ.

“Tỷ giận ta phải không? Xin lỗi, là ta không tốt, không nên khinh bạc tỷ! Sư tỷ đừng khóc, đều do ta sai...”

Đầu óc hoảng loạn, hắn hung hăng đánh mình, không ngừng tự trách, chỉ sợ nàng trách bản thân sau đó không để ý hắn nữa.

“Không, không phải...” Trầm Đãi Quân bất ngờ đưa tay cản không cho hắn tự đánh mình, nước mắt vẫn còn lăn tròn trên khuôn mặt thanh tú nhưng cánh môi lại vẽ lên một nụ cười dịu dàng tuyệt mỹ.

“Chỉ là... chỉ là ta quá cảm động, mới không nén được mà chảy nước mắt thôi...”

Ôi... sư đệ thật sự thích nàng, đúng không?

Thế nên hắn mới động tình mà hôn nàng, đúng không?

Tình ý tích lũy bao nhiêu năm cuối cùng cũng nhận được hồi đáp giống nhau, cảm giác hạnh phúc tới muốn khóc, thế nên nàng không nén được nước mắt.

Hóa ra không phải giận, cũng không phải chán ghét, mà là thích!

Khủng hoảng bất an cuối cùng cũng biến mất, Hoa Đan Phong thở phào, vết đỏ ửng trên mặt vốn phai đi giờ lại chậm rãi xuất hiện. Hắn mừng rỡ, lại vui sướng ôm chặt lấy nàng, vùi mặt nơi hõm cổ mảnh mai, nhỏ giọng thì thầm, “Sư tỷ, ta thích tỷ, không phải là kiểu thích của sư tỷ đệ mà là tình cảm của nam dành cho nữ, giống như sư cha dành cho sư phụ.

“Lúc trước ta không hiểu, chỉ biết Du Tử Nam nói chuyện với tỷ mấy câu ta liền cảm thấy không vui. Ứng Cô Hồng đã thương tỷ, ta hận không thể liều mạng với hắn, nhưng từ đầu chí cuối ta không biết cái cảm giác ngứa ngáy trong lòng, lúc vui lúc bực này là gì, mãi đến khi tỷ bỏ đi, ta mới giật mình tỉnh ngộ hóa ra đó là yêu thương một người, muốn cùn người đó tay trong tay, chung sống cả đời.” Hắn nói một hơi, cánh tay siết càng lúc càng chặt, dường như muốn đem người trong lòng hòa nhập vào trong máu thịt. Một đời một kiếp vĩnh viễn không chia lìa.

Cảm nhận được sức mạnh từ cánh tay hắn truyền tới, Trầm Đãi Quân vùi trong lòng hắn vừa cười vừa khóc, khó nói nên lời.

Ồi... bây giờ nàng có thể tin chắc, sư đệ hoàn toàn không ngộ nhận tình cảm của bản thân mà là thực sự thực sự thích nàng, đúng không?

Nghĩ tới đây, nước mắt nàng chảy càng dữ, ướt hết một mảng áo trước ngực hắn song đôi môi cánh hoa cười càng thêm ngọt ngào. Cuối cùng nàng ngẩng đầu lên, đỡ lấy mặt hắn nhìn chăm chú, sau đó không nói tiếng nào dâng môi hồng lên, chủ động hôn hắn.

Sư tỷ hôn hắn...

Chủ động hôn hắn...

Hoa Đan Phong giật nảy người, lòng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, biết nàng đã tiếp nhận mình. Vì thế hắn không do dự mảy may, tức tốc giành lại quyền chủ động, triền miên nóng cháy trên môi lưỡi nàng, hút lấy ngọt ngào trong miệng nàng.

Không biết đã bao lâu, khi hai người thở hổn hển, hơi thở rối loạn tách ra, đối mặt nhìn nhau. Cả hai đôi mắt đều sâu thẳm đầy sóng tình, còn chưa hết xuân ý.

“Sư tỷ...” Trán kề trán, hắn thì thầm, nửa cười nửa than.

“Giờ ta rất vui sướng, vui đến nỗi ngực muốn vỡ ra, sao người ta có thể vui vẻ, hạnh phúc như thế chứ...”

Trầm Đãi Quân chỉ cười, hết mực dịu dàng vuốt ve má hắn, cả nửa ngày không nói một tiếng, bởi vì nàng không thể dùng bất cứ từ ngữ nào để diễn tả vui sướng trong lòng.

Dường như hiểu được tâm trạng hân hoan nhảy nhót của nàng, Hoa Đan Phong ôm siết lấy nàng lần nữa, một mình cười ha ha một cách ngu ngốc.

Trầm Đãi Quân lẳng lặng dựa vào ngực hắn, không cách nào tán đi tình ý nồng nàn giữa cả hai.

Không khí trong động ngọt ngào mà yên ả, tuy trầm mặc không nói song lại khiến người ta cảm thụ được cái đẹp không lời. Mãi một lúc sau, bụng Hoa Đan Phong bất thần réo ỉnh ỏi, hai người nháy mắt ngẩn ra, kể đó người trong lòng bật cười.

Đáng chết! Cái bụng không chịu thua kém của hắn, sao lại chọn lúc này mà phá hỏng không khí chứ?

Hoa Đan Phong vừa ngượng vừa quẫn, mặt mày đỏ bừng, cực kỳ xấu hổ lắm bầm.

“Dân dĩ thực vi thiên[12], sư tỷ tỷ... tỷ đừng cười nữa!”

Tuy nói lớn rồi, nhưng mặt nào đó thì vẫn còn tính trẻ con.

Nhớ tới việc từ nhỏ tới lớn hắn sợ nhất là bị đối, Trầm Đãi Quân ráng nhịn cười kéo hắn đứng dậy. Thạch động này áng chừng hai trăm năm nay không có ai ra vào, cho dù có dự trữ đồ ăn thì chỉ sợ đã hư từ lâu, vì thế khẽ lên tiếng: “Đã tìm thấy bảo tàng, hoàn thành được tâm nguyện của cha rồi, chúng ta cũng nên đi thôi.”

Ai ngờ Hoa Đan Phong lại lắc đầu, trong lòng có ý tưởng khác.

“Sư tử, chỗ này không tệ, có bể quan luyện công cũng không sợ kẻ khác quấy rối. Từ lúc chúng ta từ biệt sư cha, sư muội, tìm đến đây cũng chưa hết một tháng, cách cái hẹn ba tháng còn rất lâu. Chỉ bằng tạm thời ở lại đây, ta thấy hứng thú với bộ Tàn Nguyệt kiếm pháp này, vừa vặn có thể tận dụng khoảng thời gian này để tập luyện.

Thật ra nguyên nhân chân chính là hấn muốn hai người có thêm nhiều thời gian ở riêng với nhau, không muốn về sớm quá bị sư cha, sư muội cản trở hấn và sư tử yêu đương.

Không biết tâm tư thật của hấn, Trầm Đãi Quân nghe xong trầm ngâm một chút liền mỉm cười gật đầu.

“Cũng được! Có điều trước tiên chúng ta phải đi ra ngoài một chuyến mua lương thực và vật dụng hàng ngày chuyển vào.”

“Không phải chúng ta!” Lắc đầu, giọng Hoa Đan Phong rất nghiêm túc.

“Sư tử, tỷ không biết bơi, nước đầm này lại lạnh thấu xương. Để ta đi ra mua đồ, tỷ ở trong này đi!”

Hấn không muốn sư tử chịu lạnh lần nữa.

“Cũng tốt!” Không hề lo lắng hấn sẽ vứt mình lại, không quay về đón mình, Trầm Đãi Quân nhỏ nhẹ căn dặn, “Một mình đệ phải cẩn thận, đi sớm về sớm.”

Gật đầu cười, hấn bay tới hôn trộm một cái lên miệng nàng, lúc này mới thỏa mãn đi ra cửa động, nhanh chóng biến mất nơi đường hầm tối đen.

Tiến hấn đi xong, một mình Trầm Đãi Quân nhàm chán không có việc gì làm, lại lục lọi thăm dò tỉ mỉ lần nữa, quả nhiên móc ra được không ít thứ. Thậm chí trong một cái hốc nhỏ ở sâu trong động, nàng phát hiện thêm rất nhiều hòm châu báu ngọc ngà.

Có điều những thứ đó không quan trọng, cái khiến nàng thấy mừng rỡ vui sướng nhất là một quyển sách thuốc thất truyền đã lâu, còn có một viên thuốc đỏ rực lớn bằng ngón tay cái trong một cái hộp gỗ.

Cầm lấy tờ giấy ghi chú nằm dưới viên thuốc lên đọc, trên đó chỉ ghi vắn tắt bất kể bị nội thương nghiêm trọng cỡ nào, chỉ cần còn một hơi thở lập tức dùng nó là có thể cải tử hồi sinh.

Lần này Trầm Đãi Quân có hứng thú rồi, hí hửng tỉ mỉ nghiên cứu một hồi, chỉ cảm thấy tuy viên thuốc này đã để rất lâu nhưng vẫn tỏa ra mùi thơm thoang thoảng chứng tỏ chưa mất tác dụng. Chỉ là có thật sự lợi hại thần kỳ như trên giấy viết không, trái lại nàng hơi nghi ngờ.

Chẳng qua nghi thì cứ nghi, nàng vẫn cất viên thuốc cẩn thận, biết đâu sau này có dịp thật sự cần dùng đến thì sao!

Tìm kiếm xong xuôi, nàng bắt đầu ra tay thu dọn sạch sẽ tất tậ. Dù sao cũng ở đây một thời gian, không thể để bụi bặm chum mình được.

Không biết mất bao lâu, đợi lúc nàng quét dọn xong, đang ngồi trên ghế nghỉ ngơi thì, một loạt tiếng bước chân từ xa vọng tới, làm nàng không khỏi cười lên, đưa mắt nhìn ra cửa động, lẳng lặng chờ đợi.

A... sư đệ về rồi!

Quả nhiên không lâu sau, dáng người thon dài quen thuộc chui vào động, tay vác một cái hòm gỗ đựng thức ăn và vật dụng hàng ngày, mặt cười sáng rõ như ban ngày, mặc dù toàn thân ướt đầm vẫn vui sướng cười gọi nàng

“Sư tử, để tỷ chờ lâu, ta về rồi!”

Hắc Phong Bảo, làm việc nham hiểm, tác phong tàn bạo, khiến nhân sĩ giang hồ nghe tên là biến sắc, không bang phái nào dám chọc vào, hôm nay lại có “ông già thiếu nữ” chủ động mò đến gây sự.

Coi, một cô gái nhỏ ngây thơ xinh đẹp, một ông già quái dị què một chân, chống gậy, gầy như bộ xương khô, thật tình không thể làm người ta chú ý được.

“Muốn gặp bảo chủ bọn ta?” Hộ vệ cổng chính khinh bỉ nhìn hai người trước mặt, sau đó hiềm khi tốt bụng xua xua tay.

“Đi đi đi, Hắc Phong Bảo không phải chỗ tùy tiện đến chơi, với lại bảo chủ bọn ta há có thể tùy tiện cho bọn vô danh tiểu tốt gặp sao? Đừng quấy rối nữa, thừa dịp chưa có ai phát hiện, các người đi mau đi!”

Chẳng qua gặp một bảo chủ mà thôi, có gì không đúng sao?

Lầm bầm trong bụng, Hoa Diệu Diệp lặng lẽ liếc sư cha từ đầu chí cuối không nói tiếng nào nhưng sắc mặt thì cực kỳ khó coi, rất sợ tên hộ vệ mắt chó nhìn người này bị sư cha hạ độc thủ, vội vàng thương lượng với gã, “Nếu không gặp được bảo chủ, vậy ta đổi sang tìm thiếu bảo chủ của các người.”

Nàng nghĩ, quả thật mình có quen Ứng Cô Hồng, nên đổi thành tìm hán chác không khó.

“Tìm thiếu chủ bọn ta?” Hộ vệ bật cười một tiếng, ánh mắt hèn hạ quét nhìn nàng từ đầu tới chân mấy lần.

“Cô bé con, không phải cô bán thân cho thiếu chủ bọn ta, cho rằng cùng ngài phong lưu một đêm là muốn đến tìm cha người ta khóc gào, muốn thiếu chủ bọn ta cho cô một lời giải thích chứ?”

“Nhìn bộ dáng cô ngây thơ đơn thuần, không ngờ cũng là một con đĩ nhỏ! Nói cho cô biết, con gái ngủ với thiếu chủ bọn ta không biết bao nhiêu đầu, đem xếp hàng có thể kéo dài đến kinh thành ấy chứ. Nếu mỗi người đều muốn cưới vào cửa, Hắc Phong Bảo chỉ sợ đã sớm sập rồi. Ta tốt bụng khuyên cô, mau rút nhanh đi, đừng để đến lúc quấy quá khó coi, lần sau thiếu chủ sẽ không đi tìm cô đâu.”

Nói vừa dứt, Hoa Diệu Diệp tức đỏ mặt, giận dữ quát: “Ai là con đĩ nhỏ hả? Người mới là con đĩ nhỏ! Chúng ta muốn gặp bảo chủ các người, người không cho gặp, đổi thành thiếu chủ các người cũng không được à?”

Tên hộ vệ nghe thế phì cười khinh thường, định nói thêm mấy câu nhục nhã, ai ngờ còn chưa mở miệng đột nhiên thấy trước mắt lóe lên bóng đen, kế đó một tiếng “bốp” vang dội, mặt tức thì đau nhức nóng rát, hóa ra là bị người ta thưởng cho một tát vào mặt!

“Mồm miệng bẩn thỉu, đánh người còn bẩn tay ta!” Hành động nhanh như chớp dạy dỗ tên hộ vệ lấy mắt chó nhìn người, chỉ chớp mắt Trầm Văn Sanh đã quay lại bên cạnh Hoa Diệu Diệp, gương mặt lạnh lùng.

Hừ! Con cháu của ông há có thể mặc cho nhân vật hạng ba trước mắt này tùy tiện sỉ nhục sao?

“Người... người...” Ôm cái má sưng phù lên, tên hộ vệ vừa sợ vừa giận, nhưng từ việc ra tay vừa rồi của đối phương, gã không có mắt cỡ nào cũng thấy được bản thân không cách nào đụng được tới ngón tay út người ta, bèn giả bộ phô trương thanh thế quăng lại một câu “Có ngon thì đừng chạy” liền xoay người chạy đi kéo chuông báo động.

Lập tức, tiếng chuông vang lên, tiếng nộ nổi tiếp tiếng kia, truyền lên đến đỉnh núi. Không lâu sau, một thanh niên trẻ tuổi mặt mũi tuấn tú đẹp đẽ nhưng toàn thân từ trên xuống dưới lại toát ra hơi thở ác ma dẫn một đám áo đen chạy xuống.

Lúc hán ngó thấy một trong hai người tới là Hoa Diệu Diệp thì vẻ mặt từ âm u nguy hiểm tức thì hứng thú lên.

“Ta tưởng ai hóa ra là Hoa cô nương? Sao không thấy sư tỷ, sư huynh cô, ngược lại...”

Ứng Cô Hồng hơi dừng lại, biếng nhác liếc người đàn ông què một cái, bật cười ác độc, “Cùng với một tên tàn tật chung đụng?”

“Ứng Cô Hồng, cái tên xấu xa nhà ngươi, một chút cũng không tiến bộ!” Tức giận dùng dùng trợn trừng mắt nhìn hán, song Hoa Diệu Diệp vẫn thành thực đáp: “Sư tỷ, sư huynh ta có chuyện phải làm. Còn nữa, xin người nói chuyện tôn trọng một chút, người đứng cạnh ta là sư cha ta.”

Hoàn toàn phớt lờ sự tức giận của nàng, Ứng Cô Hồng cười cười như không vênh mép lên, rõ ràng là mất hết hứng thú.

“Đừng nói tào lao nữa, Hoa cô nương lần này đặc biệt đến Hắc Phong Bảo, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Hắn nghĩ, con nhóc ngây thơ đơn thuần này chắc hẳn chẳng có dây mơ rễ má gì với Hắc Phong Bảo, thật sự không có lý do gì đến tìm.

Hoa Diệu Diệp nghe hắn nói xong mới nhớ tới chuyện chính, vội vàng nói: “Sư cha ta tìm cha người có việc đấy!”

“Cha ta?” Ánh mắt ác liệt lập tức bắn tới người đàn ông gầy đét bên cạnh nàng, Ứng Cô Hồng nửa châm chọc nửa căn vặn, cười nói: “Xin hỏi tôn tính đại danh của các hạ? Nên biết cha ta nếu hạng người nào cũng gặp thì một ngày bốn mươi tám giờ cũng không đủ.”

Nghe giọng điệu chọc tức rõ ràng như thế, Trầm Vân Sanh trả lại chỉ cười lạnh lùng, quay sang nói với Hoa Diệu Diệp: “Thằng nhãi này thật tình khiến người khác ghét, chẳng trách lúc trước các người còn đặc biệt muốn ta dạy dỗ nó một trận đằng hoàng.”

Hoa Diệu Diệp nghe thế không nhịn được, phì cười, gật gù đắc ý làm bộ làm tịch.

“Sư cha, lần này người biết con và sư huynh ngoan cỡ nào rồi, có so sánh mới thấy được tốt bao nhiêu!” Con nhỏ này, cho chút nhan sắc là tính mở phường nhuộm rồi!

Bực mình lườm nàng một cái, Trầm Vân Sanh không để ý nàng nữa, hàm hừ nhìn thanh niên mặt nháy mắt đã biến thành màu đen trước mặt: “Báo với cha người, nói sư thúc người tìm!”

Sư thúc? Giống như nghe được từ ngữ gì rất kinh hồn, nháy mắt mặt Ứng Cô Hồng lạnh băng, ánh mắt quái lạ xem xét ông, thật tình khó mà xác nhận ông có phải sư đệ đồng môn cha mình tìm hơn hai mươi năm nay không. Cuối cùng đành phẩy tay ngoắc một tên áo đen, nhỏ giọng căn dặn gã mấy câu, sau đó tên áo đen dùng khinh công phóng lên đỉnh núi, chớp mắt liền biến mất tăm.

Có điều, tuy tên áo đen đã chạy về báo thông báo, Ứng Cô Hồng vẫn chặn lối lên núi của hai người, hai tay khoanh trước ngực lạnh lùng mở miệng: “Phải biết cha ta không có thói quen nhận bữa đồng môn sư huynh đệ. Nếu người ăn nói bừa bãi, đợi cha ta xuống... hừ hừ, đừng trách ta không cảnh cáo các người trước.”

Trầm Vân Sanh chỉ lạnh lùng liếc hắn một cái, đến tiếng đáp lại cũng lười. Hoa Diệu Diệp hai tay cũng khoanh trước ngực chờ xem kịch vui.

Không tới một lúc, con đường lên núi to như thế chật ních, xuất hiện mười người phóng xuống chân núi, mà người đàn ông trung niên dẫn đầu càng sốt ruột hơn, chỉ búng người hai ba cái, đã xuống đến chỗ mấy người đang đứng.

Chỉ thấy ông vừa đứng vững, đôi mắt sáng quắc đã nhìn về phía Trầm Vân Sanh, lúc khuôn mặt gầy gò nhưng vẫn còn mấy phần quen thuộc đập vào mắt thì thân hình cao lớn cường tráng khựng lại. Mà lúc tầm mắt rơi xuống cây gậy nơi tay cùng cái chân què thì, đôi mắt ưng xưa nay luôn lãnh khốc vô tình đã lơ mơ hơi nước.

“Sư đệ!” Rống khê, ông bước lên trước một bước, hung hăng ôm choàng lấy người đã mất tích hơn hai mươi năm nay.

“Sư huynh...” Khóe mắt hơi ướt, Trầm Vân Sanh ra sức ôm lại, môi khê nhếch lên một nụ cười anh em chân tình, ừ... ông biết mà, sư huynh chắc chắn không quên ông đâu.

Thấy hai người đàn ông đứng tuổi kích động khi gặp lại nhau, Hoa Diệu Diệp cười hề hề vỗ vỗ vai Ứng Cô Hồng, lúc này sắc mặt không được tốt lắm, giả vờ giả vịt lắc đầu than thở.

“Chậc... đánh chó cũng phải nể mặt chủ. Càng huống gì người còn đánh sư tỷ ta, phải biết tính khí sư cha không tốt cho lắm, lại thương con gái nhất, người nên cẩn thận nha...”

Lạnh nhạt lườm khuôn mặt xinh xắn đang cười trên bất hạnh của người khác, mặt Ứng Cô Hồng càng đen hơn.

15. Chương 15

Đùng!

Trong thạch động, đột ngột vang lên tiếng động âm âm, làm cả tòa thạch động dường như cũng lắc lư rung chuyển, thậm chí có mấy viên đá nhỏ còn lăn từ trên vách đá xuống, cũng làm Trầm Đãi Quân đang ngồi trên ghế đọc sách thuốc thở dài, xoa trán...

Ôi trời... lại nữa rồi!

“Sư đệ, thu bớt lực lại đi, đừng có làm nổ luôn chỗ này!” Giọng nói bình thản không nặng không nhẹ nhắc nhở, kì thật nàng thật sự hơi lo lắng chỗ này sẽ bị nổ tung.

“Đệ mới xài có năm thành công lực, khắc chế lắm rồi.” Tra kiếm vào vỏ, Hoa Đan Phong nhìn vết kiếm mạnh mẽ ác liệt khắc trên tường đá vừa luyện ban nãy, thật tình khó mà che giấu được hưng phấn, vui vẻ sà lại bên cạnh nàng, cao hứng gọi: “Sư tỷ, Tàn Nguyệt kiếm pháp này lợi hại thật, tổng cộng có chín chiêu mười thức, ta mới luyện năm chiêu sáu thức mà uy lực đã mạnh như vậy rồi, mặt tường đều sắp bị ta biến thành tranh hết trơn.”

Nhìn theo hướng tay hấn chỉ, vốn dĩ bề mặt bức tường to đùng đằng xa trơn láng dưới sự chuyên cần luyện kiếm của hấn đã thành vật hi sinh lớn nhất, bây giờ đầy dấu kiếm sâu hoắm đếm không hết, Trầm Đãi Quân chỉ biết lẳng lặng mặc niệm dùm nó.

Hoa Đan Phong nào biết nàng nghĩ gì, luyện kiếm xong tim gan phèo phổi lại bắt đầu la lối rồi, hấn chớp chớp mắt, năn nỉ một cách tội nghiệp.

“Sư tỷ, đệ đói rồi, hôm nay nấu cơm sớm chút đi.”

Nghe xong, Trầm Đãi Quân bật cười.

“Không, hôm nay chúng ta không nổi lửa.”

“Hả? Vì sao?” Hoa Đan Phong bị phần ẩm ức dùm cái bụng mình.

“Sư đệ, đệ quên chúng ta vào đây bao lâu rồi à?” Âm thầm than thở, nàng thử nhắc nhở hấn.

Bao lâu?

Hoa Đan Phong ngơ ngác, cẩn thận tính lại, lúc này mới phát hiện ở trong cái động bí mật, cách biệt với bên ngoài này, bọn họ đã bắt tri bắt giác qua hơn một tháng rồi, vậy mà một chút hấn cũng không phát hiện ra, rầu rĩ.

Những ngày vừa qua, mỗi sáng sau khi tỉnh dậy, hấn thích luyện kiếm thì luyện, mệt thì đổi qua quán lấy sư tỷ, thừa cơ hôn trộm mấy cái, ngẫu nhiên nhận rồi không có việc gì làm thì lôi vàng bạc châu báu trong hòm ra ngắm nghía, lựa cái nào tao nhã dễ nhìn là đeo lên người sư tỷ, nhìn không thôi đã vui vẻ rồi. Cứ thế ngày này qua ngày khác, chẳng có cảm giác thời gian trôi đi tí nào.

Ừm... có lẽ vì có sư tỷ làm bạn, hấn hài lòng, vui vẻ, sung sướng nên dù chỉ là một khoảng trời nho nhỏ hấn cũng vui quên đường về.

Trầm Đãi Quân đứng bên thấy nửa ngày trời hấn cũng không trả lời, đầu óc như đi vào cõi tiên không biết là đang nghĩ cái gì, không khỏi buồn cười bất lực, khẽ gọi hấn hoàn hồn lại, “Sư đệ, tính thời gian, chúng ta cũng phải tới Vũ gia trang gặp cha và sư muội rồi, nên lát nữa thu dọn đồ đạc xong là đi khỏi chỗ này, vào thành rồi đệ tha hồ lấp đầy bụng.”

“Còn mớ châu báu này?” Hoàn hồn lại, Hoa Đan Phong ngơ ngẩn hỏi một câu.

“Cứ để lại đây thôi! Những thứ này đều là vật ngoài thân, đối với chúng ta mà nói cũng không có tác dụng.” Trầm Đãi Quân chỉ cần quyển sách thuốc và viên thuốc màu đỏ kia là đủ rồi.

Hoa Đan Phong cũng thế, chỉ muốn mang theo bảo kiếm thôi. Vì vậy hấn gật đầu, còn cố đi một vòng quanh thạch động đã ở hơn tháng, giọng có chút luyến tiếc, “Sư tỷ, đệ sẽ nhớ chỗ này.”

“Sau này, chỉ cần đệ muốn, bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể quay lại ở vài ngày.” Mỉm cười, kì thật Trầm Đãi Quân cũng rất yêu thích chỗ này, đừng nói gì những chuyện khác, chỉ riêng chuyện đây là nơi đính tình của hai người đã đủ khiến nàng nhớ cả đời rồi.

“Ừ!” Ra sức gật đầu, Hoa Đan Phong mỉm cười.

Ài... sau này nếu sợ sư cha, sư muội phiền phức, hẳn chắc chắn sẽ dẫn sư tỷ đến chỗ này ở một thời gian, hai người thích hôn thì hôn, chẳng cần sợ sư cha nổi cơn tập kích nữa.

Gần đây, trang chủ Vũ gia trang Vũ Trọng Liên, ưa làm việc thiện, hòa giải phân tranh trên giang hồ được mọi người kính trọng, cả ngày vui mừng hơn hởi, tất cả là do đại hội võ lâm được cử hành tại Vũ gia trang.

Cẩn thận truy xét ra, cũng không biết là kẻ lắm chuyện nào trên giang hồ khơi mào đề nghị này, cho rằng từ sau khi võ lâm minh chủ qua đời hai trăm năm trước, võ lâm ai cũng không phục ai, vì thế cũng không có minh chủ mới nào xuất hiện. Kết quả là vị trí minh chủ bỏ trống đã lâu, hôm nay không bằng triệu tập đại hội võ lâm, muốn đoạt được địa vị thì cứ dùng thực lực mà giành.

Đề nghị này vừa đưa ra, tức thì được mọi người hưởng ứng.

Còn như đại hội võ lâm cử hành chỗ nào, dưới mồm năm miệng mười của mọi người, cuối cùng Vũ gia trang luôn làm việc công chính nhận được sự ủng hộ của nhiều người nhất.

Mà Vũ Trọng Liên, cũng có ý với địa vị minh chủ, tự nhiên là vui mừng tiếp nhận chuyện này. Thế nên sau lễ mừng thọ mới nửa năm ngắn ngủi, Vũ gia trang lại lần nữa tiếp đón khách khứa tụ tập. Vả lại lần này bất luận là có giao tình hay không, võ lâm các môn các phái đều cử người đến.

Không ngoài dự đoán, bảo chủ Hắc Phong Bảo Ứng Vô Xá dẫn cậu con trai tính tình ngạo mạn cùng một đám thuộc hạ, chiếm cứ một khoảng sân viện dành cho khách trong Vũ gia trang từ sớm. Chẳng qua có điểm đặc biệt là, lần này trong số người ông ta dẫn theo có một người đàn ông què chân đầu đội nón trúc phủ vải trắng, chỉ xuất hiện nhưng hoàn toàn không để lộ mặt thật. Đi theo bên người ông ta là một cô gái nhỏ xinh xắn, từng đến tham gia lễ mừng thọ, còn khúc mắc với Hắc Phong Bảo nữa.

Lúc đầu, Vũ Trọng Liên cũng cảm thấy kinh ngạc, thậm chí nghi ngờ cô gái nhỏ này vì sao lại hóa thù thành bạn với Hắc Phong Bảo, còn sư tỷ, sư huynh nàng đâu sao không thấy bóng dáng? Sau vài lần dò xét công khai lẫn ngầm ngấm, mới nghe ngóng được hóa ra người què đội nón vải trắng kia là sư cha nàng ta, mà người này lại là bạn cũ của Ứng Vô Xá, thế nên nàng và Ứng Cô Hồng hóa thù thành bạn cũng là lẽ thường.

Còn sư tỷ, sư huynh của cô hình như bận rộn việc gì đó, sẽ đến Vũ gia trang gặp bọn họ trễ hơn.

Tra xét ngọn nguồn góc ngách xong hết, Vũ Trọng Liên cũng không nghi ngờ thêm nữa, nhanh chóng quảng chuyện này ra sau đầu, vội vàng đi xã giao tiếp đón khách khứa.

Ngày hôm đó, trước khi đại hội võ lâm khai mạc một ngày, Vũ gia trang xuất hiện hai vị khách phong trần mặt mũi. Hai người vừa đặt chân vào trong trang ồn ào náo nhiệt lập tức liếc nhau, mắt đầy rẫy bối rối, ngờ vực.

“Đây là sao? Có người một năm mừng thọ hai lần à?” Hoa Đan Phong gãi đầu, nghi ngờ đầy bụng.

Trầm Đãi Quân lắc đầu, cũng không rõ chuyện gì xảy ra.

Thực tế, sau khi hai người rời khỏi thạch động liền ba chân bốn cẳng chạy tới Vũ gia trang, dọc đường đi chẳng có đầu óc đâu mà thăm dò tình hình, vì thế từ đầu tới cuối hoàn toàn không biết có chuyện cử hành đại hội võ lâm ở Vũ gia trang.

Đang lúc hai người đứng đực ở đại sảnh, chần chừ không biết làm sao liên lạc với Trầm Vân Sanh. Dù sao lúc đầu ông chỉ nói gặp nhau ở Vũ gia trang nhưng lại không nói rõ cuộc là tìm người kiểu gì.

Cả hai định tìm người hỏi thăm nhưng lại sợ không cẩn thận tiết lộ thân phận Trầm Vân Sanh làm Vũ Trọng Liên cảnh giác, đề phòng. Do đó nhất thời có phần bối rối, hoang mang.

May mà ngay lúc ấy, một giọng nói thánh thót quen thuộc từ trong đám đông vang lên.

“Sư tỷ, sư huynh, hai người tới rồi!” Vọt tới trước mặt hai người, Hoa Diệu Diệp hào hứng vừa cười vừa gọi.

Gặp được nàng, Hoa Đan Phong, Trầm Đãi Quân lập tức vui vẻ cười lên, ba người hàn huyên đôi câu mừng rỡ xong, Hoa Đan Phong đột ngột hạ giọng hỏi nhỏ

“Sư muội, muội và sư cha ở Vũ gia trang à? Còn nữa, trước mắt xảy ra chuyện gì?”

Chớp đôi mắt to, Hoa Diệu Diệp gật đầu cười, không đợi hẳn tra hỏi đã vội vã thì thầm: “Chỗ này không tiện nói, chúng ta về chỗ sư cha đi, đến chừng đó lại nói cụ thể chi tiết cho hai người nghe.”

Nàng đã nói như vậy, hai người cũng không nhiều lời, lập tức theo Hoa Diệu Diệp đi vào trong viện. Dưới sự dẫn đường của nàng, trái cua phải quẹo, cuối cùng đến một sân viện yên tĩnh.

Trong viện rõ ràng có hắc y nhân canh phòng nghiêm ngặt, hai người nhờ có Hoa Diệu Diệp dẫn dắt nên dọc đường không ai ngăn cản, đi tới phòng khách. Trong phòng, ba người Trầm Vân Sanh, Ứng Vô Xá và Ứng Cô Hồng ngồi trước chiếc bàn vuông, đang thưởng thức trà.

“Cha!”

“Sư cha!”

“Quân nhi!”

Ba tiếng kêu mừng rỡ đồng thời vang lên, người cũng tụm lại một chỗ, vui mừng thao thao bất tuyệt.

Trầm Vân Sanh cẩn thận quan sát con gái, sau ba tháng không gặp nhìn có bớt đi tí thịt nào không, có là cứ nhè thẳng ngốc nào đó mà hỏi.

May mà sau khi đánh giá tận chân tơ kẽ tóc, phát hiện con gái chẳng những hoàn hảo như lúc đầu mà tinh thần sáng láng, khí sắc cực tốt, thế là lờm người nào đó một cái

“Người thẳng ngu ngốc này coi như chăm sóc Quân nhi không tệ!” Hừ lạnh, hình như ông không cam lòng vì không tìm được lý do để gây sự với người nào đó.

“Cái này đương nhiên!” Hoa Đan Phong đắc ý vênh mặt.

“Cho dù sư tỷ chỉ rút một cọng tóc, con cũng luyến tiếc nữa là!”

“Nói tào lao gì thế?” Mặt mày đỏ lựng, Trầm Đãi Quân cố trấn tĩnh, không muốn người khác nhận thấy bất thường.

Đáng tiếc, trong những người có mặt, Trầm Vân Sanh và Ứng Cô Hồng đã biết tình cảm của nàng từ sớm, còn Ứng Vô Xá là người tinh minh, lịch duyệt phong phú, sao không nhìn ra được mập mờ giữa hai người trẻ tuổi. Chỉ có cô nương lơ đãng Hoa Diệu Diệp là còn mù mờ mà thôi.

“Đâu có nói bậy bạ...” Hoa Đan Phong lầu bầu, có cảm giác ảm ức vì không thể thấy ánh sáng.

Trầm Vân Sanh trừng mắt nhìn hẳn, kể đó mừng rỡ kéo con gái đến trước mặt Ứng Vô Xá.

“Sư huynh, đây là đứa con gái đệ tự hào nhất Đãi Quân. Quân nhi, vị này là...”

“Ứng sư bá phải không ạ?” Trầm Đãi Quân mỉm cười tiếp lời, tuy là câu hỏi nhưng giọng điệu lại rất chắc chắn.

Mỉm cười gật đầu ra hiệu, Ứng Vô Xá khen ngợi: “Sư đệ đúng là có phúc, có cô con gái thông minh xinh đẹp, huệ chất lan tâm như thế này. Không như thằng con trời đánh của ta hung hăng, xấu tính. Nếu vì thế mà nó làm cháu gái bị thương, cháu gái cũng đừng trách móc nó.”

Câu này làm Ứng Cô Hồng không vui hừ một tiếng.

Trầm Đãi Quân cũng đoán được đại khái Ứng Vô Xá đã biết chuyện đôi bên vương mắc lúc trước, lập tức nói liền: “Ứng sư bá xin đừng nói thế, kì thật Ứng sư huynh...” Ngừng một chút, nàng thử tìm cách hình dung viễn chuyển hơn nhưng cuối cùng đành thông báo thất bại, dứt khoát thẳng thắn cười nói: “Là chân tiểu nhân, nhưng mà rất đáng yêu.”

Câu bình luận của nàng làm Hoa Đan Phong, Hoa Diệu Diệp đã nghe từ trước ghen cười trong bụng. Còn Ứng Vô Xá đầu tiên là trợn mắt kinh ngạc, tiếp đó thoải mái cười to, khen nàng nói rất hay.

Trầm Vân Sanh thì mặc kệ con gái nói cái gì ông đều gật đầu đồng ý hết. Chỉ có Ứng Cô Hồng nháy mắt đen mặt, thiếu chút nữa là đập bàn mà thôi.

Chân tiểu nhân, hẳn vui vẻ chấp nhận, nhưng...

Đáng yêu? Dám nói hấn đáng yêu? Toàn thân hấn từ trên xuống dưới có chỗ nào moi ra được cái từ này? Đây là sự nhục nhã đối với hấn!

Đợi mọi người cười xong, Trầm Vân Sanh giới thiệu Hoa Đan Phong giống như là tùy tiện đem con chó hoang ven đường ra so sánh.

“Còn thằng ngốc này là Hoa Đan Phong, giống như con nhóc này, đều là đồ đệ mà nương tử đệ nhận nuôi.”

Ứng Vô Xá nghe xong cười cười nhìn Hoa Đan Phong, biết người trẻ tuổi trước mặt, nửa năm trước trong đại hội tỷ võ ở Hoa Sơn “ngang trời xuất thế”, cùng với con trai mình được người giang hồ xưng là Ngọc Diện Song Long.

Biết ông đang quan sát mình, Hoa Đan Phong không hề sợ sệt, chẳng những hiên ngang nhìn lại ông còn không quên cười híp mắt chào hỏi.

“Ứng sư bá, người khỏe chứ!” Hi hi, tuy ông ấy và sư cha mới cùng một sư môn, căn bản chẳng có quan hệ gì với sư phụ nhưng sư tỷ đã kêu một tiếng sư bá, tự nhiên là hấn phải kêu theo sư tỷ rồi.

Ứng Vô Xá nghe thế có vẻ thú vị nhìn hấn một cái nhưng không tỏ vẻ phản đối. Còn Trầm Vân Sanh, chắc bị kêu sư cha riết thành quen nên nghe Hoa Đan Phong xưng hô như vậy cũng không có phản ứng gì.

Mọi người trò chuyện tán gẫu hòa hợp một hồi, mãi đến lúc Trầm Đãi Quân mở miệng hỏi

“Cha, cha vào ở Vũ gia trang, chẳng nhẽ Vũ Trọng Liên không nhận ra cha sao?”

“Cha mang nón trúc có phủ vải trắng che mặt, sao cầu tặc nhận ra được?” Cười lạnh lùng, chỉ cần nhắc tới Vũ Trọng Liên, mắt Trầm Vân Sanh lại đỏ ngầu, hận không chặt y ra thành trăm mảnh, nuốt vào bụng.

“Hiện tại là tình huống gì vậy? Sao có nhiều người đến Vũ gia trang thế này?” Hoa Đan Phong không hiểu.

Lần này đổi lại đến phiên Ứng Vô Xá cười, chỉ là cái cười đầy dữ tợn tàn nhẫn.

“Là ta sai người cổ xúy trên giang hồ cử hành đại hội võ lâm, để các môn các phái đều đến Vũ gia trang giành vị trí minh chủ võ lâm, sau đó nhân cơ hội vạch trần hành vi xấu xa của Vũ Trọng Liên trước mặt võ lâm nhân sĩ.”

“Hóa ra là thế!” Hoa Đan Phong bừng tỉnh ngộ.

“Thật ra mấy năm nay ta không hề bỏ qua việc tìm kiếm nơi sư đệ rơi xuống...” Quay đầu nhìn Trầm Vân Sanh, Ứng Vô Xá cảm thán.

“Năm đó, sau khi đệ mất tích, ta âm thầm phái người đi khắp nơi điều tra, khổ nỗi không có bất cứ thu hoạch gì. Mãi đến một năm trước, ta mới từ trong miệng một người làm của Tùng Nguyệt sơn trang bị đuổi việc về quê mà biết được. Năm đó, đệ từ biệt Du gia ở Tùng Nguyệt sơn trang xong thì cùng đi với Vũ Trọng Liên, từ đó liền biệt vô âm tín. Vì thế ta nghi ngờ nếu không phải Du gia thì cũng là Vũ Trọng Liên hại đệ. Nhưng việc cách đã nhiều năm lại không có chứng cứ, chỉ đành ngậm giở trò, gây hấn với bọn chúng khắp nơi.

“Sư huynh, đệ biết huynh sẽ không quên đệ.” Trong ngực xao động, Trầm Vân Sanh cảm động không thôi.

Trầm Đãi Quân đứng bên nghĩ tới chuyện gì đó, không nhịn được thắc mắc: “Chẳng lẽ vì vậy mà dù biết rõ Du gia không có khả năng cùng Hắc Phong Bảo kết nhân duyên, mọi người vẫn đi cầu thân, lấy đó làm có gây sự với họ? Còn nữa, lần trước đại thọ của Vũ Trọng Liên, muội cùng sư đệ đi nhầm đường, không cẩn thận đụng phải Ứng sư huynh đang nói chuyện gì đó với Vũ Trọng Liên, không phải là chất vấn lão chuyện đó chứ?”

“Không sai!” Từ đầu tới đuôi không nói câu nào cuối cùng Ứng Cô Hồng cũng mở miệng.

“Du gia đúng là xui xẻo bị hiểu lầm, còn như Vũ Trọng Liên...”

Ngừng một chút, hấn cong môi lên lộ rõ vẻ giễu cợt.

“Không then là ngụy quân tử. Khi ta hỏi đến chuyện kia, chẳng những phải sạch sẽ còn vờ vĩnh nói cái gì mà thân với sư thúc như huynh đệ, sau khi người mất tích, lão cảm thấy rất khổ sở.”

“Ta khinh!” Nghe mấy lời ghê tởm cùng cực như thế, Trầm Vân Sanh tức thì bốc hỏa, gằn giọng chửi mắng.

“Tên cầu tặc đó còn dám nói thân với ta như huynh đệ? Nếu không phải hấn, ta và Vân Nương sẽ không phải âm dương đôi ngả... đều do hấn! Đều do hấn hại ta như thế, ta nhất định giết hấn... ta nhất định giết hấn...” Càng nói càng kích động, cả người ông không ngớt run lên, mắt dần dần trở nên điên cuồng.

Thấy tình huống không ổn, Trầm Đãi Quân vội vàng lên tiếng an ủi.

“Cha, không phải chúng ta đang bày kế vạch trần bộ mặt xấu xa của lão sao? Nào, đừng kích động, hít sâu một hơi...”

Nghe giọng con gái, hai bàn tay nắm cứng ngắc của Trầm Vân Sanh mới từ từ lỏng ra, thần trí dần dần hồi phục, cổ sức bình tĩnh trở lại.

Những người còn lại thấy ông như thế đều than thầm trong dạ, nhất là Ứng Vô Xá càng thêm cảm khái.

Ôi... năm đó sư đệ ông tao nhả lịch sự, phong độ ngời ngời, chỉ vì kẻ gian hãm hại mà tiền đồ tốt đẹp mất hết, biến thành bộ dạng như bây giờ, bảo sao người ta không thổn thức?

Càng nghĩ, ông càng thêm căm hận Vũ Trọng Liên, vốn là người bao che khuyết điểm, ông thề phải thay sư đệ lấy lại công bằng, bắt tên cầu tặc này muốn sống không được, chết cũng không xong!

Mấy người len lén đưa mắt ra hiệu cho nhau, Trầm Đãi Quân thông minh lập tức đỡ cha đi nghỉ, đỡ ông về phòng.

Những người còn lại bắt đầu lên kế hoạch. Ngày mai sau khi đại hội võ lâm khai mạc phải làm thế nào để phối bày hành vi xấu xa của Vũ Trọng Liên, để cho mọi người mắng chửi.

Ban đêm, khó khăn lắm Trầm Đãi Quân mới hầu hạ cha ngủ thiếp đi, vốn định về phòng nghỉ ngơi. Song lúc đi trên hành lang, ngẩng đầu nhìn thấy màn sao dày đặc trong đêm, trăng khuyết cong cong, nàng đột ngột thay đổi ý định dừng lại, tâm tình hết sức phức tạp.

Chừng nửa năm trước, nàng cũng đi dạo dưới ánh trăng thế này tại Vũ gia trang. Chỉ là khi ấy lòng nàng khổ sở, tâm như tro tàn, tình cảm tổn thương sâu đậm, trong lòng chua xót không biết giải bày với ai, chỉ biết âm thầm nuốt nước mắt xuống. Nhưng hôm nay, cũng ánh trăng ấy, nàng lại cảm thấy vui sướng tràn ngập cõi lòng, tâm tình yên tĩnh, mừng rỡ vô hạn, đầy ngọt ngào, ngay cả trong lúc ngủ mơ cũng muốn cười.

Vén vện nửa năm, tâm tình lại khác biệt như thế, đời người đúng là thăng trầm nhấp nhô lớn thật, khó mà dự đoán trước được.

Nghĩ thế nàng không khỏi bật cười khe khẽ. Ngay lúc ấy, giống như buổi tối nàng đau lòng nửa năm trước, một tiếng cành khô gãy rắc nho nhỏ đột nhiên vang lên, mà nàng cũng cảnh giác quá khẽ.

“Ai?”

“Sư tỷ, là đệ mà!” Câu trả lời giống hệt lần trước vang lên, chẳng qua nửa năm trước nghe nhỏ như muỗi kêu còn kèm theo chột dạ, nửa năm sau lại vui vẻ như trời trong quang đăng.

“Sư đệ...” Mím cười thì thầm, Trầm Đãi Quân xoay người, quả nhiên thấy khuôn mặt tươi cười rạng rỡ từ trong bóng đêm bước ra, hai ba bước đã nhào tới trước mặt nàng.

“Sao còn chưa ngủ?” Cười cười, nàng đưa tay chỉnh lại vạt áo hơi lộn xộn của hấn, còn hấn... không tránh né, làm mặt Trầm Đãi Quân càng thêm dịu dàng, ánh mắt dịu dàng như làn thu thủy, cực kỳ xinh đẹp.

“Chờ tỷ đó!” Hoa Đan Phong cười lên, không nhúc nhích, lẳng lặng mặc nàng vuốt phẳng áo cho mình.

Ừm... Hấn vĩnh viễn sẽ không quên, một đêm nửa năm trước, hấn né tránh không biết đã làm sư tỷ tổn thương sâu sắc thế nào. Hôm nay, hấn chỉ mong sư tỷ có thể giúp hấn như thế này trọn đời trọn kiếp, khiến hấn có thể hưởng thụ bàn tay chăm sóc của sư tỷ vĩnh viễn.

“Ngốc quá! Ngoài trời lạnh như thế, chờ gì chứ? Không đông lạnh mới lạ!” Nàng lo lắng cau mày, nắm chặt lòng bàn tay hấn, phát hiện vẫn ấm nóng như thường mới an tâm thở ra.

“Đông lạnh đã có sư tỷ trị, không sợ!” Hoa Đan Phong cười nắm lấy tay nàng, không cho nàng rút lại.

Cảm nhận ấm áp từ lòng bàn tay hần truyền đến, mặt Trầm Đãi Quân phớt đỏ, nửa nũng nịu nửa hờn dỗi lườm hần.

“Bị đông lạnh không sợ sư tỷ đau lòng sao?”

“Có thể khiến sư tỷ đau lòng vậy cũng hạnh phúc lắm rồi.” Từ sau khi tình yêu thông suốt công lực buông lời ngon tiếng ngọt của Hoa Đan Phong giống như cao tăng chịu xối nước lên đầu, ngày đi ngàn dặm, cực kỳ lợi hại.

“Ba hoa!” Cười mắng nhỏ nhưng lòng thì ngọt như đường.

“Mắng đệ ba hoa, nếu đệ không ba hoa không phải là mang tiếng oan sao? Oan quá!” Hoa Đan Phong cười to, quả nhiên lập tức làm mẩu cho nàng xem thế nào mới là ba hoa chân chính, khom người cúi đầu bịt kín môi nàng, làm cho nàng thể nghiệm rõ ràng cái gì gọi là “mồm mép”, cái gì kêu là “miệng lưỡi liến thoắng”.

Dưới ánh trăng, trong đêm, một đôi tình nhân môi lưỡi quấn quýt, triền miên bên nhau, mãi đến khi có tiếng phì cười mang theo chọc ghẹo vang lên đột ngột trong bóng tối, bọn họ mới hoảng hồn như chim sợ cành cong lật đật rời ra.

“Ai? Ra đi!” Mặt Hoa Đan Phong đỏ bừng, hỏn hển quát lên giận dữ.

Đáng ghét, mấy khi có dịp tâm tình dưới trăng thế này, rốt cuộc cũng có cơ hội yêu đương say đắm với sư tỷ, thế mà lại có người nấp ở đây.

Nhìn lén, quá đáng ghét, không biết thức thời gì cả.

“Ha ha ha... nhóc con, lúc đầu ta tặng ngươi một bức tranh, bây giờ quả thật trở thành vật định tình của các ngươi rồi à?” Ứng Cô Hồng cười lớn, từ sau gốc cây đi ra, giọng điệu châm chọc nhưng tâm tình lại rất vui vẻ.

“Tên họ Ứng, là người!” Ngó thấy lại là cái tên “chân tiểu nhân”, Hoa Đan Phong thật tình không biết nên giận hay nên cười. Dù sao thật sự nhờ có tên khỉ này hần mới biết được tình cảm của sư tỷ, cũng nhờ đó hiểu được tình cảm của bản thân. Nói thật ra, hần còn phải cảm ơn Ứng Cô Hồng, có điều rình mò người ta nói chuyện yêu đương là quá vô đạo đức!

“Là ta thì làm sao?” Nhíu mày liếc lại, Ứng Cô Hồng cười hừ hừ, “Nói ra, các ngươi còn phải cảm ơn ta, nếu không hôm nay làm gì có chuyện uyên ương giao kết [13]?”

Trầm Đãi Quân quần bách hết sức, mặt nóng rực nhưng vẫn làm bộ trấn tĩnh.

“Ứng sư huynh, muội tưởng câu “vô lễ chó nhìn” huynh hần là nghe rồi mới đúng.”

“Ta còn nghe qua câu “vô lễ đừng động”, sao các ngươi lại động hả?” Cười nhạt một tiếng, ác ý chế giễu y như cũ.

Bị chặn họng, mặt Trầm Đãi Quân đỏ đến muốn xuất huyết, cả nửa ngày nàng mới đả thông tư tưởng, mỉm cười tự nhiên: “Ứng sư huynh nói đúng, muội với sư đệ nên cảm ơn huynh!”

Ài... nếu không phải hần ác ý thiết kế, đến giờ sư đệ cũng không biết tâm ý của nàng mà nàng vẫn khổ sở đè nén tình cảm của mình, chôn dấu phần tình cảm này vào sâu tận đáy lòng, vĩnh viễn không thấy mặt trời.

Bị nàng thần nhiên cảm ơn như thế, Ứng Cô Hồng xưa nay ưa đối đầu ác ý với người khác tức thì cứng đờ, giống như bị người ta nhét nắm đấm vô miệng, nghẹn tại cổ họng nhả không được nuốt không xong, vẻ mặt vụn vụn quá đỗi.

Trầm Đãi Quân thấy thần sắc hần quái dị như thế, không khỏi cảm thấy kì lạ...

Quái! Nàng nói sai gì à?

Đâu có đâu! Nàng chỉ rất chân thành cảm ơn hần thôi mà...

Đột nhiên, óc lóe lên một tia sáng, nàng nhận ra điều gì đó, nhìn hần chăm chăm giống như muốn chọc thủng một cái lỗ trên mặt hần, chọc Ứng Cô Hồng không vui hừ hừ

“Nhìn cái gì?” Đáng chết! Nếu không phải nàng là con gái của sư thúc, hắn đã đánh cho một trận.

Hình như muốn thí nghiệm gì đó, Trầm Đãi Quân bất ngờ mỉm cười, nói lời cảm ơn càng thêm chân thành.

“Ứng sư huynh, thật sự rất cảm ơn huynh!” Nói xong còn cẩn thận quan sát vẻ mặt hắn.

Quả nhiên, vẻ mặt Ứng Cô Hồng càng kì quái, càng vặn vẹo muốn mắng người, lại không biết nên ra tay như thế nào. Cuối cùng hắn giận dữ hừ một tiếng, đến chào cũng không nói liền ngoảnh đầu trốn mất. Thật đúng là đến vô hình, đi vô ảnh, đến đi toàn xem bản thân cao hứng hay không.

“Ừa?” Nhảy ra một đồng nghi ngờ, Hoa Đan Phong cảm thấy đầu óc như lạc trong sương mù, trạng thái kim cương sờ không thấy đầu.

“Tên họ Ứng làm sao thế? Còn nữa, mặt hắn lúc mới rồi là sao? Y như mười ngày không đi nhà vệ sinh được ấy, vặn vẹo chết luôn.”

Quả nhiên nha...

Đoán mò thành thật, Trầm Đãi Quân bật cười, phát hiện hóa ra mình lại vô tình phát hiện nên làm thế nào để trị cái người càn quấy ngông cuồng, thích cố tình làm bậy.

Hì... con người cổ quái khó ở chung lại có một mặt dễ thương như thế!

“Ách... sư tỷ, rốt cuộc sư tỷ cười cái gì thế?” Từ đầu chí cuối như lạc trong màn sương, Hoa Đan Phong hoàn toàn không rõ đầu đuôi sự tình.

“À... ta cười Ứng sư huynh thật sự rất đáng yêu.” Cười cười thú vị, nàng thần nhiên quăng ra một câu.

Đáng yêu? Đây là lần thứ ba hắn nghe sư tỷ hình dung Ứng Cô Hồng như vậy, mà kiểu hình dung này chỉ khiến hắn...

“Ừa... sư tỷ, ta muốn ói quá!”

16. Chương 16

Trời trong nắng ấm, mặt trời chiếu rọi khắp nơi. Khoảng đất trống rộng rãi phía sau Vũ gia trang dựng lên một lồi đài. Dưới đài người đông nghìn nghịt, tiếng nói ầm ĩ. Trên đài, sau hàng loạt trận chém giết giữa tinh anh các môn các phái và nhân sĩ giang hồ, cuối cùng còn sót lại mỗi một người còn đứng vững, nếu không có ai nhảy lên khiêu chiến thì có thể giữ cái ghế minh chủ võ lâm, mà người này không ngoài dự đoán chính là trang chủ Vũ gia trang Vũ Trọng Liên.

“Xin hỏi còn bằng hữu nào nguyện ý lên so tài với Vũ mỗ một phen?” Trên lồi đài, Vũ Trọng Liên ngẩng ngửa đám đông ồn ào bên dưới, trong lòng cực kỳ đắc ý.

Một bước nữa, chỉ một bước nữa thôi, lão có thể ngồi lên cái ghế minh chủ võ lâm rồi.

Âm thầm hớn hở, lão một mực đeo nụ cười khiêm tốn, bụng biết chỉ cần không có ai lên khiêu chiến, lão sẽ là tân minh chủ. Chỉ là lúc ánh mắt quét qua chỗ Hắc Phong Bảo ngồi dưới đài thì, lão nhìn thấy khuôn mặt vô cảm của Ứng Vô Xá, cảnh giác trong lòng dâng lên.

Lão biết lần này Ứng Vô Xá dẫn hơn mười người của Hắc Phong Bảo ngàn dặm xa xôi đến đây tham dự đại hội, chắc chắn không thể không có động tĩnh gì, cũng biết rõ võ công của Ứng Vô Xá không hề thua lão. Nếu thật sự đánh nhau, ai thắng ai bại khó nói lắm.

Song, từ đầu cho tới bây giờ, Ứng Vô Xá thủy chung mang khuôn mặt nghiêm túc ngồi đó án binh bất động, thật sự khiến người ta khó hiểu.

Nghĩ vậy, Vũ Trọng Liên càng đề phòng hơn nhưng khuôn mặt vẫn khiêm nhường như cũ, chẳng qua tốc độ nói chuyện không tự giác mà tăng nhanh không ít.

“Nếu không có ai nguyện ý lên đài một chuyến, vậy thứ cho Vũ mỗ bắt tài, không biết xấu hổ mà giữ vị trí minh chủ kỳ này...”

“Khoan đã!” Đột nhiên, một giọng nói sang sảng cắt ngang lời lão, Hoa Đan Phong thành linh nhảy lên lôi đài, mặc kệ quần chúng phía dưới xôn xao, tự nhiên cười nói: “Ta lên so tài tỷ thí với lão!”

Trí nhớ Vũ Trọng Liên rất tốt, vừa thấy hắn lập tức nhớ ra, bèn cười nói: “Hóa ra là Hoa công tử, thật đúng là anh hùng xuất thiếu niên!”

“Nói hay lắm! Nói hay lắm!” Làm bộ làm tịch đáp lễ, thật là ghê tởm muốn ói.

Mà lúc này, không ít quần chúng dưới đài từng chứng kiến đại hội tỷ võ tân tứ đại công tử trên Hoa Sơn nửa năm trước, vì thế cũng nhận ra người trên đài là ai, tới tấp kêu lên.

“Ấy! Đó không phải là Ngọc Diện Song Long Hoa Đan Phong sao...”

“Ôi cha! Đúng là cậu ta...”

“Ha ha... lần này thú vị đây...”

Dưới đài, quần chúng châu đầu ghé tai, sôi nổi bàn luận, thảo luận nhiệt liệt lạ thường. Trên đài, vòng tay vái chào hết sức hòa nhã lịch sự, nói một tiếng mời, liền không phí lời nào, lập tức phi thân lên trước đánh nhau.

Nhất thời, chỉ thấy hai người lấy nhanh đánh nhanh, hai thân hình nhanh chóng cuốn vào lại tách ra, không trung bóng chưởng múa lượn, tiếng đối chưởng không ngừng quanh quẩn khó mà nhận ra được ai là ai. Mà ở khu đất nhỏ dưới đài chỗ Hắc Phong Bảo ngồi, trong một góc khuất, người đàn ông què chân đầu đội nón vải trúc run rẩy cả người, nắm chặt bàn tay, hết sức kích động. Nếu không phải người bên cạnh ngăn cản, ông đã xông lên bằm tên cầu tặc kia thành mảnh vụn, cho dù ăn xương uống máu cũng không giải được mối hận trong lòng ông.

“Võ công tiểu tử này lại tiến bộ không ít rồi!” Bên dưới, Ứng Cô Hồng nhìn mà ngứa ngáy khó chịu.

Cười cười liếc hắn một cái, Trầm Đãi Quân trả lời: “Muội thay mặt sư đệ cảm ơn Ứng sư huynh đã khen ngợi.”

Chữ “cảm ơn” vừa ra khỏi miệng, vẻ mặt Ứng Cô Hồng lại bắt đầu vặn vẹo.

Cười thầm trong bụng, Trầm Đãi Quân dời lực chú ý trở lại lôi đài, chỉ thấy hai người đã đánh đến mức khó tách ra. Chưởng phong bốn phía, một già cả đầy kinh nghiệm, một con nghé sơ sinh không sợ cọp, nhất thời khó phân cao thấp.

Trên lôi đài, ý chí chiến đấu của Hoa Đan Phong dâng cao, thể công càng lúc càng mãnh liệt. Vũ Trọng Liên càng đánh càng hoảng, thể nào cũng không ngờ võ công của gã trẻ tuổi từng bị lão xem là vô danh tiểu tốt này lại lợi hại như vậy. Nếu thời gian càng kéo dài, chỉ cần không cẩn thận, sợ là bản thân sẽ bại dưới tay gã.

Nghĩ đến đó, Vũ Trọng Liên càng sốt ruột hơn, tấn công càng thêm ác liệt. Thậm chí mất hết mặt mũi phong phạm danh môn, chiêu thức âm độc không nên xuất hiện cũng ngấm sử dụng liên tiếp, khiến người xem náo nhiệt dưới đài không rõ tình hình thì kêu gào vui vẻ mà các cao thủ am hiểu lại nhăn chặt lông mày.

Ồ! Âm chiêu? Đẳng này đã chịu qua “chỉ bảo” của tên họ Ứng rồi, không sợ!”

Khéo léo tránh thoát âm chiêu tập kích lần nữa, Hoa Đan Phong đã từng đánh một trận với Ứng Cô Hồng ở Hoa Sơn, đã quá thành thực ứng phó với loại chiêu thức tổn hại này khi đấu võ, lấy tình huống hiện giờ ngược lại không hoảng không loạn, cực kỳ thông thạo.

Mất thấy đánh mãi không thắng, Vũ Trọng Liên tung ra chiêu hiểm hóc, bức đối phương lùi lại, bản thân cũng lùi về một góc lôi đài, âm thầm điều tức vận khí xong, lão miễn cưỡng cười nói: “Võ nghệ của Hoa công tử quả thật cao siêu, Vũ mỗ hết sức bội phục.”

“Đâu có, Vũ trang chủ cũng không kém!” Hoa Đan Phong cười tí tưng đáp lại, vẻ mặt cực kỳ ung dung nhàn nhã.

Vũ Trọng Liên gật đầu, thần sắc nghiêm túc, không quay đầu, mắt cũng chẳng chớp chỉ nhẹ nhàng quát một tiếng “kiếm”. Tức thì nô bộc của Vũ gia trang dưới đài lập tức dâng lên một thanh bảo kiếm sáng loáng.

Cầm lấy bội kiếm của mình, lão cao giọng: “Hoa công tử, để Vũ mỗ lấy kiếm kết giao lần nữa, thỉnh giáo một phen.”

Nghe xong, Hoa Đan Phong cười hề hề, quay đầu xuống dưới đài gọi: “Sư tỷ, kiếm của ta!”

Dưới lời đài, Trầm Đãi Quân mím môi cười khẽ, tay ngọc giơ lên, huyền thiết kiếm bề ngoài đơn giản tìm thấy trong thạch động bị quăng lên đài, được hấn dùng tư thế tiêu sái đón lấy.

“Lên đi!” Ngược cầm lên, Hoa Đan Phong nhướng mày cười hừ hừ.

Hê hê, hấn khổ luyện trong thạch động nhiều ngày, tuy còn chưa học hết toàn bộ Tàn Nguyệt kiếm pháp nhưng vừa đủ đem lão quý này ra thử kiếm, xem uy lực của nó ra sao.

Cho rằng thanh kiếm đen thui đó không đáng để mắt, Vũ Trọng Liên hoàn toàn không coi vào đâu, chỉ nói một tiếng “Mời”, lập tức vung kiếm tấn công, chiêu nào cũng nhằm vào chỗ yếu hại.

Mà Hoa Đan Phong cũng chẳng phải ngọn đèn tù mù. Thế là, nhất thời bóng kiếm đầy trời, ánh sao xẹt tứ tung, làm quần chúng dưới đài xem diễn hoa hết cả mắt, la hét kinh ngạc không ngừng.

“Sư tỷ, sư huynh kiếm đâu ra thanh kiếm đó hồi nào vậy?” Hoa Diệu Diệp không nhịn được tò mò.

“Quân nhi, không lẽ?” Trầm Vân Sanh nhìn kiếm pháp Hoa Đan Phong thi triển biến ảo lại dị thường, thường thường lấy góc độ công kích nơi yếu hại vượt ra ngoài dự đoán, bức đối thủ tay chân luống cuống, phải thu kiếm về tự cứu, ông không khỏi kích động tóm tay con gái, giọng hơi run run.

“Vâng!” Trầm Đãi Quân gật đầu, thản nhiên mỉm cười: “Bọn con tìm được rồi!”

Ngày hôm qua, nàng và sư đệ ngàn dặm xa xôi chạy tới Vũ gia trang, cùng mọi người gặp mặt, không ngờ nói có mấy câu đã vội vàng vàng dễ dàng cha phát chứng diên cuồng đi ngủ, nên không có thời gian nói chuyện tìm được kho báu cho ông.

Nàng vừa nói xong, Trầm Vân Sanh không nhịn được vui sướng cười to, liên tục nói tốt, ngay cả Hoa Diệu Diệp xưa nay lơ đãng cũng nhận ra được ý tứ nàng trong đó, vui vẻ vỗ tay ào ào.

Dáng vẻ ba người vui vẻ một cách khó hiểu làm hai cha con Ứng Vô Xá, Ứng Cô Hồng liếc mắt, có điều cũng chỉ liếc một cái vì thấy lạ rồi thôi, lại đem lực chú ý dời về lời đài đánh đến sục sôi ngất trời.

Trên đài, mấy lần thế công của Vũ Trọng Liên đều bị hóa giải một cách khéo léo, thậm chí còn phải thu kiếm về tự cứu, trong lòng kinh hoảng cùng cực. Có mấy lần còn bị Hoa Đan Phong dùng kiếm pháp mạnh mẽ kì lạ, hoa lệ mà đầy sát ý đánh cho đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, bản thân lo không xong, lời ra hết vẻ nhếch nhác thảm hại. Mọi người dưới đài trợn mắt há mồm, không tin nổi Vũ Trọng Tài nổi danh giang hồ đã lâu lại bị thiếu niên trẻ tuổi đánh đến khó coi như vậy.

Mất thấy tình thế bất lợi quá rõ, Vũ Trọng Liên nghiêng rằng, được ăn cả ngã về không bỏ ngỏ phòng vệ, khí thế như sấm sét tấn công thẳng vào ngực Hoa Đan Phong, ai ngờ chỉ nghe một tiếng “keng” giòn giã, thanh kiếm đen lão không coi vào đâu chỉ thẳng giữa hai chân mày mà bảo kiếm trong tay lão đã gãy thành hai đoạn.

Kết quả như thế làm mọi người dưới đài hoan hô không ngớt, càng thêm kinh ngạc, ca tụng Hoa Đan Phong không thôi.

“Vũ mỗ thua rồi!” Mặt mày Vũ Trọng Liên xám ngoét, vắt kiếm gãy đi, cho dù ngực phập phồng dậy sóng nhưng vẫn miễn cưỡng cười như cũ: “Tài nghệ Hoa công tử cao cường, quả thật là anh hùng xuất thiếu niên.”

“Nói hay lắm!” Mỉm cười, mũi kiếm vẫn chỉ thẳng nơi ấn đường của Vũ Trọng Liên, tựa hồ không vì đối phương nhận thua mà tính thu kiếm về.

Vũ Trọng Liên cau mày, sầm mặt.

“Vũ mỗ đã nhận thua rồi, Hoa công tử làm vậy là có ý gì?”

“Ồ xin lỗi, xin lỗi!” Miệng Hoa Đan Phong nói xin lỗi nhưng mặt thì chẳng có chút thành ý nào, thậm chí còn cười hì hì nói: “Chỉ là định nói khó có dịp đánh bại Vũ trang chủ nổi danh giang hồ, muốn hưởng thụ... thời khắc thắng lợi thêm chút thôi!”

Vừa nói vừa không tình nguyện rút kiếm về, tựa hồ rất tiếc rẻ.

Cử chỉ lời lẽ như thế, rõ ràng là đang miệt thị người. Mặt Vũ Trọng Liên lập tức biến sắc, hết sức khó xử nhưng là bại tướng dưới tay đối phương, lão cũng không nói được lời nào hay ho, đành nuốt cục tức xuống bụng, quay người định xuống lời đài, ai ngờ.

“Khoan đã!” Hoa Đan Phong uể oải lên tiếng, không tính bỏ qua cho lão.

“Hoa công tử còn muốn chỉ bảo gì nữa?” Cảm thấy bị làm nhục, mặt Vũ Trọng Liên đương nhiên khó coi.

“Không có gì, chỉ muốn nói...” Hắn nhún nhún vai, chớp mắt cười: “Không lẽ Vũ trang chủ không muốn biết mình bị bại bởi kiếm pháp gì sao?”

Hề hề, hắn cũng không ngờ Tàn Nguyệt kiếm pháp này lợi hại như vậy, nếu không phải hắn chưa luyện thành, dễ gì dễ cầu tặc kéo dài chừng ấy thời gian.

Tức thời, thần sắc Vũ Trọng Liên biến hóa khó dò. Một mặt, quả thật lão rất hiếu kỳ, khát vọng mãnh liệt với loại kiếm pháp quý dị chưa từng thấy bao giờ này. Một mặt, lão lại thấy nếu hỏi thật, không phải là tự hạ thấp bản thân, làm người ta chê cười sao.

May mà Hoa Đan Phong cũng không làm khó lão, tự hỏi tự đáp.

“Vũ trang chủ có biết vị võ lâm minh chủ nổi tiếng hai trăm năm trước lưu lại võ công gì trong bản đồ bảo tàng không? Đúng thế! Lão đoán đúng rồi, chính là pho Tàn Nguyệt kiếm pháp này đó.

Mọi người dưới đài nghe câu này đồng loạt rộ lên, người nào người nấy vừa kinh ngạc vừa sợ. Dù sao đây cũng là một truyền kỳ rất nhiều người biết, có điều bao nhiêu năm nay không người nào biết được bản đồ bảo tàng rơi vào tay ai, đương nhiên cũng không có ai tìm được kho báu và tuyệt học mà vị minh chủ này lưu lại.

Song hôm nay, lại có người nói mình tập được Tàn Nguyệt kiếm pháp, tự nhiên dẫn tới một trận bùng nổ.

Vũ Trọng Liên nghe xong, con ngươi đột ngột co rút, mặt lúc trắng lúc đỏ rồi xanh lè, hình như kinh hoàng gì đó, cả nửa ngày cũng không nói được tiếng nào.

Thấy vậy, Hoa Đan Phong giả vờ bình tĩnh.

“Ồi chao! Lão muốn hỏi ta học được pho kiếm pháp này từ đâu sao? Xem ta hồ đồ quá, nói tào lao một đồng mà lại quên giới thiệu chính chủ lên sân khấu rồi!”

Gõ đầu tự trách một chút, hắn quay đầu cao giọng kêu: “Sư cha, người nên xuất hiện rồi!”

Nháy mắt, theo hướng nhìn của Hoa Đan Phong, tầm mắt của mọi người chuyển đến người đàn ông què đội nón trúc trắng, che giấu khuôn mặt thật.

Mà người nọ sau khi được bảo chủ Hắc Phong Bảo vỗ vai, lại được còn gái đỡ, chậm rãi đi lên đài.

“Thằng ngốc, mi lẩm lời với tên cầu tặc này quá rồi!” Vừa lên đài, Trần Vân Sanh liền hung tợn mắng hết cả hai người một lượt.

Đã quen bị mắng ngu ngốc, Hoa Đan Phong chỉ làm cái mặt quỷ, giả bộ đau lòng chạy về cạnh sư tỷ tìm an ủi, chọc cho Trần Đãi Quân cười không dứt.

Ngược lại Vũ Trọng Liên biến sắc, làm sao cũng không thể để bản thân vô duyên vô cớ bị làm nhục trước mặt mọi người.

“Vị bằng hữu này, Vũ mỗ tự nhận không đắc tội người khi nào. Người vô cớ nhục mạ là có ý gì?”

“Bằng hữu?” Đột nhiên Trần Vân Sanh khàn khàn cười lớn, kẻ đó rống lên dữ tợn: “Ta không có vinh hạnh làm bằng hữu với tên cầu tặc người.”

“Đủ rồi!” Không muốn bị chửi cầu tặc lần nữa, Vũ Trọng Liên lạnh mặt, trầm giọng: “Vũ mỗ tôn trọng người là khách, lấy lễ đối đãi nhưng không có nghĩa Vũ mỗ sợ người, nếu người nói năng dơ bẩn lần nữa, đừng trách ta không khách sáo.”

“Chà? Không khách sáo rồi sao?” Cười lạnh một tiếng, Trầm Vân Sanh mỉa mai: “Chẳng lẽ người còn có thể bỏ thuốc lần nữa, đợi công lực của ta mất đi thì tặng ta một chưởng rút xuống vực?”

Trong khoảnh khắc hai mắt Vũ Trọng Liên tròn tròn, mặt không còn chút máu nhìn ông trừng trừng, đầy hoảng hốt.

“Người... rút cuộc người là ai?”

Trầm Vân Sanh khàn giọng cười lớn lần nữa, thông thả tháo nón trúc xuống, lộ ra khuôn mặt gầy trơ xương nhưng vẫn còn mấy phần tuấn đạt.

“Cầu tặc, người nhìn rõ rồi chứ? Năm đó, vì đoạt bản đồ kho tàng, người thừa dịp bỏ thuốc lại đánh ta rút xuống vực. Song Trầm Vân Sanh ta mệnh chưa dứt, chịu khổ hơn hai mươi năm để tới lấy mạng chó nhà người!”

Chuyển biến bất ngờ như thế làm mọi người có mặt đương trường nhìn mà choáng váng!

Ba chữ Trầm Vân Sanh vừa phát ra, rất nhiều người xuất đạo đã nhiều năm từng gặp qua Trầm Vân Sanh đều tới tập cận thận quan sát người đàn ông gầy còm què quặt này. Tuy nói đã là trí nhớ hơn hai mươi năm trước, nhưng nhìn một cái, quả thật phát hiện khuôn mặt ông ta và trong trí nhớ có mấy phần giống nhau...

Không, nên nói là cùng một người!

Trời ạ! Trầm Vân Sanh, một trong tứ đại công tử năm xưa, mất tích hơn hai mươi năm lại xuất hiện, còn tổ giác tin tức kinh người như thế, lập tức hình tượng nhiệt tình chân thực, ưa làm việc thiện của Vũ Trọng Liên hoàn toàn bị lật đổ.

Nhất thời, mọi người chum đầu rỉ tai, thì thầm bàn tán, ánh mắt nhìn Vũ Trọng Liên vốn dĩ kính nể bội phục từ từ chuyển sang thóa mạ, khinh bỉ, đồng thời nghi ngờ, hơn hai mươi năm trước lão đã làm ra chuyện hãm hại bằng hữu xấu xa như vậy, mấy năm nay có lẽ còn làm ra nhiều việc ghê tởm hơn mà không ai biết.

Thấy vẻ mặt mọi người thay đổi, trong lòng Vũ Trọng Liên không khỏi hoảng hốt, rất sợ bị mọi người chửi bới, trở thành kẻ địch của cả võ lâm, không đứng vững được trên giang hồ nữa, lão vội vàng cười gượng: “Vân Sinh, năm đó ta và huynh qua lại thân thiết, sao ta có thể đối xử với huynh như thế? Trong đó khẳng định có hiểu lầm gì đây...”

“Câm mồm!” Cả người Trầm Vân Sanh run rẩy, mặt mũi vắn vẹo, cắn giận mắng chửi.

“Tên cầu tặc người, không có tư cách gọi tên ta! Hôm nay ta tới đây để lấy mạng chó nhà người, giải mối hận trong lòng ta!”

Dứt lời, cây gậy trong tay ông vung lên mạnh mẽ, thân hình nhanh như chớp giạt phi tới chỗ lão, một chưởng như sấm sét ập tới chỗ yếu hại trước ngực Vũ Trọng Liên.

Nhưng Vũ Trọng Liên sớm đã đề phòng, mạo hiểm né tránh, nháy mắt quét xuống dưới chân Trầm Vân Sanh, ông không đứng vững buộc phải lùi lại mấy bước.

Mà Vũ Trọng Liên chớp thời cơ, lập tức nhắm chỗ ít người nhất chạy thực mạng.

Ngay lúc đó, đột nhiên một món ám khí từ phía sau ập tới, ý đồ buộc Vũ Trọng Liên dừng lại, có điều lão cẩn rằng hi sinh một cánh tay cứng rắn đỡ ám khí, dưới chân không hề ngừng lại chạy đi, chớp mắt đã biến mất tầm hơi.

“Cha! Cha không sao chứ?” Trầm Đãi Quân vội vàng chạy lên đỡ cha, lo lắng hỏi.

“Không sao!” Trầm Vân Sanh lắc đầu, lòng phần hận không thôi.

Đáng giận! Nếu không phải chân ông què, làm gì để cầu tặc chạy dễ như vậy!”

“Cẩu tặc này đúng là không biết nhục, khi dễ sư cha chân không thuận lợi. Lần sau gặp lão, ta đánh cho chân lão gãy luôn, xem lão còn chạy được nữa không!” Hoa Đan Phong giận dữ chửi, bắt bình thay cho sư cha.

Ứng Vô Xá tức tốc nhảy lên lôi đài, đến trước mặt ba người, giọng ảo não.

“Sư đệ, ta sợ ý quá! Tuy làm một tay cẩu tặc bị thương nhưng vẫn để hấn chạy thoát.”

“Sư huynh, không thể trách huynh được, là do cẩu tặc quá nham hiểm gian xảo.” Trầm Vân Sanh nghiêng rằng cảm hận: “Nói chung đã vạch trần hành vi xấu xa của cẩu tặc trước mặt mọi người, tất hấn không thể có chỗ đứng trên giang hồ, sau này muốn bắt hấn cũng không khó.”

“Đương nhiên rồi!” Ứng Vô Xá gục gặc tán thành, quay người cao giọng tuyên bố với mọi người dưới đài đang bàn tán xôn xao, “Các vị, cẩu tặc Vũ Trọng Liên người người đều có quyền trừng phạt. Sau này bất luận là ai bắt được hoặc giết được hấn, chỉ cần mang đến trước mặt ta, Hắc Phong Bảo ta đều tôn làm thượng khách, còn thưởng vạn lượng hoàng kim cảm tạ.”

Đây rõ ràng là treo giải giết người, cái gọi là trọng thưởng không cần thiết phải là dũng sĩ, huống chi kẻ bị truy sát còn khiến người ta khinh bỉ mắng chửi như thế. Nhất thời nửa khắc mọi người cùng chung kẻ địch, sôi nổi lên tiếng hưởng ứng. Xem ra sau này chỉ e Vũ Trọng Liên sẽ biến thành chuột chạy qua đường, bị người người đánh chửi.

Kế hoạch lần này thành công được một nửa. Tuy không hài lòng lắm nhưng cũng miễn cưỡng chấp nhận được. Đoàn người Trầm Vân Sanh đang định bỏ đi, lại có người lăm mồm lên tiếng,

“Lần này nên tính ai giành được chức vị minh chủ đây?”

“Hấn là Hoa thiếu hiệp rồi! Quả thật hấn đã thắng Vũ Trọng Liên...”

“Đích thực là Hoa thiếu hiệp, với lại cậu ấy còn tập được tuyệt học của minh chủ hai trăm năm trước, cũng coi như là thừa kế...”

“Chính xác! Chính xác! Nói không sai...”

Mọi người ồ ạt tỏ vẻ tán thành, không hẹn mà cùng nhìn Hoa Đan Phong chòng chọc, nhìn tới nỗi lông tơ trên người hấn dựng hết lên, đổ mồ hôi lạnh.

“Làm, làm sao? Ta chỉ giúp sư cha dạy dỗ cẩu tặc kia thôi, minh chủ võ lâm gì đó, ta không làm đâu!”

Mặt hấn kinh khủng, lắc đầu cắt lức.

Cho xin đi! Tuổi hấn còn trẻ, thời kỳ đẹp nhất phải dành để nói chuyện yêu đương với sư tỷ, làm minh chủ cái gì?

Đầu óc có hư đâu!

“Nhắc đến mới nói, Hoa thiếu hiệp của chúng ta quả thật đáng mặt làm minh chủ võ lâm, không sai nha!” Ứng Cô Hồng châm chọc cười mỉa, làm mẫu hoàn mỹ cho cái gì gọi là bỏ đá xuống giếng.

“Ngươi không nói, không có ai bảo ngươi cầm đầu!” Hoa Đan Phong thở hồng hộc tức giận mắng, muốn hấn cầm miệng lại.

“Cái nghề minh chủ võ lâm này nghe nói việc nhiều tiền ít, cách xa gia đình, không nên chọn đâu!” Hoa Diệu Diệp rung đùi đắc ý bình luận, làm nghề này thật đúng là ăn một mà.

“Sư huynh, huynh nghĩ cho kỹ, ngàn vạn lần đừng đi sai đường, lầm lỡ tiền đồ.”

Hoa Đan Phong bị hai người một đáp một xướng, không chủ định nhưng lại mười phần ăn ý chọc tức thiếu điều phun lệ, bi phần rống lên, “Ai nói ta muốn làm minh chủ hả? Sư tỷ, tỷ xem bọn họ chỉ biết ăn hiếp ta!” Chùi nước mắt, trực tiếp tìm sư tỷ an ủi.

Ráng nhin cười, Trầm Đãi Quân vỗ về hấn an ủi, lại quay sang nói với mọi người: “Các vị tiền bối, sư đệ ta còn nhỏ, cho dù võ công tạm ổn nhưng xử sự, làm người vẫn trẻ con như cũ, sao có thể gánh vác được trách nhiệm của minh chủ? Cao thủ giang hồ nhiều như mây trời, nhân tài đông đúc, sư đệ ta làm sao sánh bằng?

Ta muốn nói, không bằng mời các vị chọn ra một người có tài có đức, có thể đảm nhận trọng trách, hoặc là xem như chuyện này chưa hề xảy ra, không có minh chủ, mọi người cũng vẫn như vậy, không phải sao?” Nói xong, nàng cũng không đếm xỉa phản ứng của mọi người, đỡ cha, kéo sư muội, thuận tiện đưa mắt ra hiệu cho sư đệ, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, đoàn người thần nhiên thông dong rời khỏi Vũ gia trang.

Đến khi bọn họ biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người, tiếng bàn tán ầm ĩ lại vang lên sôi động.

Chắc hẳn không lâu sau, tất cả những chuyện xảy ra ngày hôm nay sẽ truyền khắp võ lâm, thành tin tức người người bàn luận sôi nổi trong lúc trà dư tửu hậu.

Mấy ngày sau, trong căn phòng dưới hiên một khách sạn lớn nhất trong thành, mấy người mà giang hồ đàm luận hằng say vài ngày nay tề tựu lại một chỗ, hình như đang lưu luyến nói lời từ biệt.

“Sư đệ, không theo ta về Hắc Phong Bảo thật sao?” Không biết Ứng Vô Xá đã hỏi lần thứ mấy rồi, cho dù câu trả lời vẫn chỉ có một mà còn không chịu từ bỏ.

Trầm Vân Sanh lắc đầu đáp khê: “Sư huynh, đệ biết huynh lo lắng cho đệ nhưng nếu chưa tận mắt thấy cầu tặc chịu ác báo, đệ không bỏ qua được.”

Đến giờ hành tung của cầu tặc vẫn mù mịt như cũ, ông không cam lòng để lão trốn thoát như vậy, nhất định phải ép lão hiện thân, báo thù rửa hận.

Ứng Vô Xá cũng muốn theo ông đi bắt người, khổ nỗi công việc trong bảo quá nhiều, ông thật sự không ở thêm được, cuối cùng đành âm thầm thở dài.

“Đã như vậy, đệ phải tự bảo trọng, có chuyện gì cần giúp đỡ cứ thông báo ta bất cứ lúc nào, ta cũng sẽ sai thủ hạ tận lực thăm dò tông tích của cầu tặc.”

“Cám ơn sư huynh!” Trầm Vân Sanh mỉm cười, bây giờ trên đời này, ngoài con gái ra, ông tin tưởng nhất cũng chỉ có ông ấy.

Ứng Vô Xá gật đầu, đưa một tấm lệnh bài màu đen chỉ có một chữ Phong cho Trầm Đãi Quân, nghiêm túc dặn dò: “Có chuyện thì cầm lệnh bài này đến phân đường gần nhất của Hắc Phong Bảo, bọn chúng sẽ truyền tin cho ta bằng tốc độ nhanh nhất.”

“Cám ơn sư bá!” Trầm Đãi Quân hết sức cảm ơn, thận trọng cất lệnh bài đi.

Cũng không nói thêm nhiều lời, Ứng Vô Xá khê gật đầu chào mọi người xong liền dẫn Ứng Cô Hồng đi.

Đưa mắt nhìn hai người rời đi, bốn người trong phòng bàn bạc một hồi song thủy chung không nghĩ ra được biện pháp gì để ép Vũ Trọng Liên lộ mặt, cuối cùng Hoa Diệu Diệp kêu lên ầm ĩ.

“Được rồi, đừng nghĩ nữa! Không biết cầu tặc trốn trong cái ổ chuột nào. Lão không tự chui đầu ra chúng ta cũng không có biện pháp. Không bằng nên làm gì thì cứ làm, nói không chừng tên cầu tặc kia oán hận trong lòng, chúng ta đi tới đi lui khắp nơi, lão không nhịn được sẽ lộ ra tìm chúng ta báo thù cũng nên!”

Trầm Vân Sanh nghe xong trờng nàng một cái trước, lần đầu tiên gật đầu tán thành.

“Hiếm khi thấy tiểu nha đầu nói trúng trọng điểm.”

Hoa Diệu Diệp không ngờ sẽ được khen, tức thì vui không kể xiết, chọc cho Trầm Vân Sanh bốc lên lại trờng nàng cái nữa, sau đó

“Ta không lên tiếng tưởng ta mù rồi chắc? Bỏ tay ra cho ta!” Thành linh ông rống lên, một chưởng ác ôn vỗ xuống gáy tên háo sắc không có quy củ nào đó.

“Bốp” một tiếng thật to, cả đầu Hoa Đan Phong trực tiếp ụp xuống mặt bàn, rầu rĩ rên hừ hừ. Trầm Đãi Quân ngồi bên nhìn vừa xấu hổ vừa buồn cười.

“Vừa nãy ta nhìn thấy thằng gốc nhà ngươi lén lút nắm tay Quân nhi không buông. Ta không lên tiếng, trái lại ngươi càng lúc càng lão xược, sờ tay chưa đủ còn sờ lên cổ nữa, ngươi muốn chết hả?” Càng nói càng bốc hỏa, Trầm Vân Sanh nổi giận đùng đùng.

Hừ! Không phải ông không biết Quân nhi và thằng ngốc này có tình ý với nhau. Vì thế khi thằng ngốc kéo tay nó, ông nhắm một mắt mở một mắt, ráng nhin. Nhưng thằng nhãi này được một tấc tiến một thước, trước mặt ông mà dám lén lút sờ mó vuốt ve cổ Quân nhi, cái này quá mức lắm, coi ông chết rồi sao?

“Sờ sờ cũng không được à?” Hoa Đan Phong ngẩng đầu, ôm cái đầu đau nhói, uất ức.

Đáng ghét! Từ hồi ra khỏi thạch động, gặp lại sư cha và mọi người xong, cơ hội hấn thân thiết với sư tỷ rất hiếm, hôm nay nhin hết nổi lén sờ có một cái, vậy cũng không cho nữa hả?

Dù sao hấn cũng còn trẻ, đang tuổi thanh niên sung sức, nhin lâu sẽ có chuyện à nha!

Trầm Vân Sanh còn chưa kịp mắng, Hoa Diệu Điệp đã trợn mắt lên tiếng.

“Sư huynh, huynh sờ lén sư tỷ làm gì? Cho dù từ nhỏ tới lớn chúng ta ở chung, không để ý cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân nhưng huynh cũng không thể lợi dụng sư tỷ được!”

Hấn lợi dụng sư tỷ chỗ nào? Hấn là nhin hư rồi, kim lòng không đậu cơ!

Hoa Đan Phong bị thương, không đếm xỉa gì nữa la toáng lên: “Sờ thì đã làm sao? Ta còn muốn thành thân với sư tỷ, sinh một bầy con nít nữa kia!” So với mấy cái đó, sờ chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Phụt!

Hoa Diệu Điệp phun hết nước trà trong miệng ra, ho sù sù, khó khăn lắm mới ngừng được. Nàng trợn tròn mắt kinh hãi liếc về mặt đương nhiên của hấn, sau đó lại nhin sư tỷ thẹn thùng đỏ bừng hai má, cuối cùng cũng ý thức được có “gian tình”, lập tức ôm đầu gào lên

“Á, chuyện này xảy ra lúc nào, sao muội không biết hả?”

Đáng sợ quá! Thật là đáng sợ!

Nàng là sư muội của hai người, thế mà hoàn toàn không phát hiện đoạn “gian tình” phát sinh ngay trước mắt mình thế này, còn phải chờ sư huynh bùng phát mới biết, chuyện này kêu nàng làm sao chịu nổi!

Trầm Vân Sanh nghe nàng kêu gào thảm thiết, liếc nàng một cái chỉ tiếc rên sất không thành thép, bực tức nói: “Gặp qua đồ ngốc nhưng chưa thấy đứa nào chậm chạp như ngươi.”

“Sư cha, không thể nói như vậy được!” Bị mắng ngu ngốc, Hoa Diệu Điệp không đồng ý, “Nói không chừng sư huynh, sư tỷ phát sinh gian tình trên đường đi tìm kho báu, con không đi theo sao biết được?”

“Gian tình cái gì? Sư muội, muội không xài từ nào dễ nghe hơn được à?” Hoa Đan Phong kháng nghị.

Mặt Trầm Đãi Quân đỏ tới tận mang tai, nghe ba người nói chuyện vừa thẹn vừa ngượng, quần bách hết chỗ nói lại không biết nên nói gì. Cuối cùng đành im lặng rờ trán, thở dài.

Tuy Trầm Vân Sanh biết con gái cùng thằng ngốc kia trước khi đi tìm kho báu đã ngầm ngầm trao tình nhưng nghe Hoa Diệu Điệp nhắc nhở, tức thì biến sắc tra hỏi: “Ngu ngốc, hai đứa người ở chung ba tháng, người có làm bậy với Quân nhi không?”

Nếu có, thằng ngốc này đáng chết lắm!

“Khụ khụ khụ...” Lần này, đổi thành Trầm Đãi Quân bị sặc nước, nàng quần bách hờn mát, “Cha, người nói gì vậy?”

Trời ạ! Màn kịch này mau kết thúc dùm đi! Nàng sắp chịu không nổi ba kẻ “không biết giữ mồm giữ miệng” này rồi!

“Sao? Ta hỏi sai chắc?” Trầm Vân Sanh càng tức hơn, vỗ bàn rống to, “Ngu ngốc, ta hỏi người cơ mà! Mau nói rõ ràng cho ta, nói cho rõ!”

“Chắc, sư huynh, mặt huynh đỏ như vậy, không phải làm bậy với sư tỷ thật chứ, chột dạ hả?” Hoa Diệu Điệp tinh mắt phát hiện người nào đó mặt đỏ bừng bừng, ánh mắt chột dạ đảo lộn, còn cười trên nỗi đau của người khác, kêu to.

“Ngu ngốc, người thật dám làm? Ta xẻ thịt người!” Tức giận ngút ngàn, một chưởng lại hung hăng đập xuống.

“Ái sư cha, người đừng nghĩ bậy, con không có mà!” Hoa Đan Phong tránh né tập kích một cách thảm hại, ôm đầu trốn chui trốn nhui đồng thời miệng không ngớt la om sòm.

“Con chỉ hôn sư tỷ mấy lần, chỉ có vậy thôi...”

Hắn vừa nói xong, Trần Đãi Quân che mặt rên rỉ ngay tại trận, Hoa Diệu Diệp trợn trừng mắt la lớn còn Trần Vân Sanh thì lửa giận đã bốc lên ngùn ngụt.

“Người thằng ngốc này, chiếm tiện nghi của nó còn dám nói chỉ có vậy thôi! Ta đánh chết người!” Trần Vân Sanh hung tợn mắng, chống gậy trực tiếp đánh tới.

Chốc lát, chỉ thấy trong căn phòng rộng lớn, người đuổi kẻ chạy, người xem kịch vỗ tay cười lớn, còn có người ngưỡng ngừng quần bách khuyển can, làm ầm ĩ gà bay chó sủa một trận. Đến khi đầu Hoa Đan Phong nổi đầy u cục, năn nỉ xin tha, Trần Vân Sanh mới chịu dừng tay.

“Người nói sao đây?” Ông vỗ bàn, lại tức tối chất vấn.

Cái gì là nói sao?

Hoa Đan Phong bị đánh đến đầu váng mắt hoa, nhất thời không phản ứng kịp, mặt mày mờ mịt. Trần Đãi Quân xấu hổ đỏ mặt, cúi mày không nói một tiếng, dáng vẻ xinh xắn động lòng người.

“Ngu ngốc!” Thấy thế, Trần Vân Sanh tức anh ách, lại hung hăng thưởng cho hắn một cú vào gáy.

Lần này, hình như Hoa Đan Phong bị đánh nên tỉnh ra, hắn nhanh chóng liếc sư tỷ một cái, thấy nàng muốn nói lại thôi, lòng không khỏi rung động, liền lấy vẻ mặt nghiêm túc nói: “Con muốn cưới sư tỷ! Đợi chuyện này xong xuôi, chúng ta về Tử Vân Phong, con và sư tỷ sẽ thành thân trước mặt sư phụ, để người trên trời cũng cao hứng.”

Coi như còn chưa ngu tới tốt đỉnh!

Bực mình trừng mắt cái nữa, Trần Vân Sanh mới miễn cưỡng gạt đầu, coi như là đồng ý cộc hôn sự này.

“A sư cha đồng ý rồi, sư huynh, sư tỷ, chúc mừng hai người!” Tuy là người cuối cùng biết chuyện của cả hai nhưng Hoa Diệu Diệp không để ý, vì nàng đã giành là người đầu tiên chúc mừng rồi.

Trần Đãi Quân then thùng mỉm cười, mặt đỏ như lá phong, cực kỳ xinh đẹp.

Hoa Đan Phong ưỡn ngực cười toe toét, lẳng lặng thò tay dưới bàn nằm bàn tay mảnh mai của sư tỷ, làm nàng đưa mắt lườm hắn một cái nhưng không giẫy ra.

Trần Vân Sanh tỉnh mắt, sao không biết động tác nho nhỏ này của hắn, chẳng qua bây giờ đã xác định hôn ước của cả hai rồi, tuy ông nhìn sao cũng không thuận mắt nhưng chỉ cần không quá đáng thì ông cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

“Nói tới Tử Vân Phong, khi nào chúng ta trở về?” Hoa Diệu Diệp lấy tay chống cằm, không nhin được lên tiếng hỏi.

“Sao? Mọi người nhớ nhà rồi?” Trần Đãi Quân mỉm cười dịu dàng hỏi ngược lại.

Lắc đầu rồi lại gật, Hoa Diệu Diệp nói thẳng: “Nhớ thì nhớ, chẳng qua quan trọng nhất là về Tử Vân Phong sớm một ngày thì mọi người được uống rượu của hai người sớm một ngày thôi!”

“Ba hoa!” Trần Đãi Quân cười mắng, hai má phúng phính càng đỏ hồng.

“Ăn ngay nói thật, đâu có ba hoa hồi nào?” Hoa Diệu Diệp làm cái mặt quỷ chọc cười, đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó liền thở dài mất mát.

“Ôi... sau khi thành thân, sư huynh cũng sẽ sửa miện gọi cha rồi, sau này chỉ có một mình mọi người kêu sư cha, cảm giác cô đơn ghê!”

Quan trọng hơn là, nàng cảm thấy giống như mình bị gạt ra ngoài, không phải là một thành viên trong nhà nữa.

“Cái đó có gì mà than vãn?” Thật tình nhìn không nổi nữa, Trầm Vân Sanh thưởng cho nàng một cú gõ đầu thật mạnh, sau đó không được tự nhiên quay mặt đi.

“Cùng lắm thì người cũng kêu ta một tiếng cha là được!” Hả... nàng mới nghe thấy cái gì thế?

Không tin nổi vào tai mình, Hoa Diệu Điệp ngơ ngác nhìn vẻ mặt cổ quái mất tự nhiên của ông, sau đó từ từ toét miệng ra, hoan hô cười lớn ôm lấy cánh tay ông, giành kêu một tiếng “cha” trước, cha cho phép nàng kêu bây giờ chưa?

Tính tình vặn vẹo lại nổi lên, Trầm Vân Sanh đang định trừng mắt mắng người, ai ngờ Hoa Đan Phong cũng không chịu thua kém gào lên một tiếng kinh thiên động địa “Cha!”, thua người không thua trận, lấy thanh thế giành thắng lợi.

“Ngu ngốc, Quân nhi còn chưa gả cho người đâu! Ta cho người kêu hồi nào hả?” Một cây gậy lại đập tới, Trầm Vân Sanh ngoác miệng mắng.

Căn phòng khó khăn lắm mới yên tĩnh được lại âm ỉ náo loạn, Trầm Đãi Quân nhìn ba người hết đánh lại mắng lại cười, khéo môi không khỏi cong lên, lộ ra lúm đồng tiền xinh đẹp.

Ồ... đây là hạnh phúc đúng không? Cảm giác thật là tuyệt vời...

17. Chương 17

Ngoài thành Hàng Châu, một quán ăn nhỏ kế bên con đường đất vàng, một đoàn bốn người gồm hai nam hai nữ đang ngồi bên trong dùng cơm nghỉ ngơi.

“Cha...” Thành linh một cái trừng mắt giận dữ ném tới, Hoa Đan Phong đành sờ mũi, không cam lòng sửa miệng.

“Sư cha, chúng ta đi lại bên ngoài đã nhiều ngày nay rồi nhưng không hề thấy Vũ Trọng Liên có bất kỳ động tĩnh gì. Người nói liệu có phải bây giờ lão biến thành chuột qua đường, sợ vừa xuất hiện là bị bắt đi lãnh thưởng nên dứt khoát tìm nơi thâm sơn cùng cốc ẩn cư, thoát khỏi giang hồ luôn rồi không?”

Nếu là thế thật, muốn tìm Vũ Trọng Liên càng khó hơn.

Trầm Vân Sanh lắc đầu cười lạnh: “Ta hiểu tên cẩu tặc này. Hôm nay chuyện xấu của hắn bị phơi bày, nhất định không cam lòng, cộng thêm hắn biết người tìm được kho tàng, học được bí kíp võ công, chắc hẳn muốn giành lấy, cho dù bây giờ không có động tĩnh, tất cũng trốn ở chỗ nào đó chờ dịp hành động.

Trầm Đãi Quân nghe xong không nhịn được nhú mày.

“Cha nói rất có khả năng lão sẽ ẩn nấp chung quanh chúng ta, quan sát mọi việc chờ cơ hội ra tay sao?”

“Không sai!” Trầm Vân Sanh hết sức tin tưởng.

“Ồ... vậy chúng ta có đi tới chỗ giấu kho báu nữa không?” Hoa Diệu Điệp vò đầu, do dự thắc mắc.

Gay go! Tuy nàng rất muốn đi xem kho báu nhưng nếu thật như sư cha nói, không phải Vũ Trọng Liên cũng sẽ đi theo sao?

“Đi chứ! Sao lại không đi?” Hoa Đan Phong cười khục khặc, trái lại hắn có cách nghĩ khác.

“Hay nhất là cẩu tặc đi theo chúng ta, nhất định có ngày lão không nhịn được, chúng ta sẽ chờ lão chạy tới!”

Câu này của hắn rất trúng ý Trầm Vân Sanh, hiếm khi thấy ông mỉm cười, gật đầu khen ngợi.

Hoa Đan Phong chẳng mấy khi được sư cha tán đồng, vui vẻ nhe răng cười, đột nhiên cảm thấy đồ ăn quán này đặc biệt thơm ngon, cúi đầu lùa thêm mấy miếng.

Bốn người đang cười nói huyền thoại, vừa ăn vừa tán dóc những chuyện nhỏ nhặt râu ria, một người đàn ông tướng mạo bình thường, mặt mày vàng ệch, có vẻ thư sinh phóng khoáng bước vào, gọi tiểu nhị lấy một bát mì chay rẻ nhất, chẳng bỏ béo gì rồi rúc vào một góc vùi đầu ăn.

Lúc đầu, Trầm Vân Sanh vốn cảnh giác cao độ cũng từng liếc nhìn người nọ, phát hiện đối phương quay lưng về phía bọn họ, vùi đầu ăn không để ý gì, ông âm thầm tự giấu mình.

Thật là... đến một thư sinh nghèo mạt ông cũng không nhìn được quan sát, không phải ông quá đa nghi rồi chứ?

Ông nghĩ đến đó thì lắc đầu cười khở, biết từ sau khi mình gặp nạn, tính tình cũng thay đổi hẳn, rõ ràng đa nghi khó tin tưởng người khác nhưng ông không cách nào điều chỉnh được bản thân.

“Cha, cha sao vậy?” Thấy ông đột nhiên hoảng hốt, không biết đang nghĩ gì, Trầm Đãi Quân có phần lo lắng.

“Không, không sao!” Trầm Vân Sanh hoàn hồn lại, lắc đầu, cũng dời sự chú ý trên người thư sinh nghèo mạt kia về.

Trầm Đãi Quân thấy vậy cũng không hỏi thêm, mỉm cười gấp thìa vào chén ông.

“Cha, ăn nhiều một chút, đừng để sư đệ, sư muội hai đứa tham ăn kia ăn hết sạch đồ ăn.”

Nàng nói làm Trầm Vân Sanh bật cười, còn Hoa Đan Phong, Hoa Diệu Diệp liên tiếp phản đối, không muốn trên đầu treo hai chữ “tham ăn” khó nghe kia.

Trong lúc đó, thư sinh kia đã ăn mì xong, loạng choạng đứng dậy đi ra. Lúc đi ngang qua bàn họ, cả người đột nhiên mềm oặt đổ về phía Trầm Đãi Quân làm nàng giật mình kêu khẽ, không nghĩ nhiều đưa tay định đỡ ra.

Nhưng Hoa Đan Phong ngồi kế bên nhanh hơn một bước, chắn trước người nàng không cho nam nhân khác đụng vào.

Nháy mắt khi Hoa Đan Phong vừa đỡ được đối phương, thư sinh vốn nhũn ra đột ngột phát ra một chưởng đánh vào ngực hắn.

Khoảng cách giữa cả hai quá gần, thư sinh kia lại ra tay quá bất ngờ, mọi người căn bản không phản ứng kịp. Liền đó chỉ nghe một tiếng “bịch” nặng nề, Hoa Đan Phong không may phồng bị nháy mắt như điều đứt dây bay vọt lên, tiếng rống giận cùng tiếng la hoảng cũng theo đó vang lên

“Sư đệ!”

“Sư huynh!”

“Cẩu tặc, đáng lý ta phải nhận ra ngươi từ đầu mới phải!”

Tập kích thành công, thư sinh nghèo mạt thành linh cười như điên, tay hất lên, một cái mặt nạ da người xuất hiện, lộ ra gương mặt vốn có, hóa ra là Vũ Trọng Liên!

“Ha ha ha... Trầm Vân Sanh, ngươi không ngờ ta sẽ cải trang tập kích các ngươi hả? Ngươi hại ta thân bại danh liệt, không có chỗ đứng trên giang hồ, ta không để cho ngươi dễ chịu đâu!” Mặt mũi vằn vẹo, cười như điên, lão lắc đầu, tỏ vẻ đáng tiếc.

“Ta vốn định giết con gái ngươi trước mặt ngươi làm cho ngươi đau đớn cả đời, đáng tiếc nửa đường lại nhảy ra một tên Trình Giảo Kim, phá hỏng chuyện tốt của ta.”

“Cẩu tặc! Ngươi phá hủy cả đời ta, hôm nay còn đánh lén hèn hạ, ta không tha cho ngươi!” Hai mắt đỏ ngầu, Trầm Vân Sanh rống lên giận dữ, dù chống gậy nhưng thân thủ vẫn nhanh nhẹn như cũ, xông lên trước, xuất chiêu tàn nhẫn tấn công lão.

Nhất thời, trong quán nhỏ, bóng chưởng ngợp trời, kinh phong bốn phía, nháy mắt bàn ghế đều bị đập nát, ngổn ngang, tiểu nhị hoảng hồn núp sau quầy thu tiền, không ngừng niệm A di đà Phật.

Trầm Đãi Quân kinh hồn bạt vía bay đến bên cạnh Hoa Đan Phong đầu tiên, mắt đầy nước ôm hân vào lòng.

Hoa Diệu Diệp nôn nóng sốt ruột xiay vòng vòng một bên.

“Sư, sư tỷ... ta... ta không sao...” Gắng gượng mở mắt, Hoa Đan Phong không muốn nằng lo lắng, còn định cười an ủi, ai ngờ vừa mở miệng lại ộc ra một búng máu.

“Sư đệ, đệ khoan nói đã!” Mắt lơ mờ nước, Trầm Đãi Quân hấp tấp bắt mạch cho hân. Nào dè không bắt còn đỡ, vừa đụng vào, mặt nàng lập tức tái nhợt không còn chút máu, hơi lạnh xộc từ dưới lòng bàn chân lên tới đỉnh đầu, toàn thân run lẩy bẩy.

Sao lại thế? Một chương này sao lại ác độc như vậy, không những xương sườn gãy hai cây, còn vỡ nát nội tạng, xuất huyết trong không ngừng.

Gãy xương chỉ là chuyện nhỏ, nổi lại là được. Nhưng nội tạng bị vỡ lại là tổn thương cực kỳ nghiêm trọng, không cần nghi ngờ gì nữa mười người thì chết hết chín, dư lại một người cho dù được cứu sống chỉ sợ cũng không cách nào lành hân.

Trầm Đãi Quân càng nghĩ càng tái mặt, cánh tay ôm hân cũng run run; Hoa Diệu Diệp đứng bên thấy vẻ mặt nàng không ổn, lòng trầm xuống, nhin không nổi khóc òa lên.

“Sư tỷ, sư huynh sẽ không sao chứ? Huynh ấy sẽ khỏe lại, đúng không?” Tuy nói thế nhưng lòng lại rất sợ, dấu sao nàng cũng chưa từng thấy sư tỷ giỏi y thuật lại có vẻ mặt khổ sở như thế bao giờ.

Môi run rẩy, Trầm Đãi Quân lắc đầu không nói nhưng nước mắt đã lăn xuống, nàng không nắm chắc có thể cứu được sư đệ không.

“Sư muội ngốc... đương nhiên ta... đương nhiên không sao...” Dường như chưa từng thấy vẻ mặt khủng hoảng, tuyệt vọng của hai người, Hoa Đan Phong vừa cười vừa nôn ra máu.

Tóm chặt lấy tay áo nàng, hân nói ngắt quãng: “Sư tỷ, ta... ta sẽ... khỏe lại... đừng... đừng sợ...”

“Đúng... đúng... đệ sẽ khỏe lên...” Nàng không ngừng gật đầu, nhưng nước mắt lại theo cử động của nàng không ngừng rơi xuống như trân châu đứt dây, tí tách nhỏ trên mặt hân.

“Sư tỷ... tỷ... tỷ khóc sao...” Sặc ra một búng máu, Hoa Đan Phong càng nói càng yếu dần.

“Không, không có... là rượu nhạt không cẩn thận văng trúng...” Nàng nghẹn ngào gượng cười, “Đệ yên tâm, sư tỷ sẽ chữa cho đệ khỏi.”

“Đúng... sư tỷ sẽ... sẽ chữa lành cho đệ...” Nụ cười càng lúc càng nhạt dần, hân chậm chậm nhắm mắt lại.

“Sư huynh...” Hoa Diệu Diệp khóc kêu thê thảm, rất sợ hân nhắm mắt rồi sẽ không bao giờ mở ra nữa.

“Sư muội, muội khoan khóc đã, đỡ hân giúp ta!” Trầm Đãi Quân quát lên, đưa hân cho sư muội ôm, mau chóng móc chai chai lọ lọ từ trong túi ra, tìm thử có thuốc nào giúp được cho thương thế của hân.

Lúc sờ thấy viên thuốc đỏ như lửa tìm được trong hang, trong đầu nàng lướt qua mấy dòng ghi chú được hiệu, lòng chợt lạnh. Tuy không biết có thật sự thần kì như vậy không, nhưng bây giờ một liều ba bảy cũng liều, chỉ cần có hi vọng, những cái khác nàng mặc kệ.

Trầm Đãi Quân nghĩ kỹ, tức tốc đứt hân nuốt viên thuốc đỏ vào bụng, không lâu sau, quả nhiên thấy hô hấp yếu ớt của hân dần dần ổn định, thậm chí máu không ngớt trào ra nơi miệng cũng dần dần ngưng lại.

“Sư tỷ, có tác dụng rồi!” Thấy sư huynh khá hơn, Hoa Diệu Diệp mừng rỡ kêu to.

Còn chưa kịp cao hứng, Trầm Đãi Quân đã hấp tấp bắt mạch cho hân, phát hiện tuy rằng thương thế vẫn nghiêm trọng như cũ, nhưng mạch đập đã ổn định trở lại, đến lúc này nàng mới thở phào được, nước mắt lại không kiềm chế được rớt xuống.

Ôi... may mắn...

May mắn thật sự có tác dụng...

Vạn lần cảm tạ vị minh chủ võ lâm lưu lại thuốc hai trăm năm trước, nàng dùng ống tay áo dịu dàng lau vết máu nơi miệng hắn, nháy mắt mặt sầm lại. Đứng dậy nhìn cha vẫn đang đánh nhau với Vũ Trọng Liên.

Thấy hai người đánh nhau kịch liệt vô cùng, đôi bên ta tới người lui, xuất hết sát chiêu, hoàn toàn là lấy mạng đổi mạng.

Thật tình mà nói, võ công Trầm Vân Sanh cao hơn Vũ Trọng Liên một bậc, chỉ là què một chân, động tác hơi chậm một chút, dẫn tới mất tiên cơ mấy bận, để Vũ Trọng Liên thoát chết trong gang tấc.

Quan sát hết toàn bộ, Trầm Đãi Quân lạnh lùng cười một tiếng, tay kẹp ngân châm, lúc hai người đang đánh sục sôi hết sức, chỉ thấy ngón tay phát lên, vệt sáng bạc xé gió bắn ra.

“Ồi!” Một tiếng gào thê thảm phút chốc vang trời, đột nhiên Vũ Trọng Liên ngã quy, đau đớn lăn lộn không ngừng.

Hoa Diệu Diệp thấy vậy, lập tức cảm phần kêu tốt lắm.

“Cẩu tặc người dám dẫm thương sư huynh ta, đáng kiếp, phải để cho người nếm mùi ngân châm của sư tỷ.”

“Quân nhi, làm hay lắm!” Trầm Vân Sanh cao giọng khen, liền đó lại cười gần bước tới trước mặt kẻ đang lăn lộn kêu gào, lạnh lẽo nói: “Cẩu tặc người, tiêu dao sung sướng hơn hai mươi năm, hôm nay là ngày chết của người rồi!”

“Ha ha... hự...” Thở hồng hộc, Vũ Trọng Liên vừa cười vừa kêu đau nhưng miệng lưỡi một chút cũng không chịu yếu thế.

“Ý đông hiệp yếu, dùng ám khí đánh lén, các người cũng chẳng quang minh chính đại đâu...”

“Quang minh chính đại? Bằng vào người?” Trầm Vân Sanh khinh bỉ cười lớn, thông thả khom người xuống, nắm ngón tay như que củi đột ngột siết cổ lão, mắt đỏ vằn, ác độc nói: “Nói cho người biết, người không xứng!”

“Ừ... hự hự...” Giấy dựa cào kéo năm ngón tay trên cổ ra, ánh mắt Vũ Trọng Liên bắt đầu kinh khủng vì hô hấp không được mà đau đớn.

“Khó chịu lắm hả? Đau đớn lắm sao?” Giọng điệu ôn hòa nhưng đầy tàn nhẫn, Trầm Vân Sanh thích thú cười.

“Còn không bằng một phần vạn nỗi thống khổ khi người đẩy ta xuống vực sâu, khiến ta khốn khổ trong sơn động hơn hai mươi năm...”

“Cha, sư đệ còn bị thương, đừng mất thời gian với lão nữa.” Trầm Đãi Quân thành linh lên tiếng, ánh mắt trước giờ luôn hiền hậu dịu dàng giờ phút này rét lạnh.

“À... Quân nhi của ta hối ta rồi!” Trầm Vân Sanh mỉm cười, nói khế.

“Xem ra là ta không đúng, không nên để lỡ giờ xuống suối vàng của người...”

Vũ Trọng Liên trợn tròn mắt sợ hãi nhìn Trầm Vân Sanh cười mỉm, chỉ cảm thấy áp lực từ năm ngón tay trên cổ họng càng lúc càng lớn... càng lúc càng lớn... bất ngờ, rắc một tiếng giòn tan, cổ của lão đã quặt sang bên cạnh một cách kì quái, đi xuống âm tào địa phủ báo danh.

“Ha ha ha...” Trầm Vân Sanh điên cuồng cười lớn, bỏ tay ra, tuy thỏa tâm nguyện nhiều năm nhưng nước mắt lại từ từ lăn dài xuống má.

“Vân Nương... cuối cùng ta cũng báo được thù... báo thù vì hai chúng ta rồi...”

Cùng sư muội dốc sức đỡ Hoa Đan Phong đang hôn mê đến bên cạnh ông, mặt Trầm Đãi Quân lãnh đạm nhìn xác chết trên đất, ngẩng đầu nhìn cha, ánh mắt lạnh giá tức thì trở nên dịu dàng.

“Cha, chúng ta đi thôi! Còn phải tìm chỗ điều trị vết thương cho sư đệ nữa!”

Trầm Vân Sanh gạt đầu, quăng một miếng bạc lớn xuống quầy coi như bồi thường tổn thất cho quán, kế đó quay người chống gậy bước ra ngoài.

Một đoàn bốn người lúc đầu vui vẻ rời khỏi thành Hàng Châu, chưa tới nửa ngày lại tha một người bị thương nặng quay về.

Chuyện duy nhất khiến mọi người cao hứng là, Vũ Trọng Liên – kẻ mọi người muốn giết cho hả dạ rốt cuộc cũng mất mạng, không còn có thể uy hiếp bọn họ được nữa.

Trong phòng trọ khách sạn, ánh nến lung lay, một bệnh nhân bị thương nặng sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, chỉ thấy hai mắt hấn nhắm chặt, thở dốc, mỗi một lần hít vào thở ra, chân mày lại nhíu chặt lại, hình như có vẻ đau đớn.

“Sư tỷ, tỷ nói chừng nào sư huynh mới tỉnh lại đây?” Hoa Diệu Diệp lo lắng nhìn chòng chọc người đang hôn mê bất tỉnh trên giường, không nhịn được thắc mắc.

Động tác điều chế thuốc trên tay ngừng lại, Trầm Đãi Quân thở dài lắc đầu.

“Lần này sư đệ bị nội thương quá nặng, có thể cứu sống cũng nhờ viên thuốc trong thạch động. Rốt cuộc chừng nào mới tỉnh ta cũng khó dự đoán.”

Hoa Diệu Diệp nghe xong cũng thở dài, tức giận mắng: “Đều do tên cẩu tặc họ Vũ hại, nếu không phải lão giả làm thư sinh nghèo đánh lén, sư huynh cũng không bị thương thành thế này.”

“Thật ra nếu không vì ta, sư đệ cũng không ra nông nổi.” Cúi đầu, Trầm Đãi Quân rầu rĩ tự trách.

“Sư tỷ, căn bản không liên quan đến tỷ mà,” Hai tay xoa xoa eo, Hoa Diệu Diệp lớn tiếng nói: “Lại nói, may mà có sư huynh bảo vệ tỷ. Nếu không bằng vào y thuật tề hại của muội và sư huynh, sư cha chắc cũng không ra sao, đổi lại là tỷ bị thương, chúng ta cứu tỷ cách nào đây?”

Cho nên, sư huynh bị thương vẫn tốt hơn, chí ít còn có sư tỷ để dựa vào!

Nghe được ý tứ của nàng, Trầm Đãi Quân nở nụ cười đầu tiên từ ba ngày nay.

“Muội nói cái gì vậy? Nếu để sư đệ nghe được, chắc chắn sẽ tìm muội tính sổ.”

“Không đời nào!” Hoa Diệu Diệp lắc ngón tay, cực kỳ tin tưởng.

“Nếu bây giờ sư huynh tỉnh, nghe được câu này của muội, chắc chắn sẽ tán đồng.”

“Đều là muội nói thôi!” Trầm Đãi Quân hết cách lắc đầu, lại dịu giọng, “Khuya rồi, muội về phòng nghỉ đi! Tỷ canh ở đây là đủ rồi.”

“Muội lại không phải sư cha, tỷ đuổi muội đi làm gì?” Hoa Diệu Diệp phản đối.

Hứ! Tại vì sư cha chỉ biết đi tới đi lui ở chỗ này, đi tới nổi mọi người đều hoa mắt váng đầu, càng nhìn càng chán nên mới bị sư tỷ đuổi về phòng nghỉ sớm.

“Ai đuổi muội chứ?” Biết nàng sốt ruột chứ không có ý gì khác, Trầm Đãi Quân cười cười, dễ dàng: “Không biết khi nào thì sư đệ tỉnh lại, có một người canh là đủ rồi, tối nay tỷ canh chừng, ngày mai trời vừa sáng muội lại đổi cho tỷ, tỷ cũng có thể nghỉ một chút, không tốt hơn sao?”

“Ôi trời! Sư tỷ nói đúng, muội không nghĩ kỹ rồi!” Gõ mạnh đầu mình một cái, Hoa Diệu Diệp ngượng ngùng cười ngu.

“Hai ba ngày nay, muội cũng chưa nghỉ ngơi gì cả, mau đi ngủ một giấc đi!” Nhẹ nhàng thúc giục.

“Được rồi!” Gật đầu, trước khi đi nàng còn không quên dặn, “Sư tỷ, nếu sư huynh tỉnh nhớ kêu muội đó!”

Mỉm cười đáp ứng, đưa mắt nhìn nàng ra khỏi phòng, lúc này Trầm Đãi Quân mới quay lại cạnh giường ngồi, ngón tay như ngọc dịu dàng vuốt ve dọc theo lông mày, mũi, mắt của Hoa Đan Phong, cuối cùng dừng trên đôi môi trắng bệch không có chút máu nào.

“Trước kia khi có chuyện, ta luôn buồn bã khổ sở vì người đệ bảo vệ đầu tiên là sư muội. Nhưng hôm nay, thấy đệ bảo vệ ta mà bị thương, lòng ta càng khổ sở gấp trăm, thà đệ không bao giờ bảo vệ ta, giữ mình cho tốt thì được rồi...” Tiếng thì thầm mang theo đau lòng mà dịu dàng, đầy lòng mơ hồ cảm thấy đau.

“Cái... cái đó sao... sao được chứ...” Thành linh, từ đôi môi trắng bệch phun ra mấy chữ khàn khàn khó nghe, Hoa Đan Phong từ từ mở mắt, đối diện với cặp mắt hồ thu vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

“Sư đệ, đệ tỉnh rồi?” Mừng rỡ hô nhỏ, Trầm Đãi Quân hết sức vui mừng.

Hoa Đan Phong gật đầu, theo bản năng muốn ngồi dậy, nhưng vừa khẽ nhúc nhích, toàn thân trên dưới lập tức đau như bị người ta dùng dây sắt nặng ngàn cân quất vậy, ngực vướng víu khó thở, làm hần khó chịu rên lên.

“Mau nằm xuống!” Trầm Đãi Quân vội vàng đỡ hần nằm xuống giường, sốt ruột nói: “Nội thương của đệ quá nặng, xương sườn lại gãy hai cây. Trong thời gian ngắn không thể tùy tiện động dậy.”

Mới nằm xuống giường, Hoa Đan Phong đau đến nỗi mồ hôi thấm đẫm trên trán nhưng để nàng khỏi lo lắng, miệng vẫn cậy mạnh cười nói: “Mới gãy có hai cái xương sườn, không có gì to tát. Còn như nội thương, dường bệnh mấy ngày là khỏe, ta không cho là quá nghiêm trọng đâu.”

“Còn cứng miệng?” Trầm Đãi Quân giận dỗi trừng mắt, nước mắt hoe mi.

“Nếu không phải ta tìm được viên thuốc có công dụng trị được nội thương kia, có cứu được đệ hay không còn chưa biết đâu!”

Bây giờ, nghĩ lại tình cảnh ba ngày trước, nàng vẫn còn sợ hãi.

Nhìn nàng khổ sở, kinh hoàng vì mình, Hoa Đan Phong nghĩ nghĩ, cảm thấy vui vẻ, miệng liến sao?”

“Bị thương thành như vậy còn tính là ổn?” Lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán cho hần, Trầm Đãi Quân lẩm bẩm.

“Ta thật hi vọng lúc ấy đệ không bảo vệ ta...”

“Không thể nào!” Hoa Đan Phong trừng mắt, không vui hô lên: “Ta còn nhớ lúc nhỏ từng nói, đợi ta lớn thành nam tử hán nhất định sẽ bảo vệ sư tỷ, vĩnh viễn không cho ai làm tổn thương tỷ, ăn hiếp tỷ. Bây giờ tỷ nói không muốn ta bảo vệ, không phải là muốn ta nuốt lời thề sao?”

Trầm Đãi Quân hơi giật mình, nhớ lại thời thơ ấu, quả thực hần có nói như thế với nàng, lòng ngọt ngào hần lên, bật cười.

“Không ngờ đệ còn nhớ.”

“Giữ sư tỷ, bảo vệ sư tỷ cả đời, chuyện này tự nhiên ta phải nhớ rồi.” Ánh mắt trầm lắng nhìn nàng, vẻ mặt Hoa Đan Phong hết sức thành khẩn, nghiêm túc.

Bị nhìn đến mức quẫn bách thẹn thùng, hai má Trầm Đãi Quân ửng hồng nhưng lòng lại vui vẻ lạ thường, khó mà diễn tả thành lời, cuối cùng chỉ biết lẳng lặng nắm tay hần, nhỏ giọng đáp lại: “Vay sư tỷ phải phiền đệ bảo vệ rồi.”

Miệng cười toét đến mang tai, hần kéo tay nàng lên má mình, dụi má lên tay nàng, mãi một lát sau, hần đột nhiên vui vẻ cong môi lên

“Quả nhiên sư tỷ rất quan tâm ta nha!” Ồ... có thể khiến sư tỷ đối đãi như vậy, hần bị thương cũng cam lòng.

“Ngốc quá! Ta không quan tâm đệ còn quan tâm ai?” Lấy làm lạ lườm hần, cảm giác lời này của hần rất khó hiểu.

“Hứ!” Hoa Đan Phong hứ nhỏ một tiếng, có chút ghen tị.

“Tỷ quan tâm sư cha hơn ta nhiều!”

Gì kia... đến cái này cũng ghen?

Trầm Đãi Quân há hốc miệng, vừa bực vừa buồn cười.

“Đệ có biết xấu hổ hay không, lại còn ghen tị với cha nữa?”

“Ai kêu chỉ cần đệ thân mật với tỷ, ông ấy lại gõ sừng đầu đệ chứ?” Nghiến răng nghiến lợi, hấn nhớ kỹ mỗi thù này.

Nàng bắt lực lắc đầu, hết biết nói gì, quyết định chuyển đề tài.

“Đói bụng chưa? Ăn chén cháo lót dạ trước, rồi uống thuốc sau, được không?”

“Sư tỷ dứt đệ hả?” Nhượng mày cười hớn hở, cố ý làm nũng.

Trầm Đãi Quân cũng đoán được suy nghĩ của hấn, không khỏi mỉm môi cười, quay người đi múc cháo.

Không lâu sau, trong căn phòng u ám, có người hưởng trọn hầu hạ sát bên, trong quá trình dứt cháo, vui mừng khôn xiết không ngừng yêu cầu “tì nữ” hôn chỗ này một cái, thơm chỗ kia một cái, rất có khí phách của đại lão gia uy phong.

18. Chương 18

“Sư tỷ, ta muốn ăn cháo cá tỷ nấu...”

“Sư tỷ, ta muốn ngủ một lát, tỷ ngủ cùng ta...”

“Sư tỷ, tay tỷ sờ thật thích...”

“Sư tỷ...”

Tai nghe tiếng sư tỷ cứ vang lên không dứt, mắt nhìn con gái vội vàng ra ra vào vào, cả ngày bị thằng ngu nào đó chiếm lấy, Trầm Vân Sanh nhẫn nhịn đã lâu, rốt cuộc bùng nổ.

“Thằng ngốc, ngươi tưởng ngươi là hoàng đế chắc?” Một chưởng hung hăng đập xuống cái đầu thiếu ăn đòn nào đó, ông tức tối chửi, “Chuyện gì cũng cần hầu hạ. Ngươi thiếu tay hay thiếu chân hả?”

Bị đập văng lên phía trước, Hoa Đan Phong vốn đang nằm bên ngoài sân khách sạn sưởi nắng bây giờ uất ức ôm đầu kêu lớn: “Sư cha, con còn bị thương, chưa lành mà!”

“Bị thương?” Trầm Vân Sanh cười lạnh, lại đập tiếp một chưởng.

“Ngươi ăn một chưởng của cậu tặc kia cách đây cả nửa tháng rồi. Mấy ngày nay Quân nhi cẩn thận chăm sóc đã khỏi được tám, chín phần rồi, ngươi còn không biết xấu hổ nói bị thương? Muốn bị thương sao? Ta làm cho ngươi!”

“Oa sư cha, không cần mà!” Giống như bị ma đuổi, Hoa Đan Phong nhấc mông nhảy vọt lên, ôm cái đầu bị đánh chui tọt vào một góc sân khác, sau đó tức tối lên án.

“Khỏi tám, chín phần thì còn một, hai phần chưa khỏi, không phải vẫn là bị thương à?”

Trầm Vân Sanh khinh khỉnh cười gằn: “Chiều chuộng kiểu này, Quân nhi cũng mệt mỏi, ta thấy hôn sự của các ngươi nên tính lại đã!”

“Hi hi... sư cha, con mới nói giỡn với người thôi!” Đột nhiên dừng mánh hấn lên, Hoa Đan Phong vung tay múa chân vỗ ngực.

“Xem này! Vết thương của con lành hết rồi, cho dù muốn tay đánh mánh hổ Bắc sơn, chân đá giao long Nam Hải cũng không có vấn đề!”

Hoa Diệu Diệp đứng đó xem kịch thấy thế phì một tiếng, cười ha hả, lôi kéo người bên cạnh, muốn nàng tha hồ mà xem.

“Sư tỷ, tỷ coi kìa! Một giây trước sư huynh còn bệnh tật ầm ỹ, giây sau đã có thể đánh hổ đá rồng, sao lại có thể chất thần kì thế chứ? Xem ra, y thuật của sư cha mới là thiên hạ đệ nhất, đến tỷ với sư phụ cũng không sánh được.”

Trầm Đãi Quân vui vẻ nhếch môi, mỉm cười không nói, nhìn bóng dáng nhảy nhót đằng trước, trong lòng cảm thấy may mắn, cảm kích vô cùng.

Nàng thấy may, may mắn lúc đầu tìm được thạch động chứa kho tàng, nhờ đó mới có được viên thuốc kia. Nàng cảm kích, cảm kích vị vô lâm minh chủ hai trăm năm trước đã để lại thuốc, sư đệ mới có cơ hội giữ được một mạng.

Ừm... xem ra sau này phải nghiên cứu thuốc chữa nội thương nhiều hơn, nếu không lỡ có lúc bị người ta tập kích, bị thương nghiêm trọng thì gay.

“Sư muội, muội không nói, không ai bảo muội cầm đâu!” Bất mãn vì bị chọc quê, còn bị cười trước mặt sư tỷ, Hoa Đan Phong lập tức trợn mắt nhú mày hét ầm lên.

Hoa Diệu Diệp còn lâu mới sợ hấn, làm cái mặt quỷ phản pháo, càng cười nhạo nhiều hơn.

“Nói thật thì sợ gì ai? Sau khi bị thương tỉnh lại tới giờ đã nửa tháng, huynh căn bản là mượn cớ chiếm lấy sư tỷ, bụng dạ xấu xa!”

Câu này lại chọc giận Trầm Vân Sanh, nhìn tên ngu ngốc “bụng dạ xấu xa” hừ một tiếng, Trầm Đãi Quân ráng nhịn cười đến đỏ cả mặt.

Trái lại Hoa Đan Phong vô dã mề còn sót, bày ra vẻ vô lại, “Chiếm thì chiếm, sao nào? Ta còn muốn chiếm lấy sư tỷ cả đời kia!” Hoàn toàn chẳng biết xấu hổ là gì, còn tuyên bố cực kỳ hùng hồn như thế.

Lời lẽ vô lại như vậy, Trầm Đãi Quân nghe càng xấu hổ lại ầm ập, lòng đầy mật ngọt. Hoa Diệu Diệp và Trầm Vân Sanh hai người đều phát ra tiếng khinh bỉ, có điều cũng không có thêm phản ứng gì.

Trong khoảng thời gian ngắn, bốn người ngồi trong sân suối ẩm, tán gẫu, mãi một lúc sau, thành linh Trầm Vân Sanh hạ giọng xa xăm

“Thù đã báo được rồi, cũng đến lúc về với Vân Nương thôi...”

Hoa Đan Phong, Hoa Diệu Diệp hai người gật đầu như bồ củ tỏ vẻ đồng ý. Dù sao bọn họ rời khỏi Tử Vân Phong cũng đã một thời gian rồi, thật sự rất nhớ nhà. “Vậy ngày mai chúng ta khởi hành thôi!” Trầm Đãi Quân mỉm cười nhịp tay quyết định.

Tiếng bánh xe lăn tròn lọc cọc không ngớt, Hoa Đan Phong điều khiển xe ngựa chạy bon bon trên đường cái quan, lấy tốc độ không nhanh không chậm đi về hướng Tử Vân Phong.

Ngày hôm đó, giữa trưa bốn người dừng lại bên một rừng trúc nghỉ ngơi, ăn qua lương khô đơn giản xong, đang định lên đường thì một loạt tiếng con gát quát thét đột nhiên từ trong rừng vọng ra, với lại tốc độ cực nhanh di chuyển về chỗ bọn họ đang nghỉ.

Ba người trẻ tuổi theo bản năng liếc nhau một cái. Do lúc trước từng nhúng tay vào chuyện không đâu mà kết thù với Hắc Phong Bảo, tuy nói sau đó đã hóa giải nhưng biết sư tỷ không thích khi không dây vào phiền phức nên lần này Hoa Đan Phong, Hoa Diệu Diệp nhớ kỹ dạy dỗ, rất an phận không dám hành động.

Trầm Vân Sanh làm bộ như không nghe thấy, chân mày không buồn động đậy, rõ ràng không muốn để ý.

Song phiền phức không phải người không muốn chọc, nó sẽ ngoan ngoãn không đi tìm người!

Đang lúc bốn người nhanh chóng thu dọn xong xuôi, tính lên xe ngựa chạy lấy người thì, một bóng đen từ trong rừng vọt ra, bám sát gót là bốn cô gái xinh đẹp đáng người lả lướt mặc váy áo đỏ rực, vây lấy thanh niên tuần tú nhưng lại có nét tà ác ngạo nghễ vào giữa.

“Phụt”, lúc phát hiện thanh niên kia là ai, hạt mứt hỏa quả trong miệng Hoa Đan Phong phun ra ngoài.

Ba người còn lại nhìn rõ mặt hấn ta xong, vốn định lên xe nháy mắt dừng lại, không định đi gấp nữa.

Trong vòng vây của các cô gái xinh đẹp, thanh niên tà mị Ứng Cô Hồng nghe tiếng thuận thế quét nhìn bốn người, sau đó hấn cười, cười một cách vui sướng lạ thường.

“Sư thúc, nhân sinh hà xử bất tương phùng [14], chúng ta đúng là có duyên nha!” Bị bao vây, hấn vẫn thần nhiên chào hỏi, làm các người đẹp không khỏi cảnh giác nhìn bốn người.

Nghĩ sao cũng không ngờ là sư diệt nhà mình, còn bị một bầy mỹ nữ bao vây quấy dâm như thế, Trầm Vân Sanh rất thích thú nhưng mặt thì vẫn thần nhiên như cũ.

“Sư diệt, chia tay một tháng rồi, lâu ngày không gặp, có khỏe không?” Được thôi! Thật ra câu cuối cùng là hỏi thừa, dù gì người mắt sáng đều nhìn ra hôm nay hẳn gặp phải “bệnh nữ nhân”.

Khỏe miệng hơi hơi co giật, Ứng Cô Hồng cười giả dối.

“Vốn là có bệnh nhưng gặp được sư thúc và mọi người thì hết rồi.”

Đáng chết, nếu không phải hẳn nhất thời sơ ý bị bỏ thuốc, làm gì đến nỗi bị người ta đuổi chạy? Hẳn đã sớm một kiếm chém bọn chúng rồi.

“Có bệnh gì chứ? Ta thấy diễm phúc của ngươi không nhỏ đâu!” Xoa cằm cười hề hề một cách gian xảo, Hoa Đan Phong ngó ngó hẳn, lại liếc liếc bầy mỹ nữ, không bỏ lỡ cơ hội có thể chọc ngoáy họ Ứng.

“Đừng phá!” Trầm Đãi Quân khẽ vỗ cánh tay sư đệ, tinh mắt phát hiện quả thật Ứng Cô Hồng có vấn đề.

Ừm... mặt đo bình, trán đỏ mồ hôi, hô hấp dồn dập, quả thực không giống bình thường.

Lúc này Ứng Cô Hồng còn tâm trí đâu mà tính toán với Hoa Đan Phong, dưới chân vận kinh một cái, bay lướt qua đám mỹ nữ nháy mắt đã tới bên cạnh Trầm Vân Sanh, thì thầm mấy câu vào tai ông, kể đó lại cong môi lên cười quỷ dị, đột ngột chui tọt vào trong xe ngựa, rõ ràng là quăng vấn đề này lại cho Trầm Vân Sanh xử lý.

Ả cầm đầu đám mỹ nữ thấy bốn người quen với Ứng Cô Hồng, lập tức nũng nịu yêu cầu, “Cung chủ bọn ta vừa gặp Ứng thiếu chủ đã xiêu lòng, đặc biệt có thành ý mời hẳn đến Ngưng Nguyệt cung làm khách, hoàn toàn không có ý làm hại, hi vọng bốn vị đừng xen vào cản trở, bằng không tỷ muội bọn ta không khách khí đâu.”

“Phì!” Hoa Diệu Điệp bật cười.

“Hóa ra là yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, ta còn cho là có tên trướng thối nào đó làm chuyện bức hiếp con gái nhà lạnh, để tỷ muội người ta truy sát kia!”

Người trong xe nghe được câu này của nàng, tức thì một tiếng hừ lạnh không lớn không nhỏ nhưng nghe rất rõ vang lên.

“Cái này gọi là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình hả?” Hoa Đan Phong hỏi nhỏ sư tỷ, thật ra rất muốn cười.

Há há... hóa ra tên họ Ứng cũng có ngày bị người ta “bá vương ngạnh thượng cung.”

Chỉ có điều, Ứng Cô Hồng xưa nay quen thói ngang ngược, ta làm chuyện của ta, đám con gái này đuổi theo muốn “mời” hẳn đến cái đồ Ngưng Nguyệt cung gì đó làm khách, lấy tính tình hẳn trước giờ, cho dù không giết người thì cũng không tránh được đổ máu, sao lần này chỉ lo trốn vào xe ngựa?

Trầm Đãi Quân nghe xong chỉ liếc hẳn một cái, nhẹ nhàng buông một câu.

“Đừng chọc quê người ta! Nếu muốn nói hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, lúc trước không phải ta và đệ cũng vậy sao?”

Nháy mắt, Hoa Đan Phong đỏ mồ hôi lạnh, sợ nàng nhớ lại chuyện thương tâm cũ, vội vàng nịnh nọt: “Sư tỷ, sao giống được? Lúc trước do ta chậm chạp không hiểu chuyện, căn bản không biết tình ái nam nữ thế nào, nhưng bây giờ không giống. Bây giờ ta thích sư tỷ nhất, tình ý ta dành cho sư tỷ như nước sông dào dạt, miên Mai Nhạc bất tận đo!”

Cái này rõ ràng là nịnh hót, Hoa Diệu Điệp làm bộ muốn ới, Trầm Đãi Quân biết hẳn cường điệu quá mức nhưng cũng bị chọc cười.

Nguy hiểm quá! Rốt cuộc cũng cười rồi, nguy cơ xem như giải trừ.

Âm thầm lau mồ hôi, lần này Hoa Đan Phong hét đám lên tiếng, chỉ sợ không cẩn thận lại chọc phải tổ ong, chừng đó đúng là nhóm lửa tự thiêu, lỗ quá trời!

Trầm Vân Sanh không hơi đâu để ý bọn họ rì rầm lẩm bẩm cái gì, chỉ hừ một tiếng: “Sư diệt ta không muốn được mời, các vị đi đi?”

Đám mỹ nữ tức thì biến sắc, giọng điệu cũng hung dữ lên.

“Nói như thế, bốn vị kiên quyết xen vào?”

Lười để ý mấy lời nhảm nhí của bọn chúng, Trần Vân Sanh bực mình phẩy tay.

“Ngu ngốc, giải quyết đám con gái này đi.”

Nói dứt, tự mình chui vào xe làm như mọi chuyện đã giải quyết xong rồi.

Hoa Đan Phong cười hì hì xông lên trước bắt đầu đánh, không tới thời gian một chén trà đã điểm huyết hết các mỹ nữ, liền vấy sứt, sứt muội lên xe, bỏ lại một câu “một canh giờ sau, huyết đạo tự giải”, ung dung thoải mái đánh xe chạy lấy người.

Lộc cộc, tiếng bánh xe lại bắt đầu lăn. Trong xe, ba cặp mắt đầy hứng thú nhìn chằm chằm Ứng Cô Hồng đang nhắm mắt dưỡng thần. Ánh mắt sáng quắc làm hấn dù nhắm kín mắt vẫn cảm nhận được cái nhìn kì quặc như muốn chọc thủng một cái lỗ trên mặt mình, cuối cùng chịu không nổi nữa rút cuộc mở mắt trừng người.

“Sao chứ?” Ứng Cô Hồng lạnh lùng hỏi lại, vẻ mặt rất khó coi.

“Không có gì!” Trần Vân Sanh nói giọng nhẹ nhàng, băng quơ buông ra một câu.

“Chỉ là muốn xem nam tử bị cô nương nào đó cảm mến xiêu lòng, thậm chí không tiếc bỏ xuân được, còn phải thuộc hạ truy đuổi không buông, cưỡng ép làm khách mời có gì khác biệt với bọn ta thôi!”

Được rồi! Ông thừa nhận ông đang trả thù, trả thù Ứng Cô Hồng từng đánh con gái ông, khổ nỗi hấn lại là con của sư huynh, nên cũng không tiện ra tay dạy dỗ.

Nhưng hôm nay là thằng nhóc này tự đâm đầu vào cửa, đương nhiên ông không khách sáo mà đùa cợt rồi.

“Phụt!” Hoa Diệu Diệp phun hết mũi cam vừa bỏ vào miệng ra.

“Thì ra là thế...” Trần Đãi Quân bình tĩnh, ồ... chẳng trách hôm nay vẻ mặt hấn kì quặc, không giống bình thường, hóa ra là bị hạ xuân được!

“Há há há...” Hoa Đan Phong ngồi phía trước đánh xe nhưng không bỏ sót bất cứ câu đối thoại nào bên trong cười như điên.

Đáng chết! Lẽ ra hấn không nên nói cho sư thúc biết tình hình để ông giúp đỡ.

Mặt nháy mắt đen thui, Ứng Cô Hồng tức tối cắn răng, âm thầm thề đợi hấn đỡ xong sẽ đập phá Ngưng Nguyệt cung, một chưởng đánh chết cái ả Ngưng Nguyệt cung chủ không biết là ai ấy.

“Hơ... có cần muội bắt mạch dùm sư huynh không? Hoặc là giúp huynh giải thuốc.” Trần Đãi Quân, người có lương tâm nhất trong bốn người, tốt bụng hỏi.

“Không cần!” Nghiến răng nghiến lợi phun ra hai từ, Ứng Cô Hồng lại nhắm mắt vận công.

“Đừng để ý đến nó!” Trần Vân Sanh lắc đầu, không hề lo lắng.

“Chỉ là xuân được mà thôi, tự vận công tán đi là được. Lúc nãy nó bị đám con gái kia truy đuổi không buông, sở dĩ không ra tay chỉ vì không có thời gian giải thuốc, nếu vọng động chân khí hoặc động võ với người khác, trái lại kích thích được tính, vậy sẽ bị gói lại dâng lên giường của Ngưng Nguyệt cung chủ thật rồi.”

Thì ra là thế! Chẳng trách vừa rồi hấn không hề ra tay, không giống tính tình thường ngày chút nào.

Trần Đãi Quân gật đầu, cuối cùng đã hiểu vì sao.

“Biết đâu họ Ứng thật ra rất muốn bị bực lại đem lên giường thì sao! Không phải chúng ta phá hư một mối nhân duyên tốt đẹp của người ta rồi chứ!...” Ngoài đầu xe, tiếng Hoa Đan Phong cười cợt vọng vào.

Bụp!

Một trái cam khí thể như chớp giạt bắn về phía đầu xe, mặc dù Ứng Cô Hồng đang vận công hóa giải được tính vẫn vui lòng ra tay dạy dỗ kẻ lăm mồm kia miễn phí.

Hoa Đan Phong cười hì hì nhận lấy “ám khí”, vừa lột cam vừa đánh xe, vui vui vẻ vẻ ăn cam, mãi đến lúc nhét hết vào bụng rồi mới hài lòng mở miệng mời.

“Họ Ứng, hôm nay tình cờ gặp cũng coi như có duyên. Nể tình cha người và sư cha ta là sư huynh đệ đồng môn, không bằng người thay mặt cha người về Tử Vân Phong cùng chúng ta, tham gia hôn lễ của ta và sư tỷ đi.”

Hắn nói xong, Trầm Đãi Quân và Hoa Diệu Diệp không khỏi liếc mắt nhìn nhau. Đoán chừng với tính tình của Ứng Cô Hồng, chắc chắn sẽ không đồng ý. Nào ngờ hắn thông thả mở mắt, sau đó đưa ra câu trả lời ngoài dự đoán.

“Được!”

Trên Tử Vân Phong, nhà trúc tao nhã được trang trí tràn ngập không khí vui mừng, tất cả các cánh cửa đều dán một chữ “Hỷ” thật lớn, rõ ràng rất vui mừng.

Dưới gốc phong cạnh nhà, Trầm Vân Sanh thay đồ mới, khuôn mặt nghiêm trang ngồi cạnh mộ ái thê, ánh mắt nghiêm khắc nhìn tân lang đang sung sướng cười ngu ngơ một lượt, cuối cùng trở nên hiền hòa đầy tình thương rơi lên người cô gái mặc áo cưới đỏ thẫm.

Đúng thế! Hôm nay là ngày thành thân của hai người Hoa Đan Phong, Trầm Đãi Quân. Có điều người chứng kiến ngoài Trầm Vân Sanh là cha ra, chỉ có Hoa Diệu Diệp, Ứng Cô Hồng. Nếu ráng cộng thêm một người nữa, thì Hoa Vân Nương nằm dưới mồ kia cũng có thể miễn cưỡng tính vào.

“Nhất bái thiên địa”, giờ lành đã đến, Hoa Diệu Diệp kiêm chủ trì hôn lễ vội vàng kéo dài giọng gào lên. Tân lang, tân nương mặt hướng trời đất, không nhanh không chậm quỳ xuống bái.

“Nhị bái cao đường”, lại cao giọng.

Tân lang cẩn thận kéo tân nương thông thả đứng dậy, sau đó hai người quay lại lần nữa quỳ xuống bái cha.

“Tốt, tốt... đứng dậy... mau đứng dậy...” Trầm Vân Sanh đỏ hoe mắt, đưa tay ra đỡ con gái.

Ôi... Vân Nương, nàng có nhìn thấy không? Con gái chúng ta sắp gả cho người ta rồi, ta thật không nỡ..

“Phu thê giao bái”, sợ sư cha nhất thời luyến tiếc, quyết định dẫn con gái đào hôn, Hoa Diệu Diệp lật đật tiến hành quy trình cuối cùng. Tân lang, tân nương nhanh chóng hoàn thành lễ bái.

“Đưa vào động phòng”, tiếng cuối cùng đặc biệt vang dội. Hoa Diệu Diệp vui vẻ vỗ tay, rất cao hứng mình không có làm nát bét công đoạn nào, coi như là hoàn thành nhiệm vụ tốt đẹp.

Hết sức tự nhiên, Hoa Đan Phong kéo Trầm Đãi Quân muốn đi vào phòng tân hôn trong nhà, khổ nỗi vừa mới nhắc chân, lập tức bị một bàn tay khô đét túm vai.

“Cha, sao vậy?” Nghi lễ hoàn thành, hắn liền tự động đổi sang kêu cha.

“Trời còn sớm như vậy, không cần nôn nóng vào động phòng. Trách nhiệm của tân lang là uống rượu với khách!” Nói như chém đinh chặt sắt xong, Trầm Vân Sanh đẩy hắn về phía Ứng Cô Hồng, lại quay đầu dặn dò Hoa Diệu Diệp, “Đưa sư tỷ người vào phòng đi!”

Này, này là thế nào?

Thành thân rồi còn muốn cản trở hắn và sư tỷ ân ái nữa sao?

Hoa Đan Phong há hốc miệng, ngơ ngác nhìn nương tử thân yêu của mình bị Hoa Diệu Diệp cười gian dẫn vào phòng, thiếu điều bị phần phun nước mắt.

“Nén đau thương!” Ứng Cô Hồng cười cợt vỗ vỗ hắn.

“Phải biết người làm cha, tật ghen tuông rất lớn.”

Trầm Vân Sanh nghe thế lạnh lùng cười một tiếng.

Ta nghĩ người sẽ là người cha tốt cho con gái.”

Hừ! Đợi sau này thằng nhãi này thành thân, có con gái rồi sẽ biết hai chữ “ghen tị” không thể hình dung tâm tình khi gả con.

Không biết tại sao, toàn thân Ứng Cô Hồng đột nhiên lạnh toát, cảm giác câu này của ông giống như một lời nguyền.

Trầm Vân Sanh cười lạnh không dứt, ý vị sâu xa nhìn gương mặt xanh lè của hắn, lúc này mới quay sang quát tân lang đang lén la lén lút lén đi về phòng, hung hăng quát to, “Ngu ngốc, ngươi muốn đi chỗ nào? Con rể không cần hầu rượu cha vợ à? Quay lại đây cho ta!”

Nói xong, lời thứ rượu lâu năm ngon nhất đã chuẩn bị sẵn bày lên, xem ra định mượn thứ này tưới cho tân lang say mềm.

Lén trốn thất bại, Hoa Đan Phong khóc không ra tiếng, đành ngoan ngoãn quay lại hầu nhạc phụ và khách uống rượu.

Thế là, bên ngoài nhà trúc, trong sân nhỏ, chỉ thấy ba người ta đến người đi, đổ rượu cho nhau, cũng xem như rất vui vẻ. Trong nhà, phòng tân hôn, Hoa Diệu Diệp nằm soà bên cửa sổ nhìn ba người nốc rượu, bĩu môi lắc đầu.

“Sư tỷ, không phải tối nay chúng ta sẽ có ba con sâu rượu say bét nhè cần chăm sóc chứ?”

Trầm Đãi Quân khẽ bật cười, đứng dậy đi xuống bếp.

“Ừa? Sư tỷ, tỷ định làm gì?” Hấp tấp chạy theo, mặt Hoa Diệu Diệp buồn bực.

“Chuẩn bị canh giải rượu, để ngày mai bọn họ dễ chịu được chút.” Nhỏ nhẹ giải thích, động tác nàng nhanh nhẹn hẳn lên.

Hoa Diệu Diệp nhìn nàng còn mặc áo cưới lại bận rộn nấu canh giải rượu trong bếp, không nhìn được lắc đầu thở dài.

“Ôi trời... sư tỷ, tỷ sẽ chiều hư sư cha và sư huynh mất thôi.”

Ồ... sao giờ? Đột nhiên nàng cảm thấy cho dù mình là con gái cũng muốn lấy sư tỷ ghê luôn.

Đáng ghét! Để sư huynh chiếm hết tiện nghi rồi.

Ban đêm, từng cơn gió lạnh thổi qua, trăng treo trên cao, tân lang uống đến nổi bước đi loạng choạng rồi cuộc cũng được thả về phòng, sử dụng quyền lợi và nghĩa vụ của mình, hưởng thụ đêm động phòng hoa chúc của hắn và tân nương.

Dưới mái hiên, hai nam một nữ ngồi thành một hàng, vừa uống rượu vừa yên lặng thưởng thức trăng sáng trên cao.

“Thằng ngốc kia chắc đang càn rỡ rồi...” Trầm Vân Sanh ngà ngà say, đột nhiên có chút giận dữ nói.

Nhượng mảy kiếm, Ứng Cô Hồng phì cười.

“Nếu hắn không càn rỡ, sư thúc mới phải lo lắng chứ!”

Trầm Vân Sanh nghe xong ảo não nằm ngửa ra sau, nửa cười nửa thở dài che mặt lẩm bẩm một mình, “Say rồi... ta say rồi... thật sự say rồi...”

Ứng Cô Hồng cười ha hả, cũng học ông nằm ngửa ra, vừa khí phách vừa cuồng ngạo nâng chén mời trăng.

“Ta không say, nữa đi!” Nói xong, uống một ngụm.

Càn rỡ? Lo lắng? Bọn họ nói cái gì mà bí hiểm thế?

Trợn mắt nhìn hai người đã nằm co quắp dưới mái hiên, đầu Hoa Diệu Diệp toàn sương mù.

“Sư cha, hai người nói gì vậy?”

“À... tiểu nha đầu không hiểu đâu, đừng hỏi lung tung!” Bê cốc rượu lên, ông tợp mạnh một ngụm.

“Phải đó! Tiểu nha đầu không hiểu đâu, đừng hỏi lung tung!” Híp mắt cười gian, Ứng Cô Hồng lặp lại lần nữa.

Bọn họ nói bí hiểm như thế, ai mà hiểu cho được?

Bực mình trừng mắt, Hoa Diệu Diệp cảm thấy thật ra cả hai đều say hết rồi, bèn vỗ mông đứng dậy, đi rề rề xuống bếp...

Canh giải rượu còn nóng trên bếp! Nên bưng ra cho bọn họ uống được rồi, đỡ mắc công say rồi nói tào lao, nói toàn cái gì nghe không hiểu gì hết.

19. Chương 19

Xuân về hoa nở, gió lay nhẹ nhẹ, trên Tử Vân Phong muôn hồng ngàn tía, trăm hoa khoe sắc, bốn bề ong bướm bay lượn, cảnh sắc cực kỳ mỹ lệ rực rỡ.

“Gia gia... gia gia... ôm...” Bé gái chừng ba tuổi phấn điều ngọc mài lắc la lắc lư bỏ tới người đang nằm trên giường trúc, gờ cánh tay nhỏ xíu ngăn ngấm mấp mấp đôi ôm, đáng yêu đến nỗi không ai muốn cự tuyệt.

Quả nhiên, nam nhân què chân trên giường không từ chối, nhấc một cái đã ôm lấy bé gái vào lòng. Gương mặt được con gái chăm sóc tỉ mỉ thời gian dài đã có da có thịt, khí sắc hồng hào lúc này đang hôn lên đôi má bầu bĩnh mềm mềm của cháu gái, dùng hàm râu vừa mới nhú chọc chọc làm bé con phát ngứa cười nắc nẻ; cánh tay ngăn ngấm thử bầu lên gương mặt đang phá rối kia, cuối cùng thất bại nhưng vẫn không ngớt cười xin tha.

“Hi hi... gia gia... đừng... đừng...” Bé con vừa cười vừa né, chỉ biết nói mấy chữ đơn giản, không ngớt Vân Nương vủ.

“Được! Tiểu Hoan nhi gia gia yêu nhất nói đừng thì đừng.” Cưng chiều cười cười, nam nhân ôm bé gái nằm lại trên giường trúc, híp mắt từ ái nhìn cháu, dỗ dành: “Tiểu Hoan nhi cùng gia gia phơi nắng, chịu không?”

“Chịu!” Đầu nhỏ đáng yêu gật gật, gương mặt bị bấm dán lên ngực gia gia, dường như đó là chỗ dễ chịu nhất trong thiên hạ.

Thế là, dưới ánh nắng xuân ấm áp, một đôi ông cháu tương thân tương ái nằm trên giường trúc, giống như hai con mèo một lớn một nhỏ dựa vào nhau mà nằm, không tới một hồi đã mơ mơ màng màng ngủ gật.

Không xa chỗ đó, nữ tử thanh nhã ngưng thần nhìn mà cười, không khỏi nhớ lại một đoạn hồi ức xa xưa...

“Nương, người có nghĩ tới nếu cha về, hai người muốn làm gì không?”

“Còn làm gì chứ? Con lớn đến chừng này, cha con chưa từng ôm qua con, cũng không thấy được dáng vẻ trẻ con bị bế của con. Nương hi vọng có một ngày, con sinh được một bé gái giống con y hệt, sau đó ta và cha con ngồi ở đây, vừa sưởi nắng vừa ngậm kẹo đùa cháu, vậy là thỏa mãn lắm rồi...” Hoảng hốt nhớ lại vẻ mặt mơ màng tuyệt đẹp của nương lúc đó, khóe mắt nữ tử thanh nhã hơi ươn ướt nhưng miệng lại mỉm cười.

Ừ... tâm nguyện của nương lúc đó, xem như bây giờ đã thành hiện thực rồi?

Nương, người có vui không?

“Đang nghĩ gì vậy?” Đột nhiên, giọng nói trong trẻo vang lên, hai cánh tay rắn chắc từ đằng sau ôm lấy nàng, hôn lên cái gáy mịn màng nõn nà của nàng.

“Đang nghĩ hiện giờ thật là hạnh phúc!” Khe khẽ mỉm cười, nàng thuận thế dựa vào ngực hắn.

“Là thật hạnh phúc!” Vui mặt vào càn cổ thơm ngát, thuận tiện len lén hôn một cái.

Ngứa ngứa rứt cổ lại, nàng cười cười hỏi: “Sư muội đâu?”

Từ sáng sớm đã không thấy người, thật tình không biết chạy tới đâu rồi?

“Muội ấy à...” Bật cười, hình như đang cười trên nỗi đau của người khác vậy.

“Đêm qua bị tên họ Ứng bắt cóc rồi!”

“Ứng sư huynh?” Kinh ngạc la lên.

“Không sai!” Gật gật đầu, hấn cười hết sức xấu xa.

“Hai người bọn họ...” Bắt đầu từ lúc nào, sao nàng không phát hiện ra?

Phảng phất nhìn ra nàng thắc mắc điều gì, nam tử tuần lẫm nhún nhún vai, tỏ vẻ bản thân cũng không rõ.

“Nếu thật là như thế...” Nghĩ nghĩ, nữ tử thanh nhã cười cười mờ ám.

“Lần sau gặp sư muội, ta phải nhắc nhở nàng làm sao trị Ứng sư huynh.”

“Ồ!” La lên một tiếng quái dị, nam tử tuần lẫm có ý kiến.

“Nàng biết cách trị ta là được rồi, làm chi còn biết cách trị tên họ Ứng nữa? Ta ghen tị đó!”

“Cái này có gì hay mà ghen chứ...” Gắt nhỏ một tiếng, cười mắng nhưng lòng thì ngọt như mật.

“Đương nhiên là ghen rồi! Nàng chú ý ta là được, chú ý nam nhân khác làm chi...”

“Nói hươu nói vượn, không để ý chàng nữa...”

“Hơ! Sư tỷ, nàng như vậy, ta không cần nghe theo nha... sư tỷ... ta không nghe đâu...”

“Được rồi, đừng làm cha và Hoan nhi thức giấc...”

Tiếng dỗ dành vô lực người đang cố ý làm nũng xen lẫn tiếng cười đùa. Trên Tử Vân Phong, trong gió, trong mưa, trong mây, trong bụi, đây ấp hương vị hạnh phúc tràn trề.

HẾT

20. Chương 20: Phiên Ngoại Con Điều Của Riêng Nàng

“Sư tỷ, mấy ngày nữa là sinh nhật tỷ rồi, ta làm một con điều tặng tỷ được không?” Thò cả nửa người qua song cửa, bé trai vui vẻ phấn khởi cười hỏi.

“Điều?” Ngồi sau cái bàn dựa vào cửa sổ, thiếu nữ ngơ ngác.

“Sao? Đệ biết làm à?”

“Phải đó!” Ra sức gật đầu, bé trai cười như nắng mặt trời chói lọi.

“Đệ học được cách làm điều rồi, sư tỷ muốn không? Đệ làm một con tặng sinh nhật cho sư tỷ được không?”

Thiếu nữ mỉm cười gật đầu, dịu dàng nói: “Vậy tỷ đợi đệ làm điều tặng cho tỷ.”

“Không có vấn đề!” Bé trai đầy tự tin vỗ ngực, cực kỳ vui vẻ.

“Sư tỷ, tỷ chờ nha, đệ làm xong sẽ đem tặng tỷ!”

Đột nhiên giật mình tỉnh giấc, Hoa Đan Phong quay đầu nhìn sang bên cạnh, lúc gương mặt thanh nhã dịu dàng đang trong giấc nồng lọt vào mắt, hấn mới từ từ thở ra một hơi, tim đập dồn dập bắn loạn cũng từ từ ổn định lại, nhưng cảm giác áy náy hổ thẹn lại chậm chậm lan tỏa toàn thân...

Mới rồi, hấn mơ thấy một cảnh hồi nhỏ, sau khi tỉnh lại chỉ cảm thấy khổ sở muốn khóc – bởi vì hấn nhớ năm đó rất cuộc hấn không tặng điều cho sư tỷ mà là sư muội nhìn thấy thích rồi mở miệng đòi, hấn cũng không từ chối, liền đưa điều cho sư muội trước.

Mãi đến sau này, ba người lớn cả rồi, hấn vẫn cứ quên mình còn thiếu sư tỷ một con điều.

Lúc trước, khi hấn và sư muội vui vẻ thả điều chơi đùa thì, sư tỷ chỉ ngồi một bên cười, từ đầu chí cuối chưa từng tính tham gia.

Vốn, hấn cho là sư tỷ chỉ đơn giản không thích trò chơi trẻ con này nên cũng không để tâm. Nhưng hôm nay nghĩ lại, không phải nàng đều đợi con điều hấn tặng, con điều chân chính thuộc về nàng chứ?

Nghĩ đến đây, mặt Hoa Đan Phong dần dần đỏ ửng, vòng tay qua ôm lấy người đang ngủ say bên cạnh, kéo nàng nhích từng chút vào lòng, ôm chặt lấy, chỉ mong cả đời cũng không buông tay...

“Ừm... sư đệ?” Cảm giác người bị ôm chặt cứng, đang ngủ ngon, nàng bị đánh thức mơ mơ màng màng gọi khẽ.

“... không có gì! Sư tỷ, nàng tiếp tục ngủ đi...” Thấp giọng thì thầm, giọng hần dịu dàng vô cùng.

“Ừ...” Mơ mơ màng màng đáp lại một tiếng, nàng lại chìm vào mộng đẹp.

“Xin lỗi...” Hoa Đan Phong thì thào khe khẽ bên vành tai trắng nõn, dù nàng đã ngủ say, không hề nghe thấy hần nói.

“Cha, cha đang làm gì thế?” Dưới mái hiên, bé con năm tuổi ngồi xổm cạnh cha, mở đôi mắt to sáng rõ trong vắt, hết sức tò mò nhìn cha đang bận rộn.

“Làm điều đó con!” Tặng cho con một nụ cười chói mắt, Hoa Đan Phong không ngừng tay, đặc biệt tỉ mỉ chăm chú, nghiêm túc, hi vọng làm được một con điều bay nhanh nhất, ổn định nhất lại bền nhất trong số những con điều hần đã làm hơn hai mươi năm nay.

“Điều?” Bé con chớp đôi mắt sáng xinh đẹp, mừng rỡ hỏi lại: “Cho con sao?”

Tay hơi chậm lại, hần mỉm cười sờ đầu bé, nói nhỏ: “Không phải, cái này là cho nương con!”

“Ồ...” Thất vọng cup khuôn mặt mồm mĩm xuống, bé khó chịu lấy ngón tay vẽ lung tung lên mặt đất.

“Không cho con thật hả?”

“Không được!” Hoa Đan Phong lắc đầu, dịu giọng dỗ: “Nương con chờ cha làm điều tặng nàng, chờ lâu lâu lắc lắc rồi. Nếu con lấy điều của nương, nương sẽ rất đau lòng khổ sở. Đợi cha làm cho nương xong lại làm một con mới cho con, được không?”

“Được rồi!” Nghiêm túc gật đầu, bé nói: “Đợi cha làm xong điều tặng nương lại làm một cái cho con, phải là màu hồng, có bướm bướm xinh đẹp nha!”

“Ừ, màu hồng, có bướm bướm xinh đẹp.” Hoa Đan Phong cũng gật đầu nghiêm chỉnh, còn giơ tay đảm bảo.

Nhận được cam đoan, bé vui vẻ cười lên, kể đó hình như nghĩ tới chuyện gì đó, bàn tay nhỏ vỗ vai cha, nói giọng thăm thía.

“Cha, cha không phải chút nào. Sao có thể để nương chờ một con điều lâu như vậy? Con chỉ chờ có một chút thôi đã thấy khó chịu rồi.”

“Ừ! Là cha không phải, đều do cha sai!” Tự nhận sai lầm, làm bộ đánh mình, sau đó ngẩng đầu nói nhỏ: “Con nói nương sẽ tha thứ cho cha chứ?”

“Sẽ! Sẽ mà!” Gật đầu thật mạnh, bé nói giọng non nớt: “Nương dịu dàng nhất, sẽ không giận cha lâu đâu, với lại cha cũng đã nhận lỗi rồi. Gia gia nói, biết sai có thể sửa, còn gì... còn gì...” đột nhiên lâm vào khổ sở, vắt óc suy nghĩ cũng không nghĩ ra từ còn lại.

“Còn gì tốt hơn.” Lén cười nhắc nhỏ.

“Đúng! Là còn gì tốt hơn.” Khổ não đã được giải quyết, bé vui sướng cười híp mắt, tiếp tục nói, “Đợi cha làm xong điều tặng nương, nương vui vẻ sẽ không giận.”

“Rồi! Vậy cha phải làm nhanh lên mới được.” Cười ha ha làm nhanh tay hơn, Hoa Đan Phong cảm thấy cả thiên hạ không có đứa bé nào đáng yêu bằng nữ nhi nhà mình.

Trong một lúc, chỉ thấy hai cha con ngồi xổm dưới mái hiên, lớn vội vàng làm việc, nhỏ chỉ động đây cái miệng, đồng tâm hiệp lực, cuối cùng cũng làm xong một con điều thật đẹp và chắc chắn.

“Oa, cha, cha làm xong rồi!” Mừng rỡ kêu to, bé không nhịn được thò tay sờ, rất hâm mộ nương sắp có một con điều đẹp như thế.

“Đẹp không?” Đắc ý khoe khoang.

“Đẹp!” Gật đầu như già tôi.

“Thích chứ?” Tiếp tục dụ.

“Thích!” Không do dự lớn tiếng trả lời.

“Muốn không?” Đuôi công xòe càng lúc càng bự.

“Muốn!” Nắm chặt tay kêu to, hoàn toàn bị mê mẩn tâm hồn, quên bég đây là con điều tặng nường rồi.

“Nhưng không thể cho con!” Xấu xa huơ huơ ngón tay, Hoa Đan Phong cười hì hì gian xảo.

“Đây là cho nường, nhớ chưa?”

“Dạ.....” Lại cụp mặt xuống, bé muốn đứng dậy nhưng chả còn tí sức nào.

“Nhớ rồi.”

“Hai cha con ngồi đó làm gì thế?” Đột nhiên, giọng nói nhỏ nhẹ vang lên sau lưng hai người.

“Nường!” Mừng rỡ kêu lên, đứng bật dậy, quay người nhào qua, cả quá trình trôi chảy không có động tác dư thừa nào.

Bị nhào tới ôm đã thành quen, Trầm Đãi Quân ôm lấy thân hình nhỏ nhắn thơm thơm mềm mại, không nhịn được cười hỏi: “Con với cha con đang bận bịu gì thế?” Chà... chuyên tâm đến nỗi nường tới mà cũng không phát hiện.

“Bạn làm điều tặng nường đó!” Không suy nghĩ gì cả, bé nói to.

Điều? Tặng nường?

Trầm Đãi Quân kinh ngạc ngược mắt nhìn, thấy Hoa Đan Phong đã đứng dậy đến bên cạnh mình, tay cầm một con điều thật đẹp vừa làm xong.

“Chàng...” Nường có chút mờ mịt, không rõ hai cha con đang chơi trò gì?

“Sư tỷ, tặng nường.” Nhẹ nhàng đưa quà trong tay đến trước mặt nường, đột nhiên mắt Hoa Đan Phong hơi đỏ, cúi đầu nói.

“Xin lỗi, con điều này, nường chờ nhiều năm rồi đúng không? Do ta không tốt, nói làm một con điều tặng cho nường làm quà nhưng bao nhiêu năm rồi vẫn không thực hiện lời hứa. Duy nhất một lần, lại là lúc nường đau lòng tuyệt vọng mới mở miệng đòi ta, nhưng lần đó không tính. Chỉ có con điều này mới là cái ta thật sự muốn tặng nường.”

“Chàng... còn nhớ sao?” Hơi hoảng hốt nhận lấy món quà, Trầm Đãi Quân không ngờ sau nhiều năm thành thân, đột nhiên hẳn lại nhớ đến sự kiện kia.

“Ừ!” Khẽ gật đầu, Hoa Đan Phong nói nhỏ, “Ta làm sư tỷ đau lòng, khổ sở rất nhiều năm nhỉ? Trước đây nường không cùng thả điều với ta và sư muội, là vì nường chờ ta làm điều cho nường đúng không?”

Chút tâm tư khó chịu trong dĩ vãng hôm nay lại bị nhìn thấy, Trầm Đãi Quân xấu hổ đỏ mặt nhưng thấy đáng về tự trách của hắn, lòng lại mềm nhũn, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt hắn, thì thầm: “Đừng tự trách mình, đều là quá khứ cả rồi...”

“Nhưng...”

“Suyt...” Ngón tay đặt nhẹ lên môi mỏng ẩm áp, không cho hắn cơ hội nói “nhưng”.

“Bây giờ chàng còn nhớ làm điều tặng ta, lòng ta đã rất vui rồi.”

Sư tỷ lúc nào cũng thế, bản thân buồn khổ bao lâu nhưng lại không nỡ để hắn tự trách nhất thời nửa khấc, dịu dàng săn sóc như thế, thật sự làm hắn xấu hổ.

Thấy vậy, Trầm Đãi Quân biết hắn đang tự giận mình, liền múm môi, cố ý chọc ghẹo.

“Làm cái mặt khổ qua cho ai coi đây? Không lẽ tối nay muốn ăn khổ qua xào thật hả?”

Vừa nói xong, bé con lập tức phản đối, gương mặt mồm mĩm nhả lại một đống.

“Không ăn khổ qua! Tiểu Hoan nhi ghét khổ qua, không ăn, không ăn, không ăn, không ăn,...”

“Tiểu quỷ kén ăn, ăn gì không do con quyết định.” Cười mắng, nhéo cái mũi nhỏ, cục cưng này làm người ta vừa đau vừa tiếc, vừa yêu vừa chiều.

Bất mãn hờn dỗi hứ một tiếng, bé con đột nhiên chuyển đề tài.

“Nương, cha mất bao lâu mới làm điều cho nương, nương còn giận nữa không?”

Hai cha con này mới rồi nói cái gì, sao đột nhiên Tiểu Hoan nhi lại hỏi chuyện đó? Trong lòng buồn cười, Trầm Đãi Quân thích thú liếc sư đệ kiêm phu quân một cái, thấy hắc xấu hổ né tranh, đành quay sang trả lời con: “Nương đã không giận cha nữa rồi.”

“Thật chứ?” Mặt nhỏ sáng lên, vui vẻ xác nhận lại.

“Không giả!” Gật đầu, phát hiện có người lặng lẽ vênh tai lên, hai mẹ con nói gì cũng không bỏ sót một chữ.

“Vậy cha tặng nương con điều này, nương vui không?” Tiếp tục hỏi một cách nghiêm túc.

“Rất vui!” Trả lời cũng nghiêm túc như vậy, kì thật trong lòng rất muốn cười.

“Con điều này đẹp không?” Khăng khăng không bỏ qua, lại quăng ra một vấn đề khác.

“Đẹp!” Mím cười gật đầu.

“Thích không?” Nghiêm mặt, phi thường nghiêm túc.

“Thích!” Bị khuôn mặt nhỏ xíu cố làm ra vẻ nghiêm chỉnh chọc cười sắp nhịn hết nổi rồi.

Chắc! Tiểu quỷ này bắt chước lại mấy câu hắc hời hợt này.

Quay đầu trừng tiểu quỷ trong lòng, Hoa Đan Phong vừa tức vừa buồn cười, chờ nghe tiếp coi nó muốn nói gì.

“Muốn không?” Vẻ mặt dụ dỗ y hệt cha nó.

“Cái này không phải là của nương rồi sao?” Cười hết mực dịu dàng, Trầm Đãi Quân thản nhiên cầm điều lên đi mất.

“Hơ?” Nháy mắt, quỷ kế không thực hiện được, bé con ngậy ra tại chỗ.

Còn tên cha táng tận lương tâm nào đó thì cười như điên, cả nửa ngày cũng không dừng lại được.

“Nương... nương... chờ con... nương chờ con với...” Nhanh chóng hoàn hồn, bé con tức tốc tuột khỏi vòng tay cha, sốt ruột đuổi theo, miệng không ngừng ầm ĩ mục đích chân chính của mình.

“Con điều là của nương, cho con mượn chơi trước đi mà! Nếu không... nếu không chúng ta chơi chung cũng được... nương, được không... nương...”

Bị mấy lời trẻ con thú vị chọc cho cười ha hả, Hoa Đan Phong tràn ngập vui vẻ theo đuôi hai mẹ con, quyết định ra tay làm con điều “màu hồng, có bướm bướm xinh đẹp” sớm một chút tặng cho con gái, bởi vì hắc mớ hồ cảm thấy sư tỷ sẽ không đưa con điều của riêng nàng cho tiểu quỷ kia mượn chơi đâu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-quan-thu-quan>